COLIN

FALCONER

AZTEC

COLIN FALCONER

AZTEC

V.3.0

Copyright ©1996, by Colin Falconer
Traducerea Petrea Alexandra

Notă de început:
În vremea cuceririi spaniole, tribul conducător din valea Mexicului se numea Mexica. Termenul de „azteci” n-a fost folosit până în secolul al nouăsprezecelea.

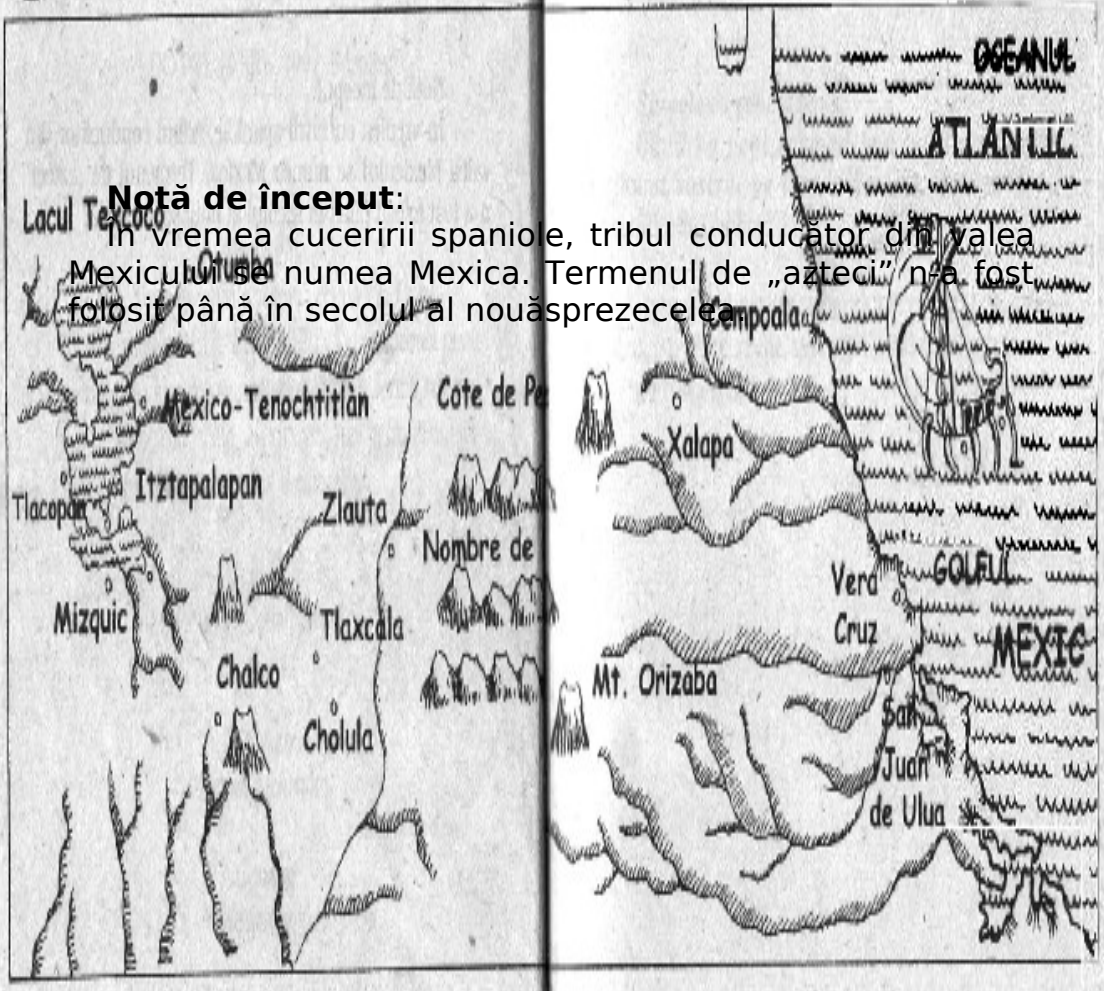

HARTA TERITORIULUI AZTEC PARCURSE CORTES, DE LA OCEANUL ATLANTIC LA MEXICO-TENOCHTITLÀN

PARTEA I.

Şarpele cu pene a spus:
Când va veni vremea, mă voi întoarce în mijlocul vostru, pe marea din est, împreună cu oamenii albi, cu barbă…

— Proclamaţie către poporul toltec făcută de regele lor zeu, Şarpele cu Pene, cca. anul 1000 e.n.

Dintr-o legendă aztecă.

PROLOG.

Painala, lângă Coatzacoalcos.

A pornit în beznă, ascultând sunetele propriei sale înmormântări.

Era al Optulea Ceas al Nopţii, când apar fantomele şi demoni fără cap îi urmăresc pe călătorii singuratici. Malinali zăcea legată, cu mâinile la spate, pe podeaua colibei. Coşuri de răchită cu păstăi de vanilie, aşezate unele peste altele, lângă pereţi, răspândeau un miros dulceag, înecăcios în cameră.

O bufniţă îşi întoarse capul mare şi o privi de pe grinda de cedru sculptată de deasupra capului ei. Ochii galbeni clipeau încet. Era un semn rău; bufniţa fusese trimisă de Zeul Umbrelor, *Mitlantecutli,* s-o anunţe că o aşteaptă.

Şi mama vrea să mă trimită din lumea aceasta fără să-mi dea măcar bani, să-mi plătesc trecerea pe tărâmul umbrelor...

A încercat din nou să se elibereze, dar cureaua îi tăia încheieturile. A început să plângă.

Mama ei voia s-o ştie moartă.

A închis ochii să asculte cântecele de doliu, bubuitul conchelor, tunetul tobelor *huehuetl* şi şuieratul fluierelor. A auzit pe cineva strigând-o pe nume şi apoi a răsunat trosnetul flăcărilor. Altcineva se înnegrea şi se prăjea pe rug în locul ei.

Geamătul Vântului de Est o consola. În clipa ei de cumpănă, Şarpele cu Pene, Zeul Înţelepciunii veghea asupra ei.

Auzea şoapte şi paşi afară, lângă colibă. Deschise din nou ochii să studieze umbrele.

A văzut sclipirea torţei de pin când au intrat. Erau trei. Îi cunoştea: negustori de sclavi din Xicallanco. Fuseseră în sat de multe ori; tatăl ei îi tratase întotdeauna cu dispreţ. Unul

din ei îşi pierduse un ochi şi carnea rozalie din jurul cicatricei semăna cu unsoarea rece.

Torţele le umbreau feţele.

— Uite-o, a spus bărbatul cu un ochi.

A încercat să ţipe, dar căluşul o sufoca. Unul din ei a râs, iar cel cu un ochi i-a spus să tacă. Dar nu era nevoie, se gândea Mali. Chiar dacă ar fi urlat în gura mare tot n-ar fi auzit-o nimeni. Tobele de doliu astupau orice zgomot.

Au ridicat-o uşor şi au scos-o din colibă în beznă. Vântul gemea din nou. Şarpele cu Pene era furios.

Nu trebuia să-i fie frică. Nu era sfârşitul pe care i-l prevăzuse tatăl ei. Era Ce Malinali, Iarba Penitenţei, care îşi va găsi destinul în dezastru. Era toba care anunţa apusul pentru Motecuhzoma; viitorul ei era cu zeii.

Viitorul ei era alături de Şarpele cu Pene.

Unu.

Tenochtitlán

O trestie pe străvechiul Calendar Aztec.
Anul Domnului, 1519.

Omul-bufniţă se clătina. Făcea spume la gură şi râdea de umbrele care apăreau în colţurile Casei Întunericului. Părul care îi ajungea aproape până la talie era năclăit de sânge închegat şi mantia neagră prinsă de umeri îl făcea să semene cu o cioară rău prevestitoare.

Motecuhzoma, zeul Furios, Veneratul Conducător al Mexicăi, îl privea de pe un tron sculptat. Turcoazele din urechi şi buze sclipeau în lumina torţelor de pini. Îi şoptea întrebările Femeii-Şarpe de lângă el.

— Om-bufniţă, poţi vedea viitorul Mexicăi?

Omul-bufniţă zăcea pe spate, pe podea, râzând isteric sub influenţa lichiorului de *peyotl.*

— Tenochtitlán este în flăcări! a zbierat el deodată, isteric.

Motecuhzoma şi-a schimbat poziţia, stânjenit. Omul-bufniţă s-a ridicat, arătând spre zidul de piatră. O sclipire nebunească îi lucea în priviri.

— Un turn de lemn merge spre templul lui Xopico!

— Un turn nu poate să meargă, a şuierat Motecuhzoma.

— Zeii au fugit… în pădure.

Motecuhzoma îşi frângea mâinile în poală. A şoptit altă întrebare Femeii-Şarpe.

— Pe Motecuhzoma cum îl vezi?

— Îl vad arzând, fără să-l jelească nimeni. Mexica îi scuipă trupul.

Femeia-Şarpe a încremenit la auzul acestei erezii. Chiar

şi sub influenţa *peyotl*-ului, obscenitatea răsunase ca un bubuit de tunet în încăperea cavernoasă.

— Ce mai vezi?

— Temple mari pe lac… mărşăluind spre Tenochtitlán!

— Un templu nu poate mărşălui.

— Şarpele cu Pene se întoarce!

Omul-bufniţă respira întretăiat acum. Rostea cuvintele în timp ce se zguduia de râs.

— Nu va mai exista nici un Tenochtitlán!

Motecuhzoma s-a ridicat în picioare, desfigurat la faţă.

— Oraşele noastre sunt distruse… cadavrele noastre zac în mormane, unele peste altele.

Femeia-Şarpe l-a văzut pe împărat acoperindu-şi faţa cu mâinile.

— În curând vom vedea semnele pe cer!

Omul-bufniţă se târa spre tron pe genunchi şi coate. La un moment dat s-a prăbuşit. Saliva i se întinsese pe obraji. Ochii lui sclipeau nebuneşte.

— Întoarce-te să vezi ce o să se abată asupra Mexicăi!

Motecuhzoma a rămas tăcut mult timp, ascunzându-şi faţa în mâini. Când şi-a descoperit-o, Femeia-Şarpe a îndrăznit să-i arunce o privire şi a observat că plângea.

— Aşteaptă până ce trece efectul *peyotl*-ului şi apoi jupoaie-l de viu, a tunat Motecuhzoma.

Pe urmă a ieşit din cameră. Omul-bufniţă a rămas pe podea, fără să ştie ce-l aştepta, pierdut în visurile sale sălbatice, nebuneşti, râzând de umbre.

*

Lângă râul Grijalva.

Hernan Cortes stătea sprijinit de balustrada vasului *Santa Maria de la Concepción* care naviga pe coasta Yucatanului; pământul devenise o linie verde, în zare. În aerul sărat se simţea izul vegetaţiei tropicale. Catargele de pânză trosneau deasupra capului. Steagul său personal fâlfâia pe

catarg: o cruce roşie pe fond negru, de catifea, sub care sclipea inscripţia latină brodată cu litere albastre. Erau aceleaşi cuvinte care împodobiseră odată blazonul lui Constantin:

Fraţilor, să urmăm Crucea şi să ne lăsăm călăuziţi de credinţa noastră!

Cortes zâmbea. Străbătuse un drum lung de la orizonturile melancolice, monotone, ale Extremadurei. Dar oare nu era exact ce-şi dorise? Naviga spre un tărâm necunoscut, în ape neexplorate de nimeni până atunci dar, cu toate acestea, avea senzaţia că se întorcea acasă. Vântul era vântul lui şi-l purta pe cărările destinului. Era la fel de convins ca de prezenţa lui Dumnezeu în ceruri.

S-a întors spre Alaminos, căpitanul vasului:

— Vom intra în istorie! i-a strigat el, dar cuvintele au fost înghiţite de vânt.

S-a uitat pe punte şi i-a văzut pe Benitez şi Jaramillo discutând; *hidalgos* săraci, la fel ca el, educaţi şi de neam bun, dar fără moştenire. Veniseră în Indii, aşa cum făcuse şi el, sperând să se îmbogăţească, să scape de plictiseala şi sărăcia Castilliei şi Extremadurei, să se elibereze de sub tirania *granzilor* şi preoţilor acaparatori. Toţi alergaseră să i se alăture în această călătorie spre Cuba: mercenari, plantatori plictisiţi, căutători de aur ghinionişti, puşi pe jaf şi înavuţire. O să aibă grijă să-i căpătuiască. Va fi o aventură în stil vechi, care le va aduce glorie, bogăţii şi binecuvântarea lui Dumnezeu.

Da, venise în sfârşit vremea lui.

*

Gonzalo Norte îşi dorea moartea.

Vomita din nou, scuipând veninul verzui în ocean. Greu de crezut că îşi petrecuse unsprezece din cei treizeci şi trei de ani ai săi ca marinar. Dar ultima oară când stătuse pe puntea unui vas fusese acum opt ani şi i se părea că trecuse o viaţă de atunci. Între timp, stătuse pe uscat şi

uitase de mizeria vieţii pe apă, de mirosurile neplăcute şi legănatul mării.

Dar nu numai duhoarea uleioasă a *nao*-ului îl făcea să-şi dorească moartea. Suferea nu numai trupeşte, ci şi sufleteşte. Se uită în jur şi observă privirile suspicioase ale celorlalţi aţintite asupra lui. Toţi ştiau că purta în el o boală mai rea decât oricare de pe coastă. Unii din ei scuipau în direcţia lui când ieşeau pe punte.

„Sunt singur ca un lepros”, se gândea el. „Voi fi singur toată viaţa mea.”

Simţi un braţ pe umeri: Aguilar. Avea un singur prieten pe vasul acesta şi, din păcate, nu-l ţineau puterile să-l sugrume.

— Nu-i aşa că este bine să fii din nou printre creştini, Gonzalo?

Aguilar vorbea în vechea limbă Chontal Maya, pentru că Norte nu-şi mai amintea decât câteva cuvinte din castillana sa maternă.

— Bine? Poate pentru tine, Jeronimo.

Aguilar purta îmbrăcămintea maronie a unui diacon. Doar capul ras şi pielea bronzată îl trădau, arătând că numai cu câteva zile în urmă fusese sclav la un *cacique* mayaş. Mai strângea şi acum la piept *Cartea orelor,* antologia de rugăciuni, care fusese singurul său prieten în anii de captivitate petrecuţi în Yucatan.

— Trebuie să uiţi de cealaltă viaţă, i-a spus Aguilar. Roagă-te să fii iertat şi Dumnezeu o să se îndure de tine. Ai cedat diavolului, dar mai poţi fi salvat.

„Pe dracu”, se gândea Norte. „Dacă răul de mare nu mi-ar fi stors toată vlaga, l-aş arunca peste bord, să-i ţină de urât în Rai lui Dumnezeu şi celorlalţi sfinţi. Oare nu pricepe că nu mai am un suflet pe care să-l salvez? Mi l-au smuls, ca un preot care scoate inima din piept. De ce nu mă lasă în pace?”

— Nu este un păcat; credinţa mea e mai puternică, a insistat Aguilar. Mila Dumnezeului nostru este nemărginită. Mărturiseşte-ţi păcatele şi vei putea începe o nouă viaţă.

— Lasă-mă în pace, pentru numele lui Dumnezeu, a

repetat Norte şi a vomitat din nou.

*

Julian Benitez simţea că i se întoarce stomacul pe dos. Norte era cel care-l dezgusta. Aguilar i se părea doar nesuferit, ca toţi preoţii. Cei doi bărbaţi – Norte era membru al echipajului, iar Aguilar pasager, un diacon popit de curând – scăpaseră cu opt ani în urmă de pe epava unui vas care mergea de la Darien la Hispanola. Împreună cu alţi şaptesprezece, se salvaseră într-o barcă lungă, dar cei mai mulţi muriseră de sete înainte să ajungă pe coasta Yucatanului. Poate că aceia fuseseră cei norocoşi, pentru că supravieţuitorii fuseseră capturaţi de indienii maya, care-l uciseseră pe căpitanul Valdivea şi alţi câţiva. Doar Aguilar şi Norte scăpaseră cu viaţă.

După câteva zile au fost capturaţi din nou de un *cacique* care se dovedise mai paşnic decât primul. Ba chiar prietenos, pentru că îi oferise lui Aguilar propria fiică de nevastă. După cum le povestise Aguilar, stătuse o noapte întreagă gol, lângă coliba ei, dar se ferise de păcatele trupeşti refugiindu-se în zdrenţuita *Carte a orelor.*

Norte în schimb cedase şi în această privinţă Benitez îl aproba. Înţelegea dorinţa carnală a lui Norte mai bine decât castitatea forţată a lui Aguilar. Dar nu pricepea în schimb celelalte fapte ale sale: cum putuse să se însoare cu o femeie păgână şi să aibă trei copii cu ea; cum acceptase să-şi perforeze urechile şi buza inferioară şi să-şi tatueze faţa şi mâinile ca un *băştinaş* de-al lor. Prin aceste acţiuni renunţase la credinţa lui şi devenise un sălbatic ca ei. Nu era mai presus decât un câine.

Când Jaramillo şi restul echipajului l-au găsit pe Norte pe insula Cozumel, a încercat să fugă. Jaramillo l-ar fi omorât la fel ca pe ceilalţi *naturales* care îi atacaseră, dacă n-ar fi intervenit Aguilar exact la timp. Diaconul îl convinsese că Norte era un spaniol, la fel ca ei.

„Un spaniol, poate, dar nu seamănă cu nici unul din noi”,

se gândea Benitez.

— Cortes ar fi trebuit să-l spânzure, zise Jaramillo.

— Nici dacă m-ar prăji la foc mic, n-aş accepta asemenea umilinţe.

— Când l-au găsit, avea pietre atârnate de nas. Şi uită-te cum i-au sfâşiat lobul urechilor. Aguilar spunea că aceste ritualuri fac parte din adoraţia diavolului, în templele lor.

— N-ai observat că miroase ca un indian? a spus Benitez.

— Ar fi trebuit să-i tai gâtul acolo, pe plajă şi să-l dau dracului pe Aguilar.

— Cortes spune că avem nevoie de ei ca să ne ajute să ne înţelegem cu ceilalţi băştinaşi.

— Poate Aguilar o să ne ajute, dar ăsta în nici un caz. Cum am putea fi siguri de ce o să le spună?

Jaramillo a scuipat în mare.

— Aguilar spune că sacrificau copii în templele lor şi după aceea îi mâncau.

— Nu-mi plac preoţii, dar mă rog lui Dumnezeu să putem salva sufletele pierdute ale celor din aceste ţinuturi întunecate, i-a răspuns Benitez, clătinând din cap.

— Roagă-te de asemenea lui Dumnezeu să ne răsplătească pentru că aducem credinţa pe acest pământ, a adăugat Jaramillo, zâmbind.

*

Alaminos, căpitanul, a condus flota spre gura râului. Cu un an înainte fusese cu Grijalva când debarcaseră în acest loc şi băştinaşii, care-şi spun tabascani, s-au arătat atât de prietenoşi, încât Cortes a hotărât să facă aici primul port din Lumea Nouă. Oamenii se adunaseră pe punte să privească linia de coastă profilându-se la orizont, printre palmieri şi dune de nisip. Erau entuziasmaţi cu toţii şi de-abia aşteptau să debarce.

Dar, dacă ar fi ştiut ce-i aştepta, ar fi fugit îngroziţi, pentru că dincolo de coasta verde, netedă, nu se ascundeau aventura şi bogăţia, ci doi ani de iad.

Doi.

Potonchan, pe râul Grijalva.

Câteva colibe acoperite cu frunze de palmier erau înconjurate de un gard de lemn. Sătenii se adunaseră pe malul râului, agitându-şi suliţele şi săgeţile. Bărbaţii erau îmbrăcaţi în „armuri” din bumbac. Alţii săriseră deja în canoe şi încercau să blocheze accesul. Din mijlocul aşezării răsuna bubuitul tobelor de război şi tânguitul strident al cornurilor.

Benitez îl privea pe Cortes. Se întreba ce fel de comandant era. Barba lui ascundea nişte buze subţiri ca tăişul unui cuţit. Figura lui sugera dispreţ, nu teamă.

— Se pare că nu vor fi la fel de binevoitori faţă de noi cum s-au arătat cu Grijalva, a remarcat Benitez.

Cortes a bombănit.

— Am venit cu gânduri paşnice şi trebuie să ne răspundă la fel. Chiar dacă va trebui să-i ucid, ca să-i fac să priceapă.

Pe urmă a trecut imediat la acţiune, dovedindu-se omul energic pe care-l cunoşteau toţi. Două tunuri mici erau îndreptate spre sat.

— Pregătiţi praful de puşcă! a ordonat el. Ordaz, fii gata să laşi bărcile la apă! Aguilar, Norte, veniţi cu mine!

Urletele războinice răsunau în jos, pe râu. Benitez se cutremură. Spre deosebire de ceilalţi, nu era soldat. Venise în Indii să-şi facă o plantaţie. Spera că va fi destul de sănătos să reziste.

*

Stăteau în bărci lungi, cu săbiile trase, în timp ce Diego Godoy, îmbrăcat în costumul lui negru de funcţionar regal, cu catarame de argint la pantofi, le citea băştinaşilor pe

Râul Tabasco *requeremiento* în latină. Aguilar traducea, iar Benitez se agita, asudând în armura lui compusă din cămaşă, platoşă şi epoleţi. Ar fi prima luptă pentru el. Se ruga lui Dumnezeu să-i dea curaj. Se temea de-o moarte dureroasă, de răni, de faptul că ceilalţi îl vor considera un laş. Toate aceste gânduri îi abăteau atenţia de la notarul legal care citea pergamentul.

Aguilar nu reuşea să se facă auzit peste vacarmul iscat de bubuitul tobelor şi urletele războinice.

Indienii se apropiaseră la câţiva metri în canoele lor, agitându-şi lăncile şi scuturile din piele. Aveau trupurile mânjite cu unsoare neagră şi albă.

Benitez spuse în gând o rugăciune adresată Fecioarei Maria.

— Sunt vopsiţi în culorile războiului, a remarcat Jaramillo.

Cortes se înnegrise de furie. Benitez nutrea o mare admiraţie faţă de el. Îi dădea senzaţia că putea amuţi indienii doar prin forţa personalităţii sale. Părea deosebit de calm. Stătea cu o mână în şold, iar cu cealaltă pe mânerul săbiei.

— Ai spus că băştinaşii de pe râul acesta v-au întâmpinat cu prietenie când aţi venit aici cu Grijalva, i-a şuierat el lui Jaramillo.

— Aşa a fost, *Caudillo.* Au cântat din fluiere şi au dansat pentru noi pe plajă. Se pare că i-a supărat ceva, între timp.

Godoy s-a întrerupt din citit. Îşi dăduse seama, probabil, că era un efort inutil.

— Continuă, i-a poruncit Cortes şi Godoy s-a supus imediat.

Requeremiento era un document pregătit de biserică pentru a fi citit în noile teritorii, înainte de a fi rechiziţionate în numele Papei şi al regelui Spaniei. Începea cu o scurtă istorie a creştinismului, până în momentul în care Dumnezeu i-a dat în grijă Sfântului Petru omenirea. Pe urmă, spunea că succesorul lui Petru era Papa şi explica faptul că Papa donase insulele şi continentele oceanului regelui Spaniei. Prin urmare, trebuia ca locuitorii acestor ţinuturi să se supună lui Cortes, ca reprezentant legal al lui

Carol al Cincilea. Dacă se supuneau, urma să fie trataţi cu blândeţe şi să beneficieze de binefacerile creştinismului; dacă nu, vor fi declaraţi rebeli şi vor suporta consecinţele.

— Este o prostie, a spus Norte.

Lui Cortes îi zvâcnea o vână la tâmplă.

— Va să zică renegatul nostru a redescoperit limba oamenilor civilizaţi. Crezi că legea lui Dumnezeu este o prostie, Norte?

— Aceşti oameni nu pricep nici un cuvânt din ce le spuneţi. N-au auzit în viaţa lor de Papa. Este o aberaţie.

— Mă bucur că ai învăţat din nou să vorbeşti ca un gentleman spaniol. Dar este mare păcat că foloseşti ilustra noastră limbă pentru a exprima nişte erezii.

— Este o erezie să susţii ce este drept şi normal? Dar presupun că această şaradă meşteşugită este menită să vă împace conştiinţa.

— Poate într-o zi o să te văd atârnând într-un copac, Norte şi atunci o să-mi limpezesc într-adevăr conştiinţa.

Godoy a terminat de citit *requeremiento.* Acum bubuitul tobelor şi urletele băştinaşilor deveniseră asurzitoare. Două săgeţi au căzut în apă. Aguilar s-a întors spre Cortes, aşteptând noi instrucţiuni.

Părea foarte calm, ca şi când indienii care mişunau în jurul lor n-ar fi fost decât un roi de ţânţari enervanţi. Armura îi sclipea în soare. Pana prinsă de coiful de oţel fâlfâia în briză.

Benitez încerca să-l imite, străduindu-se să-şi alunge spaima. „Stai liniştit” şi-a spus el. „Nu-i lăsa să vadă că ţi-e frică.”

— Spune-le că am venit cu gânduri paşnice, a poruncit Cortes, că vrem doar să ne dea mâncare, apă şi să stabilim relaţii cordiale.

Aguilar a început imediat să traducă, urlând cât îl ţineau plămânii.

— Spune-le că nu vrem să le facem nici un rău. Suntem castillieni şi am venit să-i ajutăm, a adăugat Cortes.

Altă ploaie de săgeţi s-a abătut asupra lor, căzând în apă, la câţiva metri de barcă.

— Pe onoarea mea, dacă nu încetează cu violenţa, vor fi singurii vinovaţi de cele întâmplate! Aguilar, spune-le că trebuie să fie paşnici sau să-şi închine sufletele lui Dumnezeu!

— Nu putem să ne războim cu atâţia, a remarcat Norte.

— Ce ştie un marinar şi un renegat despre tactica militară?

— Sunt mii de oameni, iar noi doar câţiva.

— Dar suntem spanioli, aşa că soarta este întotdeauna de partea noastră.

Răsună un şuierat şi o ploaie de pietre lansate din praştiile indienilor se abătu asupra lor în locul săgeţilor. Unele cădeau în apă, inofensive, dar altele se loveau de scuturi şi armuri. Câteva însă îşi atinseră ţinta, pentru că Benitez auzi un om strigând.

— Gata! a strigat Cortes, ridicând sabia să dea semnal tunarilor.

Tunurile s-au descărcat amândouă deodată, aruncând ghiulele în crângul de mangrove. Frunzele şi trunchiurile copacilor au căzut peste trupurile indienilor care au avut ghinionul să fie în zona distrugerii. Efectul a fost cumplit. Mii de voci au zbierat îngrozite şi indienii au luat-o la goană.

Cortes a sărit în apa noroioasă.

— *Santiago y cierre Espana!* Pentru Sf. Iacob şi pentru Spania!

Soldaţii îl urmau spre mal. Benitez s-a luat după el.

*

După aceea, nu şi-a mai amintit mare lucru din acea primă bătălie pe malul râului. Spaima îl ameţise: s-a năpustit spre un grup de trupuri maronii, pictate, asurzit de strigătele războinicilor, bubuitul tobelor şi şuieratul băştinaşilor. Îşi rotea orbeşte sabia. Scutul primitiv de piele din faţa lui a zburat în lături şi indianul s-a apucat de ciotul care-i rămăsese în loc de braţ.

Benitez a mers înainte, atacând următorul băştinaş

despuiat. Dar tot mai mulţi indieni năvăleau pe malul râului acum, când îşi reveniseră din spaimă. Îi copleşeau numeric. Era imposibil de crezut că vor putea nimici asemenea hoardă.

O să mor. Aici, în acest râu maroniu, noroios.

Benitez îşi dădea seama vag de ce se întâmpla în jurul lui. Roti din nou sabia şi văzu alt indian prăbuşindu-se la picioarele lui. Apa era plină de cadavre şi căpătase o culoare ruginie.

Benitez lovi iarăşi, tresărind când suliţa îi atinse pieptul. Dar vârful de obsidian se zdrobi de platoşa din oţel.

Îşi împunse agresorul cu suliţa, se împiedică de un cadavru şi căzu. Se zbătu disperat în noroi, gata să se înece. Când reuşi să se ridice din nou, se trezi cu un tabascan dinaintea lui. Îşi pierduse coiful de oţel în apă. Acum era descoperit.

Dar, în loc să-i dea *lovitura de graţie,* l-a apucat de păr şi l-a târât pe mal. Benitez a încercat să ridice sabia cu mâna stângă. Dar, înainte să se mişte, l-a văzut pe Cortes năpustindu-se spre el şi străpungându-l cu suliţa pe indian. Omul a urlat de durere, i-a dat drumul şi a căzut într-o parte, luându-se de burtă.

Cortes l-a ridicat în picioare pe Benitez.

— *Santiago!* a strigat el.

„Într-adevăr, Sf. Iacob este de partea mea azi”, s-a gândit Benitez. „Ar fi trebuit să fiu mort până acum. De ce băştinaşul nu m-a ucis când a avut ocazia?”

Trei.

Benitez s-a sprijinit în sabie, a tras aer în plămâni şi şi-a şters sângele care-i picura din rana de la cap. Supravieţuise primei sale bătălii. Se simţea mândru. Deşi nu dovedise cine ştie ce eroism, devenise bărbat. Dar măcelul nu-i trezise nici o satisfacţie. Nu simţea nici o plăcere să ucidă alt om, chiar dacă era un păgân. Şi dacă asta însemna să fii soldat, prefera să renunţe. S-a lăsat în genunchi, cu mâna pe mânerul spadei şi-a înălţat o rugăciune Fecioarei. Când a închis ochii, a văzut indianul aplecat asupra lui, cu toporul de piatră ridicat deasupra capului. Îi venea să vomite.

De ce îl cruţase?

*

Cortes o porni spre copacul din mijlocul satului. Îşi ţinea coiful sub braţul stâng şi părul lung, negru îi cădea pe umeri. Era roşu la faţă, dar ochii îi sclipeau de bucurie. Simţea acelaşi entuziasm şi la oamenii lui; o luptă prinde bine uneori, dacă pierderile sunt mici.

A făcut trei crestături în scoarţa copacului cu sabia şi a strigat:

— Iau acest oraş în numele Majestăţii Sale, Regele Carol al Spaniei.

Diego Godoy s-a grăbit să consemneze momentul.

Câţiva indieni capturaţi au fost împinşi înainte, cu mâinile legate la spate. În timpul bătăliei, Benitez zărise doar crâmpeie din ce se petrecea în jurul lui: coifuri cu pene, trupuri goale pe jumătate, feţe pictate. Acum avea ocazia să-şi studieze inamicul mai atent. Aveau picioare crăcănate, o pânză în jurul şoldurilor şi părul tuns. Alţii purtau mantii frumos brodate, prinse pe umăr. Mulţi aveau

tatuaje roşii pe faţă şi pe corp, iar lobul urechilor era zdrenţuit. La fel ca Norte.

— Spune-le că n-au de ce să se teamă, i-a poruncit Cortes lui Aguilar, care le-a tradus indienilor.

Au primit informaţia stoic şi cu puţin entuziasm, din câte i s-a părut lui Benitez.

— Spune-le că am fost trimişi de un mare rege de peste ocean şi avem multe lucruri interesante să le comunicăm şefilor lor. Asigură-i de asemenea că nu vrem să le facem nici un rău. O să luăm doar nişte apă şi provizii pentru călătoria noastră.

Aguilar le-a comunicat prizonierilor, care s-au privit uimiţi, dar n-au spus nimic. După ce Alvaro i-a mânat în altă parte, Cortes s-a întors spre Benitez.

— Puneţi santinele în oraş. Vom înnopta aici. O să aşteptăm întoarcerea băştinaşilor. I-am făcut să guste din oţelul nostru; poate acum vor fi dispuşi să discute.

S-a lăsat o linişte stânjenitoare după ce oamenii au înţeles implicaţiile cuvintelor lui Cortes. Leon a deschis primul discuţia.

— Unchiul meu a dat ordine stricte să nu dormim niciodată pe ţărm.

În momentul acela, Benitez a observat expresia feţei lui Cortes, sclipirea ciudată din ochii lui şi şi-a dat seama că nu-l cunoştea deloc.

Cortes l-a privit de sus pe Leon.

— Cine este căpitanul?

Leon, un bărbat solid, cu barbă mare, neagră şi glas răsunător, nu s-a lăsat intimidat.

— Trebuie să respectăm instrucţiunile guvernatorului.

— Şi ordinele mele! a strigat Cortes, înfigându-şi sabia în pământ. Dacă vreunul din oameni vrea să-mi pună autoritatea sub semnul întrebării, s-o facă acum!

„La toţi dracii, vorbeşte serios!”, s-a gândit Benitez. Amuţiseră cu toţii.

— Atunci ne-am lămurit. Vom înnopta aici, a adăugat Cortes, luându-şi sabia.

*

— Aici nu este nimic, a spus Jaramillo, scuipând în noroi. Nici aur, nici argint, nici măcar o femeie.

În timp ce mergeau pe străzile prăfuite, câţiva câini fără păr lătrau după ei. Jaramillo şi alţi câţiva se amuzau, împungându-i cu săbiile.

Satul era pustiu. Benitez intră în câteva case. Erau simple, cu pereţi din chirpici şi cu acoperişuri de stuf. Nu existau uşi şi nici una din case nu avea mobilă. Patul consta într-o grămadă de beţe uscate şi iarbă, acoperită cu preşuri de bumbac. Fiecare locuinţă se mândrea cu un mic altar într-unul din colţurile întunecate, care adăpostea o statuetă înconjurată de mici ofrande de hrană. S-a apropiat. „Demoni sculptaţi în lut roşu” şi-a spus el în gând, cutremurându-se.

Dar figurile nu erau nimic faţă de ce au găsit în vârful piramidei.

*

Piramida era imensă, înaltă cât catedrala din Sevilla, după aprecierea lui Benitez. Fusese construită din blocuri masive de piatră şi domina casele din chirpici şi cărămidă. Balauri şi şerpi din piatră stăteau de pază în curte şi peste tot erau sculptate hieroglife ciudate. Era dovada unei culturi mult mai sofisticate decât îşi imaginaseră şi *los conquistadores* se zgâiau uimiţi.

— Oare am ajuns în China? murmură Benitez.

Îi urmă pe Cortes, Aguilar, Norte şi Jaramillo în vârful piramidei. Era greu de urcat şi în vârf s-au oprit o clipă să-şi tragă sufletul, înainte să păşească spre altar.

Înăuntru era umed şi mirosea a junglă şi moarte. Un timp n-au reuşit să vadă nimic, până şi-au obişnuit ochii cu întunericul.

Pe urmă, Benitez a auzit glasul lui Jaramillo.

— Sfântă Marie, Maica lui Dumnezeu.

Un şarpe atârna peste altar, încolăcindu-se în jurul unui jaguar de marmură. În spate, un monstru de piatră cu ochi mari, bulbucaţi şi colţi îi privea din culcuşul lui. Băştinaşii îl vopsiseră în albastru.

— Este Tlaloc, aducătorul de ploaie, a murmurat Norte, cu respect.

— Ba este diavolul, a spus Cortes.

A tăiat capul şarpelui de pe altar cu sabia şi l-a aruncat în beznă. Pe urmă s-a apropiat să studieze jaguarul de piatră. Un lichid vâscos se prelingea dintr-un vas, în spatele lui. Şi-a înmuiat degetele în vas şi le-a mirosit. Apoi a răsturnat brusc idolul pe podea, ca şi când ar fi fost ceva infect.

— Ce-i asta? l-a întrebat el pe Norte, tremurând de furie.

Norte a rămas tăcut.

Jaramillo descoperise între timp alte ofrande pe treptele de piatră, sub masca rânjită a lui Tlaloc; un smochin mic, nişte pânză brodată, craniile şi oasele a patru băştinaşi morţi.

— Sacrificii umane, a spus Aguilar, cu un glas răguşit. Cred că or să aducă ploile şi or să hrănească recoltele.

Cortes nu-l slăbea din priviri pe Norte. Şi-a ridicat degetele ude de sângele de pe suportul de piatră.

— Lucrul dracului! a exclamat el şi s-a şters de cămaşa lui Norte.

— Îi mulţumim lui Dumnezeu că ne-a adus aici să le arătăm dreapta credinţă, a spus Aguilar.

— Cum se fac aceste sacrificii infernale? l-a întrebat Cortes.

Aguilar a ezitat.

— Scot inima victimei cât este încă în viaţă, i-a răspuns el şi oferă sângele zeilor lor. Apoi se hrănesc cu membrele corpului. Este soarta tuturor prizonierilor de război. Asta ne-ar fi aşteptat şi pe noi dacă n-am fi învins.

Câţiva soldaţi de-ai lui Cortes îi urmaseră înăuntru şi acum stăteau tăcuţi la intrare, zgâindu-se la mormanul de oase putrezite. Euforia victoriei lor se risipise acum când vedeau ce i-ar fi aşteptat.

Alvaro le-a întrerupt contemplarea, năpustindu-se

înăuntru. Gâfâia după ce urcase scările.

— N-a mai rămas nimic în tot oraşul. Au luat tot! Apoi s-a oprit, uitându-se în jur.

— Ce-i asta, pentru numele lui Dumnezeu?

— Am dat peste un cuib de canibali, a spus Cortes.

— Dumnezeule! a exclamat Alvaro, întorcându-se spre Norte. Sălbaticii ăştia sunt foştii tăi camarazi?

Norte l-a privit drept în ochi. Benitez se întreba ce-o fi în capul lui. Participase la aceste ritualuri? Mâncase şi el carne de om, împreună cu tribul lui adoptiv? Ar fi trebuit să-l lichideze pe plajă, aşa cum intenţionase Jaramillo. Ar fi meritat să moară neîmpărtăşit, ca un păgân ce era.

— Dumnezeu să ne ajute să-i conducem pe aceşti oameni spre adevărata credinţă, a spus Aguilar şi a căzut în genunchi, odată cu Cortes.

Benitez, Alvaro, Jaramillo şi soldaţii le-au urmat exemplul, lăsându-l pe Aguilar să ţină o slujbă.

Dar, imediat cum au terminat, Benitez a alergat afară, s-a oprit la poalele infernalului templu şi a început să vomite.

Patru.

Acalan.

Sora Lună era dezmembrată, întunecată în mormântul ei. Monştrii bântuiau noaptea, în căutarea călătorilor singuratici. Cântul sacadat al femeilor se ridica şi scădea în valuri, în ritmul tobelor şi fluierăturilor, înălţând imnul tânguitor al morţii.

Mali stătea cu picioarele încrucişate, uitându-se la soţul ei mort. Fusese pregătit pentru incinerare în poziţia tradiţională, stând drept, înfăşurat într-o pânză albă, brodată. Fraţii lui îi scoseseră măruntaiele şi ea îi pusese în gură bucata de jad, să-şi plătească trecerea pe lumea cealaltă.

S-a aplecat spre stăpânul ei mort, Tigrul Lip Plug, oprindu-se la câţiva centimetri de faţa lui.

— Când vei fi un fluture în Raiul Aducătorului de Ploaie, sper că o să dai mai multă plăcere florilor, decât mi-ai dat mie.

Îi spuseseră că stăpânul ei murise cu cinste. Fusese cât pe ce să ia un prizonier castillan, târându-l de păr prin apă, dar apoi alt Stăpân al Tunetului a intervenit inexplicabil în duel şi l-a lovit cu sabia lui. Doi din fraţii lui Tigru Lip Plug îl aduseseră la Acalan, unde aşteptase două zile şi două nopţi în agonie, până sărutase pământul. Era exact moartea pe care şi-ar fi ales-o Tigrul Lip Plug, s-a gândit ea. Zeii îi storseseră fiecare picătură de licoare divină înainte să-l accepte în rândurile celorlalţi războinici morţi. Acum era în paradisul verde al lui Tlaloc, paradisul fluturilor, unde fântânile gâlgâiau etern şi păsările de smarald zburau în văzduh.

N-o să-i fie dor de el.

Ieşirea dinspre stradă era acoperită cu o tapiserie ţesută cu clopoţei din aur. Clopoţeii răsunară zglobiu când apăru Floarea Ploii şi se aşeză pe covoraş, lângă ea.

— Ce se întâmplă, surioară? a murmurat Mali.

— *Caciques* nu se pot hotărî dacă aceşti Oameni ai Tunetului sunt fiinţe sau zei. Războinicii noştri susţin că trebuie să fie zei, pentru că pielea lor străluceşte ca soarele şi este atât de grea, încât le tremură săbiile în mâini. Spun că bărcile lor pot aduce tunetul de pe cer într-o zi senină.

— Bineînţeles că sunt zei, a spus Mali. Vin din est şi prind vântul în pânzele uriaşe ale bărcilor lor. Sunt mesagerii Şarpelui cu Pene, care s-au întors la noi.

— Doar nu crezi asemenea prostii! Oamenii Tunetului au venit şi anul trecut. Cei de la Champoton au ucis vreo douăzeci din ei. Şi au văzut că sunt oameni, la fel ca războinicii noştri.

— Şarpele cu Pene era slujit de pitici şi muritori ca noi. Pot muri oricâţi din ei. Dar însuşi Şarpele cu Pene este indestructibil. Acesta este anul lui, anul legendei sale.

Torţa de pin care ardea pe perete umbrea faţa Florii Ploii.

— Sunt doar câteva sute de oameni obişnuiţi, iar noi suntem mii. Mâine o să-i măcelărim.

Mali nu i-a răspuns. Floarea Ploii n-avea decât să creadă ce voia. Ea una ştia adevărul. Tatăl ei îi spusese că Şarpele cu Pene *Quetzalcoatl* o să se întoarcă pe o plută dinspre est şi o să-i salveze din Mexica şi împărtăşise de asemenea alt secret important. Îi promisese că ea, Ce Malinali Tenepal va fi mesagera unei noi epoci.

Ştia mai bine decât Floarea Ploii că propriul ei destin se afla la Potonchan în noaptea aceea.

Potonchan.

În dimineaţa care a urmat bătăliei de pe râu, Cortes a poruncit ca trupurile indienilor morţi să fie arse şi oamenii săi au scos din templu sculptura din piatră a Aducătorului de Ploaie. A fost nevoie de doisprezece oameni s-o tragă până la marginea piramidei, de unde au rostogolit-o pe

trepte cu lăncile, până s-a sfărâmat în curte. În locul ei. Călugărul Olmedo a ridicat o cruce de lemn şi a bătut icoana lui Cortes, *Nuestra Senora de los Remedios,* pe peretele templului.

Pe urmă, Cortes şi-a fixat cartierul general în altar şi a aşteptat răspunsul băştinaşilor la ofertele sale de pace.

*

Soare fierbinte, căldură sufocantă, muşte insuportabile. Înăuntru, în templul de piatră, era răcoare, o adevărată binecuvântare. Aduseseră o masă de lemn de pe vasul *Santa Maria de la Concepción* şi Cortes s-a aşezat la ea pe scaunul masiv, de mahon, luat din Cuba.

Ceilalţi ofiţeri se adunaseră în jurul mesei, aşteptând să afle care va fi următoarea mişcare. Cortes simţise încordarea care plutea în aer. Se temeau. Încă nu aveau încredere în el şi nici suficientă credinţă.

Se uita în jur, la feţele lor; erau Puertocarrero, cu păr blond şi trăsături aristocratice dar nu se pricepea la războaie, nerăbdătorul Alvarado, cu păr roşcat, barbă aurie şi lanţ de aur peste costumul negru, tânărul Sandoval, călăreţul, Ordaz, un veteran al războaielor, tânărul Leon, un velaschist, la fel ca Ordaz şi un încurcă-lume; faţa vulturească, duşmănoasă şi obrajii mâncaţi de vărsat ai lui Jaramillo; şi, în sfârşit, Benitez, cu trăsăturile lui hâde şi ciocul caraghios.

Le sclipea sudoarea pe feţe.

Cortes întinse solemn pe masă harta coastei, desenată în cerneală. O făcuse Grijalva, cu un an înainte.

— Domnilor, deoarece nu am primit încă un răspuns din partea băştinaşilor, haideţi să vedem ce posibilităţi avem. Putem să ne întoarcem la corăbiile noastre şi să explorăm coasta mai departe, spre nord. Deşi eu cred că ar fi o greşeală să fugim de indieni, aşa cum a făcut Grijalva anul trecut la Champoton. Ar deveni şi mai îndrăzneţi şi data viitoare ar fi şi mai greu să-i înfrângem. Sau putem să

aşteptăm aici până când tabascanii vor lua legătura cu noi. Mai există desigur posibilitatea să-i atacăm înainte să-şi întărească forţele. Vreau să aud şi părerile voastre.

Când a terminat de vorbit, a zâmbit şi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Ar trebui să plecăm imediat de aici, zise Leon. Am acţionat contrar sfaturilor guvernatorului, unchiul meu.

— Aşa este, l-a aprobat Ordaz. Nu avem nici oamenii, nici resursele necesare să pornim o campanie împotriva indienilor. Suntem depăşiţi numeric. Nu uita ce i s-a întâmplat lui Grijalva anul trecut.

— Eu zic să-i atacăm acum pe ticăloşii ăia, a strigat Alvarado. Le-am lăsat destul timp să se hotărască! Nu contează câţi sunt. Un spaniol valorează cât o sută de indieni!

— Sunt de acord cu Alvarado, a spus Jaramillo.

— Dar nu avem nici un motiv să ne războim cu aceşti oameni, l-a întrerupt Benitez. N-au făcut altceva decât să-şi apere satul. Haideţi să plecăm mai departe şi să căutăm nişte băştinaşi mai prietenoşi.

— O să râdă de noi că suntem nişte laşi, a spus Sandoval.

Pe urmă au început să vorbească toţi deodată.

— Înseamnă că ne-am împărţit în două tabere egale, a spus Cortes.

Benitez îl dezamăgise. După zelul pe care-l arătase în luptă, se aşteptase la mai mult de la el. Acum însă îl etichetase drept un tip incomod, la fel ca Leon şi Ordaz.

— Îl las pe Alonso să hotărască, zise el, uitându-se la Puertocarrero. Ce spui?

— Cred că ar trebui să urmăm sfatul comandantului nostru a spus Puertocarrero; pe un ton blând.

Cortes a zâmbit. Se aşteptase să-i răspundă aşa.

— Foarte bine, a spus el, uitându-se din nou la hartă. După părerea mea, ar trebui s-o pornim pe uscat, pe această rută, până reuşim să luăm legătura cu băştinaşii. Dacă vor să facem comerţ şi să ne dea provizii, o să acceptăm, bineînţeles. Însă, dacă au chef de luptă, o să-i liniştim.

— Mă întreb cine o să liniştească pe cine, a bombănit Ordaz.

— Nu trebuie să ne temem de băştinaşi, a spus Cortes. Am învăţat lecţii importante după această întâlnire. Am fost depăşiţi numeric, cam zece la unul şi, chiar dacă unii au fost răniţi, pierderile au fost mici. Săbiile şi lăncile lor sunt făcute din ceva care se sparge, când se lovesc de scuturile şi platoşele noastre de oţel. Scuturile lor din piele sau lemn nu se compară cu oţelul de Toledo. În afară de asta, am aflat unele amănunte despre băştinaşi de la fratele Aguilar şi renegatul Norte. Se pare că cea mai mare onoare pentru ei nu este să lupte, ci să ia ostateci pentru sacrificiile lor infernale. Dar tactica aceasta ne avantajează, nu? a adăugat el, uitându-se la Benitez.

— Într-adevăr, l-a aprobat băiatul, albindu-se la faţă.

— Probabil că acesta este motivul pentru care sunt atât de dornici să se arunce în săbiile noastre.

S-a uitat în jurul mesei.

— Dacă nu ne plictisim să ucidem, cred că victoria noastră este asigurată.

— În orice caz, s-ar putea să fie atât de mulţi, încât să nu mai apucăm să-i omorâm. Poate că băştinaşii adună chiar acum o mare armată.

— Poate, dar nici noi nu ne-am desfăşurat toate forţele. Dacă două salve de tun au reuşit să-i împrăştie atât de repede, imaginaţi-vă ce efect ar avea dacă am descărca o întreagă baterie. Şi, adăugă el zâmbind, gata să arunce în foc ultimul as, n-au văzut încă o cavalerie în plin atac.

*

După plecarea ofiţerilor săi. Cortes s-a sprijinit de spătarul scaunului, contemplând corabia care plutea pe apele sclipitoare ale golfului, încadrată de intrarea în piramidă, „într-o zi, or să se compună balade despre mine”, s-a gândit el. „O să fiu cântat la fel ca Cidul sau Alexandru cel Mare.” În Cuba nu era decât un plantator amărât, un

supus al guvernatorului Velasquez. Aici însă va deveni exact ce îşi visase dintotdeauna.

Îşi făcu un jurământ în gând: acesta este regatul lui şi va fi regele său.

Ceutla.

Ordaz conducea infanteria prin câmpurile de porumb şi cacao. Înaintarea lor era stânjenită de o reţea de canale de irigaţie şi şanţuri de scurgere. De partea cealaltă a văii erau câteva mii de băştinaşi. Penele lor fluturau în păr ca frunzele unui pom. Benitez îi privea din ascunzătoarea lui dintre copaci. Vântul purta vacarmul tobelor, cornurilor şi fluierelor lor.

„Doamne Sfinte, ajută-mă să apuc apusul soarelui."

Cortes se întoarse în şa să le vorbească. Erau doar şaisprezece, toată cavaleria pe care reuşise s-o adune Cortes. Dar călărea cu o mână pe hăţuri şi alta în şold, ca un duce în fruntea a mii de supuşi. Oare nu se temea chiar de nimic? se întrebă Benitez.

— Ziua aceasta este a noastră, domnilor. Vom alege momentul potrivit pentru atac.

Iapa lui maronie frământa pământul, scuturându-şi capul împodobit cu pene, în timp ce îşi umplea nările, adulmecând mirosul spaimei şi prafului.

— Nu uitaţi să loviţi cu lăncile în sus, spre ochii lor, ca să nu vă tragă din şa. Şi nu vă temeţi de nimic, pentru că azi Dumnezeu este cu noi!

Băştinaşii au început atacul cu o ploaie de pietre şi săgeţi. Peste câteva minute, primul escadron s-a lansat împotriva infanteriei lui Ordaz. Benitez a văzut soarele sclipind pe armurile de oţel şi apoi a apărut un nor de flăcări şi fum, urmat de bubuitul tunetelor. Indienii din primul rând au dispărut, retezaţi parcă de o coasă invizibilă.

Dar băştinaşii n-au ezitat decât o clipă. Supravieţuitorii aruncau nori de iarbă şi praf roşu în aer, încercând să-şi mascheze pierderile. S-a tras încă o salvă. Şi încă una.

Indienii erau seceraţi de ghiulele, iar cei care scăpau

cădeau victimă archebuzierilor şi arcaşilor. Dar continuau să se reverse în valuri. În mod inevitabil, câţiva au ajuns la liniile spaniolilor, forţându-i să se retragă numai datorită superiorităţii lor numerice.

Benitez se întreba când va da Cortes ordinul de atac. Se foi în şa, strâmbându-se. Mirosul rânced al legăturilor de piele, unsoarea armurii şi sudoarea calului alcătuiau o combinaţie greţoasă. I se uscase gura. În adâncul inimii lui era un laş, aşa cum bănuise.

Cortes stătea liniştit în şa, urmărind lupta.

Ordaz şi oamenii lui se retrăgeau, poticnindu-se prin şanţuri.

Deodată, Cortes s-a ridicat în şa.

— *Santiago y cierre Espana!* Pentru Sf. Iacob şi pentru Spania!

Şi au pornit-o la galop.

*

Băştinaşii nu-i auziseră. Tropotul cailor era astupat de bubuitul artileriei şi vuietul propriilor lor tobe. Principalul corp de armată stătea cu spatele la ei; o să-i ia complet prin surprindere. Dar în momentul acela Benitez şi-a dat seama, spre oroarea lui, că se îndreptau direct spre şanţurile de irigaţii. Cortes calculase greşit. Calul lui s-a împiedicat şi i-a văzut pe ceilalţi clătinându-se cât pe ce să fie aruncaţi din şa.

Benitez înfipse pintenii în coapsele iepei sale. Dacă atacul lor dădea greş, aveau să moară cu toţii.

Îşi aminti de oasele din templul de la Pontochan…

Acum trecuse de şanţuri şi galopa pe teren sigur. Valea răsuna de strigătele indienilor. Băştinaşii din faţa lui au lăsat beţele şi suliţele şi au rupt-o la fugă. Benitez îşi mâna calul spre ei, cu suliţa îndreptată spre feţele lor, aşa cum îi sfătuise Cortes.

S-a întors, aşteptându-se să vadă restul cavaleriei alături. Dar nu era nimeni. Rămăsese singur. Ceilalţi se

împotmoliseră în noroi.

Benitez strigă, de data aceasta de groază şi disperare, dar îmboldi calul instinctiv şi atacă din nou. Mai întâi zeci, pe urmă sute şi mii alergau înspăimântaţi. Auzi aclamaţiile infanteriei lui Ordaz. Benitez îşi întoarse calul şi porni iarăşi la atac. Simţea cum îi bubuie sângele în urechi, în timp ce gonea de la spate armata de indieni, ca un câine după oi.

Acum sosise şi restul cavaleriei. Benitez trase de hăţuri, într-un nor de praf, a dat capul pe spate şi a scos un strigăt victorios, proclamându-şi triumful, bucuria şi mirarea că îndrăznise atât de mult şi supravieţuise.

*

Norte rătăcea îngreţoşat pe câmpul de luptă. Nu vedea decât membre smulse din încheieturi şi mormane însângerate de carne, gemând în agonie. Spaniolii se plimbau printre ei, în armurile lor, râzând, strigând şi bătându-se pe spate. Câştigaseră contrar tuturor aşteptărilor. Datorită lui Cortes, realizaseră imposibilul.

Doar Norte nu se bucura. Sperase în sufletul lui că indienii vor triumfa, chiar dacă această victorie i-ar fi adus moartea, mai mult ca sigur. Acum ştia că putea să-şi accepte sfârşitul. În schimb umilinţa şi disperarea acestei vieţi i se păreau de nesuportat.

— Totul era pierdut, a auzit el pe unul din soldaţi povestind. Pe urmă l-am văzut. A apărut din praf, călare pe un cal alb. A pus băştinaşii pe fugă!

— Pe cine? l-a întrebat Cristobal Flores.

— Pe Santiago! Sfântul Iacob! L-am văzut pe câmpul de luptă pentru o clipă şi apoi a dispărut într-un nor de praf.

„Ce prostie”, s-a gândit Norte. „Spaniolii erau la fel de proşti şi superstiţioşi ca băştinaşii. Dar se credeau superiori.”

— A fost Benitez, le-a spus el.

Guzman şi Flores l-au privit miraţi.

— Nu l-aţi văzut pe Santiago, ci pe Benitez.

— Nu simţi ceva? l-a întrebat Guzman pe Flores.

Flores a întors capul în vânt.

— Ba da, miroase a sălbatici. Credeam că i-am ucis pe toţi.

Guzman se aplecă, tăie urechea unui indian mort şi o aruncă la picioarele lui Norte.

— Poftim micul dejun, i-a spus el.

Norte citea ura în privirile lor. Îi amintea de aceeaşi privire oglindită în ochii indienilor, cu opt ani în urmă, când îl prinseseră. Dar poate nici mayaşii nu-l uraseră atât de mult ca aceştia doi.

Era cu adevărat singur.

Cinci.

Pontochan.

Erau patru canoe de război, împodobite cu ghirlande de flori. În timp ce se apropiau de mal, spaniolii se înghesuiau râzând, strigând şi dându-şi coate, ca nişte şcolari. Oamenii lui Ordaz, la ce să te aştepţi de la ei?

A apărut pe mal să salute solia, însoţit de Aguilar, în costumul lui franciscan. Băştinaşii ceruseră pace imediat după bătălia de la Ceutla şi Cortes le ceruse un semn al bunei lor credinţe. Ofrandele erau în canoe.

Cacique l-a salutat pe Cortes în maniera tradiţională, îngenunchind, atingând pământul cu degetele şi apoi ducându-l la buze.

— Vă imploră de asemenea să-i iertaţi că au fost atât de inconştienţi încât să vă atace.

Cortes încuviinţă din cap cu indulgenţă. Dar îşi concentrase atenţia asupra lui *cacique.* Îl preocupa mai mult ce adusese delegaţia în canoele lor. Aşa cum le ceruse, veniseră pregătiţi să le dăruiască nişte figurine din aur, dezamăgitor de mici, care reprezentau păsări, şopârle şi animale firave. Erau de asemenea nişte pietre preţioase, cercei, o pereche de sandale din aur. Sclavii lui *cacique* le-au înşirat pe jos pe carpetă.

Cortes s-a aplecat să le examineze. Nu erau cine ştie ce, dar îl mira lucrătura lor artistică. Din câte văzuse până acum, aceşti oameni nu erau atât de primitivi pe cât i se păruse lui Grijalva.

— Întreabă-l de unde iau aurul, a spus el, întorcându-se spre Aguilar.

Aguilar s-a grăbit să traducă.

— Spune că sunt mine departe, în interiorul insulei, într-un loc numit Mexic.

— Mexicul acesta are mult aur?

— Spune că regele Mexicului este cel mai bogat suveran

din întreaga lume, i-a răspuns Aguilar.

Cortes s-a gândit un timp la cele auzite, sperând să nu-şi trădeze nerăbdarea.

— Pe regele ăsta cum îl cheamă?

Aguilar a pus întrebarea de mai multe ori, verificându-şi pronunţia.

— Motecuhzoma, a spus el, în cele din urmă. Îl cheamă Motecuhzoma.

A fost întrerupt de hohote de râs dinspre râu şi a ridicat privirile furios. Femeile erau aduse la ţărm din canoe, de sclavii lui *cacique* şi spaniolii se apropiaseră să le privească. Jaramillo îi dădu un ghiont lui Alvarado şi făcu un comentariu picant care a stârnit şi mai multe hohote de râs.

Cortes se strâmbă dispreţuitor. Câinii! Până şi Alvarado, în ciuda blazonului şi educaţiei lui alese, se comporta la fel. Toţi erau nişte câini! Nici unul din ei nu înţelegea ce însemna să fii rege în serviciul altui mare rege.

— Femeile sunt cele mai frumoase din tot Acalanul, a tradus Aguilar vorbele lui *cacique,* care remarcase interesul lui Cortes. Spune că le pune la dispoziţia dumneavoastră, să vă piseze porumbul, să vă spele hainele şi…

Aguilar s-a oprit, roşu la faţă.

— Şi să vă facă orice servicii doriţi.

Erau douăzeci de femei în total. Se îmbrăcaseră în haine tradiţionale maya, cu tunici albe, simple şi fuste de bumbac până la gleznă, prinse în talie cu un cordon brodat. Aveau podoabe de aur în urechi, la încheieturile mâinilor şi la glezne, iar părul era împodobit cu pene verzi de quetzal sau roz de flamingo. Însă nici aurul, nici penele nu puteau ascunde faptul că majoritatea erau mici de statură şi urâte. Ba unele erau saşii – semn de mare frumuseţe printre indienii maya, i-a explicat Aguilar în şoaptă.

Nu prea avea de ce să se entuziasmeze.

Dar apoi a văzut-o.

Pentru numele lui Dumnezeu!

Nu era o sclavă, se vedea după atitudinea ei. Spre deosebire de celelalte, avea o tunică frumos brodată la gât şi tiv cu un model în formă de trestie. Şi i se părea deosebit

de înaltă pentru o băştinaşă. În loc să ţină privirile plecate, îl privea drept în faţă cu ochii ei negri, provocatori.

Cacique îi spuse ceva în şoaptă lui Aguilar.

— Spune că o cheamă Ce Matinali Tenepal. Primul ei nume este pentru ziua în care s-a născut. Prima zi din a douăsprezecea lună înseamnă o iarbă a Pedepsei. Iar Tenepal… este numele care se dă cuiva vorbăreţ.

În cele din urmă fata şi-a plecat privirile, supusă. Dar ştia probabil că îi trezise interesul. Nu părea deloc stânjenită şi nici nu chicotea ca celelalte.

— Şeful de trib spune că se pricepe la ierburi şi este o mare vindecătoare, i-a tradus Aguilar.

S-a întors spre diacon. Îl privea acuzator. Ah, ce enervanţi erau popii ăştia.

— Mulţumeşte-i pentru daruri, a murmurat Cortes.

Cacique a început să vorbească mai agitat.

— Te roagă să nu arzi aşezarea, i-a tradus Aguilar. Aşa fac învingătorii în această ţară păgână, a adăugat el.

Cortes a zâmbit.

— Aşa fac peste tot. Dar poţi să-l asiguri că nu vom face nici un rău satului. În schimb însă va trebui să renunţe la idolii lui falşi şi la sacrificiile umane. Spune-le că de aici înainte o să se închine Domnului nostru Iisus Cristos.

A urmat o discuţie lungă şi agitată. În cele din urmă, Aguilar a spus:

— Nu cred că înţelege tot. O să-i explic mai târziu.

— Bun. Las responsabilitatea salvării sufletelor lor în mâinile tale şi ale Părintelui Olmedo. *Sunt sigur că este exact ce doreaţi.*

Cortes s-a întors din nou spre femei.

— Stăpâne!

— Ce doreşti, Aguilar?

Diaconul era roşu ca racul. Se bâlbâia, incapabil să rostească expresiile potrivite.

— Ce este? s-a înfuriat Cortes.

— Femeile. Bărbaţii nu trebuie… să practice… nici un fel de comerţ… între un gentleman creştin şi o… este interzis de biserică.

— Ştiu ce propovăduieşte biserica. O să-l ajuţi pe părintele Olmedo de dimineaţă; va trebui să-i botezi pe toţi în dreaptă credinţă.

Aguilar părea satisfăcut.

— Mulţumesc.

Când s-a întors, Cortes a văzut-o din nou pe fată privindu-l stăruitor. Pentru o clipă, a citit ceva pe faţa ei. Ce să fie? Curiozitate? Teamă? Nu, altceva, imposibil de exprimat în cuvinte. Şi-a plecat din nou privirile, dar foarte încet.

Simţea o senzaţie ciudată în ceafă. Se întâmplase ceva, deşi nu ştia ce anume.

*

Un zeu!

Avea păr de culoarea porumbului, ochi albaştri şi piele palidă, aproape rozalie. *Cacique* le poruncise să ţină privirile plecate, ca să nu-i ofenseze pe Zeii Tunetului, dar nu reuşise să se abţină.

Împreună cu celelalte femei se adunaseră la umbra unui copac ceiba, înconjurate de aceste creaturi ciudate.

Uite încă un zeu!

Era mai înalt decât ceilalţi, cu o barbă de forma vârfului de săgeată, dar cel mai mult o uimea părul lui. Semăna cu focul; avea culoarea soarelui care sclipea pe discul de aur de la gâtul lui şi pe inelele de aur din degete.

Totul era orbitor, înspăimântător, fascinant. Mai încolo stătea un câine, care nu semăna nici pe departe cu animalele pe care le văzuse până atunci. Avea ochi roşii şi dinţi feroce, ca monstrul de pe tărâmul lui Mictantecutli; cam aşa arată probabil fiara care păzea porţile lumii spiritelor. Încercă să nu se arate speriată, dar le auzi pe celelalte fete zbierând şi se feri de animal. Zeul cu păr de culoarea focului se amuza de spaima lor.

Pe urmă, pământul se cutremură sub picioarele ei. Când se întoarse, îi văzu pe cei doi monştri care-i înfrânseseră pe

războinicii lor. Şi observă că fiara nu avea două capete; dar realitatea era mult mai cumplită decât legenda. Unul din zei descăleca de pe fiinţa aceea uriaşă, înaltă cât o casă, cu picioare de piatră, care sufla aburi pe nări. Nu-i venea să creadă.

Pe râu plutea o canoe enormă, cu steagul Şarpelui cu Pene, în formă de cruce roşie. Nu încăpea nici o îndoială. Venise ziua mult aşteptată.

— Uite, i-a spus ea în şoaptă Florii Ploii.

— Da, văd, mămico.

— Ţi-am spus eu!

Dar pe *el* nu-l văzuse. Nu era zeul cu păr galben şi ochi turcoaz sau cel cu păr ca focul… şi nici nu semăna cu vreuna din aceste fiinţe cu bărbi şi feţe roz. Unii din ei aveau nişte obraji scobiţi ca piatra ponce, iar alţii…

Ia te uită!

Pentru o clipă simţi că i se opreşte respiraţia. Era exact cum şi-l imaginase, cum îl văzuse în piramida de la Cholula, cum îl reprezentau miile de statui, sculpturi şi basoreliefuri de pe pereţii templelor; avea păr negru şi barbă de aceeaşi culoare, care-i ajungea până la umeri şi un coif pe cap, împodobit cu pene verzi de quetzal. Ochii lui cenuşii o studiau intens, ca şi când s-ar fi recunoscut reciproc.

*

S-a lăsat în genunchi, atingând pământul cu degetele şi apoi ducându-le la buze. A salutat-o la rândul lui, făcând o mică plecăciune şi zâmbind.

— Quetzalcoatl, a spus ea, în limba ei şi apoi în chontal maya. Şarpele cu Pene.

Cortes s-a întors spre Aguilar.

— Ce a spus?

Aguilar se uita când la unul când la altul, roşu la faţă. Apoi a clătinat din cap.

— Nimic, un salut tradiţional, atâta tot.

Dar a continuat s-o privească mult timp după ce Cortes

se întorsese să le salute pe celelalte, iar Mali a simţit instinctiv că îşi făcuse un duşman din el.

Şase.

Ridicaseră o mare cruce de piatră la umbra a doi palmieri şi sub ea, atârnând într-un cui bătut în copac, era tabloul unei mame cu pruncul la sân. Mali ştia ce fi de ceremonie urma să aibă loc. Mayaşii foloseau crucea drept simbolul fertilităţii şi tabloul din copac era un semn şi mai evident că zeii voiau să se împerecheze cu ele.

Ştia că ar trebui să se teamă. Celelalte fete şuşotiseră între ele noaptea trecută, întrebându-se ce soartă vor avea. Floarea Ploii auzise că penisul zeilor avea gheare ascuţite ca obsidianul şi vor muri toate în chinuri groaznice. Altă fată credea că sămânţa zeilor nu va evolua într-o formă omenească, ci într-un jaguar şi, când va veni timpul să se nască, va sfâşia pântecul mamei cu colţii.

Dar nu erau decât nişte fete tabascane proaste.

Totuşi îi era şi ei frică.

Cu o noapte înainte, cel numit Aguilar încercase să le explice ce o să se întâmple. Dar era greu să-l înţelegi, pentru că vorbea cu înfloriturі, pe ocolite.

Acum, în timp ce le conducea pe plajă pe celelalte fete, Zeii Tunetului se aliniaseră de-o parte şi de alta, urmărindu-le din priviri. Se simţea privită. I se accelerase pulsul şi-i venea să ameţească.

Regreta că tatăl ei nu era aici să asiste la acest moment sublim.

Călugărul Olmedo şi fratele Aguilar aşteptau sub palmieri, de-o parte şi de alta a crucii. Şi mai încolo era Şarpele cu Pene, pe care ceilalţi îl numeau Cortes. În spatele lui era zeul cu ochi superbi de turcoaz, Puertocarrero şi lângă el, cel cu păr de foc, Alvarado, zâmbea şi-i şoptea ceva zeului cu barbă de lângă el. Era

linişte. Nu se auzea decât vântul foşnind în palmieri şi fâlfâitul steagurilor. Bătea dinspre est, aşa cum îi poruncise, mai mult ca sigur.

Aproape toţi Zeii Tunetului erau în armură. Soarele se reflecta orbitor în oţelul lucios.

Când ajunse la cruce, Aguilar îi spuse să îngenuncheze pe nisip. Călugărul Olmedo se aplecase spre ea, cu un mic vas plin cu apă.

— Renunţi la diavol şi la toate lucrările lui? a întrebat-o Aguilar în latină.

Îl privea uluită de această nouă limbă.

— Spune da, a îndemnat-o el în limba mayaşă.

— Da, a murmurat Mali.

— Îl accepţi pe Iisus ca Mântuitorul tău şi pe Tatăl lui ca unicul şi singurul Dumnezeu adevărat?

— Ce tot vorbeşte?

— Răspunde da, a îndemnat-o din nou.

— Da.

Aguilar i-a făcut semn lui Olmedo, care i-a turnat câteva picături de apă pe păr şi a început să vorbească repede în limba aceea ciudată. Pe urmă, Aguilar i-a pus o mână pe umăr.

— Eşti mântuită, graţie lui Dumnezeu. Noul tău nume este Dona Marina. Mergi în pace.

*

Erau douăzeci de femei, prea puţine pentru toţi ofiţerii lui. Fetele aşteptau cuminţi sub copacul ceiba. Îl priveau toţi, curioşi. Le dovedise că era un comandant neînfricat în bătălii, iar acum trebuia să le arate că puteau avea încredere în el, în toate privinţele.

A luat femeile de mână, una câte una şi le-a prezentat pe rând, fiecărui ofiţer; nu-i exclusese nici pe cei cârcotaşi ca Ordaz sau Leon, dar nici pe Jaramillo şi Sandoval, susţinătorii săi. Ofiţerii inferiori, cum ar fi Morla, Lugo şi Grado primiseră fetele şaşii, spre amuzamentul celorlalţi.

Jaramillo îi sfătuia să le pună săculeţi pentru zahăr pe cap când or să se împerecheze cu ele.

Râsetele îl ofensau pe Cortes, dar nu spuse nimic.

Pe urmă se gândi la Benitez – un bun călăreţ, care dovedise o vitejie ieşită din comun la Cetula. Deşi în Cuba avea reputaţia unui om iute la mânie, era un potenţial aliat, dacă-i făceai concesii, iar dacă nu, un ghimpe incomod.

Mai rămăseseră trei fete, cele mai drăguţe. Cortes alese pentru Benitez o fată micuţă, cu piele cafenie, nas coroiat şi ochi negri, sclipitori, de pisică. Era drăguţă, dar avea o figură arogantă, care sugera o fire aprigă. Cu atât mai bine, o să-i dea bătăi de cap.

Acum erau numai două, Malinali şi alta, cu sâni mari. Alvarado şi Puertocarrero îl priveau intens, gata să se arate mulţumiţi sau revoltaţi, în funcţie de alegerea lui. Ce să facă, să lase pe vreunul din ei fără companie pentru a-şi satisface propriul său interes?

Se gândi bine: Alvarado era un luptător loial şi neînfricat; Puertocarrero îi era de asemenea credincios, deşi dovedise că nu-i plăcea să se lupte, atât în confruntarea de pe râu, cât şi la Ceutla. Dar balanţa atârna mai mult în favoarea lui, pentru că era de familie nobilă şi avea prieteni influenţi la curte.

Se uită la cea pe care o chema Mali. O iapă sălbatică, dornică să fie încălecată şi îmblânzită. Dar ambiţia era mai puternică decât dorinţa. Furia ameninţa să-l sufoce, încerca să se convingă că luase o hotărâre înţeleaptă.

I-o dădu lui Alvarado pe cea cu sâni mari şi apoi se întoarse spre Mali. Ochii ei negri îl sfredeleau. Dorinţa şi nerăbdarea lui se oglindeau în privirile fetei. O luă de mână şi o conduse spre Puertocarrero.

Părea uimită.

Gata, terminase ce avea de făcut. Oamenii lui murmurau mulţumiţi. Cortes dovedise o diplomaţie deosebită.

„A fost necesar”, îşi spuse el, întorcându-se să-şi ascundă părerea de rău. Nu avusese încotro. „Dar tot a mea o să fie până la urmă, sunt sigur”.

Şapte.

— Spune că va fi blând cu tine, murmură Aguilar.

Părea tulburat; Mali se întreba dacă avea de gând să stea cu ei toată noaptea, să-i traducă vorbele de alint ale noului ei soţ, în timp ce o străpungea.

— Spune-i că sunt virgină, a zis ea.

Aguilar se arătă surprins şi încântat în acelaşi timp.

— Adevărat? Ţi-ai păstrat virtutea?

— Nu, dar spune-i oricum. O să mă aprecieze mai mult.

Lumânarea pâlpâia în briza uşoară a nopţii. Lumânările erau altă minune. Unsoarea fierbinte se prelingea pe masă şi umbrele dansau pe pereţi.

Aguilar strânse la piept *Cartea Orelor,* ca pe un talisman.

— Vrea să ştie dacă doreşti să întrebi ceva.

— Da, cum îl cheamă.

— Alonso. Alonso Puertocarrero, i-a răspuns Aguilar. Este un gentleman spaniol, creştin, de familie foarte bună.

Mali îi repetă numele de mai multe ori *Alonso.* În rest nu-l înţelesese pe Aguilar. Bolborosise un amestec de cuvinte în castillana şi maya.

— Mai doreşti să ştii ceva? se interesă Aguilar.

— Întreabă-l dacă este un zeu.

Aguilar s-a înroşit la faţă.

— Nu există decât un singur zeu, a şuierat el. Noi, muritorii, ne naştem în păcat. Încetează cu prostiile astea.

Un singur zeu. Se referea la Cortes, probabil, se gândi ea, încuviinţând din cap.

Aguilar asudase. Se ridică să plece.

— Dacă îţi cere să faci ceva... nenatural... nu trebuie să accepţi.

Mali era amuzată şi uimită în acelaşi timp. Observase că devenea foarte nervos ori de câte ori venea vorba de grota plăcerii.

— Voi face bucuroasă orice îmi va cere, a spus ea.

Răspunsul ei l-a pus pe fugă.

*

Aguilar se împiedică în beznă. Bărbaţii aceştia – la fel ca majoritatea bărbaţilor, de altfel, erau nişte animale. Dar avea nevoie de aceste animale, ca să aducă mântuirea dumnezeiască în această ţară păgână, sălbatică.

Şi nu avea încredere în Mali. Unele indience, acelea grase, cu feţe blânde, rotunde şi ochi şaşii aveau probabil un suflet care putea fi salvat. Dar asta nu: văzuse diavolul în privirile ei întunecate, adânci.

*

Puertocarrero se aşeză lângă ea, pe covoraşul de trestie. Acum, la lumina lumânării putea să-l studieze mai bine. Îi atinse părul ciudat, de culoarea mătăsii de porumb. Barba era sârmoasă, dar părul de pe cap i se părea surprinzător de moale.

— Caro, a murmurat el.

Fata i-a atins braţul, uimită de puful moale gălbui. Se temea puţin de el, fără să vrea.

Se pare că-i simţise încordarea. O întinse încet pe spate, mângâind-o pe păr. Îi şoptea vorbe de alint în limba lui, pe care n-o înţelegea. Dar glasul lui blând o alina.

Trupul lui o înspăimânta şi o fascina în acelaşi timp. Îl ajută să se dezbrace. Pielea lui nu era netedă, aşa cum ar fi trebuit să fie; pieptul, burta şi coapsele erau acoperite de un puf creţ, auriu, mai fin decât barba lui, dar, după ce s-a obişnuit, nu i s-a mai părut atât de neplăcut. Era mulţumită că previziunile macabre ale Florii Ploii se dovediseră neadevărate. *Maquantuitl*-ul lui nu avea gheare. Dar era mare când se umfla; poate pentru că şi ei, spaniolii, erau atât de solizi…

Nu s-a grăbit, spre deosebire de Tigrul Lip Plug. S-a împerecheat cu ea faţă-n faţă, nu pe la spate, aşa cum se

obişnuia la indieni. După primele clipe, nu a simţit nimic. Era prea speriată şi uluită de tot ce se întâmplă.

Peste puţin timp s-a cutremurat şi şi-a scuipat sămânţa înăuntrul ei. Şi din clipa aceea, a ştiut că viaţa ei se schimbase irevocabil; era ca şi când un râu şi-ar fi oprit curgerea sinuoasă şi s-ar fi năpustit peste stânci către ocean, un ocean numit Cortes.

Tenochtitlán.

Cei trei bărbaţi se târau prin cameră pe coate şi genunchi.

— Stăpâne, stăpânul meu, marele meu stăpân, murmura unul din ei, cu un glas tânguitor.

Motecuhzoma i-a primit în toată splendoarea lui. Pe buza de jos sclipea un vultur aurit şi avea cercei de turcoaz în urechi. Mantia roşie era din blană de coiot şi pene de quetzal, brodată pe margini cu un model în formă de ochi.

Îi privea dispreţuitor pe cei dinaintea lui. S-a întors şi i-a şoptit ceva prim-ministrului său, Femeia-Şarpe.

— Stăpânul vrea să ştie de ce aţi venit la palatul lui.

Cei trei pescari amuţiseră, sperând că unul din ei va avea curajul să vorbească. În cele din urmă, cel mai în vârstă şi-a luat inima în dinţi.

— Venim din satul Coatzacoalcos, din Tehuantepec. Acum patru zile, au apărut în golful nostru canoe uriaşe, fără lopeţi. Pânzele lor prind vântul şi au steaguri mari, împodobite cu cruci roşii! A doua zi, am văzut nişte fiinţe cu bărbi mari şi coifuri de aur, care sclipeau în soare. Au venit la ţărm şi au cerut apă proaspătă şi mâncare. Le-am dat tot ce am avut – nişte curcani, porumb. Au rămas timp de două apusuri şi pe urmă au plecat mai departe, spre est, în canoele lor.

Figura lui Motecuhzoma i-ar fi îngrozit, fără îndoială pe cei trei pescari, dacă ar fi îndrăznit să-l privească. Dar un asemenea curaj i-ar fi costat viaţa. Aşa că au aşteptat în genunchi, fără să ştie ce efect avuseseră cuvintele lor asupra împăratului. În cele din urmă, Motecuhzoma şi-a

revenit şi a şoptit încă o întrebare Femeii-Şarpe.

— V-au lăsat ceva în schimb? i-a întrebat Femeia-Şarpe pe pescari.

Omul s-a târât spre tron, cu o bucată de pesmet în mână. A lăsat-o pe postamentul de marmură de la picioarele lui Motecuhzoma.

— Au spus că este hrana lor, a zis el.

Motecuhzoma a încuviinţat din cap şi Femeia-Şarpe a luat pâinea şi i-a dat-o împăratului. Motecuhzoma a cântărit-o în palmă. Hrana zeilor era grea şi tare ca o rocă vulcanică. A încercat să muşte un colţ, dar n-a reuşit.

Pe urmă s-a întors din nou spre primul-ministru şi i-a şoptit ceva.

— Stăpânul vrea să ştie dacă aceste creaturi v-au spus ceva.

— Da, că trebuie să renunţăm la sacrificiile umane, a murmurat omul. Altfel o să ne pedepsească.

Motecuhzoma a gemut. Sunetul a răsunat ca un şuierat de şarpe în sala cea mare. Nu încăpea nici o îndoială. Şarpele cu Pene se întorsese, aşa cum spunea profeţia.

Strânse pesmetul în pumn şi-i şopti câteva ordine Femeii-Şarpe.

— Aşteptaţi în curte. Să nu spuneţi nimănui ce aţi aflat. Altfel veţi plăti cu viaţa.

Uşuraţi că audienţa se terminase, bărbaţii s-au retras spre uşă, fără să se întoarcă spre tron.

După plecarea lor, Motecuhzoma s-a întors spre Femeia-Şarpe.

— Dă-i preoţilor să-i sacrifice, a spus el. Nu trebuie să se afle ce ştiu.

— Aşa va fi, l-a aprobat Femeia-Şarpe.

Pe urmă, Motecuhzoma şi-a concentrat atenţia asupra substanţei divine din pumnul lui.

— Ce părere ai despre povestea asta?

— Sunt nişte bieţi pescari. Cum să luăm în seamă spusele unor oameni atât de simpli? Poate că aceşti străini nu sunt nişte zei. Poate sunt doar ambasadorii unor tărâmuri îndepărtate.

— Imposibil! Tenochtitlán este centrul lumii noastre. În rest nu mai există nimic decât marea şi cerul.

Motecuhzoma a clătinat din cap.

— Este *Quetzalcoatl!* Şarpele cu Pene. Iar steagul cu cruce roşie este al lui. A venit din est, unde a fugit ultima oară, în zori. Şi a prins vântul în barca lui. Şi a vorbit despre sacrificiul uman! Nu poate fi altul decât el.

Femeia-Şarpe nu i-a răspuns.

„Am fost blestemat de când m-am aşezat pe tronul acesta”, s-a gândit Motecuhzoma. „Acum, când a venit clipa, mă simt aproape uşurat. Nu mai am de ce să mă tem de viitor.”

S-a uitat la pesmetul din mâna lui şi apoi l-a dat primului-ministru.

— Pune-l într-o urnă de aur. O să-l ducem la templul Şarpelui cu Pene din Tollan. Dacă se va întoarce, trebuie să vadă că am tratat cu respect lucrurile lui.

— Am înţeles, Mare stăpân.

După ce Femeia-Şarpe a plecat, Motecuhzoma a rămas singur în sala cea mare. Frica îi sfredelea inima ca un cuţit.

Şi-a lăsat capul pe spate şi a scos un strigăt, ca un animal rănit, prins în capcană.

Potonchan.

Femeia şi-a lăsat capul pe spate şi a scos un strigăt, ca un animal rănit prins în capcană.

„Ia te uită”, s-a gândit Benitez. „O virgină!”

Gândul că se culcase cu o sălbatică îl uimea şi-l excita în acelaşi timp. Auzise marinarii vorbind despre oameni care se împerecheaseră cu animale şi fapta lui i se părea la fel de josnică. Totuşi, trebuia să admită că era curată şi avea un miros ciudat, într-adevăr, dar plăcut. Era tânără. N-avea decât vreo şaisprezece ani. Nu mai visa de mult să se culce cu o virgină de şaisprezece ani. Probabil că mulţi bărbaţi l-ar considera norocos. Totuşi, când îşi amintea ce văzuse în templul acela blestemat, se întreba ce era atât de grozav să te împerechezi cu o sălbatică.

Afară, maimuţele sporovăiau enervant, ca un cor al iadului.

În ciuda sentimentelor lui, se purtă blând cu ea, încercând să nu-i provoace suferinţă. La lumina lumânării, observase că avea un corp frumos. La început, s-a mirat că nu avea păr între picioare, deşi nu-l deranja prea mult.

Ajunse repede la orgasm şi scoase un strigăt de plăcere.

Când se uită la ea, observă că avea obrajii uzi de lacrimi. Pentru că nu vorbeau aceeaşi limbă, nu avea cum să afle dacă suferea sau avea alte motive. Poate plângea după o mamă, soră sau iubit, lăsaţi pentru totdeauna la Tabasco.

Şi, spre surprinderea lui, se gândi că fiinţa din braţele lui nu era probabil atât de sălbatică sau necivilizată cum crezuse la început. I-a mângâiat părul şi i-a şoptit cuvinte de consolare pe care nu le înţelegea. Se simţea stânjenit de fapta lui.

Tollan.

Semnele rele începuseră să apară cu mult înainte de înscăunarea lui Motecuhzoma. Cu timpul, deveniseră prea numeroase ca să le consideri întâmplătoare. Mai întâi apăruse o piatră însângerată pe cer în fiecare noapte. Un an în şir. Pe urmă dispăruse spre vest, împrăştiind scântei, ca un buştean aprins. Avea o coadă lungă şi strălucitoare, îndreptată către est; după aceea trăsnetul lovise templul păsării cântătoare şi-l aprinsese; apoi se auzise o femeie fantomatică plângând noaptea pe străzi; şi acum câteva zile se născuse un copil cu două capete.

Omul-cu-capul-înconjurat-de-fum erupsese, scuipând fum pe cer în fiecare zi şi noaptea. Ardeau munţii spre est ca un al doilea soare.

Se apropia clipa.

De ce trebuie să port eu această povară? se întreba Motecuhzoma. Dintre toţi marii împăraţi din Mexica, de ce am fost ales tocmai eu?

*

Preoţii îi purtaseră lectica pe umeri până la Tollan. Străvechiul oraş fusese capitala Şarpelui cu Pene când venise pe pământ cu mulţi ani în urmă, dar acum era abandonat, părăsit în câmpia cu soare strălucitor şi vânturi aspre. Casele se prăbuşiseră demult şi nu se păstraseră decât piramidele templelor şi coloanele palatului, care semănau cu coastele albite de vreme ale unui uriaş mort de nu ştiu când. Acum străzile erau populate doar de buruieni şi şerpi cu clopoţei, dovadă mută a faptului că până şi marile civilizaţii se prăbuşesc până la urmă.

Motecuhzoma coborî din litieră şi fu purtat de preoţi pe treptele piramidei. Era târziu, după-amiaza. Vântul deşertului mătura pietrele, stârnind nori de praf şi pietriş. Şarpele cu Pene, zeul vânturilor, îi urmărea.

O falangă de războinici tolteci dăltuiţi în piatră, înalţi de cinci metri, păzeau acoperişul templului. Dincolo de ei, o cioară tremurând în vântul deşertului se cocoţase pe un *chacmool* înclinat. Şi-a luat zborul cârâind când i-a văzut.

Altă rafală de praf biciui obrajii lui Motecuhzoma. Spre est, în spatele munţilor, un cer cenuşiu, de plumb, era luminat de tunete şi trăsnete.

Altarul însuşi, sanctuarul zeului şi străvechiului său inamic se afla în centrul piramidei, într-o încăpere sub pământ. Motecuhzoma a coborât treptele singur, ducând pesmetul tare într-o urnă de aur, acoperit cu o pânză brodată.

Vântul gemu din nou.

*

Jos, se afla Piatra Soarelui, o piesă rotundă de bazalt negru-cenuşiu, cu gravuri complicate, înaltă până la talia unui om şi atât de lată, încât putea cuprinde doi bărbaţi întinşi. Pe roata ei era o hartă a istoriei… şi viitorului omenirii. Panouri pătrate prezentau distrugerea lumilor anterioare. Fuseseră încă patru sori înainte de cel de azi;

primul fusese distrus de tigri, al doilea de furtuni, al treilea de foc şi al patrulea de inundaţii. Iar acum, după cum ştia orice mexican, trăiau ultimele zile ale celui de-al cincilea soare, ultimul soare, ultima zbatere a lumii lui, înainte să se stingă. În mijlocul pietrei era zeul-soare, Taratiuh, cu un cuţit în gură.

Ultima lume va muri de cuţite.

Şarpele cu Pene îl privea pe Motecuhzoma din bezna de după altar. Împăratul îl zărea cu greu în beznă; era un şarpe cu barbă care decora scheletele umane, trupurile mexicanilor.

Motecuhzoma începu să respire întretăiat. O bufniţă se uită la el de pe altar. Apoi se zbătu orbeşte, speriată de spaţiul îngust şi când găsi intrarea îşi luă zborul spre cer.

Alt semn rău.

Motecuhzoma puse urna pe altar, cu pioşenie şi apoi luă unul din spinii din receptaculul de piatră sculptat în formă de şarpe. Pe urmă îşi scoase mantia şi pânza înfăşurată în jurul taliei, îngenunche gol în faţa Şarpelui cu Pene şi îşi înţepă penisul cu ghimpele, adunând sângele din rană în vasul de piatră. După aceea îşi înţepă lobul urechilor, coapsele şi limba, adunând cât mai mult sânge.

Când a terminat, era plin de sudoare şi gâfâia de durere. Apoi se ridică încet şi aruncă sângele în faţa Şarpelui cu Pene.

*

Când Motecuhzoma a ieşit din templu, cu mantia plină de sânge, i-a poruncit Femeii-Şarpe să astupe altarul, ca să nu mai poată fi descoperit niciodată. Pe urmă, preoţii l-au dus pe trepte şi l-au urcat în lectică. N-a scos nici o vorbă în drum spre Tenochtitlán. Se uita posomorât înainte, gândindu-se cu groază la viitor. De fapt, făcuse tot ce putuse să mulţumească zeii. Dacă Şarpele cu Pene trebuia să se întoarcă, nu o să se opună inevitabilului. Era bine să se termine mai repede.

Opt.

San Juan de Ulua.

Au sosit în dimineaţa din duminica Paştelui, anunţaţi de bubuitul tobelor de piele şi sunetul cornurilor de scoică.

Erau 52 de şefi, unul pentru fiecare an al unui ciclu. Razele soarelui se reflectau în pectoralii de aur şi ornamentele buzelor, iar penele verzi de quetzal fluturau în briza dimineţii. Erau mai scunzi decât spaniolii, dar musculoşi. Aveau feţe late, pătrate şi nasuri coroiate, iar părul le atârna pe umeri. Aveau breton şi îşi strângeau podoaba capilară în vârful capului. Erau înarmaţi.

Cortes i-a primit sub palmieri, la câţiva metri de tabără. Conducătorul delegaţiei a făcut un pas înainte. Avea un ornament de jad prins în nas. Cortes îşi stăpânea cu greu dezgustul faţă de această banalitate.

Omul a atins pământul cu degetele şi apoi le-a dus la buze. Cortes i-a făcut o plecăciune şi apoi l-a chemat pe Aguilar să traducă.

Băştinaşul a terminat ceremonia salutului şi Cortes aştepta nerăbdător să afle ce dorea. Aguilar părea derutat. I-a spus ceva vizitatorului în limba mayaşă. Acum era rândul băştinaşului să se arate derutat.

— Ce se petrece aici? a întrebat Cortes.

— Nu înţeleg această limbă, i-a răspuns Aguilar. N-am mai auzit-o în viaţa mea.

— Dacă nu eşti în stare să-mi traduci, atunci ce să fac cu tine?

— Am stat opt ani printre mayaşi, a protestat Aguilar. Acest om nu vorbeşte într-un dialect, ci în altă limbă.

Auzi un glas în spatele lui, o voce de femeie. Când se întoarse, o văzu pe *camarada* cu ochi negri, pe care i-o dăduse lui Puertocarrero. Zâmbea misterios.

— Ce spune? îl întrebă el pe Aguilar.

— Cred că îl înţelege pe acest străin, a răspuns diaconul, încruntat. Spune că limba aceasta se numeşte *nahuatl.*

— Atunci adu-o aici!

Cortes îi făcu semn să se apropie.

— O să dureze mult, dar cel puţin o să ne înţelegem. Eu o să vorbesc cu tine, tu cu ea şi ea cu musafirul nostru! Şi acum, Aguilar, hai să aflăm ce vor aceşti gentlemeni de la noi!

*

Conversaţia se înjghebă încet-încet. Străinul se prezentă drept *Teutititl* – Aguilar îl pronunţa Tendile – şi era mexican, guvernatorul provinciei unde debarcaseră. Le ura bun venit în numele marelui Motecuhzoma, Onoratul Prim Conducător al Triplei Alianţe. El însuşi, continuă bărbatul, era unul din vasalii lui Motecuhzoma, care era cel mai mare prinţ din întreaga lume şi locuia dincolo de munţi, într-un loc numit Tenochtitlán.

Cortes părea încântat de această informaţie.

Tendile le-a făcut semn sclavilor să se apropie. Au aşezat carpete pe pământ şi au întins darurile aduse pentru Cortes; erau câteva figurine din aur, nişte bijuterii, mantii împodobite cu pene verzi de quetzal şi zece baloţi de pânză albă, fină. Mai erau de asemenea câţiva curcani, prune şi prăjituri din porumb.

Aguilar i-a spus lui Mali să mulţumească pentru daruri. Cortes i-a dat un ordin lui Alvarado, care a pornit în goană spre tabără. Probabil că voia să aducă ceva în schimb.

Între timp, Tendile vorbea direct cu Mali.

— Cine sunt însoţitorii tăi păroşi? Sunt oameni? Ce au de gând cu noi?

Mali i-a pus întrebarea lui Aguilar, care i-a tradus-o lui Cortes.

— Spune-le că am fost trimişi de majestatea sa catolică. Carol al Cincilea, Regele Spaniei, care a auzit de Marele

stăpân Motecuhzoma. M-a trimis aici să fim prieteni, să facem negoţ şi să-i arăt calea spre dreapta credinţă.

„Ce tot vorbeşte?" se întrebă Mali. „Păcat că nu pot discuta direct cu Cortes! Acest Aguilar este un prost." Ezită pentru o clipă, gândindu-se la un răspuns mai potrivit.

— Profeţiile antice s-au împlinit! i-a spus ea lui Tendile. Şarpele cu Pene s-a întors.

S-a făcut linişte. Tendile nu părea surprins de această afirmaţie. Se aflase probabil de expediţia lor.

— Este într-adevăr un zeu? a întrebat el, în cele din urmă.

— Uită-te la faţa lui albă şi barba neagră. Nu-l recunoşti?

Tendile şi-a concentrat atenţia asupra lui Cortes. Se citea pe faţa lui cât era de emoţionat.

— Imposibil! a exclamat el.

— S-a întors din est pe o plută mare, aşa cum a promis că va face. Uită-te cum este îmbrăcat – poartă culorile Şarpelui cu Pene!

— Nu este un om, i-a mai spus Mali. Îl cheamă Tonatiuh. *Zeul Soarelui.*

— Ce spune? a întrerupt-o Aguilar, nerăbdător. Pare agitat. Vrea să-i povestesc despre misterele crucii?

Mali se încruntă. Misterele crucii? Pentru mayaşi, crucea simboliza fertilitatea. Doar n-o să-i povestească lui Tendile cum se fac copiii!

— Vrea să ştie de unde vine stăpânul meu şi de ce s-a întors, i-a răspuns ea.

— Să se întoarcă? Ah, deci îşi amintesc de călătoria lui Grijalva de anul trecut!

A vorbit repede cu Cortes şi apoi s-a întors spre Mali.

— Spune-i că stăpânul meu, Cortes, este supusul unui mare rege, care trăieşte dincolo de mare, spre răsărit. Stăpânul meu, Cortes, ar vrea să ştie unde şi când putem să discutăm personal cu Motecuhzoma şi să-i dăm vestea cea bună despre singura religie adevărată.

„Ce *însemna* aiureala asta?" se întrebă Mali. Apoi se întoarse spre Tendile.

— Şarpele cu Pene vrea să-l întâlnească imediat pe

Motecuhzoma. Cred că îţi imaginezi, stăpâne, că au multe de discutat împreună. Chestiuni care-i privesc numai pe zei.

Tendile a clipit din ochi, încercând să-şi păstreze nepăsarea.

— Cum poate cere să discute cu Marele Conducător? a spus Tendile. De-abia a sosit pe pământurile noastre.

— Sunt pământurile lui, a protestat Mali. Aşa că poate face cum doreşte.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să ştie ce se întâmplă, a spus Aguilar, întrerupându-le din nou conversaţia.

Mali se întreba cum ar putea să-i răspundă fără să-l ofenseze pe Cortes.

— Spune-i că va transmite dorinţa lui Motecuhzoma, dar nu ştie dacă poate aranja imediat o întâlnire. Doar abia aţi venit. Cred că stăpânul nostru vrea să se odihnească.

Urmă alt schimb de cuvinte.

— Stăpânul Cortes spune că nu oboseşte atât de uşor şi trebuie să îndeplinească imediat misiunea regelui său.

Mali se gândi mult timp. Se întrebă cine o fi acest mare prinţ de care se temea atât Cortes. Probabil că se referea la Olintecle, tatăl tuturor zeilor.

Se întoarse din nou spre Tendile.

— Acum ai reuşit să-l înfurii, a spus ea. Spune că vrea să-l întâlnească neapărat pe Motecuhzoma. L-a trimis Olintecle în persoană.

Alvarado aduse câteva daruri, cărate de sclavii lui cubanezi: un cufăr cu mărgele albastre de sticlă şi un scaun mâncat de carii în timpul călătoriei de întoarcere din Cuba.

— Spune-i aşa acestui Tendile, zise Aguilar. Stăpânul meu, Cortes, speră că lui Motecuhzoma o să-i placă aceste daruri. Poate folosi acest scaun drept tron, când o să ne întâlnim.

Tendile părea impresionat.

— O să-i transmit, i-a promis el lui Mali.

Dar se uita la fel ca fata la scaunul mâncat de carii şi se gândeau amândoi la acelaşi lucru: era o insultă revoltătoare la adresa regelui lor.

*

Tendile a fost informat că era duminica Paştelui, o sărbătoare foarte importantă pentru spanioli, iar el şi escorta lui erau invitaţi să asiste la prima lor slujbă catolică. S-au aşezat pe carpete, la umbra palmierilor, în timp ce călugărul Olmedo şi Aguilar au fixat o cruce mare de lemn în nisip. Pe urmă, călugărul a spus o rugăciune în timp ce Aguilar suna dintr-un clopoţel de argint pe care-l adusese de pe vas. La sfârşit, Olmedo, un bun tenor, a cântat misa.

— Ce fac? a întrebat-o Tendile pe Mali. Ce beau? Sânge?

Mali a ezitat. Nu ştia despre obiceiurile lor decât tâmpeniile înşirate de Aguilar.

— Este sânge, dar nu sânge uman, i-a răspuns ea. Este sângele zeului lor.

Tendile părea uluit.

— Zeii noştri cer sânge de la noi, continuă Mali, din ce în ce mai sigură pe ea. În schimb, Şarpele cu Pene şi adepţii lui cer sângele de la zeii lor. Zeii se sacrifică pentru ei.

Tendile amuţise. Se întreba ce va spune Marele Conducător când o să afle.

*

Cortes îi studia pe mexicani. De când sosise Tendile în tabără, doi din escorta lui se aşezaseră pe carpetele de trestie şi începuseră să deseneze tot ce vedeau. Va să zică aşa, s-a gândit el; nu era doar o delegaţie de bun venit, ci şi o delegaţie de spioni. Poate că va fi în avantajul meu.

După slujbă, s-a întors spre Alvarado.

— Spune-le lui Benitez şi celorlalţi să pună şaua pe caii lor. Şi Mesa să pregătească artileria. O să le facem o demonstraţie sălbaticilor ăstora ca să aibă ce povesti lui Motecuhzoma.

Alvarado zâmbi şi se grăbi să-i îndeplinească ordinele.

Cortes conduse pe Tendile şi escorta lui pe plajă.

— Anunţ-o pe Mali că vreau să le arăt ceva oaspeţilor

mei, îi spuse el lui Aguilar.

Mali transmise informaţia mexicanului.

Tendile îi urmă la fel de mândru cum venise. Ceilalţi mexicani porniseră şi ei spre plajă, cu nasul în sus.

„Ce aroganţi sunt”, se gândi Cortes.

Deodată răsună un bubuit de tunet, deşi cerul era senin. Toţi mexicanii căzură în genunchi, îngroziţi. Chiar şi Tendile. Tunurile traseră din nou.

Cortes se abţinea cu greu să nu zâmbească. Mica demonstraţie pe care o aranjase avea exact efectul scontat. Tendile şi suita lui tremurau îngroziţi.

Încă o salvă zgudui văzduhul. De partea cealaltă a golfului, cocotieri uriaşi se prăbuşeau pe plajă ca nişte crengi de copaci.

Când demonstraţia se încheie, Tendile şi anturajul lui se ridicară în picioare. Cortes îi făcu semn lui Alvarado, care scoase sabia şi o ridică în aer. Din capătul opus al plajei, apărură *jinetas,* urmaţi de câinii războinici, galopând spre ei în formaţie strânsă. Copitele cailor frământau nisipul tare, umed.

Mexicanii rămăseseră cu gura căscată. Tendile făcu un pas înapoi, cenuşiu la faţă. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lui.

Călăreţii trecuseră atât de aproape de ei, încât îi atinseseră cu crupa cailor.

Cortes îi văzu pe scribii lui Motecuhzoma transcriind furibund tot ce văzuseră. Era convins că va face o bună impresie Marelui Conducător.

*

Mali îl privea. „Este exact cum m-am aşteptat. Nu se teme de nimic. I-a făcut să tremure chiar şi pe mexicani. O să mai stau un timp cu Alonso, dar acest zeu este al meu. Destinele noastre sunt unite.”

I-a spus ceva lui Aguilar.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i transmiţi următoarele

lui Tendile, a anunţat-o Aguilar. Sper că, în curând, o să aibă marea plăcere să discute personal cu Motecuhzoma.

Mali transmise aceste cuvinte zâmbind.

Se bucura să-l vadă pe marele stăpân mexican asudând ca o fată! Pentru prima dată în viaţa ei se simţea puternică. „Nu mai sunt fetiţa care se zbate legată într-o magazie sau prinţesa neajutorată care-şi priveşte tatăl zbătându-se în timp ce soldaţii lui Motecuhzoma îi iau viaţa. Nu mai sunt un gunoi, ci vântul cel puternic, respiraţia zeilor.”

*

Tendile aşteptă câteva clipe să-şi recapete demnitatea, iar apoi făcu semn spre Alvarado.

— Îl întreabă pe *Tonatiuh* dacă poate să-i dea coiful lui, ca să i-l dăruiască lui Motecuhzoma, i-a tradus Aguilar lui Cortes.

Alvarado râse amuzat când auzi ce voia. Apoi îşi scoase *cabasset*-ul şi i-l aruncă lui Mali, spunând:

— I-l împrumut un timp, dacă mi-l înapoiază plin cu aur!

Cortes se pregătea să intervină, dar Aguilar şi Mali traduseseră deja vorbele lui. Păcat că Alvarado îşi dădea drumul la gură fără să se gândească. O asemenea pretenţie le dezvăluia intenţiile.

Tendile se încruntă şi urmă o discuţie aprinsă.

— Ce spune? se interesă Cortes.

— Vrea să ştie, evident, i-a răspuns Aguilar, de ce ne interesează atât de mult aurul.

Se lăsă o linişte stânjenitoare. Câţiva spanioli se uitară unii la alţii.

Cortes se gândea la un răspuns potrivit.

— Spune-i că spaniolii suferă toţi de o cumplită boală de inimă şi aurul este singurul leac.

— Amin! a exclamat Jaramillo, zâmbind.

*

Tendile a plecat, promiţând că o să se întoarcă în curând să le transmită răspunsul lui Motecuhzoma. Cortes încercă să-şi ascundă entuziasmul. Discuţia despre aurul, puterea şi bogăţiile lui Motecuhzoma îl convinsese că se afla într-adevăr aproape de marea descoperire la care se gândea.

Se uită la fată.

— Spune-i că-i mulţumesc, i-a poruncit el lui Aguilar. Pe viitor, va sta lângă mine, să mă ajute să discut cu mexicanii.

Lui Aguilar nu-i convenea, dar îi traduse.

Mali lăsă capul în jos, înroşindu-se de plăcere. Cortes observase reacţia ei. Presimţirile lui nu-l înşelaseră. Dintre toate darurile primite în dimineaţa aceea, ea se va dovedi probabil a fi cel mai valoros.

Nouă.

Cortul lui Cortes fusese ridicat în spatele dunelor, la umbra palmierilor. Mătasea albastră fâlfâia în briza oceanului. Cortes stătea la o masă de lemn, cu valetul şi majordomul lângă el.

Mali îl privea. Avea un farmec deosebit, se gândi ea. Avea ochi de bufniţă şi, când te privea, nu puteai să-ţi dezlipeşti ochii de la el. Observase pentru prima oară cicatricea de pe bărbie şi buza de jos, ascunsă de barbă. Se întreba dacă şi el fusese atacat de Monstrul Pământului, ca alt zeu de-al lor, Tezcatlipoca.

Îi spuse ceva pe limba lor lui Aguilar.

— Vrea să ştie unde ai învăţat graiul mexicanilor.

— Nu sunt din Tabasco, îi răspunse ea.

Se întreba cât putea să-i spună din povestea ei. Îi era ruşine să-i mărturisească tot.

— Vin dintr-un loc numit Painali. Acolo se vorbeşte o limbă evoluată – *nahuatl.* Când eram mică… am fost prinsă… şi luată sclavă.

Cortes îşi sprijini coatele pe masă.

— Te întreabă dacă îl ştii pe acest Motecuhzoma, a spus Aguilar.

— Am fost odată la Tenochtitlán, în copilărie. L-am văzut trecând pe stradă sub un baldachin. Ştiu doar că este cel mai bogat prinţ din lume. Dar şi cel mai crud.

— Oraşul acesta – Tenochtitlán. Cum este?

Mali îi răspundea lui Cortes, deşi Aguilar era intermediarul dintre ei. Voia să-i arate că era o fiinţă demnă şi nu se temea de el.

— Tenochtitlán este construit pe un lac, în mijlocul unei văi mari, înconjurate de munţi. Este cel mai frumos oraş din lume. Locuiesc aproape o sută de mii de oameni acolo.

Aguilar zâmbi. Bănuia că exagera, se gândi Mali.

— Sunt bogaţi?

Acum fu rândul lui Mali să zâmbească.

— Mexicanii stăpânesc jumătate din lume, iar cealaltă jumătate le plăteşte tribut în fiecare an.

Cortes părea satisfăcut de răspuns.

— Spune că vei fi răsplătită pentru serviciile tale, i-a tradus Aguilar.

Apoi a adăugat, ca şi când întrebarea i-ar fi aparţinut personal.

— Când am discutat cu mexicanii, cu Tendile... ai tradus exact ce am spus?

Mali se uită în pământ. Oare bănuia ceva? Îi spusese adevărul lui Tendile, chiar dacă nu tradusese tot ce trăncănise prostul acesta.

— Da, stăpâne, murmură ea.

— Eşti sigură?

Cortes o privea atent. Ceva îi spunea că erau mai multe în joc decât bănuise. Simţi un fior de spaimă.

— Am repetat tot ce mi-ai spus.

— Şi au înţeles?

— Da.

Simţea ochii lui Aguilar aţintiţi asupra ei. Bănuia că minţise, deşi nu-şi dădea seama cum anume. Dar ce putea să facă? Şi oricum, îi spusese lui Tendile numai adevărul. Avea impresia că Aguilar era fie un prost, fie un şarlatan care dorea să pervertească rolul Şarpelui cu Pene. Ah, ce mult ar fi dorit să înţeleagă ce vorbea Cortes!

— Mulţumesc, dona Marina, i-a spus Aguilar.

A fost condusă afară din cort de una din gărzile spaniole, dar, înainte să iasă, s-a întors şi l-a văzut pe Cortes zâmbindu-i.

Voi fi mâna lui dreaptă, s-a gândit ea. Tu n-o să mai valorezi doi bani, frate Aguilar. Eu voi fi mâna lui dreaptă, nu tu!

Zece.

Tenochtitlán.

Era târziu, în al şaselea ceas al nopţii, când Tendile şi escorta lui sosiră la palatul regal. Dar Motecuhzoma dăduse ordine să fie trezit imediat cum veneau. Nu trebuia să fie lăsaţi să aştepte. Delegaţia îşi scoase sandalele şi mantiile festive, înlocuindu-le cu unele simple. Pe urmă au fost conduşi spre marea scară, către apartamentele lui Motecuhzoma.

Înaltul Conducător îi aştepta într-una din încăperile lui personale. Când au intrat, au simţit mirosul strident al tămâiei. Lemnul de santal ardea într-un suport de cupru şi Teztcatlipoca, stăpânul întunericului îi privea din bezna fumegândă. Femeia-Şarpe stătea plecată în faţa altarului. O fată în pielea goală, cu mâinile şi picioarele desfăcute, atârnând peste marginile pietrei de sacrificiu a lui Motecuhzoma zăcea cu pieptul deschis, în timp ce inima i se cocea pe cărbunii încinşi.

Un fuior de fum negru se ridica spre tavan. Tendile şi escorta lui s-au apropiat târându-se. Motecuhzoma a ieşit din spatele altarului, cu hainele ude de sângele victimei. S-a apropiat de ei cu vasul de bazalt în formă de jaguar, care conţinea o parte din sângele fetei şi i-a stropit pe mesagerii săi, să-i purifice. La urma urmei, vorbiseră cu zeii.

Motecuhzoma sperase să-i aducă veşti bune, dar a citit adevărul întipărit pe feţele lor distruse.

— Vorbeşte, a poruncit el.

— Marile plute au apărut în lungul coastei noastre acum cinci zile, a spus Tendile. Ne-am întâlnit cu străinii şi ne-am grăbit zi şi noapte să vă aducem veştile.

— Şi care sunt acelea?

— Nu au o limbă cultivată ca a noastră. Graiul lor seamănă cu măcănitul raţelor. Au o femeie care vorbeşte în locul lor: una de-a noastră. Îi spune Marina.

— Şi ce v-a spus această Marina?

Tendile tremura şi i se prelingea saliva din gură pe podea.

— Ce a spus? repetă Motecuhzoma, cu un glas tunător.

— A spus că profeţiile antice se împlinesc! A spus... că Şarpele cu Pene s-a întors aşa cum a promis!

Motecuhzoma şi-a dus degetele la frunte, ca şi când ar fi vrut să şi le îngroape în ţeastă.

— Cine este această femeie?

— Mărturisesc că nu ştiu, stăpâne, dar mi-a vorbit foarte obraznic.

— Ce a mai spus?

— Că Şarpele cu Pene doreşte să vă vorbească personal, că a fost trimis de însuşi Olintecle.

Motecuhzoma începuse să plângă, se pare, dar Tendile nu îndrăznea să-l privească în faţă pe Marele Conducător. Stătea întins pe marmura rece, aşteptând să treacă aceste momente cumplite. „Voi fi sacrificat pentru Pasărea Colibri”, se gândea el. „O să fiu jupuit şi aruncat în groapa cea mare de la Yopico.”

Motecuhzoma luă un ghimpe de pe altar şi îşi împunse pielea de pe braţe de câteva ori, până când sângele începu să curgă şiroaie.

— L-ai văzut pe acest străin care susţine că este Quetzalcoatl?

— Da, stăpâne. Pielea era albă ca creta, avea barbă neagră şi nas drept. Era îmbrăcat în negru şi purta o pană verde pe cap.

— O pană de quetzal! a murmurat Motecuhzoma. Un zeu se recunoaşte cel mai bine după podoaba de pe cap. O pană verde înseamnă Şarpele cu Pene. Iar negrul este una din culorile lui.

— Şi cei care-l însoţeau?

— Erau îmbrăcaţi la fel ca el în lucruri ciudate, care puţeau urât. Mulţi aveau bărbi lungi şi păr de o culoare ciudată. Săbiile, scuturile şi armurile lor sunt făcute dintr-un metal care străluceşte ca soarele. Totuşi excrementele lor nu sunt din aur, aşa cum ar trebui, ci ca ale noastre. Pentru

că i-am urmărit după ce am discutat şi…

— Ce ştii tu despre obiceiurile zeilor! a zbierat Motecuhzoma.

Tendile zăcea pe burtă, tăcut. *Te rog să nu mă ucizi.*

— Femeia aceasta ţi-a spus de ce stăpânul ei cu barbă doreşte să-mi vorbească?

— Spune că îi priveşte numai pe zei.

— Au vorbit de religie?

— Nu, dar i-am văzut cum se comportă în timpul ritualurilor, Stăpâne. Beau sânge.

Motecuhzoma simţi o licărire de speranţă. Dar apoi Tendile se grăbi să adauge:

— Dar nu era sânge de om, ci de zeu.

— Sânge de zeu, repetă Motecuhzoma.

Glasul lui răsuna ca un ecou în sala de marmură.

— Artiştii mei au desenat ce au văzut, stăpâne, murmură Tendile.

Unul din scribi se târî pe burtă, cu câteva schiţe făcute pe coajă de copac. Erau desenele de pe plaja de la San Juan de Ulua. Motecuhzoma i le smulse din mână. Se uită la templele plutitoare cu steagurile mari de pânză, la buştenii care scuipau foc, la cei doi monştri cu două capete şi animalele furioase care-i urmau.

— Ce este asta? a întrebat el.

— Stăpâne, străinii au şerpi de piatră care scuipă fum şi scântei pe gură. Dacă îi îndreaptă spre un copac, se prăbuşeşte. Dacă îi aţintesc spre un munte, se fărâmă. Unii călăresc pe cerbi mari, mai înalţi decât doi bărbaţi şi aceste animale îi duc unde doresc. Scuipă fum pe gură şi, când alergau, se cutremura pământul sub picioarele noastre. Au şi câini cum n-am mai văzut până acum, nişte monştri din ţara umbrelor, cu fălci mari şi dinţi galbeni.

Vorbele acestei femei, Marina, erau adevărate. Era anul Trestiei, ziua în care se născuse Şarpele cu Pene şi pornise pe mare. Semnele erau clare, chiar şi pentru cel mai prost preot. La fel ca în profeţia bărbaţilor-bufniţă.

Dacă vine pe un crocodil, va lovi bătrânii şi bătrânele,

Dacă vine pe un jaguar, o căprioară, o floare, va lovi

copiii,

Dacă vine pe o trestie, va lovi regii...

Motecuhzoma nu ştia cât timp rămăsese cu ochii în gol, pierdut în disperarea lui. Dar trecuseră câteva minute bune până să-şi aducă aminte că Tendile şi ceilalţi îi aşteptau răspunsul.

— Mai aveţi ceva să-mi spuneţi? a întrebat el.

Alt membru al escortei lui Tendile se târî înainte. Ţinea în mână un coif metalic care semăna cu argintul. Ce o fi oare?

— Ni l-a dat unul din străini, a explicat Tendile.

Motecuhzoma l-a examinat atent. Ştia de ce acest obiect trezise curiozitatea lui Tendile. Semăna cu cel purtat de Pasărea Colibri, zeul lor de război.

— Ţi l-a dat în dar? a spus Motecuhzoma.

— Nu, stăpâne. A cerut să i-l înapoiem plin cu aur.

— Aur, a repetat regele. De ce cu aur?

— Ca să vindece o boală de care suferă cu toţii. De fapt, au ignorat toate celelalte daruri ale noastre – pânza fină, penele şi obiectele din jad. Se pare că nu-i interesează altceva.

„Poate că de asta au venit”, s-a gândit Motecuhzoma, râzând. „Poate că există totuşi o ieşire.”

— În noaptea asta o să vă întoarceţi pe coastă şi o să le daţi acestor străini exact ce doresc. Dacă vor aur, asta or să aibă. Vom vedea de asemenea dacă stăpânul acestei Marina este într-adevăr Şarpele cu Pene sau doar un om ca toţi ceilalţi, aşa cum susţii tu. Putem afla adevărul într-un fel.

*

După plecarea lor, Motecuhzoma s-a uitat din nou la desenele făcute pe scoarţă de copac şi a început să tremure.

O trestie. Un an nefast pentru regi.

San Juan de Ulua.

Plecaseră de pe coastă în Vinerea Mare a anului 1519. Când au ancorat, spaniolii au zărit un orizont deprimant cu dune de nisip, acoperit din loc în loc cu smocuri galbene de piatră şi câteva pâlcuri de palmieri izolaţi, îndoiţi de vânt. În zare se profilau culmile munţilor albaştri, dominaţi de un vârf căruia indienii localnici îi spuneau Orizaba, o căldare vulcanică, învăluită mereu în nori şi fum.

Sclavii indieni lăsaţi de Tendile i-au ajutat să-şi încropească un adăpost din crengi verzi, frunze de palmier şi stuf. Băştinaşii şi-au făcut propria lor tabără puţin mai departe. Semăna cu un orăşel improvizat, ridicat peste noapte să deservească nevoile spaniolilor. Găteau peştii şi curcanii la focuri în aer liber, iar femeile curăţau fructele şi pregăteau prăjituri de porumb sub umbrare din covoraşe ţesute.

Spaniolii se îngrămădeau în jurul focurilor lor, clănţănind în bătaia aspră a vântului nordic. Apoi, într-o zi, vântul a încetat şi s-a făcut insuportabil de cald. Acum stăteau la umbra copacilor descărnaţi, alungând roiurile de insecte negre, înfometate care se abăteau asupra lor să le amărască viaţa.

Doar Cortes părea imun la aceste neplăceri. Zi de zi frământau dunele, privind jungla încâlcită care se întindea către vest, spre culmile munţilor şi aştepta, urzind planuri.

*

Floarea Ploii îşi scoase *huiptil,* tunica lungă de bumbac pe care o purta peste fustă şi intră în apa rece şi limpede, alături de Mali. În timp ce se dezbrăca, Mali observase vânătăile de pe braţe şi sâni.

Floarea Ploii răspunse întrebării ei nerostite.

— Stăpânul meu păros este brutal cu mine, a spus ea. Nu cred că o face cu intenţie. Este mare şi neîndemânatic. Când intră în grota plăcerii, uită ce puternic e el şi ce mică sunt eu.

Înaintă în apă şi se lăsă jos, până îi ajunse la umeri. Mali o îndrăgea. La Pontochan, Floarea Ploii trecea drept o fată urâtă. Mama ei uitase să coasă o perlă pe boneta ei când era mică şi nu avea ochii şaşii atât de apreciaţi de tabascani la o femeie. Mama Florii Ploii fusese de fapt prima soţie a lui Tigru Lip Plug şi Floarea Ploii era doar cu câţiva ani mai mică decât Mali. O considera mai mult o soră, decât o fiică. Avea o limbă ascuţită şi o fire aprigă, domolită doar de fumul de ardei iuţi peste care o ţinea tatăl ei drept pedeapsă.

— Nu cred că sunt zei, mămico. Trupurile lor miros urât şi îşi varsă sămânţa la fel ca oricare bărbat.

— Peştera ta s-a deschis pentru prima dată şi acum ştii ce înseamnă un bărbat. Eşti cumva dezamăgită că nu are gheare pe *maquanhuitl?*

— N-am îndrăznit să mă uit, a spus Floarea Ploii băgându-şi capul în apă.

Se ruşina de vorbele lui Mali.

— Unii bărbaţi nu se nasc zei, îi explică Mali. Alteori, posedă spiritul unui zeu sau îl primesc, aşa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma.

— Dar zeul tău cu păr de aur cum este?

— Are trei penisuri şi mă ţine trează toată noaptea! În timp ce unul se odihneşte, celelalte de-abia aşteaptă să intre în grota plăcerilor. Pe urmă, în zori, se transformă în pisică şi se alătură celorlalţi ocelot (pisică sălbatică) să salute răsăritul cu miorlăiturile lor.

— Ai prea multă imaginaţie. Într-o zi, preoţii lui Motecuhzoma or să-ţi taie limba şi or s-o prăjească la focurile lor.

Mali zâmbi. Tigrul Lip Plug o ameninţase adesea pe Floarea Ploii cu aceste vorbe.

— Poate într-o zi nici una din noi nu va mai avea de ce să se teamă de Motecuhzoma.

Floarea Ploii o privi mirată.

— Aşa crezi?

— Altfel de ce crezi că au venit aici?

Floarea Ploii se stropi cu apă pe umeri, strâmbându-se

când îşi atinse vânătăile.

— Sunt doar nişte oameni. Or să ia ce vor şi or să se întoarcă pe tărâmurile lor ascunse în nori.

— Chiar dacă ar fi aşa, spuse Mali, deşi nu cred, poate că or să ne ia şi pe noi cu ei. Am duce-o mai bine, în mod sigur. Nu vreau să-mi petrec toată viaţa ţesând pânză şi prăjind porumb.

Floarea Ploii se arătă uimită.

— Doar astea sunt îndatoririle unei femei, nu?

„Cum să-i explice?" se întrebă Mali. De când era mică, considera că viaţa însemna mai mult decât să faci *tortillas* şi copii. Ştia în inima ei că era o luptătoare, un rege, un om de stat, un făuritor de prinţi, un poet. Poate că era o femeie, dar soarta ei îi hărăzise şi alte roluri în afară de cel de bucătăreasă şi concubină. Ştiuse dintotdeauna şi tatăl ei îi confirmase presimţirile.

— Îţi faci prea multe speranţe, a spus Floarea Ploii, întrerupându-i gândurile. Viaţa este doar un vis. Nu ţine o veşnicie. Nu contează ce se întâmplă aici.

Zeul Soare se lăsă la asfinţit să lupte încă o noapte împotriva surorilor şi fraţilor săi. Cicadele începuseră să cârâie în pădure. Un fluture dansa printre ferigi; era spiritul unui războinic mort, jucându-se veşnic printre flori şi trestii.

— S-ar putea să ai dreptate, a aprobat-o Mali.

Deşi gândea cu totul altceva.

*

Apa se înnegrise şi devenise foarte rece. Zeul Soare dispăruse în pădure. Mali şi Floarea Ploii se îndreptau tremurând spre mal. În timp ce se îmbrăcau, Jaramillo s-a desprins din ascunzătoarea sa şi s-a întors în tabără.

Unsprezece.

Ceremonia era mult mai fastuoasă de această dată, remarcă Mali.

Venise în sunetele fanfarei alcătuite din tobe din piele de şarpe, scoici, fluiere de lut şi castanele de lemn. Dar, de data aceasta, solii lui Tendile purtau pene verzi de quetzal, semn că delegaţia avea încuviinţarea regelui.

— Vine stăpânul Tendile, guvernatorul şi glasul Mexicăi, numit de însuşi Marele Conducător! Aduce salutări şi prietenie lui *Malintzin,* nou-veniţii din ţinuturile învăluite în nori ale estului.

Malintzin, se gândi Mali. În limba *nahuatl* însemna *stăpânul Marinei.* Deci aşa hotărâseră să i se adreseze. Era un exemplu tipic al ambiguităţii mexicane; în felul acesta, îi scuteau să afirme că ar fi om sau zeu.

Tendile era îmbrăcat splendid. Într-o mantie portocalie din bumbac, brodat cu desene geometrice pe margine. Pe cap purta o coroană din aur, împodobită cu pene de flamingo. Era însoţit de o suită mult mai mare ca prima dată, alcătuită atât din stăpâni, cât şi din sclavi. În timp ce se apropia, doi băieţi alungau insectele din jurul lui cu evantaie de pene şi doi preoţi mergeau înainte, ţinând vase pline cu tămâie. În spatele lui veneau oamenii-bufniţă, cu mantii din pene şi coifuri cu cioc. Cranii şi oase umane atârnau de mantiile lor. Unii scoteau strigăte ascuţite, iar alţii suflau fum colorat din vase de lut.

— Cine sunt ăştia? a întrebat-o Aguilar în şoaptă.

— Vrăjitori, i-a explicat Mali. Au venit să alunge puterea stăpânului tău Cortes cu vrăjile lor.

Aguilar scoase un strigăt şi se albi la faţă.

— Vrăjitorie! exclamă el, făcând semnul crucii.

Cortes îi primi pe nisip, sub palmieri, aşezat regeşte pe un scaun masiv din stejar, încrustat cu turcoaze. Ascultase sfatul lui Mali şi îmbrăcase din nou costumul negru de

catifea pe care-l purtase ultima oară şi pălăria neagră cu pană verde.

Mali şi Aguilar stăteau la dreapta lui Cortes.

Tendile sărută pământul şi îşi duse degetele la buze. Pe urmă, preoţii făcură un pas înainte, afumându-i pe Cortes şi ofiţerii lui cu tămâie. După ce au terminat, Tendile a deschis discuţia.

— Aduc salutul puternic al Marelui Conducător pentru *Malintzin.*

Mali transmise cuvintele lui Aguilar, care pronunţă *Malintzin,* „Malinche”.

Pe urmă, Tendile făcu semn nobililor care-l însoţeau.

— Mi-a poruncit să vă dau aceste daruri ca semn al prieteniei sale.

Mali îşi dăduse seama ce aveau să facă şi rămăsese cu gura căscată. Era mai mult decât sperase. Se întoarse spre Aguilar.

— Roagă-l cu respect pe stăpânul meu Cortes să se ridice. Aceşti oameni vor să-l îmbrace în haine de ceremonie.

Aguilar se încruntă.

— În ce scop?

— Fă cum îţi spun, şuieră ea. Lasă-l pe stăpânul meu să întrebe în ce scop!

Aguilar o privi drept în ochi. „I-ar plăcea să mă biciuiască pentru insolenţa mea”, se gândi ea. „Bietul Aguilar. Vrea să fie rege, dar nu-i decât un sclav.”

Aguilar transmise vorbele lui Mali şi Cortes se ridică în picioare.

Mexicanii îi prinseră o superba mantie cu pene pe umeri şi apoi îi puseră un colier de jad şi aur în formă de şarpe la gât. Alţii s-au aplecat să-i împodobească gleznele cu brăţări de aur şi argint. I-au dat un scut din pene verzi de quetzal şi i-au pus o mitră din blană de tigru pe cap. În cele din urmă, Tendile a scos o mască din mozaic turcoaz, cu colţi de aur şi o banderolă din pene de quetzal, cu care l-a împodobit de asemenea pe Cortes.

Erau însemnele oficiale ale unui mare preot al Şarpelui cu

Pene. Prin ele, Motecuhzoma îl recunoştea în mod public pe Cortes drept încarnarea zeului însuşi. Îl *credea* Şarpele cu Pene.

Spaniolii erau uluiţi.

Mali credea că Şarpele cu Pene va fi impresionat să-şi recunoască propriile pene dar, spre mirarea ei, Cortes şi-a scos imediat podoabele şi le-a aruncat la picioarele lui, după care s-a aşezat pe tronul improvizat şi i s-a adresat lui Aguilar.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să ştie ce au mai adus, i-a spus Aguilar.

Mali încercă să nu-şi arate nedumerirea. Oare Şarpele cu Pene încerca să-şi ascundă adevărata identitate? În ce scop? Nu se aşteptase deloc la această reacţie.

Se întoarse spre Tendile.

— Şarpele cu Pene doreşte să vadă şi celelalte daruri.

Şi Tendile era la fel de uimit. Atitudinea lui Cortes îi sporise suspiciunile.

— Spune-i lui Malinche că am adus provizii pentru el şi însoţitorii săi.

Zicând acestea, făcu semn sclavilor care aşteptau comanda sa. Cărau coşuri grele cu mâncare, pe care le-au aşezat jos, pe carpete. Erau pline cu guavas, avocados, nuci, ouă, curcani rumeniţi şi prăjituri de porumb.

Toată mâncarea fusese stropită special cu sos preparat din sânge de om.

Mali îşi ţinu respiraţia când Alvarado făcu un pas înainte, rupse o halcă de curcan, o duse la nas şi se strâmbă dezgustat, aruncând-o pe jos.

Se lăsase o linişte mormântală. Spaniolii îl priveau pe Cortes, aşteptând să vadă ce o să facă. Acesta era momentul când putea să arate tuturor că era un zeu, dacă reacţiona aşa cum trebuia.

Cortes i-a vorbit încet lui Aguilar, care i-a tradus imediat.

— Stăpânul meu îi mulţumeşte lui Tendile pentru darurile sale, dar spune că religia lui îi interzice să mănânce carne umană pentru că toţi oamenii sunt fraţi. Acesta este considerat un mare păcat în faţa lui Dumnezeu.

Mali era ameţită de această bolboroseală, dar îi pricepuse înţelesul.

— După cum ştii foarte bine, Şarpele cu Pene s-a întors să pună capăt sacrificiilor umane, i-a spus ea lui Tendile. Aşa că nu mai încercaţi să-i puneţi răbdarea la încercare.

Tendile părea dezamăgit. Mali ştia la ce se gândea: se întreba de ce acest Malinche ignorase însemnele zeului, dar refuzase să bea sânge de om, aşa cum era de aşteptat. Ce o să-i spună lui Motecuhzoma?

Alvarado deschise gura.

— Stăpânul meu, Alvarado, vrea să ştie dacă mexicanii i-au înapoiat coiful, a spus Aguilar.

Mali i-a transmis întrebarea. Tendile a ridicat mâna şi ceilalţi sclavi – erau mai mulţi de-o sută – au făcut un pas înainte.

— Stăpânul meu, Motecuhzoma, l-a înapoiat împreună cu multe alte obiecte.

Sclavii au întins carpete la picioarele lui Cortes şi au pus coiful lui Alvarado plin vârf cu praf de aur. Pe urmă au aşezat celelalte lucruri; figurine de aur, în formă de raţe, căprioare şi jaguari şi maimuţe; coliere şi brăţări de aur; o baghetă de aur cu perle; scuturi de aur încrustate cu pietre preţioase; mozaicuri din turcoaz şi onix; statui şi măşti sculptate din lemn; pandantive şi broşe din jad; evantaie din argint masiv; o coroană din pene de quetzal, jad şi perle; mantii lucrate din pene; bijuterii din scoici, aur, turcoaz şi jad; şi cinci smaralde enorme.

Spaniolii rămăseseră cu gura căscată când au apărut ultimele daruri: două discuri identice, mari cât o roată de căruţă şi groase de doi centimetri, unul din argint, altul din aur. Discul de argint avea în centru figura unei femei, Sora Lună; iar cel din aur, figura Zeului Soare, pe tronul său.

Metalele şi pietrele preţioase sclipeau orbitor în soare. Se făcuse linişte. Nu se auzea decât vântul, spulberând nisipul. Cortes se foi pe tronul lui şi atinse discul de aur cu piciorul, ca şi când ar fi vrut să se asigure că era adevărat.

În cele din urmă, luă cuvântul şi Aguilar se întoarse spre Mali.

— Vrea să ştie dacă asta este tot.

Mali clipi din ochi; se întreba dacă nu înţelesese greşit. Nu ştia ce să creadă. Nu putea să-i transmită această întrebare lui Tendile.

— Şarpele cu Pene, stăpânul meu, îţi mulţumeşte pentru daruri, zise ea, în cele din urmă.

Tendile se uită posomorât.

— Poate acum o să ne lase în pace.

Cortes vorbi din nou. De data aceasta, Mali pricepu imediat mesajul.

— Stăpânul meu vă mulţumeşte din nou pentru generozitate. Acum doreşte să-i mulţumească personal Marelui Conducător.

Tendile părea îngrozit de această perspectivă.

— Imposibil. Drumul până la Tenochtitlán este lung şi primejdios. Motecuhzoma vrea să luaţi aceste daruri umile, dovadă a stimei sale şi să vă întoarceţi în ţinuturile dintre nori de unde aţi venit.

Mali traduse, aşteptând noi instrucţiuni. Deşi cunoştea răspunsul, înainte să i-l transmită Aguilar.

— Stăpânul meu, Cortes, a străbătut deja un drum lung ca să aibă marea plăcere să-l privească drept în faţă pe Motecuhzoma, zise Aguilar. A primit ordin să transmită salutul său personal şi nu poate să nesocotească porunca regelui său.

Mali îşi muşcă buza, să-şi ascundă zâmbetul de triumf. Motecuhzoma încerca pe de-o parte să-l îmbrace pe Cortes ca pe un zeu, iar pe de alta să-l cumpere. Probabil că tremura de frică pe tronul său, de pe tărâmul Vulturului şi Cactusului!

— Şarpele cu Pene este un zeu şi nu oboseşte, i-a spus Mali lui Tendile. Vrea să-l întâlnească personal pe Marele Conducător. A fost trimis de Ometeotl, Părintele tuturor zeilor şi Făuritorul Universului!

Tendile părea copleşit. Ca ambasador îşi ratase misiunea, se gândi Mali, deşi era mai mult decât atât. Probabil că îşi contempla propria moarte.

*

După plecarea mexicanilor, spaniolii s-au năpustit asupra aurului. Frumoasele şi valoroasele pene de quetzal, ţesute cu măiestrie, superbele bijuterii din scoici, măştile sacre din lemn, pânzele brodate au fost strivite toate de cizmele soldaţilor, care se îmbulzeau să atingă şi să admire aurul.

Mali se uită înjur. Cortes o privea. Părea stânjenit, ca şi când ar fi fost prins în pielea goală. Zeul se ruşina de însoţitorii săi.

Îşi aminti ce spusese de boala de inimă de care sufereau toţi. Probabil că era cumplită, într-adevăr, se gândi ea, pentru că îi făcea să se comporte ca nişte maimuţe.

Doisprezece.

În după-amiaza aceea, oamenii se adunaseră în grupuri sub copaci, văitându-se de insecte, scorpioni şi căldură. Dar, când s-a lăsat noaptea, au început să tremure de frig şi să-şi scarpine înţepăturile de purici, chinuiţi de bâzâitul ţânţarilor şi strigătele nefireşti ale oamenilor-bufniţă din tabăra alăturată.

A doua zi de dimineaţă, s-au strâns pe plajă să privească darurile lui Motecuhzoma, înainte să fie duse pe corabie. Unii au avut curajul să se întrebe cu voce tare dacă vor mai vedea vreodată aceste comori. În timp ce marele disc de aur era legat între două bărci, murmurau între ei, aruncând priviri lungi şi suspicioase lui Cortes şi căpitanilor săi.

După plecarea lui Tendile şi atitudinea băştinaşilor începuse să se schimbe. Mâncarea se împuţina pe zi ce trece.

Benitez auzise oamenii murmurând între ei. Ce căutau pe plaja asta afurisită? *Guvernatorul ne-a ordonat să facem comerţ cu indienii şi să explorăm coasta. Aici nu facem nici una, nici alta. Cortes a ascuns la bordul corăbiei sale singurul aur pe care l-am văzut până acum. Băştinaşii pot oricând să se năpustească din junglă şi să ne atace.*

După bătălia de pe râul Tabasco, zeci de soldaţi muriseră în urma rănilor primite. Şi pierduseră deja încă pe atâţia din cauza frigurilor şi *vomito.*

Unii începuseră să vorbească despre întoarcerea în Cuba. Dar, dacă plecau acum, guvernatorul Velasquez va împărţi comoara cu ei sau o va păstra pentru el?

Benitez ştia deja răspunsul.

Şi nu aveau încă nici o veste de la Motecuhzoma.

*

Într-o dimineaţă, când s-au trezit, spaniolii au constatat

că indienii plecaseră. Părăsiseră tabăra, lăsând focurile să fumege şi prăjiturile arse pe cărbuni. Fuseseră vreo două mii, dar se strecuraseră în tăcere, noaptea, pe lângă santinele, lăsându-i singuri pe plajă.

Treisprezece.

Feţele lor bărboase, asudate, le trădau încordarea. De când dispăruseră indienii, Cortes poruncise să fie toţi cu ochii-n patru. Chiar şi noaptea dormeau în armură. Comandantul îşi adunase toţi ofiţerii să discute probleme urgente. Dintre toţi, doar Alvarado părea indiferent. A intrat în cort zâmbitor şi senin.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, spunea Sandoval. De ce or fi fugit băştinaşii? Credeam că suntem prieteni.

— Ne-au acceptat prietenia, a bombănit Leon, până când Cortes a insistat să-l întâlnească pe acest Motecuhzoma.

Cortes înghiţi reproşul în linişte. Ordaz îşi dădu şi el cu părerea.

— Oamenii vor să ne întoarcem în Cuba.

Cortes zâmbi, încercând să-şi ascundă furia.

— Avem atâtea de câştigat, zise el pe un ton blând. Doar aţi văzut cu toţii roata cea mare de aur. Este numai o parte din comoara uriaşă care se ascunde probabil pe tărâmul lui Motecuhzoma.

Leon îşi întinse mâinile pe masă.

— Guvernatorul ne-a spus să explorăm coasta şi să facem comerţ unde putem. Ne-a interzis în mod expres să dormim pe ţărm. Dar iată că stăm pe această plajă blestemată de săptămâni în şir, expunându-ne atacului acestor indieni trădători, în timp ce camarazii noştri mor de friguri. Nu putem rămâne aici la nesfârşit. Am luat deja mai mult aur şi pietre preţioase decât am sperat. Ar trebui să ne întoarcem imediat în Cuba şi să-i arătăm guvernatorului ce am primit.

Lui Cortes i se zbătea o venă la tâmplă. Să se întoarcă în Cuba? Ar fi un dezastru pentru el. Velasquez i-ar lua aurul şi nu i-ar rămâne nici cât să-şi acopere cheltuielile. Îşi ipotecase tot ce avea şi îşi cheltuise banii ca să finanţeze această expediţie. Ba mai mult decât atât, după

evenimentele care duseseră la plecarea sa, guvernatorul o să-l aresteze, mai mult ca sigur şi o să-l trimită în lanţuri în Spania. Nu putea să se întoarcă în patria mamă falit şi dezonorat, după cincisprezece ani de trudă în Indii.

— Vreau numai binele tuturor celor care au încredere în mine, a răspuns Cortes oftând. Sunt soldat creştin şi supus loial al regelui. Voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru gloria Spaniei. Dacă voi şi oamenii voştri doriţi să vă întoarceţi în Cuba, aşa vom face.

— Cortes! a exclamat blondul Alvarado.

Acum îi pierise zâmbetul.

— Noi nu suntem de acord!

Cortes ridică mâinile neputincios.

— Se pare că nu avem încotro. Toţi aceşti gentlemeni au precizat că ordinele guvernatorului au fost clare.

— Ai de gând să-i asculţi pe smiorcăiţii ăştia? se înfurie Alvarado, făcând semn spre Leon şi Ordaz.

Cei doi duseră mâna la săbii imediat, fiind potoliţi cu greu de ceilalţi.

Pe urmă se lăsă o linişte glacială.

— Au dreptate într-o singură privinţă, *caudillo,* zise Benitez, în cele din urmă. Nu putem sta aici fără să facem nimic.

— Dacă ne întoarcem în Cuba, ne luăm adio de la aur, spuse Puertocarrero.

Cortes ridică mâna.

— După cum v-am spus, domnilor, se pare că nu avem de ales.

Leon şi Ordaz se uitară unul la altul. Nu se aşteptaseră să-l convingă atât de uşor.

— O să le spun oamenilor, zise Ordaz.

Leon îl urmă, ieşind din cort, dar nu înainte să-i arunce o privire duşmănoasă lui Alvarado.

— Ai cedat prea uşor în faţa acestor *velasquistas,* îi spuse Puertocarrero.

— Vrei să insinuezi că nu doreşti să te întorci în Cuba?

Jaramillo îl privea posomorât.

— Doar ai spus singur, n-avem de ales!

— Ba da, am avea, a spus Cortes. Dacă voi doriţi să rămâneţi, ar exista o soluţie.

*

Fără sclavii lui Tendile, care să le dea de mâncare, spaniolii erau în pericol să moară de foame. Pâinea de Cassava pe care o aduseseră se transformase într-o substanţă tare şi urât mirositoare, după ce stătuse săptămâni în şir în cala corăbiilor. Floarea Ploii a muşcat din ea o dată şi a scuipat-o imediat; era râncedă şi plină de viermi.

Acum trebuia să-şi asigure singuri hrana. Soldaţii spanioli plecau în fiecare dimineaţă să vâneze cu arcurile lor păsări şi animale, în timp ce ea şi alte fete tabascane erau trimise să caute crabi şi fructe sălbatice. În fiecare zi, se îndepărtau tot mai mult de tabără.

Târziu, într-o după-amiază, Floarea Ploii culegea boabe, când a auzit un clipocit în lacul dintre stânci, unde se îmbăia cu Mali în fiecare seară şi s-a apropiat curioasă.

Era un spaniol, cel numit Norte. Stătea gol, cufundat până la talie în apa rece, verzuie. Se mira să-l vadă. Crezuse că spaniolii nu se spălau niciodată. Mali îi spusese că nu aveau nevoie, dar nasul ei n-o înşela.

Observase deja că Norte era diferit de ceilalţi. Se pare că nu-l suportau; doar preotul Aguilar vorbea cu el. Ciudat, mai ales că Norte i se părea mult mai credincios decât camaradul său; avea o atitudine sobră şi îşi sfârtecase loburile urechilor, într-un gest pios de automutilare.

Îl privea printre ferigi, sorbindu-l din priviri. Îi sclipea pielea când a ieşit din apă. Era solid, bronzat şi avea o piele netedă, fără păr, spre deosebire de Benitez, Alvarado şi ceilalţi. Trupul lui îi trezea o senzaţie ciudată.

Dacă vreunul dintre aceşti spanioli era zeu, atunci el trebuia să fie acela.

Stătea cu spatele la ea. Era sigură că n-avea cum s-o vadă. Dar, la un moment dat, îl auzi spunând pe limba ei:

— Cât ai de gând să stai acolo şi să te zgâieşti la mine?

Ştie că sunt aici!

Ieşi din ascunzătoare, cu privirile plecate, întrebându-se ce pedeapsă va primi pentru că îndrăznise să se uite la un zeu.

— Îmi pare rău, murmură ea. Nu credeam că un stăpân are nevoie să facă baie.

— Chiar şi zeii transpiră, îi răspunse el.

Apoi se întoarse zâmbind, îşi puse pantalonii şi cămaşa zdrenţuită.

— Credeam că n-o să mă vezi.

O sfredelea cu ochii lui negri. Era frumos ca băieţii aceia sacrificaţi de mexicani pentru Şarpele cu Pene, de ziua lui.

— Cum te cheamă? a întrebă el.

— Floarea Ploii.

— Floarea Ploii, repetă el, încet. Te-au dat lui Benitez?

Încuviinţă din cap. O privea cu capul înclinat într-o parte, ca şi când l-ar fi amuzat.

— Te interesez într-un fel?

Se uită la urechile lui.

Bărbatul dădu din cap, atingându-şi lobii sfârtecaţi.

— Am dat sânge pentru Şarpele cu Pene.

Floarea Ploii căscă ochii, uluită.

— Înseamnă că nu eşti un zeu?

— Semăn eu a zeu?

Văzând că nu-i răspunde, adăugă:

— Nu, sunt un om, la fel ca tine. Am avut o soţie cu piele maronie, ca a ta. Mi-a dăruit doi copii.

— De ce ai părăsit-o?

— N-am părăsit-o.

— Atunci ce cauţi aici?

Îşi căuta cuvintele.

— Aceştia sunt oamenii mei, zise el, ridicând din umeri. Nu poţi scăpa niciodată de originea ta. Într-o zi… tot te găsesc.

Stătea prea aproape de ea. Poporul ei pedepsea adulterul cu moartea. Iar ea considera, la fel ca spaniolii, că era căsătorită cu Benitez. Când vru s-o mângâie pe păr, se

dădu înapoi.

— Îmi pare rău, zise el, retrăgându-se.

— Deci nu sunteţi zei? murmură Floarea Ploii.

— Nu, suntem spanioli, adică mult mai rău, îi răspunse bărbatul, zâmbind din nou.

Apoi o porni înapoi spre tabără.

În timp ce-l urmărea din priviri, simţi că i se taie respiraţia. „Iată un bărbat cu care s-ar fi culcat bucuroasă, se gândi ea. De ce Cortes n-o dăduse lui de nevastă?”

Viaţa, ca întotdeauna, era prea crudă.

*

— Ai auzit ce vorbesc oamenii? l-a întrebat Aguilar pe Benitez.

— Ce vorbesc?

— Cortes vrea să se întoarcă în Cuba şi să-i dăruiască tot aurul guvernatorului Velasquez, în schimbul iertării sale.

Benitez auzise şi el aceste zvonuri. De fapt, fusese de faţă, când Cortes îi spusese lui Alvarado să răspândească această veste.

— Crezi că este adevărat?

— Nu-mi vine să cred că Cortes a cedat atât de uşor, zise diaconul. Doar ştie că avem o misiune aici. Trebuie să salvăm aceste suflete pierdute. Este un bun creştin şi nu trebuie să se gândească numai la el în asemenea momente.

— Da, ai dreptate, l-a aprobat Benitez, îndepărtându-se.

*

Cortes a poruncit să se scoată masa cea mare de stejar din cortul lui şi să se pună pe nisip, la umbra palmierilor. Se adunaseră toţi, nerăbdători să afle ce se hotărâse pentru viitorul lor. Murmurele încetară şi se făcu linişte când apăru Cortes şi se urcă pe masă, să le vorbească.

— Domnilor! începu el. Am înţeles că unii din voi nu mai

suportă şederea pe plajă.

Toţi l-au aprobat murmurând. „Fii atent, Cortes”, se gândea Benitez. „Atmosfera este periculoasă, oamenii sunt ostili. Poţi declanşa oricând o rebeliune.”

— Îmi imaginez cum vă simţiţi, continuă Cortes. Am suferit alături de voi în ultimele săptămâni. Însă, înainte să luăm vreo hotărâre, ar trebui să ne gândim ce am realizat. Mai întâi, când am plecat din Cuba, guvernatorul ne-a poruncit să-i eliberăm pe toţi spaniolii luaţi prizonieri de băştinaşi în Yucatan. Fratele Aguilar şi Norte sunt cea mai bună dovadă. Am fost însărcinaţi de asemenea să explorăm coasta, să observăm obiceiurile şi religiile indienilor şi să obţinem aur de la ei. Cred că ne-am îndeplinit toate aceste obligaţii mai mult decât onorabil. Acum, va trebui deci să hotărâm ce trebuie făcut de aici înainte. Sunt convins că, la întoarcerea în Cuba, toată gloria voastră dobândită în luptele de pe râul Tabasco şi Ceutla şi toate profiturile câştigate se vor spulbera în vânt. Credeţi că guvernatorul Velasquez o să împartă comorile cinstit cu voi? Mulţi din voi aţi venit aici pentru că eraţi nemulţumiţi de viaţa pe care o duceaţi în Cuba şi de *encomiendas* atribuite de guvernator. De aceea mă întreb de ce sunteţi atât de dornici să vă întoarceţi şi să aşteptaţi mila lui.

— Suntem aici din ordinul guvernatorului Cubei! strigă un om numit Escudero. Ar fi ilegal să ne depăşim atribuţiile!

Cortes nu l-a repezit, dar i-a pierit zâmbetul de pe buze.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar înainte să hotărâţi ce vom face, daţi-mi voie să vă spun ce am mai descoperit.

Vorbeşte înţelept, se gândea Benitez. *Îi lasă pe oameni să creadă că alegerea le aparţine.*

— Aceste pământuri aparţin unui mare prinţ, care stă într-un oraş situat în mijlocul unui lac. Dacă ne întoarcem în Cuba acum, renunţăm la posibilitatea de a câştiga mai multe comori decât câteva bijuterii şi o roată de aur.

Leon nu putea să se mai abţină.

— Nu avem ce căuta aici! Doar n-o să pornim împotriva unui întreg imperiu cu cinci sute de oameni şi zece tunuri? Eu zic să ne întoarcem în Cuba!

— Trebuie să ne întoarcem! strigă Ordaz. Dacă stăm aici, o să murim de foame sau or să ne extermine indienii!

Mulţi soldaţi ridicară pumnii în aer, să-l susţină.

Cortes reuşi până la urmă să-i liniştească. Când se pregătea din nou să vorbească, se întoarse spre Alvarado.

— Vrei să-mi explici şi mie de ce ne acuzi pe toţi de trădare?

— Dacă ne întoarcem în Cuba, Majestatea Sa Regele Carol o să piardă aceste posesiuni pe care tocmai le-am cucerit pentru el. Cine ne garantează că până la anul băştinaşii n-or să strângă o armată mare şi n-or să ne arunce înapoi în mare? În cazul acesta regele nostru va pierde tot. Aşa că trebuie să construim un fort şi să consolidăm pământurile coroanei!

— Pedro are dreptate! strigă Puertocarrero. Ţinutul acesta ne-a dovedit că are multe bogăţii. De ce să nu-l colonizăm?

Cuvântul *colonizare* îi agita pe toţi. Leon şi Ordaz începură să-şi strige protestele în gura mare. Nici pe Cortes nu-l încânta ideea.

— Nu suntem autorizaţi să facem aşa ceva! Vă admir argumentele, domnilor, dar poate că Leon şi Ordaz au dreptate. Ne-a rămas puţină mâncare şi este posibil să fim atacaţi de băştinaşi. Mărturisesc că nu-mi surâde ideea întoarcerii, deoarece eu unul voi pierde toţi *maravedi.* Am investit tot ce aveam în această călătorie. Dar trebuie să mă gândesc la ofiţerii şi oamenii de sub comanda mea.

— Nu eşti singurul care a investit în această expediţie, îi reaminti Puertocarrero.

— Dar mi-am dat cuvântul acestor oameni, zise Cortes neajutorat. Le-am spus deja că se pot întoarce, dacă doresc.

— Atunci lasă-i să plece pe cei care vor! zise Sandoval şi ceilalţi îl aprobară râzând.

— Este ilegal! protestă Escudero.

— Mă tem că nu este, zise Cortes şi se făcu linişte.

Toţi rămăseseră cu gura căscată. Ştiau că era singurul din ei care se pricepea la legi. Doar fusese magistrat în

oraşul Santiago de Cuba.

— Legea spaniolă prevede că orice grup de spanioli poate să-şi fondeze propria municipalitate dacă solicită şi primeşte încuviinţarea regelui. După aceea, vor da socoteală direct coroanei. Prin urmare, aceşti oameni ar avea tot dreptul să înfiinţeze o colonie.

— Noi nu avem încuviinţarea regelui! Strigă Escudero.

— Se poate obţine repede, îi spuse Cortes.

Leon se întoarse spre ceilalţi, încercând să-i convingă.

— Ordinele lui Velasquez au fost clare! Trebuie să ne întoarcem în Cuba!

— N-aveţi decât! strigă Cortes. Cine doreşte să se întoarcă poate oricând să plece!

— Şi cu aurul cum rămâne? întrebă cineva.

— Aurul este al celor care l-au câştigat. Doar n-o să-l împărţim cu unii care fug!

Şi, zicând acestea, sări de pe masă şi le întoarse spatele.

În urma lui, izbucni vacarmul.

Benitez zâmbi. Ieşise exact cum plănuiseră. Nimeni n-ar fi bănuit că ideea fondării unei colonii aici, pe dunele de nisip de la San Juan de Ulua, îi aparţinea lui Cortes.

*

Norte nu-şi amintea când pierduse contactul cu vechea lume şi cea nouă pătrunsese în sufletul lui. Nu exista un moment anume când nisipurile gălbui de pe insula Cozumel deveniseră mai importante pentru el decât piaţa din Sevilla. Nu mai semăna nici pe departe cu gentlemanul creştin care plecase din Palos, cu opt ani în urmă. Ca un actor pe scenă, încerca să-şi amintească din nou cum să joace rolul acelui om.

Parcă toată viaţa lui fusese un vis pentru că acum nu i se mai părea nimic real. „Mâine o să mă trezesc şi o să fiu din nou printre mayaşi”, se gândea el, „şi pe urmă va trebui să revin la propriul meu eu.” Acest sentiment nu era nou pentru el. Mai simţise şi altădată agonia neagră a

singurătăţii. Acum i se părea caraghios că odată privise marea, rugându-se din toată inima să zărească vreun compatriot de-al său din Castilia sau Estremadura. Se considerase un gentleman creştin, abandonat printre păgâni. Acum se vedea exact cum fusese cu opt ani în urmă: un pirat, un hoţ şi un ipocrit, care puţea a transpiraţie.

Se foia pe patul de paie, cu ochii aţintiţi la tavanul negru. Vedea cu ochii minţii doi copii cu pielea de culoarea tutunului, pe o plajă din Yucatan. Îi iubise mai mult ca orice pe lume. Se întreba ce făceau acum, cât îl plânseseră, făcuseră deja ritualurile funerare pentru el...

Dar nu trebuia să se gândească la asta.

Se ridică în picioare. Nu putea să doarmă şi simţea nevoia să se mişte, să alunge diavolii care-l torturau. Aguilar sforăia netulburat. Norte îl blestemă în tăcere şi ieşi din coliba improvizată.

Luna plină îşi filtra razele printr-un strat subţire de nori, scăldând oceanul într-o lumină argintie. Norte inspiră adânc, strâmbându-se când simţi mirosul mlaştinilor din apropiere şi alungă un ţânţar care-i bâzâia la ureche. O porni pe plajă, încercând să se gândească la altceva, în afară de propria sa singurătate.

Era cam la o sută de metri de tabără când l-au înşfăcat.

*

Benitez stătea de pază. Spre deosebire de ceilalţi ofiţeri, îşi lua responsabilitatea în serios. Nu juca jocuri de noroc şi nu bea vin în timp ce era santinelă. Vizita fiecare post de pază, îi mustra pe cei care dormeau, le dădea lecţii despre mânuirea armelor. Era la al doilea tur, când auzi zgomote dinspre dune, la dreapta; gemete înfundate de om rănit – sau în călduri.

Pentru orice eventualitate, scoase sabia şi alergă într-acolo.

Îi găsi după a doua ridicătură, ascunşi în umbra dunei.

Erau doi; unul îl ţinea, în timp ce al doilea profita de el. Cel care-l ţinea, văzu silueta lui Benitez la lumina lunii şi-l avertiză pe camaradul său. S-au ridicat în picioare şi au luat-o la fugă prin nisipul moale. Benitez zări un fund gol, în timp ce unul din bărbaţi îşi trăgea pantalonii. Victima lor zăcea pe burtă, suspinând. Îi scoase căluşul din gură.

— Norte?

Benitez observase că era gol de la mijloc în jos. Îi venea să vomite. Ştia ce făcuseră cei doi.

— N-am nimic, i-a spus Norte.

— Cine a fost? îl întrebă Benitez, deşi de fapt n-ar fi vrut să afle.

Ştia care ar fi pedeapsa lui Cortes.

— Nu ştiu, îi răspunse Norte.

„Fii înţelept”, se gândi Benitez. „Ceilalţi te-ar ucide, dacă i-ai trăda.” Benitez văzuse deja că unul din ei era Guzman. Îi zărise faţa în lumina lunii. Iar celălalt era probabil Cristobal Flores.

— Nu i-ai văzut? Nu le-ai recunoscut vocea? insistă Benitez.

— Nu, repetă Norte.

Îşi trase pantalonii şi se ghemui în nisip, vomitând. Benitez îşi puse sabia în teacă şi îngenunche lângă el.

— Eşti rănit?

— Tu ce crezi?

Benitez se cutremură. Ar prefera să moară decât să fie femeie pentru alt bărbat.

— Să chem doctorul?

— Pleacă, murmură Norte.

Benitez nu se urni din loc. Aştepta probabil un semn de recunoştinţă. Dar Norte zăcea acolo, gâfâind. Până la urmă se îndepărtă, oprindu-se lângă o dună. După un timp, îl auzi pe Norte ridicându-se în picioare şi târându-se spre tabără. Benitez îl urmă să se asigure că ajungea cu bine în tabără.

Mulţumit că oprise o faptă mârşavă, îşi continuă inspecţia.

„Bietul Norte”, se trezi gândindu-se, spre surprinderea lui. Nu-i plăcea renegatul, nu avea încredere în el, dar nici

nu trebuia să-şi bată joc de un om. Bărbaţii erau nişte animale. De fapt, dacă te uiţi în sufletul unui om, vezi mai degrabă un monstru decât un creştin.

*

Diego Godoy, îmbrăcat formal, în catifea neagră, citea cu voce tare proclamaţia lui Cortes, care permitea celor trei răzvrătiţi de sub comanda sa să plece imediat în Cuba. Era devreme, dimineaţa; fumul negru al focurilor de tabără se ridica spre cerul albastru. Bărbaţii stăteau posomorâţi, ascultând cuvintele notarului, cu ochii spre orizont.

După ce se citi proclamaţia, Ordaz, Leon, Escudero şi ceilalţi îşi croiră drum printre dunele de nisip, spre cortul lui Cortes. Ordaz îl informă pe majordomul său, Caceres, că trebuia să discute imediat cu *caudillo.*

Cortes îi lăsă să aştepte. Când ieşi, îmbrăcat într-o cămaşă albă de pânză şi pantaloni, părea obosit şi irascibil.

— Domnilor, zise el.

— Am hotărât să rămânem, zise Leon.

„Bineînţeles că acum vreţi să rămâneţi”, se gândi Cortes. „Vă atrage aurul. Dacă vă întoarceţi la Velasquez cu mâna goală, n-o să vă mulţumească, în nici un caz. Fără aur o să vă eticheteze drept trădători şi laşi.”

— Acum am dat deja ordinul. Este prea târziu. Doar aţi vrut să plecaţi, ce mai aşteptaţi? zise Cortes, întorcându-le spatele.

— Căpitane! strigă Leon. Iartă-ne nerăbdarea prostească. Ştim că am făcut o greşeală. Nu putem să vă părăsim pe toţi. Anulează ordinul şi lasă-ne să rămânem.

Cortes oftă.

— Aţi scoate din sărite până şi un sfânt, zise el privindu-i pe fiecare în parte. Alvarado şi Puertocarrero m-au convins să rămân. Dar am acceptat numai cu două condiţii.

Oamenii din jurul cortului aşteptau curioşi.

— Mai întâi, voi continua expediţia numai dacă voi primi titlul de căpitan-general şi şef al justiţiei în noua colonie.

Leon şi Ordaz se uitară unul la altul şi apoi la însoţitorii lor. Cortes ştia că nu ar avea pe cine să aleagă în locul lui. Puertocarrero nu suporta luptele şi Alvarado era prea încăpăţânat.

— De acord, spuse Leon.

— În al doilea rând, în calitate de căpitan-general al coloniei, voi primi o cincime din toate bunurile expediţiei noastre.

— O cincime! se miră Ordaz.

O cincime. Cât pentru un rege.

— Ceilalţi au fost de acord. Dacă nu, puteţi să vă întoarceţi în Cuba.

„Să vedem dacă vă dă mâna să mă înfruntaţi acum”, se gândi Cortes.

— De acord, zise Leon şi Ordaz încuviinţă din cap.

— Atunci ne-am lămurit. De aici înainte nu mai discutăm de Cuba. Aveţi încredere în mine şi în Dumnezeu, împreună, o să ne umplem de glorie şi bogăţie cum nici n-am visat vreodată!

*

Benitez urmărea evenimentele din dimineaţa aceea, sprijinit de trunchiul unui copac ceiba. Tremura şi-l dureau toate oasele. Avea o criză de friguri, atâta tot. Avuseseră şi alţii, dar le trecuse. Doar câţiva ghinionişti muriseră. O să se facă bine.

„Ah, ce ţară afurisită!”

Paisprezece.

Benitez dârdâia de frig, în ciuda căldurii. Albul ochilor se îngălbenise şi pielea îi lucea de sudoare. Dinţii îi clănţăneau violent şi se zguduia în ghearele febrei. Din când în când scotea câte un strigăt, chinuit de fantomele care săreau din umbre.

Floarea Ploii îngenunche lângă el.

— Vezi? Are frigurile mlaştinilor. Când arde, când este rece ca gheaţa. Omul-bufniţă al spaniolilor a venit şi i-a luat nişte sânge pentru zeii lor.

Îl mângâia pe mână ca pe o pasăre rănită.

— Zace de două zile.

Mali îngenunche lângă ea, surprinsă de această demonstraţie de afecţiune.

— Ce vrei să fac, surioară?

— Eşti vrăjitoare, ajută-l.

— Nu sunt vrăjitoare. Mama m-a învăţat de mică puterea ierburilor. Nu este nici o magie în asta.

— Dar poţi să-l ajuţi, nu?

Mali se gândi.

— Credeam că nu-ţi pasă de stăpânul tău păros.

Floarea Ploii îi luă cârpa umedă de pe frunte, o muie într-un vas cu apă şi-i şterse sudoarea de pe faţă şi piept, gândindu-se ce să-i răspundă.

— Ce vrei să fac, să mă uit la el cum moare?

— Poate dacă moare Cortes o să te dea lui Norte.

Floarea Ploii tresări.

— De unde ştii?

— Am observat cum îl priveşti. Ai grijă, surioară. Spaniolii ăştia consideră că Benitez este soţul tău. Dacă îl primeşti în peştera plăcerilor pe Norte, cine ştie ce-o să se întâmple.

Floarea Ploii îşi muşcă buza. Asudase.

— Acum mai vrei să te ajut?

Încuviinţă din cap.

— Bine, o să te învăţ ce să faci. Este o plantă care creşte lângă lacul unde ne îmbăiem. Trebuie s-o zdrobeşti, s-o fierbi în apă curată şi să-l pui să bea lichidul. Aşa am făcut cu soldaţii bolnavi de friguri.

— O să se vindece?

— Nu ştiu. Unii s-au vindecat. Dacă nu trece în lumea misterelor noaptea aceasta, s-ar putea să se vindece.

Mali se ridică în picioare.

— Vezi, mămico, nu este zeu.

— Când Şarpele cu Pene a plecat din Tollan, a fost ajutat să treacă munţii de pitici. Zeii se însoţesc rar cu alţi zei. Aceşti oameni sunt doar ajutoare.

— Şi tu eşti unul din ei, acum?

O suflare caldă de vânt zgudui cortul. Un grup de maimuţe făcea hărmălaie în palmieri. Mali nu-i răspunse.

— Zeul tău ar fi mort fără tine, murmură Floarea Ploii. Nu ţi se pare ciudat?

Mali se gândea la ce-i spusese tatăl ei în copilărie, la promisiunea şi profeţia lui.

— Nu, surioară. Cred că aceasta este soarta mea.

*

Mai târziu în ziua aceea, Alvarado a luat în posesie pământul în numele regelui Carlos al Cincilea. Boteză noua aşezare Oraşul Cel Nou al Adevăratei Credinţe – Villa Rica de la Vera Cruz.

Oamenii strigau de bucurie, chiar şi cei care doriseră să se întoarcă în Cuba. La urma urmei, aşa cum spusese Cortes, roata de aur era doar începutul. Şi, dacă vor continua să creeze noi colonii, sperau să devină toţi *alcalde* (primari).

Postul de şef al justiţiei şi căpitan al noii colonii a fost declarat vacant şi oamenii l-au oferit în unanimitate lui Hernan Cortes, care a acceptat cu umilinţă.

Cincisprezece.

O picătură de sudoare se prelingea pe gâtul lui *caudillo,* scurgându-se pe şira spinării. Vremea se încălzea. Pâlcuri dese de nori ascundeau culmile munţilor şi vârful muntos Orizaba. Giulgiul alb sporea misterele înălţimilor. Trebuia să ştie ce se ascundea dincolo de ele.

Îngenunche dinaintea crucii de lemn ridicată de călugărul Olmedo în nisip. Construiseră un altar din pietre, care susţinea imaginea Fecioarei.

Îşi împreună mâinile în rugăciune.

Erau aproape, foarte aproape. Dar se întreba ce ar trebui să facă de aici înainte. Mulţi din oamenii săi se îmbolnăviseră de friguri şi băştinaşii, prietenoşi la început, îi părăsiseră. Se eliberase temporar de sub jugul lui Velasquez, dar moralul oamenilor săi era la fel de scăzut. N-o să mai treacă mult timp până să strige din nou că vor acasă.

Nu putea să se aventureze în inima insulei fără hrană şi apă, cu numai cinci sute de soldaţi şi câţiva cai. Trebuia să găsească un motiv, o scuză, care să justifice prezenţa lor acolo.

Pentru că trebuia să afle ce se ascundea dincolo de munţii aceia.

„Maica lui Dumnezeu, ajută-mă.”

Auzi un glas. Deschise ochii. Una din sentinele alerga spre el, pe plajă.

Se întorseseră băştinaşii.

*

Mali observă că nu erau mexicani de data aceasta. Veniseră doar cinci, fără escortă, îmbrăcaţi cu totul altfel decât Tendile şi escorta lui. Purtau o pânză simplă înfăşurată în jurul taliei şi mantii albe din bumbac, în

contrast cu mantiile din pene ale mexicanilor sau hainele lor brodate. Dar, cu toate că îmbrăcămintea părea mai simplă, ornamentaţia personală era mult mai complicată. Conducătorul lor avea o bucată lustruită de jad în nas şi cercei de aur în urechi: altă piesă importantă de turcoaz îi atârna de buza inferioară, dezgolindu-i dinţii. Însoţitorii săi purtau de asemenea cercei şi bijuterii.

Aşteptau sub copaci, lângă cortul lui Cortes. Îl văzu pe Alvarado repezindu-se la unul din ei. Părea entuziasmat de podoaba în formă de jaguar a omului. Cortes strigă la Alvarado să-i dea drumul. Spaniolul se dădu înapoi cu părere de rău, uitându-se la indian ca un câine înfometat la o bucată de carne crudă.

Aguilar era posomorât.

— Aceşti oameni vorbesc o limbă pe care n-am mai auzit-o. Stăpânul meu, Cortes, a spus să vii, a anunţat-o el pe Mali, conducând-o spre noii-veniţi.

Unul din ei repetă salutul. Mali se încruntă uimită.

— Nu-l înţeleg, zise ea, spre bucuria lui Aguilar.

Dezamăgirea oglindită pe faţa lui Cortes îi străpunse inima ca un cuţit. Nu trebuie să-l dezamăgesc, se gândi ea.

Se întoarse din nou spre străini.

— Nu vorbiţi limba cultivată? îi întrebă ea.

După o clipă de ezitare, cel mai tânăr dintre ei făcu un pas înainte.

— Eu vorbesc *nahuatl* zise el.

Mali zâmbi satisfăcută, aruncându-i o privire duşmănoasă lui Aguilar.

— Bine aţi venit. Din păcate, sunt singura de aici care cunosc limba cultivată. Acest câine în haine maro, din spatele meu, vorbeşte doar chontal maya şi zeul bărbos ştie castillana, limba zeilor. Spuneţi-ne cine sunteţi şi cu ce putem să vă ajutăm.

Băiatul traduse vorbele lui Mali însoţitorilor săi. Oamenii s-au uitat miraţi unul la altul şi apoi la Cortes. S-au dondănit puţin, înainte să-i dea instrucţiuni băiatului. Pe urmă începu o îndelungată conversaţie în cinci limbi. Mali traducea în chontal maya pentru Aguilar, care, la rândul lui, îi

transmitea ce afla în castillana, lui Cortes.

— Suntem totonaca, din Cempoallan, începu băiatul. Oraşul se află la o zi depărtare de locul acesta. Am aflat că teules – folosea cuvântul *nahuatl* care înseamnă „zei”, observă Mali – au debarcat pe coastă. Am venit să vă urăm bun venit şi să vă invităm în oraşul nostru, unde veţi fi primiţi cu daruri şi mâncare.

Cortes zâmbi când auzi ce spuseseră.

— Spune-le că venim cu plăcere. Întreabă-i dacă sunt supuşii marelui rege, Motecuhzoma.

Mali traduse şi totonocas rostiră un potop de blesteme pe limba lor. În cele din urmă, băiatul le spuse:

— Da, sigur că suntem supuşii lui, deşi nu dorim. Dar este adevărat că Motecuhzoma a trimis tribut stăpânului vostru?

— Da, i-a răspuns Mali, gândindu-se să răspundă singură la această întrebare.

Fusese mai mult o încercare de mituire decât un tribut, dar nu conta.

— Ne-a trimis un munte de daruri, pene de quetzal, jad şi aur.

Urmă alt schimb de cuvinte între totonocas. Pe urmă, unul din ei arătă cu degetul podoaba din pene purtată de Mali în jurul gâtului – una din puţinele podoabe pe care reuşise să le salveze de sub picioarele soldaţilor spanioli, în ziua când Tendile a oferit roata uriaşă de aur.

— Unchiul meu vrea să ştie de unde ai obţinut această podoabă frumoasă, a spus băiatul.

— Face parte din tributul lor, îi răspunse Mali.

Bătrânul părea impresionat.

— Verişoara mea purta ceva asemănător când a fost luată anul trecut de oamenii lui Motecuhzoma care adunau birurile, îi explică băiatul.

Aguilar o zgudui de braţ.

— Ce se întâmplă?

— Îmi explică îndureraţi cum mexicanii le fură copiii ca să-i sacrifice.

Aguilar se închină şi-i transmise informaţia lui Cortes.

Mali îl privea atentă pe *caudillo;* părea neobişnuit de rigid, dar se citea ceva în plus pe faţa lui, poate o sclipire de entuziasm. Se simţea legată de el; Aguilar era ca şi inexistent. „În clipa aceasta mă are numai pe mine”, se gândi ea. „Fără ajutorul meu ar fi pierdut.”

O privea ca un om îndrăgostit.

Aguilar tuşi, ţuguindu-şi buzele dezaprobator. Cortes murmură câteva cuvinte pe limba lui.

— Stăpânul meu Cortes vrea să ştie dacă mexicanii au mulţi duşmani în această federaţie, zise Aguilar.

Mali clipi. Era imposibil ca Şarpele cu Pene să nu cunoască răspunsul la această întrebare. Altfel, n-ar mai fi venit, nu?

— Toată lumea îi urăşte pe mexicani, îi spuse ea lui Aguilar.

— Aceşti teules or să ne viziteze la Cempoallan? repetă băiatul. Este numai la o zi de mers, spre nord.

Mali traduse întrebarea lui Aguilar care, la rândul lui, i-o transmise lui Cortes. Dar se pare că zeul nu-l asculta. Stătea pierdut, privind în gol.

„Priveşte în viitor”, se gândi Mali, cutremurându-se.

În cele din urmă, i se adresă blând lui Aguilar, care părea să ezite şi apoi o privi ciudat pe Mali.

— Vrea să ştie, o întrebă Aguilar, dacă şi tu îi urăşti pe mexicani?

— Acum locul meu este aici, lângă Cortes.

— Răspunde la întrebare, o repezi Aguilar.

— Tradu-i exact ce am spus.

Se priveau duşmănos. „Ah, cât mă dispreţuieşte”, se gândi Mali. „Preotul acesta care urăşte femeile îşi trădează atât de uşor sentimentele! Trebuie să fiu foarte prudentă cu el.”

Aguilar vorbi repede cu Cortes. Mali îl văzu pe zeu zâmbindu-i încântat şi îşi dădu seama că preotul tradusese exact cuvintele ei. Era prea nevinovat să mintă.

Cortes murmură ceva în castillana şi o privi cu luare-aminte, înainte să se ridice şi să plece.

— Ce a spus? întrebă Mali, nerăbdătoare.

— Te apreciază, îi răspunse Aguilar.

— În ce privinţă?

— Vanitatea este duşmanul sufletului. Ai fost botezată în dreapta credinţă şi ar trebui să fii mai modestă. Spune-le acestor indieni că stăpânul meu, Cortes, va fi încântat să-i viziteze. Vom pleca mâine.

*

Benitez deschise ochii încet. Se simţea amorţit. Avea un gust oribil în gură, i se umflaseră ochii şi îl săgeta o durere ascuţită în orbite. Se uită la acoperişul de stuf, ascultă bâzâitul muştelor şi simţi mirosul transpiraţiei, al oamenilor şi focurilor.

Oare cât dormise? De când se afla acolo?

Floarea Ploii se aplecă peste el, muie o cârpă în apă şi-i şterse fruntea. Îi şoptea nişte cuvinte pe care nu le înţelegea.

Îl văzu ca prin ceaţă pe Norte.

— Te întreabă dacă te simţi mai bine.

Încercă să se ridice, dar era prea slăbit. Se învârtea totul în jurul lui. Îi venea să vomite.

— Nu te ridica. Trebuie să te odihneşti.

Benitez ar fi vrut să vorbească, dar limba nu-l asculta. Avea senzaţia că se umflase. Floarea Ploii îi umezi buzele, alinându-i setea.

— Am... fost bolnav? reuşi el să spună în sfârşit.

— Ai avut friguri, îi explică Norte. Era cât pe ce să mori. Toată lumea ar fi jelit pierderea unui spaniol.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Se întreba cât timp îl veghease. Nu înţelegea de ce considerase datoria ei să-l îngrijească.

— Spune-i... că-i mulţumesc.

Norte ridică din umeri.

— Ştie că-i eşti recunoscător.

— Spune-i...

Urmă un schimb rapid de cuvinte într-o limbă exotică.

— Spune că ierburile Donei Marina te-au salvat, zise Norte în cele din urmă.

Benitez închise ochii. Ce lume ciudată. Uneori era foarte greu să ghiceşti motivele cuiva. Se întreba de ce Floarea Ploii sau această dona Marina se străduiseră să-l salveze. În cei treizeci şi trei de ani ai săi nu văzuse prea multe acte caritabile. Cât despre bunătatea femeilor, era pasăre rară. Nu-şi făcea iluzii; nu fusese niciodată genul de bărbat care să placă sexului frumos. Această Floare a Ploii, pe care o primise drept camaradă, servitoare-concubină, îl ajutase nu pentru că ar fi bogat sau frumos ci doar pentru că era o femeie bună şi milostivă.

Ce ciudat. Chiar foarte ciudat.

Şaisprezece.

Au pornit în zori, în sus, pe coastă. Soldaţii se împleticeau prin nisip, împovăraţi de armură şi arme, urmaţi de escorta lor formată din femei tabascane şi sclavi cubanezi. Coloana se înşira printre dune pe o distanţă de aproape doi kilometri.

Mali mergea pe jos, în spatele lui Puertocarrero, care călărea pe iapa lui maronie.

Era un marş greu, sufocant. În afară de soare şi nisip mai aveau şi alţi duşmani. La câteva ore după ce porniseră la drum, unul din suită călcase pe un scorpion şi strigătele lui sfâşietoare s-au auzit mult timp.

Mai târziu, spre după-amiază Mali s-a împiedicat de o rădăcină de copac. Şi-a sucit glezna, dar nu a strigat; fusese educată din copilărie să nu-şi arate durerea. Puertocarrero şi-a continuat drumul, fără să ştie ce i se întâmplase.

Soldaţii au trecut mai departe, privind-o miraţi, dar erau prea împovăraţi de provizii şi propria lor nefericire să le pese de camarada unui ofiţer. Mali îşi sprijini greutatea în coate, aşteptând să-i treacă durerea. În cele din urmă, încercă să se ridice într-un picior, dar căzu din nou..

— Ai păţit ceva?

Era glasul lui. Soarele îl lumina de la spate, oglindindu-se în armură. Îşi feri privirile şi-l văzu descălecând.

— Te-ai lovit? zise el.

Nu înţelegea ce spunea, dar observase că-l preocupa starea ei. Îi făcu semn spre glezna stângă. Cortes se aplecă s-o examineze. O atingea blând, nu ca un doctor, ci ca un iubit. O privea drept în faţă. Ochii lui cenuşii străpungeau până în adâncul sufletului.

Îşi muşcă buza şi îşi stoarse o lacrimă, deşi n-o mai durea atât de rău acum. Când mişcă piciorul, i se ridică tunica în sus, pe coapsă. Dar în clipa aceea apăru unul din căpitanii

lui călare şi strică tot farmecul.

*

— Ce se întâmplă?

Alvarado se opri lângă Cortes.

— Dona Marina şi-a întors glezna.

— Ei, fir-ar să fie...

— Opreşte marşul şi spune sclavilor să pregătească o targă din puieţi de copaci. Vor trebui s-o care.

Alvarado clătină din cap, mirat.

— Atâta agitaţie pentru o *puta*! Las-o aici, o să trimitem mâine sclavii după ea.

— Nu este o *puta,* îi răspunse Cortes calm. Acum, după ce a fost botezată, a devenit o creştină. Este de asemenea ochii şi urechile noastre printre băştinaşi. Vrei să-mi explici cum o să discutăm cu totonocas şi cu mexicanii fără ea? Sau poate ar fi mai bine ca fratele Aguilar să deseneze pe nisip ce dorim? În momentul de faţă, ne este mai de folos decât tunurile. Poate chiar şi decât secundul meu. N-ai vrea să te lăsăm aici şi s-o sui pe calul tău? O să trimit mâine sclavii după tine.

Alvarado încuviinţă din cap, jenat.

— O să opresc marşul.

— Îţi mulţumesc.

Cortes se întoarse din nou spre fată. Îi zâmbea. *Bella.* Avea trăsături frumoase, încadrate de un păr negru ca pana corbului. Şi avea o gleznă superbă, chiar dacă se umflase puţin acum. Pielea semăna cu catifeaua. Când i se ridicase tunica, îi zărise coapsele mătăsoase. Se înfierbântase.

O prinţesă locală, înzestrată cu darul limbilor străine şi al politicii. Şi cu prea mult temperament pentru unul ca Puertocarrero.

Cu timpul, va remedia şi acest neajuns.

*

A doua zi de dimineaţă au trecut de un râu puţin adânc, îndepărtându-se mai mult de coastă. Părăsiseră ţărmul nisipos şi intraseră în zona culturilor verzi de porumb. Păduri înalte se ridicau în stânga, străjuite de orhidee şi liane. Au văzut copaci zapote uriaşi cu trunchiuri lipicioase şi păsări tropicale multicolore. Din loc în loc apăreau sate năpădite de muşte.

Şi apoi, imediat după prânz, au ajuns la Cempoallan.

*

Cortes privea uimit la minunea din faţa lui.

Nu se aşteptase în nici un caz la asemenea surpriză. Din inima junglei se ridica un adevărat oraş cu mii de case din chirpici, cu acoperiş de stuf, strânse în jurul unor superbe palate şi temple din calcar şi ipsos. Era un oraş, un oraş minunat, nu o adunătură de cocioabe murdare, aşa cum se temuse.

Dumnezeu îi răsplătise credinţa.

— Măi, să fiu al naibii! exclamă Alvarado lângă el.

Sosirea lor fu anunţată de unul din băştinaşii care-i însoţea. Înainte să ajungă, suflă într-o scoică şi-i răspunse repede un bubuit de tobe din centrul oraşului. Cempoallanii le pregătiseră o primire triumfală. În timp ce înaintau pe străzi, erau primiţi ca nişte eroi. Totonocas se îngrămădeau în jurul lor, agăţându-le ghirlande de flori la gât şi aruncând ananaşi, prune şi buchete de flori la picioarele soldaţilor şi *jinetas*.

Cortes îşi mâna calul cu grijă prin mulţimea de trupuri maronii, acoperite cu mantii albe. Totonocas se dădeau la o parte, ferindu-se de cai. O găsi pe Mali pe targă, urmată de Aguilar şi Norte, aşa cum poruncise.

— Întreab-o cărui fapt îi datorăm asemenea primire? îi strigă el lui Aguilar.

Mali şi Aguilar de-abia reuşeau să se facă auziţi peste larma mulţimii, tobelor şi fluierelor. În cele din urmă, Aguilar se întoarse spre Cortes.

— Spune că suntem eliberatori.

— Eliberatori?

— Nu înţeleg tot. Spune ceva despre un zeu şarpe. Într-un fel, oamenii aceştia şi-au dat seama că am venit să le salvăm sufletele!

O femeie totonaca, mai curajoasă decât ceilalţi, se repezi spre Cortes şi-i aruncă o ghirlandă de flori. Ba chiar îndrăzni să atingă calul, înainte să fugă chicotind.

— Eliberatori, murmură Cortes. *Eliberatori!* Bineînţeles.

Totuşi îl preocupau foarte mult cuvintele acelea care i se păruseră lipsite de importanţă lui Aguilar. *Întoarcerea unui zeu şarpe.*

Această primire fastuoasă îşi avea şi altă explicaţie.

*

Îl chema Chiconacatl, dar Alvarado îl poreclise imediat *Gordo-Fatso.* Sclavii lui se apropiară primii, ducând stâlpi lungi de bambus, care susţineau evantaie superbe, lucrate din pene; pe urmă apăru Gordo însuşi, sprijinindu-se în cârje. Câţiva băieţi îl susţineau de la spate de gras ce era. Urmară alţi prinţi, neînsemnaţi în comparaţie cu muntele de grăsime care deschisese cortegiul.

— Dacă sunt toţi la fel de graşi, zise Alvarado, nu-i de mirare că oamenii aceştia sunt canibali.

Jaramillo zâmbi.

— Toată Salamanca ar putea mânca pe săturate, timp de o lună din şuncile lui.

Cortes descălecă şi se uită în jur. La fel ca marile oraşe spaniole, Cempoallan avea propria sa piaţetă, înconjurată din trei părţi de zidurile curţilor unor temple şi în cea de-a patra de palatul lui Gordo. Din vârful unei piramide se ridica un fuior negru de fum, care simboliza sfârşitul vreunei ceremonii barbare. Cortes îşi reaminti că, în ciuda primirii lor prietenoase, totonocas era un popor păgân, canibal.

Dumnezeu să-i aibă în pază!

Mali şi Aguilar se apropiară de el. Umflătura scăzuse

peste noapte, mulţumită unei fierturi preparate chiar de ea. Nu-şi rupsese osul şi putea să meargă şchiopătând uşor. Îi zâmbi, sesizând pentru o clipă furia întipărită pe faţa lui Aguilar. Era invidios, mai mult ca sigur. Ce sentiment urât pentru un preot.

Gordo aşteptă până când însoţitorii săi îi afumară cu tămâie pe Cortes şi ofiţerii săi şi apoi făcu un pas înainte, să-l îmbrăţişeze. La fel ca ceilalţi nobili, Gordo avea ornamente de aur în urechi, pe buza inferioară şi în nas. Dar Cortes îşi ascunse repulsia aşa cum le poruncise să facă şi celorlalţi ofiţeri.

Pe urmă, sclavii lui Gordo puseseră la picioarele lui un coş de răchită plin cu brăţări, coliere şi cercei din aur. Ţinu un scurt discurs şi Cortes aşteptă răbdător traducerea.

Aguilar se desprinse de lângă Mali.

— Îşi cere scuze pentru aceste daruri modeste. Este tot ce le-a mai rămas să-şi arate prietenia. Spune că oamenii regelui mexican i-au jefuit la sânge.

— Spune-i că primim aceste daruri cu recunoştinţă, zise Cortes, după ce se gândi un timp.

Acum se făcuse o linişte mormântală în piaţă. Atât Cempoallanii cât şi spaniolii erau curioşi să audă fiecare vorbă a lui.

După următorul schimb de cuvinte, Aguilar se întoarse din nou spre Cortes.

— Femeia...

Cortes observă dispreţul din glasul lui. Nici nu putea să pronunţe numele lui Mali.

— ... femeia spune că se plâng de Motecuhzoma. Se pare că le ia tot aurul, penele şi jadul; le-a furat recoltele de vanilie şi a răpit mulţi tineri şi tinere, ca să le sacrifice în templele lor. Îţi cer ajutorul.

Cortes privi solemn pe grăsanul care stătea dinaintea lui, în piaţa prăfuită. *În sfârşit.*

— Aguilar, roag-o pe Mali să-i informeze că noi suntem supuşii unui rege puternic, care ne-a trimis să-i eliberăm din jugul tiraniei. Dacă este de acord să devină vasalul regelui Carol al Cincilea, nu va mai plăti nici un bir

mexicanilor.

Gordo asuda sub soarele fierbinte, deşi sclavii lui se străduiau să-l răcorească, agitând evantaiele de pene. După altă conversaţie în trei limbi, Aguilar îi comunică lui Cortes.

— Cred că doreşte ajutorul nostru, zise Aguilar, dar se teme, pentru că nu departe de aici se află o garnizoană. Spune că ar pârjoli oraşul şi ar duce toţi tinerii la Tenochtitlán, să fie măcelăriţi în templele lor, dacă ar renunţa la vasalitate.

— Explică-i că n-are de ce să se mai teamă de Motecuhzoma, dacă o să-mi dea ascultare.

Auzi exclamaţia de mirare din spatele lui.

— Cortes… începu să protesteze Puertocarrero, agitându-se pe cal, dar îl amuţi cu o privire.

Îl privea atent pe totonaca. Grăsanul părea uşurat şi îngrozit în acelaşi timp.

Alvarado se apropie de el.

— Ţi-ai pierdut minţile? murmură el.

— Doar mă cunoşti. Am fost vreodată nesăbuit?

— De nu ştiu câte ori. Ai uitat cum te-ai căţărat până la fereastra acelei *donetta* la Salamanca?

— Mă gândesc întotdeauna bine, înainte să mă arunc în joc. O să triumfăm, vei vedea.

Alvarado se îndreptă în şa, bătos.

— Dacă spui tu!

— Ai încredere în mine. Oamenii aceştia ne-au înmânat practic cheile casei lui Motecuhzoma.

Şaptesprezece.

Li se pregătise un ospăţ bogat, cu peşte, curcani, ananas, prune şi prăjituri de porumb; după aceea, Cortes şi ofiţerii săi au fost conduşi într-un mare palat, care aparţinea unei femei bogate, dar urâte. Cortes a botezat-o Catalina, deşi Mali nu înţelegea de ce.

Palatul avea un acoperiş plat, cu o terasă mare, care dădea spre piaţetă. Camerele erau spaţioase, deşi slab mobilate – doar câteva covoraşe şi măsuţe. Tapiserii în culori aprinse atârnau pe pereţi sau erau întinse pe podele. Mali şi Puertocarrero aveau o cameră numai a lor, la fel ca ceilalţi ofiţeri, iar soldaţii stăteau împreună, în hol.

Cortes nu-i mai vorbise direct lui Mali, din ziua când îşi scrântise glezna. Ştia că la întâlnirea din piaţă îl enervase ceva. De câteva ori în timpul discuţiei, îl văzuse uitându-se la fumul negru care se ridica din vârful piramidei şi bănuia ce-l preocupa.

Auzise agitaţia şarpelui din trupul lui de zeu.

A doua zi dimineaţă a fost chemată în curte, împreună cu Aguilar şi câţiva căpitani de-ai săi, inclusiv Puertocarrero şi Alvarado. Cortes părea foarte sobru. Se îmbrăcase în costumul de catifea neagră cu sabia prinsă la şold şi un medalion de argint cu portretul Fecioarei la gât.

— Domnilor, trebuie să împlinim lucrarea lui Dumnezeu, a spus el, ieşind pe poartă şi îndreptându-se spre piaţă, urmat de ceilalţi, care alergau să-i ţină pasul.

*

Altarul semăna cu cel de la Pontochan. Într-o curte înconjurată de ziduri o scară de piatră ducea la o piramidă triunghiulară, unde fusese ridicat templul ceremonial – o colibă simplă de paie şi bambus.

Pe măsură ce se apropiau, mirosea din ce în ce mai

strident a carne arsă.

Trupurile zăceau grămadă jos, lângă scări, unde căzuseră după ce fuseseră măcelărite şi aruncate de pe altarul de sacrificiu. Braţele şi picioarele le dispăruseră şi sângele se închegase în jurul toracelui deschis. Muştele bâzâiau în roiuri negre în jurul cadavrelor. Ochii fără viaţă priveau cerul albastru.

— Acesta este doar un copil, zise Puertocarrero.

Călugărul Olmedo începu să recite o rugăciune pentru morţi. Fratele Aguilar rosti şi el o litanie.

Cortes îşi ridică privirile. Preoţii în mantii negre îi urmăreau din capul scărilor, strânşi unul lângă altul ca nişte vulturi. Era negru la faţă de furie. Sabia zăngăni când o trase din teacă, dar Puertocarrero îi puse mâna pe braţ.

— Nu acum, *caudillo,* murmură el. Nu suntem pregătiţi.

Cortes ezită.

— Aşa se poartă cu copiii lor? zise el în şoaptă.

Mali îl privea, mândră de furia lui. Şarpele cu Pene promisese întotdeauna că va aboli sacrificiul uman. Acum era martoră la revolta şi disperarea lui. Regreta că Floarea Ploii nu putea să-l vadă cu ochii ei; atunci ar crede. Spaniolii se uitau la cadavre, albi ca varul.

— Au făcut sacrificii pentru zeul lor, *Tlaloc,* Aducătorul de Ploaie, îi explică Mali, lui Aguilar. Copiii plâng când văd piatra de sacrificiu. Iar lacrimile înseamnă ploaie. Cu cât sunt mai multe lacrimi, cu atât va ploua mai mult iarna, pentru recolte.

Aguilar se închină.

— Este o faptă diavolească, zise el în castillana şi traduse explicaţiile lui Mali celorlalţi.

— Trebuie să luăm măsuri, în numele lui Dumnezeu, zise Cortes şi se îndepărtă.

Mali se uită la faţa copilului mort. Încercă să-şi imagineze cum arăta când trăia, dar nu reuşi. Nu mai rămăsese nimic din el.

*

După plecarea celorlalţi, Benitez zăbovi mult timp, uitându-se în jur. Această grozăvie îl uluise. Îi răsunau în urechi cuvintele lui Cortes. *Trebuie să luăm măsuri în numele lui Dumnezeu.*

Pe urmă îşi dădu seama că îl privea cineva şi se întoarse. Era Norte. Norte, renegatul, trădătorul, sălbaticul îl privea enigmatic. Benitez clocotea de furie.

— Altă ofrandă adusă zeilor tăi, Norte?

— Ce este un zeu, Benitez? O invenţie a minţilor noastre.

Erezia răsună în linişte. Dacă l-ar auzi Cortes, ar fi un om mort.

— Şi care minte a inventat acest măcel? îl întrebă Benitez.

— O minte care n-a fost niciodată sigură dacă trupul ei va scăpa de foamete.

Benitez clătină din cap. Ce fel de răspuns era acesta? Mai ales din partea unui spaniol.

— Ai fost martor la asemenea ritualuri?

Norte se feri să-i răspundă direct.

— Concepţia ta despre moralitate este foarte ciudată, Benitez. Ţi se pare normal ca inchizitorii să rupă braţele şi picioarele unui om de viu, dar în schimb eşti revoltat când indienii dezmembrează morţii. Pe câmpul de luptă, nu te dai în lături să înfigi suliţa în burta duşmanilor tăi şi să-i laşi să moară încet, dar ţi se pare un barbarism să-i scoţi inima şi să aibă parte de o moarte fulgerătoare. Logica ta mă dă gata.

— Acesta este doar un copil!

— Vrei să spui că în războaiele noastre copiii şi femeile nu mor şi nu au de suferit?

— Cel puţin nu la biserică. Religia noastră nu propovăduieşte crima şi canibalismul.

— Într-adevăr, în schimb propovăduieşte goana după aur.

„De ce ar trebui să mă justific faţă de acest om?” se gândi Benitez. „De ce să discut cu un sălbatic? De fapt, mai rău decât un sălbatic, pentru că a cunoscut civilizaţia şi a renunţat la ea de bunăvoie.”

— Nu pot nutri decât dispreţ pentru cineva ca tine, şuieră Benitez.

— Ar trebui să-ţi fie milă de mine, Benitez, dacă ai fi un bun creştin. Sunt oaia cea pierdută, un păcătos care s-a înstrăinat de turmă.

— Cortes ar fi trebuit să te spânzure.

— Voi, spaniolii, deşi consideraţi carnea umană atât de sacră, nu daţi doi bani pe viaţă. Am văzut amândoi oameni arşi pe rug. Şi femei. De ce? În numele lui Dumnezeu. Crezi că este mare diferenţă faţă de ce se întâmplă aici?

Benitez se întoarse furios.

— Găseşti scuze acestui barbarism?

— Mă întrebi ce aş alege între a muri în chinuri, pe rug, în ţara mea şi a pieri imediat de cuţitele acestor preoţi? Cred că răspunsul este evident.

— Atunci, îţi doresc să-ţi împlineşti dorinţa, zise el, scuipând pe jos.

Apoi se grăbi să iasă din acest loc şi să se îndepărteze de omul ăsta ciudat.

Optsprezece.

Cempoallanii au pus pe covoare tot ce aveau mai bun: friptură de căprioară, roşii, curcani fripţi, lăcuste în sos, şopârle cu ardei iuţi. Spaniolii s-au înfruptat din căprioară şi curcani, dar nu s-au atins de celelalte bucate. Câinii au mâncat toţi pe săturate oasele aruncate de soldaţi peste umeri, în timp ce flirtau fără ruşine cu tinerele femei totonocas care serveau la masă.

— Ospăţul a ridicat moralul oamenilor noştri, i-a şoptit Alvarado lui Cortes.

Cortes se aşezase lângă Gordo, pe unul din covoraşele festive, cu Mali şi Aguilar între ei, ca să le traducă. Bogătaşul totonaca înşira încă plângerile lui la adresa lui Motecuhzoma, când servitorii săi au adus o tavă aburindă şi au aşezat-o cu respect între el şi Cortes. Gordo i-a dat de înţeles că era o delicatesă şi Cortes avea onoarea să se servească primul.

Nările lui Cortes recunoscuseră mirosul sulfuros al sângelui uman fiert. Sosul sanguin – care provenea mai mult ca sigur din urechile preoţilor din temple – îi confirmase bănuielile.

Se lăsase o linişte glacială, întreruptă doar de rugăciunea pentru morţi a călugărului Olmedo.

— Spune-i că nu mă pot atinge de aşa ceva, îi şuieră el lui Aguilar. Spune-i că este un mare păcat să mănânci carne de om.

Aguilar îi transmise lui Mali revolta stăpânului său, care la rândul ei îi traduse lui Gordo. *Cacique* cel gras părea uimit.

— Ce are de spus? îl întrebă Cortes pe Aguilar.

— Întreabă ce ar putea să facă oare cu prizonierii de război, dacă n-au voie să-i mănânce? Dumnezeu să aibă milă de sufletul lui.

— Explică-i, frate Aguilar, că aceşti zei ai lui sunt de fapt

nişte diavoli şi va arde pe veci în focul Gheenei, dacă nu renunţă la aceste practici păgâne. Spune-i că am venit să propovăduim credinţa adevărată şi, dacă doreşte să devină vasalul regelui Carol, trebuie să fie, în primul rând, un gentleman creştin.

Cortes o urmărea atent pe Mali, în timp ce-i traducea şefului totonaca. Indianul căscă ochii mari. La început se arătă uimit şi apoi amuzat. Îi şopti răspunsul lui Mali, care ezită înainte să i-l transmită lui Aguilar.

— Femeia spune că trebuie să se mai gândească, zise Aguilar, dar se teme că, fără să sacrifice oameni zeilor, o să fie secetă, inundaţii şi invazii de lăcuste care vor devora recoltele. Dar este oricum fericit să vă fie vasal.

Cortes simţea că-şi pierde răbdarea. Nu era răspunsul pe care dorea să-l audă.

— Spune-i din nou…

Călugărul Olmedo, aşezat lângă Alvarado, se aplecă spre el.

— Poate n-ar trebui să suprimăm imediat ritualurile barbare. Suntem într-o poziţie delicată. Ar fi bine să-i luăm cu blândeţe…

— Am venit aici să înfăptuim lucrarea lui Dumnezeu!

— Lucrarea lui Dumnezeu nu se poate înfăptui într-o singură zi.

Acum era rândul lui Aguilar să protesteze.

— Frate Olmedo, cu tot respectul, sunt de acord cu căpitanul-general, Dumnezeu nu poate…

Dezbaterea fu întreruptă de sunetul scoicilor. Totonocas săriră în picioare fugind în piaţă. Un mesager alergă la Gordo şi-i şopti ceva la ureche.

Cortes se uită la Mali. Fata îi zâmbi şi încuviinţă din cap, ca şi când ar fi fost totul bine. Ce se întâmplase oare de era atât de încântată şi totonocas atât de agitaţi? Îi şopti ceva lui Aguilar.

— Se pare, zise el, că totonocas urmează să primească şi alţi vizitatori. Au sosit mexicanii.

*

După groaza întipărită pe faţa grăsanului, Cortes se aşteptase la o adevărată armată. În schimb nu erau decât cinci nobili cu câţiva însoţitori. Aveau mantiile înnodate pe umeri, cu sigiliul imperial al lui Motecuhzoma şi ţineau în mâna dreaptă simbolul regal, iar în cealaltă ţineau flori cât mai aproape de nas, probabil ca să alunge duhoarea neplăcută a oaspeţilor. Însoţitorii îi fereau de muşte cu evantaiele, în timp ce alţii ţineau umbrelele, să-i apere de soare.

Au înaintat de-a lungul pieţei, întâmpinaţi de Gordo şi ceilalţi nobili totonocas. I-au ignorat complet pe Cortes şi spanioli, deşi era imposibil să nu-i fi observat pe străinii bărboşi din mijlocul oraşului, se gândi Cortes.

Înseamnă că îi sfidau special. Vor plăti pentru asta.

Cortes se întoarse spre Aguilar.

— Pune-o pe dona Marina să afle tot ce poate.

— Stăpâne, eu…

— Fă cum îţi spun, frate Aguilar, pufni el.

Diaconul se săturase. Poate ar fi fost mai bine să rămână la Cozumel, cu Norte. Se uită la Alvarado.

— O să se căiască amarnic pentru această aroganţă! Ne-au ignorat ca pe nişte ţărănoi.

— Ah, ce mi-ar plăcea să le dăm o lecţie.

— O să le-o dăm, îţi promit.

Poate că fata, Mali, avea dreptate să zâmbească. Mexicanii sosiseră la momentul potrivit. Chiar acum i se contura un plan în minte. O să erodeze unul din colţurile acestei mari fundaţii ridicate de mexicani, o să rupă o mică parte cu mâna lui. Dacă se desprindea uşor, restul va cădea de la sine.

*

Toţi spaniolii au auzit scâncetele din palatul grăsanului *Cacique.* Mali s-a întors şi le-a povestit că Gordo însuşi a

stat în genunchi în faţa noilor veniţi, plângând ca un copil. Cei cinci mexicani erau perceptori imperiali, veniţi să adune birurile şi, cu toate că nu auziseră tot ce se discutase, se pare că pretindeau un tribut substanţial de la totonocas, din cauză că-i invitaseră pe spanioli, împotriva instrucţiunilor exprese ale lui Motecuhzoma.

Cortes şi ofiţerii lui se uitau de pe terasă la nobilii mexicani, rămaşi în palatul lui Gordo. Totonocas îi cazaseră de partea cealaltă a piaţetei. Camerele fuseseră împodobite cu flori, înţesate cu mâncare şi sclavi care să-i servească.

— Uită-te la ei, pufni Alvarado. Parcă ar fi cinci episcopi în drum spre slujba de seară.

Aguilar şi Olmedo se uitară la el, revoltaţi, dar nu-i băgă în seamă.

Cortes se întoarse spre Mali. Aştepta liniştită, la dreapta lui. Ochii ei negri, inteligenţi, sclipeau nerăbdători. „Mi-am găsit o aliată de nădejde în această femeie”, se gândi el, zâmbind. Aguilar remarcase schimbul de priviri dintre ei şi se posomorâse. „Ce îl deranjează oare pe tânărul diacon?” se întrebă Cortes. „Se teme de ea pentru că este femeie sau pentru că este băştinaşă?”

— Întreab-o pe dona Marina, îi porunci el, de ce aceşti oameni s-au speriat atât de rău de cinci bărbaţi neînarmaţi, cu flori în mână?

Aguilar se supuse.

— Femeia spune că nu se tem de aceştia cinci, ci de cei cinci mii care vor veni dacă nu fac ce li se spune.

Cortes se încruntă.

— Înseamnă că se tem mai mult de mexicani, decât de noi. Ar trebui să le schimbăm această părere, zise Alvarado.

Cortes zâmbi.

— Ai dreptate.

Apoi se întoarse din nou spre Aguilar.

— Spune-i donei Marina să se ducă la palat şi să-l cheme imediat pe Gordo.

Cortes ştia că juca o carte mare, dar miza era prea însemnată să nu rişte.

Nouăsprezece.

Gordo tremura. Asudase şi îşi frângea mâinile grăsune ca o femeie. „Dacă nu l-ar fi susţinut sclavii, s-ar fi prăbuşit într-o masă diformă de grăsime”, se gândi Mali.

Îl studia atentă pe Cortes. Ochii lui calmi, cenuşii, erau blânzi şi hotărâţi în acelaşi timp.

Îi vorbi încet lui Aguilar.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i reaminteşti lui Gordo că este supusul regelui Carol al Spaniei şi nu trebuie să se teamă de mexicani. Dacă-l ascultă pe Cortes va fi în siguranţă.

Mali se întoarse spre Gordo şi-i spuse în *nahuatl:*

— Şarpele cu Pene spune că o să vă protejeze. Dar trebuie să-l asculţi.

Însă Gordo n-o asculta.

— Mexicanii au cerut douăzeci de fete şi băieţi pentru sacrificii, fiindcă am nesocotit poruncile lui Motecuhzoma. Insistă ca trei din copiii mei să fie printre victime.

— Şarpele cu Pene spune că acum eşti sub protecţia lui, repetă Mali, răbdătoare.

Gordo o privea disperat.

— Ce trebuie să facem?

Cortes vorbi din nou. Aguilar părea uimit de cuvintele lui. Căpitanul devenea nerăbdător.

— Stăpânul meu Cortes vrea să-i spui…

Aguilar ezită.

— … că oamenii lui trebuie să-i lege pe cei cinci mexicani şi să-i pună sub pază.

Mali îl privi uluită. Înseamnă că lupta trebuia să înceapă. De data aceasta, transmise exact cuvintele lui Cortes.

Grăsanul fu cât pe ce să leşine. Dacă n-ar fi fost pajii, s-ar fi prăbuşit pe podea. Semăna cu un animal încolţit.

— Nu pot! se smiorcăi el.

— Trebuie să asculţi de Şarpele cu Pene.

— Dacă ne atingem de ei, Motecuhzoma o să ne măcelărească pe toţi!

Mali clătină din cap. „Ce laş. Nu-şi dădea seama că avea de partea lui un zeu?” se întoarse spre Aguilar.

— Refuză, zise ea.

Cortes se ridică de pe scaun. Se albise la faţă.

— Stăpânul meu Cortes spune că va pleca imediat şi nu se mai întoarce niciodată, dacă nu este ascultat, zise Aguilar. Dacă vreţi să salvaţi vieţile copiilor voştri şi să vă eliberaţi de sub jugul mexicanilor, ascultaţi-l!

Mali se întoarse triumfătoare spre Gordo.

— Vezi! L-ai supărat pe Şarpele cu Pene! Dacă nu faceţi cum spune, o să se întoarcă pe tărâmurile lui, iar fiii şi fiicele voastre vor pieri pe altarele lui Motecuhzoma!

Gordo simţea că se sufocă. „N-are de ales”, se gândi Mali. „De ce bărbaţii nu sunt în stare să hotărască? Dacă nu poate ceda unui zeu, atunci toată religia lui nu este decât o superstiţie prostească.”

— Hai, spune! îl îndemnă Mali. Şarpele cu Pene este gata să plece spre vest. Ce ai hotărât?

*

Mexicanii au fost legaţi de stâlpi înalţi, de mâini şi picioare, ca un vânat. Numai că aceste trofee erau vii şi protestau în ciuda căluşului din gură. Totonocas s-au năpustit să privească acest spectacol înspăimântător şi extraordinar.

Cortes însuşi se uita de pe terasa palatului Catallanei cu Alvarado, Puertocarrero şi ceilalţi ofiţeri. Gordo stătea lângă ei, tremurând de frică. Îi spuse ceva lui Mali, care-i traduse lui Aguilar.

— Vrea să-i sacrifice imediat, zise Aguilar. Dacă îi omoară, poate că Motecuhzoma n-o să descopere ce s-a întâmplat.

Cortes clătină din cap.

— Trebuie lăsaţi în viaţă. Poate o să-i iau la întrebări mai târziu. Să-i separe şi să-i vegheze atent. O să-mi trimit oamenii să-i păzească.

Cortes era din ce în ce mai entuziasmat.

— Şi spune-i că, de aici înainte, este liber. Fiii şi fiicele lui nu vor mai muri pe altarele lui Motecuhzoma şi nu le va mai fura nimeni averile. De aici înainte, îl consider fratele meu. Trebuie să aibă încredere în mine.

*

Mali se umfla în pene. Era triumfător, aşa cum îşi imaginase! Şarpele cu Pene se întorsese să zdrobească supremaţia mexicanilor, iar ea va fi alături de acest zeu.

„Bucură-te de această clipă, Mali”, îi şoptea un glas la ureche. „Înainte ca Sora Lună să răsară a doua oară, vom porni spre templul de piatră din Tenochtitlán!”

Se întoarse spre Floarea Ploii.

— Este un zeu, zise Mali.

— Nu este un zeu, este un nebun.

Floarea Ploii o luă de mână. Era înspăimântată. Mali o strânse, încercând să-i transmită o parte din forţa şi încrederea ei. Ce păcat că Floarea Ploii nu putea s-o înţeleagă.

Asistau nu numai la sfârşitul celui de-al cincilea soare, ci şi la zorii unei noi zile sângeroase.

*

Avea nouă ani şi tatăl ei o ţinea de mână. Stăteau pe culmea templului Quetzalcoatl din Painala şi se uitau la steaua însângerată care cădea pe cerul nopţii. Coada ei de foc era îndreptată spre Ţinuturile din Nori.

— Este steaua ta, murmurase tatăl ei. Vesteşte lumii că domnia mexicanilor şi zilele Păsării Colibri sunt numărate. Semeni cu cometa. Am văzut-o în visele mele. Eşti cea care-l va ajuta pe Şarpele cu Pene şi va schimba destinul

Mexicului.

Îl crezuse, pentru că tatăl ei era nu numai prinţ, ci şi preot, la fel ca Motecuhzoma. A slujit cultul Şarpelui cu Pene şi i-a promis că va reveni în anul trestiei, adică acum. Deocamdată, toate vorbele sale se adeveriseră.

Douăzeci.

Puertocarrero o zgudui brutal s-o trezească. Părul lui de culoarea porumbului sclipea la lumina lumânării. Era complet îmbrăcat, în ciuda orei târzii. Îi făcu semn să-l urmeze. Se ridică de pe covor, îşi puse tunica, fusta şi plecară împreună. Umbrele dansau în lumina torţelor de pin, prinse de pereţi.

S-au oprit lângă camera lui Cortes. Puertocarrero a tras-o înăuntru.

Când s-a uitat în jur, pe jumătate adormită, a zărit feţele bărboase ale soldaţilor spanioli, mulţi din ei în armură. Cortes stătea la o masă de lemn, în mijlocul încăperii, încadrat de câţiva ofiţeri. Aguilar era lângă el.

Cortes îşi ridică privirile şi-i zâmbi încurajator, dar numai pentru o clipă. Pe urmă, redeveni Cortes zeul, şarpele venit să schimbe lumea.

Cei trei mexicani stăteau în faţa mesei, cu gulere grele de lemn la gât. „Acum nu mai erau atât de înfumuraţi”, se gândi Mali. Aveau mâinile legate la spate şi lăsaseră privirile în jos.

„Dar ce căutau acolo? Ce se întâmpla?”

Aguilar, pios şi palid la faţă, i se adresă imediat.

— Stăpânul meu, Cortes, vrea să-i întrebi pe aceşti oameni cine sunt, de unde vin şi de ce au fost legaţi de totonocas?

— Dar cunoaşte deja răspunsul la aceste întrebări, zise Mali.

— Fă cum ţi se spune!

Mali îl ascultă uimită. Când se întoarse spre mexicani, îl recunoscu pe unul din ei. Îl văzuse mai devreme şi, după hainele şi podoabele lui, trăsese concluzia că era cel mai important dintre ei. Aşa că i se adresă lui.

— Stăpânul meu, Malinche, Şarpele cu Pene, vrea să ştie cine sunteţi şi de ce vă aflaţi aici. Întreabă de asemenea de

ce sunteţi prizonierii poporului totonaca.

Mexicanul îşi înălţă capul şi o privi strâmbând din nasul lui ca un cioc de papagal. „Era prea mândru”, se gândi Mali.

— Suntem *calpisquii* – cei care strângem tributul marelui Motecuhzoma. Şi am fost luaţi prizonieri din porunca stăpânului tău. Dar veţi plăti toţi înzecit pentru asta!

Mali se întreba ce rost avea această şaradă; Cortes ştia deja tot. Dar traduse exact răspunsul lui *calpisqui.*

Aguilar îi transmise cuvintele lui Cortes şi apoi îi răspunse:

— Stăpânul meu Cortes spune că nu ştia nimic de planurile totonocas. Dar, când a aflat că vor să sacrifice prizonierii mexicani pentru zeii lor, a hotărât să intervină. Se consideră prietenul lui Motecuhzoma, fiindcă şti că este un stăpân la fel de mare ca el şi i-a trimis multe daruri.

Mali nu-şi imagina ce plănuia Cortes prin această aiureală. Dar nu se cădea să judece înţelepciunea unui zeu. În schimb, îi făcuse mare plăcere să-i vadă pe mexicani albindu-se la faţă când pomenise de sacrificiu. „Ah, ce mi-ar fi plăcut să vă văd întinşi pe piatra altarului!” se gândi ea.

— Totonocas ne-au spus că ne-au luat prizonieri din porunca stăpânului vostru, îi răspunse *calpisqui,* deşi acum nu mai părea atât de sigur.

Cortes reuşi să se arate revoltat, după ce îi traduse Aguilar.

— Spune că totonocas sunt un popor perfid şi viclean, zise Aguilar, pentru că stăpânul meu nu a poruncit niciodată aşa ceva.

Mali se zgâi la Cortes. Figura lui era impenetrabilă. Refuza s-o privească în ochi. „De ce atâtea minciuni?” se întrebă ea. Dar traduse exact cuvintele lui Aguilar.

Mexicanii păreau la fel de derutaţi ca ea. *Poate,* zise unul din ei, *poate spune adevărul. Altfel ce rost ar fi avut să ne elibereze?*

Mali se întoarse spre Aguilar.

— Ce se întâmplă aici? zise ea.

— Nu-i treaba ta, o repezi el, fără s-o privească mărar. Vezi-ţi numai de traducere.

„Ah, să fii blestemat!” îşi spuse ea, în gând. „Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? Sunt mai mult decât un translator pentru Şarpele cu Pene şi o ştii prea bine!”

Cortes îi şopti ceva lui Aguilar, care se întoarse spre ea, zâmbind. *Ştiu ce încerci să faci* îi spunea zâmbetul. *Dar n-o să renunţe la mine. Tu nu eşti decât o indiancă, o intrusă.*

— Spune-le că stăpânul meu, Cortes, este îndurerat să-i vadă în această stare. Deoarece sunt slujitorii marelui Motecuhzoma şi au fost arestaţi pe nedrept, urmează să fie eliberaţi imediat. Ba, mai mult decât atât, se pune complet la dispoziţia lor.

În timp ce Mali traducea, gărzile spaniole îi dezlegară şi le scoaseră gulerele grele de lemn. Pentru a doua oară în ziua aceea, mexicanii fuseseră luaţi prin surprindere.

Calpisqui se întoarse spre Mali.

— Mulţumeşte-i stăpânului tău, zise el, nesigur încă. Dar spune-i că nu putem pleca oricum, chiar dacă ne-a eliberat. Totonocas or să ne înhaţe din nou, cum ieşim pe uşa acestui palat.

Aguilar nici nu-i mai traduse lui Cortes. Se pare că ştia deja ce instrucţiuni să-i dea.

— Spune-i că n-au de ce să se teamă, îi zise el lui Mali. Soldaţii noştri or să-i ducă pe coastă, deghizaţi în spanioli şi pe urmă or să-i scoată din ţinuturile totonocas. Apoi vor putea să plece unde doresc. Stăpânul Cortes îi roagă în schimb să-i amintească stăpânului Motecuhzoma că îl consideră prietenul lui.

Mali le traduse, dar se poticni la ultima propoziţie. Cum să-i spună împăratului mexicanilor că Şarpele cu Pene, inamicul legendar al zeilor lui Motecuhzoma, era de fapt aliatul său?

Transmise cuvintele cât mai iscusit posibil şi-l lăsă pe *calpisqui* să înţeleagă ce voia.

După plecarea celor trei mexicani, spaniolii au început să zâmbească. Mali se uita în jur, nedumerită. De ce n-o fi vrut Şarpele cu Pene să-i sacrifice? De ce îi eliberase şi-l trădase pe Gordo, care avusese încredere în el? De ce erau atât de încântaţi de ce făcuseră?

Cortes se întoarse spre ea şi-i surâse, înainte să fie condusă de Puertocarrero înapoi, în camerele lor.

Se întreba ce va spune Gordo când va vedea a doua zi că prizonierii dispăruseră. Dacă zeul ei îl trădase, înseamnă că nu era un zeu şi îşi făcea iluzii în privinţa destinului ei.

*

— Fatso pare şi mai îngrozit decât ieri, remarcă Sandoval.

Ceilalţi izbucniră în râs, în afară de Cortes.

— Ai grijă cum vorbeşti, îl preveni el, negru la faţă.

Râsul se opri.

Gordo era într-adevăr distrus.

„Tremura ca o piftie înaintea lui Cortes”, se gândi Mali.

Îi traduse lui Aguilar, care-i transmise cuvintele lui Cortes, ca de obicei. Când auzi ce spunea, Cortes sări de pe scaun, furios.

— Ce! I-aţi lăsat să *scape?* Gărzile voastre au adormit?

Cacique încercă să-i explice că nu înţelegea cum se întâmplase şi că-i pedepsise deja pe vinovaţi – inimile lor se părpăleau pe cărbuni chiar în această clipă. Dar Cortes nu aşteptă să se termine traducerea. „La urma urmei”, se gândi Mali, „ştia mai bine decât Gordo cum scăpaseră.” În timpul nopţii, Guzman şi Flores se apropiaseră de santinelele totonocas şi le serviseră cu vin cubanez. După două ore, când s-au întors spaniolii, i-au găsit dormind buştean. Nici o lovitură de tun nu i-ar fi trezit.

— Stăpânul meu, Cortes, spune că este un dezastru, a tradus Aguilar. Anunţă-l pe acest câine că trebuie să ne predea imediat prizonierii, fiindcă nu putem avea încredere în el.

Gordo acceptă imediat.

— Stăpânul meu, Cortes, insistă de asemenea, adăugă Aguilar, ca Gordo să-i jure credinţă lui şi majestăţii sale catolice, regele Spaniei, în prezenţa notarului regal. Trebuie de asemenea să-şi unească forţele cu ale noastre şi să-şi

punã rãzboinicii la dispoziţia noastrã. Dacã nu este de acord, va fi lãsat în voia sorţii.

Mali de-abia se abţinea sã nu izbucneascã în râs. „Eşti într-adevãr un zeu”, se gândi ea, uitându-se la Cortes, „pentru cã ai atâtea feţe. Şi l-ai dus de nas pe acest Gordo cu mare mãiestrie.”

Fata îi comunicã grãsanului condiţiile: trebuia sã se punã sub comanda Şarpelui cu Pene. Se lãsase o linişte mormântalã. *Cacique* îşi imagina care ar fi consecinţele dacã ar fi lãsat sã înfrunte de unul singur mânia lui Motecuhzoma. În cele din urmã, dãdu din cap, hotãrât.

— Cum rãmâne? se interesã Aguilar.

— Este de acord, îi rãspunse Mali.

Douăzeci şi unu.

Tenochtitlán.

Când se iveau probleme de importanţă naţională, Consiliul Suprem al Mexicanilor se reunea în Casa Cavalerilor Vulturului, din Marele Templu. Camera avea bănci joase de piatră şi era decorată cu reliefuri sculptate, reprezentând şerpi şi războinici. Un suport de cărbuni din piatră, reprezentându-l pe zeul *tlaloc*, Aducătorul de Ploaie, încălzea încăperea. *Mictlantecuhtli,* zeul morţilor, cu oasele ieşite prin carnea de lut, urmărea discuţiile acestor împăraţi şi regi, reamintindu-le de caracterul efemer al vieţii şi puterii lor.

Motecuhzoma prezida adunarea, ca de obicei. Lângă el era Femeia-Şarpe, prim-ministrul său. Era prezent şi nepotul lui, Maize Cobs, regele Texcoconului, împreună cu fratele şi moştenitorul lui Motecuhzoma, Cuitlahuac, stăpânul ţinutului Ixtapalapa. Preoţii principali ai templului, precum şi cavalerii Jaguarului şi Vulturului fuseseră de asemenea chemaţi la acest consiliu. Toţi aceşti mari nobili şi preoţi purtau haine simple în prezenţa împăratului lor, care era îmbrăcat într-o superbă mantie de bumbac turcoaz, împodobită cu modele în formă de şerpi.

Torţe de pin ardeau pe pereţi, luminând camera.

— Armata mea este gata, aşa cum aţi poruncit, zise Maize Cobs. Trebuie doar să daţi comanda.

— Poate nu va fi nevoie, zise Motecuhzoma. Situaţia s-a schimbat. Trei din cei cinci *calpisqui* au fost eliberaţi. Au fost ajutaţi chiar de soldaţii lui Malinche.

Nobilii mexicani clătinară din cap, uimiţi.

— Au adus un mesaj personal din partea acestui Malinche. Se consideră prietenul meu şi spune că ar trebui să-i pedepsim personal pe totonocas pentru felul cum s-au purtat cu trimişii noştri, veniţi să adune tributul.

S-a lăsat o linişte stânjenitoare. Această atitudine era greu de înţeles.

— Pe urmă, acum câteva ore, s-au întors şi ceilalţi doi *calpisqui* la Tenochtitlán. Şi ei au fost salvaţi tot de acest Malinche, care i-a ascuns în propria lui canoe de război. Au povestit că spaniolii, aşa cum îşi spun ei, s-au purtat foarte frumos.

— Şi ce înseamnă toate acestea? întrebă cu glas tare unul din războinici.

— Această femeie care stă mereu lângă el, Marina, începu Femeia-Şarpe, spune că Malinche este un zeu şi că Şarpele cu Pene s-a întors.

Se lăsă o linişte mormântală.

— Nu putem şti dacă vorbele ei sunt adevărate, murmură Cuitlahuac. Malinche nu vorbeşte limba noastră. Acestea nu sunt cuvintele lui.

Maize Cobs încuviinţă din cap.

— Poate că este ambasadorul unei ţări îndepărtate şi atunci ar trebui să-i oferim toată ospitalitatea şi să ascultăm ce are de spus.

Vulturul Căzător, nepotul lui Motecuhzoma, se foi nervos pe banca lui.

— Nu trebuie să bagi în casă pe cineva care va încerca să te arunce afară.

— Dacă acest Malinche este un ambasador din altă ţară, zise unul din generalii Cavalerilor Jaguar, atunci ar trebui să fim ospitalieri, aşa cum a spus Maize Cobs. Iar, dacă vine cu gânduri necinstite, avem destui războinici care să ne apere. Noi suntem milioane, iar ei câteva sute.

— Totuşi, Tendile nu crede că sunt ambasadori. I s-au părut invadatori, deghizaţi drept zei.

— Invadatori? îi întrerupse unul din preoţi. Cum ar putea câţiva oameni să invadeze tot Mexicul?

Motecuhzoma, care stătuse posomorât în timpul dezbaterii, a ridicat mâna deodată, să se facă linişte.

— *Calpisqui* i-a auzit pe totonocas spunându-le zei.

— Totonocas sunt nişte neisprăviţi, zise Vulturul Căzător.

Motecuhzoma îl amuţi încruntându-se la el.

— Poate. Dar acest Malinche şi escorta lui sunt la fel de misterioşi ca zeii. Semnele au prevestit venirea lor. A venit în anul Trestiei, aşa cum spune profeţia şi a debarcat pe plajele noastre de ziua numelui său, Nouă-Vânt. Arată aşa cum ne-am aşteptat.

— Atunci ce ar trebui să facem? Dacă trimitem armatele noastre împotriva lui şi sunt victorioase, ce o să se întâmple cu noi?

Se uită în jur la figurile posomorâte ale celorlalţi.

— Dacă distrugem Şarpele cu Pene, distrugem vântul şi fără vânt nu vor mai fi nici nori, nici ploaie pentru câmpurile noastre. Dispariţia lui va însemna dispariţia noastră.

Mult timp nu s-a auzit decât sfârâitul buştenilor verzi.

— Acum a spus că mi-e prieten şi a dovedit-o. Ar fi o prostie să ne trimitem armatele împotriva lui.

— Şi dacă nu este Şarpele cu Pene? a întrebat Maize Cobs.

— Şi dacă este? îl repezi Motecuhzoma. Deocamdată nu vom face nimic. Vom aştepta.

S-a ridicat în picioare, să le arate că discuţia se încheiase. Nobilii au îngenuncheat când a ieşit din cameră. Toţi erau şi mai îngroziţi decât la început. Împăratul lor ezita să ia o hotărâre, în timp ce la graniţele sale o mână duşmănoasă manipula evenimentele. Străinul reprezenta un pericol, ori ca zeu, ori ca om. Doar preoţii păreau satisfăcuţi de interpretarea lui Motecuhzoma; restul însă, soldaţii şi oamenii de stat, nu aveau încredere din instinct în ce nu înţelegeau.

Dar se lăsau conduşi de Marele Conducător. Trebuiau să creadă, la fel ca el, că vor fi cruţaţi de sfârşitul care li se proorocise.

Cempoallan.

Alianţa dintre spanioli şi totonocas a fost consfinţită printr-o mare ceremonie publică, în piaţa principală. Diego Godoy, în calitate de notar regal, a înregistrat alianţa militară care-l transforma în vasalul Spaniei. Pe urmă,

Gordo a anunţat că vor cimenta alianţa aşa cum se obişnuia.

S-a întors spre Mali.

— Totonocas şi spaniolii vor încheia un legământ care va dura veşnic. Acum o să vă dăm de soţii cele mai inimoase fiice ale noastre.

Mali i se adresă lui Aguilar.

— O să fie şi mai multe peşteri ale plăcerilor, zise ea zâmbind.

Aguilar se schimbă la faţă.

— Ce vrei să spui?

— Îi oferă femei stăpânului meu. Poate, de data aceasta. Ar trebui să-ţi iei şi tu una.

Aguilar a folosit cuvântul mayaş „târfă”, care nu avea însă acelaşi înţeles jignitor în limba indienilor. Roşu la faţă, s-a întors să-i comunice lui Cortes.

— Stăpânul nostru vrea să-i mulţumeşti lui Gordo pentru generozitatea lui, i-a spus el, în cele din urmă. Aminteşte-i însă că femeile vor primi sfântul botez înainte... să-i însoţească pe aceşti gentlemeni creştini.

— Trebuie stropite cu apă şi pe dinafară şi pe dinăuntru, nu-i aşa, Aguilar?

Diaconul s-a înroşit ca focul.

Mali ştia că nu era înţelept să-l tachineze, dar nu putea să se abţină. Voia să-l provoace, deşi nelinişstea o făcea să-l ironizeze pe Aguilar. De fapt, era o ţintă uşoară.

Se întreba cum o să reacţioneze Cortes? „Dacă o să-şi aleagă o femeie şi o s-o ignore pe ea?”

Opt tinere au fost aduse în piaţă, îmbrăcate în haine de bumbac şi încărcate de bijuterii. Fiecare avea mai multe lanţuri şi inele de aur. „Cam mult, ţinând cont de văicărelile totonocas, care spuneau că mexicanii le luaseră toate bogăţiile. Dar nu contează. Sunt sigură că stăpânul meu este conştient de perfidia lor, deşi nu arată.”

„De fapt, aşa şi trebuie.”

Şapte femei au fost prezentate căpitanilor lui Cortes; Puertocarrero şi Alvarado au fost răsplătiţi pentru loialitatea lor primind cea de-a doua soţie a campaniei. În special

femeia lui Puertocarrero, fiica prim-ministrului lui Gordo, Cuesco, era deosebit de frumoasă. Călugărul Olmedo a botezat-o imediat dona Francesca. Celelalte au fost acceptate de asemenea în turma lui Olmedo.

Gordo i-a oferit-o cu mândrie lui Cortes chiar pe nepoata lui. Spaniolii râdeau pe înfundate. Mali răsuflă uşurată. Prinţesa nu era la fel de grasă ca Gordo, dar nici departe. Avea un mers legănat, ca un curcan îndopat şi era ridicolă în hainele de mireasă, acoperită cu flori din cap până-n picioare. Semăna cu o grădină umblătoare.

Mali se uită mai întâi la Cortes. Era un adevărat gentleman. A simţit chicotele oamenilor săi dintr-o privire, după care a făcut un pas înainte şi i-a sărutat mâna politicos. Mali se întrebase adesea dacă era bun şi manierat, iar acum primise răspunsul.

Îi aruncă o privire lui Mali. Ochii îi sclipeau amuzaţi, dar în rest părea foarte sobru. Apoi îi şopti ceva lui Aguilar.

— Stăpânul meu vrea să-i mulţumeşti lui Gordo pentru *imensa* lui generozitate.

Mali a zâmbit. Dar Aguilar nu sesizase poanta.

În traducerea ei, Mali a schimbat cuvântul „imensă” prin „nesfârşită”.

Nepoata lui Gordo a fost ultima care a primit binecuvântarea botezului. Cortes a sugerat să-i spună dona Catalina, spre hazul lui Alvarado, Jaramillo şi al celorlalţi căpitani.

— Spune-i lui Gordo, i-a transmis Cortes lui Aguilar, că acum a jurat credinţă Majestăţii Sale catolice, regele Spaniei şi trebuie să renunţe la aceste sacrificii sângeroase…

Călugărul Olmedo a făcut un pas înainte.

— *Caudillo,* poate că acum nu este timpul potrivit să…

Cortes l-a privit încruntat.

— Îţi mulţumesc pentru sfatul spiritual, părinte, dar eu comand aici.

— Nu câştigăm nimic dacă…

— După cum am mai spus, îţi mulţumesc.

Olmedo a ezitat pentru o clipă, după care s-a retras.

Pe urmă, Cortes s-a întors din nou spre Aguilar.

— Spuneţi-i că trebuie să renunţe la ritualurile lor barbare şi să înlăture pe aceşti idoli diavoleşti.

Mali aştepta, uimită. Nu prea înţelegea ce se întâmplase. Dar, după ce i-a tradus Aguilar, s-a luminat la faţă de bucurie.

— Şarpele cu Pene spune că trebuie să renunţaţi imediat la sacrificiile umane, aşa cum a propovăduit cu mii de ani în urmă, când a fost ultima oară aici.

Gordo a rămas cu gura căscată.

— Bine, dar nu strică să sacrificăm câţiva prizonieri de război când recolta nu este bună şi nu plouă…

— Şarpele cu Pene vă porunceşte să puneţi capăt acestei crime. Trebuie de asemenea să înlăturaţi simbolurile marelui său duşman, *Tetzatlipoca,* stăpânul întunericului.

— Dacă ne distrugem zeii, n-o să mai plouă, n-o să mai avem recolte…

Mulţimea a început să murmure furioasă. Vestea se transmitea din gură-n gură, cu viteza fulgerului. Murmurul se transformă în revoltă.

— Ce spune Gordo? strigă Aguilar.

— Se târguieşte ca o femeie la piaţă, a spus Mali. Dă-mi voie să mai discut puţin cu el.

Se întoarse spre *cacique.*

— În toţi aceşti ani, tu şi strămoşii tăi aţi aşteptat întoarcerea Şarpelui cu Pene şi acum îi respingeţi învăţăturile! Mai întâi îi uraţi bun venit şi pe urmă îl trădaţi! Dacă va hotărî să-şi ia mâna de pe voi? Ce credeţi că va face Motecuhzoma după ce nu va mai fi aici să vă protejeze?

Gordo ezită.

Mali se întoarse spre Cortes şi încuviinţă din cap.

*

Alvarado şi oamenii lui aşteptau semnalul, în templu. Unul din archebuzieri trase o săgeată în aer şi soldaţii lui

Alvarado se năpustiră pe treptele templului, înarmaţi cu săbii şi bare grele de fier. Au dat la o parte preoţii şi au împins idolii de piatră spre marginea treptelor, rostogolindu-i în curte. Mali i-a văzut sfărâmându-se nu numai pe Stăpânul Întunericului, ci şi pe Aducătorul de Piatră, Fusta Şarpelui, Mama Porumbului şi Zeul Focului. Scânteile din coroana lui răsturnată aprinseseră acoperişul de stuf.

În câteva minute s-a ridicat un fuior de fum negru din templu. Totonocas se adunaseră zbierând furioşi. „Ori să ne atace”, se gândi Mali. „Aşteaptă doar un semn din partea lui Gordo.”

Spaniolii formaseră deja un perimetru defensiv în jurul lui Cortes şi al *cacique*-lui cel gras, cu săbiile trase şi archebuzele îndreptate spre mulţime. „Ce repede se schimbase situaţia”, se gândi Mali. Dona Francesca ţipa şi nepoata cea grasă a lui Gordo alerga caraghios în cercuri, zbierând cât o ţineau plămânii. Călugărul Olmedo îngenunchease, murmurând o rugăciune.

Aguilar strânse din nou la piept Cartea Orelor şi privi mulţimea cu ochi blânzi.

Mali era în culmea bucuriei. *Tatăl ei îi spunea mereu să nu se teamă de haos. În distrugere, o să-ţi găseşti propriul destin.*

*

Cortes trase spada.

— Câte femei şi câţi copii nevinovaţi au fost măcelăriţi de aceşti păgâni? zbieră el peste vuietul mulţimii. Cum să ne considerăm creştini şi spanioli onorabili dacă lăsăm să continue asemenea barbarie? Ce vreţi să facem, să stăm de-o parte şi să ne uităm? Vieţile noastre nu mai au nici o valoare dacă nu aducem cuvântul lui Dumnezeu în aceste ţinuturi!

Soldaţii au rămas în aceeaşi formaţie, când mulţimea s-a năpustit din nou înainte. Apoi Benitez a făcut un semn spre

palatul regal, strigând să-i prevină. Arcaşii totonocas se adunau pe acoperiş.

Cortes l-a apucat pe Gordo de braţ şi i-a pus sabia la gât.

— Dona Marina! a zbierat Aguilar, să se facă auzit. Cortes vrea să-l informezi pe *cacique* al lor că o să moară, dacă nu reinstaurează ordinea!

Gordo îngenunchease. Vârful ascuţit al săbiei îi înţepase deja pătura de grăsime.

— Şarpele cu Pene o să te ucidă. Pe urmă o să distrugă tot oraşul. Singura ta salvare este să-ţi liniştească oamenii, îi spuse Mali.

Indianul dădu din cap, distrus.

Doi din sclavii lui îl ridicară în picioare. Pe urmă strigă pe limba lui. Strigătele furioase ale mulţimii începeau să scadă.

Treptat, se făcu linişte în piaţă.

Douăzeci şi doi.

A doua zi, totonocas au scos idolii de piatră din temple cu funii. Aducătorul de Ploaie, Mama Porumb şi ceilalţi au dispărut în pădure. „N-or să-i sfărâme, aşa cum poruncise Cortes”, se gândea Mali. „Oamenii se vor furişa să se închine zeilor în ascunzători secrete. Dar era de ajuns că fuseseră înlăturaţi.”

În vârful piramidei se construia deja un nou acoperiş de stuf şi pereţii pătaţi de sânge ai templelor au fost văruiţi. Urma să se ridice un nou altar, de data aceasta cu flori proaspete şi lumânări făcute de spanioli din ceară de albine. Preoţii au fost obligaţi să-şi schimbe veşmintele negre, pline de sânge închegat, cu unele albe, noi. Părul lung, plin de cheaguri însângerate a fost tăiat cu lamele ascuţite ale spadelor spaniole.

În locul vechilor zei de piatră, a apărut o cruce şi un tablou al *Nostra Senora de los Remedios.* Cortes însuşi a dus pe scări portretul Mamei şi Pruncului.

Mali se întrebă pentru prima oară dacă-i înţelegea cu adevărat intenţiile.

„Acest Cortes nu semăna cu nici un alt zeu. Deşi era divin, îngenunchea zilnic dinaintea imaginii unei mame cu copilul ei: îl revoltau sacrificiile umane, dar bea sângele propriului său zeu, Ometeotl”.

Parcă era şi parcă nu era Şarpele cu Pene.

„Făcea destule greşeli, dar”, se gândi ea, „nici un zeu nu este infailibil. Unii sunt chiar muritori. Câteodată, se întruchipează într-un om, aşa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma.”

Şi atunci îi veni o idee: dacă un zeu putea sălăşlui într-un bărbat, de ce nu şi-ar găsi culcuşul şi într-o inimă de femeie?

Douăzeci şi trei.

Cortes hotărî să părăsească San Juan de Ulua şi să fondeze o nouă colonie pe câmpie, la şapte mile nord de Cempoallan. Va avea o biserică, o piaţă, magazii, un spital, o primărie şi un depozit de arme, toate protejate de un zid înalt din piatră cu turnuri de pază, parapete şi baricade. S-au construit cuptoare pentru fabricarea cărămizilor de lut şi fierarii de pe corăbii au fost puşi să confecţioneze fier forjat. Ca urmare a tratatului încheiat cu Gordo, mii de cempoallani au fost aduşi să muncească. Dar toţi spaniolii dădeau o mână de ajutor: săpau fundaţii sau cărau pământ pentru cuptoare. Cortes însuşi tăia buşteni pentru noile clădiri.

Mali şi Floarea Ploii munceau la spital, unde îl ajutau pe singurul doctor spaniol, Mendez. Acum când se îndepărtaseră de mlaştini, cazurile de friguri şi vomito se răriseră, dar Mali îşi dovedise meşteşugul, pregătind ierburi pentru diverse boli.

Noua colonie începea să se înfiripeze în timp ce mexicanii aşteptau şi priveau.

*

Cortes a îngenuncheat lângă postamentul de lemn care servea drept altar în biserica pe jumătate finisată. O cruce de lemn fusese fixată pe zid, deasupra tabloului Fecioarei şi Copilului. Cortes învârtea mătăniile între degete, senin la faţă. Se concentrase atât de adânc, încât nu mai auzea ciocăniturile şi strigătele muncitorilor din jurul lui.

Mali îl urmărea atentă. Era impresionată să vadă un om atât de mare şi puternic îngenunchind dinaintea imaginii unei mame şi a unui copil. Ori, acest fapt reprezenta o dovadă a blândeţii şi puterii lui. Pictura îi servea atât ca idol, cât şi ca inspiraţie. N-o deranja că un zeu se închina

altui zeu. În ultima sa încarnare, Şarpele cu Pene fusese preot. Aşa că ar fi normal ca acum să distrugă ceilalţi zei şi să aducă locuitorilor Mexicului o nouă divinitate, un zeu milostiv, nu unul care încuraja războiul, distrugerea şi înşelăciunea.

Îi reînnoia credinţa în Şarpele cu Pene. Cum ar putea o mamă cu un prunc în braţe să fie mesagerul groazei? Ar fi imposibil ca asemenea zeiţă să pretindă sânge şi dezastre.

Îşi ridică privirile şi-l văzu pe Norte, cu pieptul gol, îndreptându-se spre biserică. Căra un buştean pe umeri.

Îl strigă în chontal maya.

— Norte! Vrei să mă ajuţi?

Bărbatul lăsă buşteanul şi tresări surprins.

— Dacă pot.

— Vino aici, te rog.

O ascultă.

— Cu ce aş putea să te ajut? o întrebă el, prudent.

— Vreau să vorbeşti cu stăpânul meu Cortes, în locul meu.

Norte ezită.

— De ce eu şi nu Aguilar?

— Pentru că te prefer pe rine.

— Bine, acceptă el, la fel de şovăitor.

O urmă în biserica pe jumătate construită. Mali îl aşteptă pe Cortes să termine rugăciunea.

Spaniolul se ridică surprins şi încântat să o vadă, dar se încruntă când dădu cu ochii de Norte.

— Roagă-l să mă ierte, îi spuse Mali lui Norte. N-am vrut să-l deranjez în timp ce era cu zeii lui, dar trebuie să-l întreb ceva.

Urmă un schimb de cuvinte între cei doi bărbaţi.

— Spune că n-are de ce să te ierte, zise Norte. Este foarte bucuros să te vadă.

Mali zâmbi încântată. Apoi ezită. Cum să se exprime oare?

— Spune-i că l-am recunoscut… Ştiu că este Şarpele cu Pene.

Norte se opri brusc, la jumătatea traducerii în castillană.

— Ce?

— Nu ţi-ai dat seama?

Părea mirat.

— Acest om nu este un zeu, te rog să mă crezi.

— Repetă-i exact cuvintele mele.

Cortes ascultă discuţia dintre ei nedumerit. Norte se întoarse să termine traducerea, aşa cum îl rugase Mali. După ce se lămuri, Cortes o privi mult timp, fără să vorbească. În cele din urmă, îi şopti ceva lui Norte.

— Gata, i-am spus.

— Şi ce părere are?

— Nu înţelege la ce te referi. M-a întrebat cine este Şarpele cu Pene.

— Nu te cred.

— Este un spaniol, la fel ca mine. Dar ceva mai lacom şi nemilos.

Cortes vorbi din nou. Norte se întoarse spre Mali.

— Vrea să-l laşi în pace. Eu trebuie să rămân aici. Va porunci probabil să fiu biciuit din cauza ta.

Mali clătină din cap. Oare era posibil ca un om să fie zeu fără să ştie? Sau încerca, dintr-un anumit motiv, să-şi ascundă adevărata identitate. Dar de cine? De Norte?

— Du-te! o îndemnă Norte. Nu-l scoate din sărite. Din păcate nu-l cunoşti la fel de bine ca mine.

Mali se uită la Cortes. Nu-i mai zâmbea conspirativ, amuzat, ca înainte. Îl jignise. Stăpânindu-şi dezamăgirea, se întoarse şi plecă, uluită.

*

Cortes îl studia pe Norte. Îl considera un trădător şi, mai mult ca sigur, un eretic. Dar deocamdată era folositor.

— Înţelegi ceva din toată povestea asta?

— Crede că eşti *Quetzalcoatl,* Şarpele cu Pene. Este unul din zeii noş… lor.

Cortes zâmbi. Ce uşor se dădea în vileag!

— Şi de ce crede aşa ceva?

— Poate din cauza felului cum arăţi. În legendele lor este descris drept un bărbat înalt ca tine, cu ten alb şi barbă, spre deosebire de locuitorii acestor ţinuturi, care nu au păr pe corp. A contat de asemenea şi felul în care ne-am făcut apariţia. Cei de aici cred că... într-o zi, Şarpele cu Pene o să se întoarcă pe o plută, dinspre est şi o să-i salveze de tirania mexicanilor. Este un fel de cult pentru oamenii de pe coastă.

— Deci aşa se explică primirea lor. Mă consideră un eliberator, zise Cortes.

Norte lăsă ochii în jos.

— Ştiai? îl întrebă Cortes.

— Superstiţii indiene.

— Dacă mi-ai fi spus, aş fi apreciat gestul.

— Nu le-am dat importanţă.

Cortes zâmbi. „Norte mă crede tare prost. Sau poate n-a găsit o scuză mai bună.”

— Şi tu, Norte, crezi că sunt acest Şarpe cu Pene?

— Eu sunt un spaniol, senor.

— Ai fost, odată. Şi, cine ştie, poate o să fii din nou, într-o zi. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Cred că eşti un spaniol la fel ca mine, senor.

— Un spaniol da, însă nu unul ca tine. Să mă trăsnească Dumnezeu dacă voi ajunge vreodată în asemenea hal. Îţi mulţumesc pentru traducere. Întoarce-te la treabă.

*

Razele soarelui se reflectau în apă. Vacarmul maimuţelor răsuna din pădure. Aguilar se năpusti în tufişuri. Mali se spăla singură în pârâu. Diaconul rămăsese cu gura căscată. Fata observase că-i aruncase o privire, pe furiş.

— Trebuie să-ţi vorbesc, se bâlbâi el.

— Te ascult.

— Îmbracă-te.

— Nu am terminat încă baia. Dar pot asculta la fel de bine ce spui şi când sunt udă.

Îşi imagina despre ce dorea săi vorbească. Cortes îl informase probabil despre conversaţia purtată cu Norte, în biserică. Dacă tot va trebui să-i suporte aiurelile, măcar să-l pună în dezavantaj. Va fi mai greu s-o intimideze stând cu spatele la ea.

— Cine este acest Şarpe cu Pene? o întrebă el.

Mali luă apă în mâini, udându-şi umerii şi pieptul.

— Şarpele cu Pene a fost odată un om, regele-preot al oraşului Tollan, înainte de domnia mexicanilor. A fost un rege bun şi drept, care a abolit sacrificiile umane şi a făcut din Tollan cel mai frumos oraş din lume. Dar marele său duşman, *Telzatlipoca,* Stăpânul Întunericului, era gelos pe puterea lui şi l-a atras să bea prea mult *pulque.* L-a îmbătat atât de rău, încât şi-a sedus propria soră. A doua zi, Şarpele cu Pene, plin de remuşcări a pornit spre est, pe o plută formată din şerpi. A jurat că se va întoarce să-şi ia tronul înapoi în anul Trestiei. Acesta este anul acela.

— Ce vorbeşti tu înseamnă vrăjitorie şi erezie! Nu există decât un singur zeu!

Mali îşi băgă capul în apă, scuturându-şi cozile lungi. Aguilar era un prost. Cum să fie un singur zeu? Se mira că stăpânul lui, Cortes, îi acorda atenţie.

— Asta le-ai spus mexicanilor despre Cortes? zbieră Aguilar.

„Ah, dacă ar şti ce ridicol arăta! Urla de unul singur la copaci.”

— Le-am tradus mexicanilor doar ce mi-ai spus tu, zise ea prudentă, bănuind că-i întindea o cursă.

— Şi totonacilor?

— Le-am transmis numai cuvintele lui Cortes. Nu le-am sugerat ce să creadă.

— Dar cred! Îl cred zeu? Îţi dai seama că ai putea să-l distrugi? Nici un om nu are dreptul să aspire la divinitate!

— Dacă oamenii cred că este Şarpele cu Pene, nu-i vina mea.

Aguilar era atât de agitat, încât se întoarse spre ea exact când ieşea din apă. Gemu când o văzu goală şi se întoarse din nou, bâlbâindu-se.

— Nu – nu – nu înţelegi! Dacă aceşti oa – oa – oameni îl consideră pe Cortes un zeu, n-or să mai creadă în Cristos. Înseamnă că nu vor fi nişte buni creştini şi vor arde veşnic în focul Gheenei! Asta ai făcut! Acesta este păcatul care apasă asupra capului tău.

Mali se şterse cu o pânză de bumbac. Nu se grăbea să se îmbrace. Aguilar n-avea decât să se adreseze copacilor.

— Mă acuzi pe nedrept. Am tradus doar cuvintele tale, Aguilar.

— Mă rog lui Dumnezeu să ai dreptate!

— Să ştii că n-aş putea niciodată să-i fac un rău lui Cortes.

Se apropie de Aguilar şi-i puse o mână pe umăr. Îl simţi cum se încordează. Acum era înspăimântat. „Bietul de el, se temea mai mult de o femeie goală decât de toate legiunile lui Motecuhzoma.”

— Înţelegi ce se petrece între bărbaţi şi femei?

— Ştiu că ai fost dată lui Alonso Puertocarrero.

— Suntem daţi unora, dar aparţinem altora. Nu a fost alegerea mea.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ai înţelege lucrurile astea, murmură ea, ai şti că nu este vorba doar de faptul că trupul unei femei diferă de cel al unui bărbat. Este mai mult decât atât. Deosebirile sunt la fel de mari ca cele dintre soare şi lună, pământ şi ocean, râs şi plâns. Nu pot exista unul fără altul, aşa cum nu pot exista eu fără Cortes. De aceea nu aş putea să-i fac rău.

Când Aguilar vorbi din nou, glasul lui era gâtuit de emoţie.

— O să mă rog pentru tine, a spus el îndepărtându-se, fără să se uite înapoi.

S-a îmbrăcat încet. „De ce i se părea atât de cumplit să fii zeu?” Nu înţelegea motivele supărării lui, dar ştia că o prevenise. De aici înainte va trebui să fie prudentă.

Acum se lămurise că suita lui Cortes nu-i cunoştea adevărata identitate. Nu ştiau că era Şarpele cu Pene. Cortes se ferea de ei. Aşa se explica şi atitudinea lui, din

biserică. Indiferent de motivele lui, trebuia să fie foarte atentă, până va înţelege situaţia mai bine.

Douăzeci şi patru.

Cortes se afla în noua sa încăpere. Nu era palatul visat, avea pământ pe jos, pereţi din lut şi acoperiş din stuf, dar îi asigura un anumit statut pentru acest nou teritoriu. De aici înainte nu mai exista cale de întoarcere.

Lăsă pana din mână, punând de-o parte scrisoarea către regele Spaniei şi îi privi pe cei doi vizitatori ai săi.

Fata nu avea mai mult de douăzeci de ani. Era un copil. Dar avea ochi inteligenţi, deşi stătea adesea cu capul în jos, la fel ca acum, de exemplu. O considera un dar de preţ, în orice caz.

Aguilar, slăbănog şi neîndemânatic, cu părul rar, ud de transpiraţie, faţa prelungă, acvilină şi buzele subţiri era un simbol al pietăţii. Cortes omorî o insectă care-l pişcă de gât. Ah, cât îi ura pe preoţii ăştia!

— Vreau s-o rog pe dona Marina, zise el, adresându-se lui Aguilar, să-mi dea mai multe amănunte despre capitala mexicanilor, locul acela, căruia îi spun Tenochtitlán. Mi-a povestit că a fost acolo, în copilărie.

Mali răspunse încet la întrebare.

— Femeia întreabă ce doriţi să ştiţi, spuse Aguilar. Se va strădui să-şi amintească tot ce poate.

Cortes zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Mi-a spus că oraşul este construit pe un mare lac. Înseamnă că nu se poate ajunge decât cu barca?

— Spune că Tenochtitlan-ul este legat de ţărm prin trei drumuri pietruite, îi răspunse Aguilar. Pe aceste drumuri sunt poduri din lemn, care se ridică imediat în caz de atac, făcând oraşul de necucerit.

„De necucerit”, se gândi Cortes zâmbind. De câte ori nu auzise oamenii spunând acelaşi lucru despre o femeie sau un oraş.

— Şi cum arată? Seamănă cu Cempoallan?

Mali se entuziasma. Vorbea repede. Cortes credea că n-o

să mai termine. Aguilar începuse să traducă, străduindu-se să ţină pasul cu ea.

— Spune că este mult mai mare şi mai frumos decât Cempoallan. La periferie sunt ceea ce mexicanii numesc *chinampas,* insule de noroi, clădite în apă pentru a cultiva recoltele. În suburbii sunt case din chirpici şi stuf, asemănătoare celor din Cempoallan, dar centrul este plin de temple şi palate. Spune că populaţia se ridică la sute de mii.

Cortes era dezamăgit. Tuturor indienilor le plăcea să exagereze şi nici Mali nu era scutită de acest păcat. Dacă ar fi să se ia după vorbele ei, ar însemna că acest oraş era cel mai mare din lume. Dar i se părea imposibil ca nişte sălbatici să construiască aşezări la fel de măreţe ca Veneţia, Sevilla sau Roma.

— Vreau mai multe amănunte despre aceste poduri, întreab-o aşa: dacă o armată ar trece de unul din poduri, ar putea invada oraşul cu uşurinţă?

Mali înţelegea la ce se referea.

— Spune că este imposibil să cucereşti Tenochtitlan-ul prin atac frontal. Toate casele au acoperişuri plate şi parapete, ca cea a lui Gordo. Războinicii le pot folosi drept forturi.

Înseamnă că va trebui să găsească altă cale de acces..

— Mulţumeşte-i pentru înţelepciunea ei. Încă de mică era inteligentă şi atentă. Repetă-i exact vorbele mele.

O văzu zâmbind, încântată de compliment. Aguilar se apropie.

— Oare ar trebui să dăm atenţie vorbelor unei indience?

Cortes surâse palid, încercând să-şi ascundă furia. Trebuia să-l pună la punct pe diacon.

— Asta rămâne la aprecierea mea.

— Dar, senor…

— Taci din gură, dacă nu vrei să regreţi!

Aguilar amuţi, dar îi aruncă o privire dispreţuitoare fetei. Ce preot insolent!

— Mai am câteva întrebări, zise Cortes. Aş vrea să ştiu ceva mai mult despre relaţiile mexicanilor cu vecinii.

Totonocas sunt singurii pe care-i ţin sub jugul lor?

Mali avea multe de spus despre acest subiect.

— Spune că mexicanii au mulţi duşmani în federaţie, îi traduse Aguilar. Nu înţeleg tot, dar se pare că mexicanii sunt consideraţi nişte parveniţi în Valea Mexicului şi că şi-au câştigat supremaţia prin brutalitate. Pretind un tribut însemnat sub dominaţia lor şi toţi îi urăsc. Una din republici este în permanent război cu ei.

— Serios?

— Da, spune că se numeşte Texcala, Ţara Muntenilor Vulturi. Se află în munţii care ne despart de Tenochtitlán.

— Aşa deci, zâmbi Cortes.

Un regat divizat nu are nici o şansă.

— Mulţumeşte-i donei Marina, frate Aguilar. Mi-a fost de mare ajutor. Spune-i că aş vrea să discutăm mai târziu, dar pentru azi a fost destul.

Când Mali se ridică, îl privi drept în ochi. Dorinţa ei era cât se poate de transparentă. „Sunt alesul ei, oricând mă voi hotărî să iau ce mi se oferă. Dar trebuie să fiu prudent.” Se uită la Aguilar. Nu-i scăpase schimbul de priviri dintre ei. Se uita la el cu reproş. Aştepta, crezând că o să discute cu el între patru ochi.

— Poţi să pleci, îi spuse el.

*

Când rămase singur, Cortes se rezemă de spătarul scaunului, gânditor. Ideea care i se înfiripase în minte nu era decât un joc de noroc, cea mai mare loterie a vieţii lui. Şi, în fond, de ce nu? Avea treizeci şi trei de ani. Un bărbat de vârsta lui trebuie să moară sau să se acopere de glorie. Oamenii se gândeau prea mult la pericole, ca şi când ar trăi veşnic; la moartea lor, nu-i aclama nimeni. Era sigur de un singur lucru: dacă un om nu-şi asuma riscul la maturitate, restul vieţii trecea repede, fără nici un sens. Jurase când plecase din Estremadura că va muri fie în glorie, fie pe eşafod.

„Soarta îi ajută pe cei curajoşi”, îşi spuse el.

Şi, chiar dacă era un joc, avea în mânecă un as de valoare, care se numea Mali.

*

Se îngrămădiseră în camera lui Cortes, asudaţi de muncă şi epuizaţi. Îl aşteptau să le vorbească. Deşi erau nerăbdători să afle ce dorea de la ei, le era teamă.

„Cortes a clocit un nou plan”, se gândea Benitez. „I se citeşte în priviri.”

— Construcţia noii colonii merge bine, începu Cortes. Peste câteva zile se va termina tot ce era important.

Se opri să se uite prin cameră. Toţi căpitanii lui erau prezenţi, inclusiv Olmedo şi Aguilar. Acesta era consiliul lui de război.

— Dar, cât rămânem aici, nu ne câştigam nici un merit în ochii lui Dumnezeu şi ai regelui Spaniei. Gloria şi bogăţiile pe care le căutăm se află în oraşul lacustru al mexicanilor, acest Tenochtitlán.

— Înseamnă că trebuie să-i asediem imediat, zise Leon, ironic.

Cortes zâmbi acru, prefăcându-se amuzat de gluma lui Leon.

— O găină se poate prinde în multe feluri, zise el. Uneori o fugăreşti, dar alteori îi întinzi câteva grăunţe în palmă şi o faci să vină la tine. În orice caz, n-o să câştigăm nimic stând aici. De îndată ce se termină construcţia fortului, vă sugerez s-o pornim spre Tenochtitlán.

Benitez se întreba dacă auzise bine. Propunerea lui Cortes era uluitoare. Şi sinucigaşă în acelaşi timp.

— Noi suntem cinci sute, iar ei milioane, îi atrase atenţia Ordaz.

— Suntem cinci sute de generali, zise Cortes. Cred că putem ridica o armată egală din rândurile celor oprimaţi de Motecuhzoma. Din câte am aflat de la dona Marina, împăratul mexicanilor are mai mulţi duşmani decât un

câine purici.

— Pentru un câine, puricii sunt doar nişte paraziţi, zise Leon.

Cortes se lumină la faţă. Zâmbi şi se relaxa.

— Toţi sunteţi măcinaţi de propriile voastre spaime.

— Mai bine decât să fim măcinaţi de indieni, remarcă Ordaz.

— La Ceutla am demonstrat deja că putem înfrânge oricâţi băştinaşi dorim. Nu propun un război. Nu trebuie să ne luptăm cu acest Motecuhzoma. Dacă reuşim să intrăm în oraş, poate o să ne atingem scopul prin alte mijloace.

Îi aştepta pe ceilalţi să-l susţină, dar nici Alvarado şi nici Puertocarrero nu scoteau o vorbă.

Pe neaşteptate, Cortes îşi pierdu buna dispoziţie şi bătu cu pumnul în masă.

— Aţi uitat de roata din aur care zace şi acum în cala corăbiei *Santa Maria?* Acolo vă aşteaptă câte una pentru fiecare, dacă mă susţineţi!

— Dacă am fi mai mulţi… începu Puertocarrero.

— Dar suntem mai mulţi! Îi avem pe aliaţii noştri totonocas. Şi până o să ajungem la Tenochtitlán or să ni se alăture şi alţii! Nu înţelegi? Am venit aici ca salvatori! Aceşti oameni vor să-i salvăm de mexicani. Or să ne susţină cu miile, cu zecile de mii.

Se opri din nou să se uite în jurul mesei.

— O să îndeplinim lucrarea Domnului şi o să ne îmbogăţim. Fiecare din noi va avea destul cât să-i ajungă o viaţă.

— Să mergem alături de Cortes! zise o voce.

Tresăriră cu toţii. Era tocmai Aguilar. Alvarado zâmbi deodată.

— N-o să te las să cari tot aurul ăla de unul singur.

— Tu ce spui, Alonso? îl întrebă Cortes.

Puertocarrero încuviinţă din cap, pământiu la faţă.

— Merg şi eu, zise Sandoval.

— Şi eu, sări Jaramillo.

Cortes se uită în jur la Benitez. „Ce prost sunt!” se gândi el. „Dar nu am de ales!”

Nu putea să se întoarcă în Cuba, cu mâna goală. Călătoria lui ar fi lipsită de sens. Şi nici nu putea să rămână în fort, să moară de friguri sau vomito!

— Da, bine. De ce nu? se auzi spunând.

„Sunt la fel de nebun ca el! Ne-am molipsit cu toţii de nebunia lui. Ne-am îmbolnăvit de febra aurului de când mexicanii ne-au dăruit roata cea mare de aur.

Şi boala aceasta o să ne ucidă pe toţi…”

Douăzeci şi cinci.

Gâlgâitul apei astupa orice sunete. Fluturii dansau în umbra copacilor de bumbac cu trunchiuri argintii şi libelulele pluteau aproape de cascadă. O pasăre colibri albastră zbura în jurul florilor unui copac *zopilote.*

Norte îşi scoase cămaşa, pantalonii şi sări în apă. Floarea Ploii îl privea ghemuită printre ferigi. Fusese mai prudentă de data aceasta. Era sigură că n-o văzuse. „De ce îl urmăresc? Ce sper să obţin? Oare Mali n-o prevenise destul în privinţa pericolelor?”

Dar nu putea să se abţină. Acest spaniol frumos, care avea cei mai trişti ochi pe care-i văzuse vreodată, o obseda.

Îl privea cum îşi face baie. După aceea, se ridică din apă şi îşi luă hainele. Dar, în loc să se îmbrace, se îndreptă spre gura peşterii ascunse de cascadă, în capătul opus al bazinului. Se aplecă şi intră înăuntru.

Floarea Ploii bănuia ce era acolo şi i se acceleră pulsul.

Ieşi din ascunzătoare şi se strecură printre stânci, oprindu-se în umbra peşterii. Apoi se uită înăuntru.

Pe peretele opus, se săpase în stâncă un mic altar pentru o figurină de lut care-l reprezenta pe Şarpele cu Pene. Norte îngenunche în faţa lui. Apoi scoase un mic vas şi un spin, ascuns sub haine. Îşi înfipse spinul pe neaşteptate în penis şi ţinu vasul să adune sângele. Doar sudoarea care-i lucea pe piele îi trăda suferinţa.

Când sângerarea se opri, se ridică şi aruncă sângele în faţa Şarpelui cu Pene.

Floarea Ploii se întoarse să plece; în momentul acela, îi fugi o piatră de sub picior şi Norte se întoarse imediat.

N-avea rost să se ascundă de el. De fapt, nici n-avea cum. Se ridică, s-o vadă. Norte se zgâia la ea.

Fata îşi scoase *huiptil,* fusta şi intră în peşteră.

Era un bărbat superb. Sudoarea de pe pielea lui bronzată îi scotea în evidenţă muşchii pieptului, umerilor şi

picioarelor. Rămăsese nemişcat. O privea înfometat.

Floarea Ploii îngenunche în faţa lui, îi linse sângele de pe *maquanhuitl.* Îl auzi gemând. Mali o învăţase să se poarte aşa: *mângâie un bărbat cu flori.* Până acum nu mai gustase ce aparţinea zeilor. Organul se mări în mâinile ei, roşu, umflat.

Îngenunche în faţa ei şi îi şterse sângele de pe buze. *Quetzalcoatl* îi privea neclintit în timp ce se împreunau, încolăcindu-se ca şerpii pe podeaua plină de praf.

*

Apusul era violet şi răcoros. Stătea la gura peşterii, privind întunericul care se lăsa asupra junglei. Asculta simfonia nopţii, ritmul insectelor şi urletul unui jaguar sus, în munţi. Floarea Ploii se cutremură. Norte o strânse la piept. Zăreau sclipirea focurilor de tabără de la Vera Cruz.

— Trebuie să ne întoarcem, murmură el.

Îl sărută încă o dată şi se îmbrăcă repede. Pe urmă o luă la fugă, singură. Era o relaţie periculoasă. Va fi secretul ei. N-o să-i spună nici mămicii.

*

Umbre, fum, nori care alergau pe cer, astupând luna. Cortes făcea turul posturilor de gardă, glumind cu cei care dădeau cu zarul în jurul focurilor şi mustrându-i pe cei care dormeau. Îl găsi pe Puertocarrero stând singur pe parapet, privind silueta junglei profilată pe cerul nopţii şi luna care se înălţa în spatele munţilor Orizaba.

— Visezi la Cuba? îl întrebă Cortes.

— La Spania.

— Spania, zise Cortes.

Pentru el, Spania însemna orizonturile monotone din Estremadura, crângurile cu stejari şi măslini, căldura verii, lumina intensă, orbitoare, vântul muşcător al iernii care mătura treptele casei şi te îngheţa în şa. Spania însemna

hacienda sărăcăcioasă a tatălui său, nobil scăpătat, care avea o casă mare cu uşi de stejar şi drugi de fier, coridoare fără mobilă şi o bucătărie uriaşă fără mâncare, cu câţiva servitori.

— Ai vorbit cu oamenii? îl întrebă Puertocarrero.

— Sper că le-am ridicat moralul.

— Unii sunt speriaţi.

„Tu eşti speriat”, se gândi Cortes, dar nu-i spuse nimic. Văzu o siluetă în curte. Era *dona Marina.* Se îndrepta spre casa lui Puertocarrero.

— Eşti mulţumit de serviciile donei Marina?

— Bineînţeles, *caudillo.*

— Cum este? insistă Cortes.

Puertocarrero părea jenat de intimitatea întrebării.

— Este foarte frumoasă, dar lipsită de pasiune.

„Lipsită de pasiune?” se gândi Cortes. „Nu mi se pare, prietene. Poate că este lipsită de pasiune doar faţă de tine.”

— Ne-a ajutat foarte mult.

— Da, aşa este, îl aprobă Cortes.

Se făcuse linişte. „Ne-a ajutat mai mult decât îţi imaginezi”, îşi spuse Cortes. „Fără ea, n-am fi ajuns atât de departe. N-aş fi obţinut atâta aur de la Motecuhzoma şi nici nu i-am fi manipulat pe Totonocas. Ea este cheia reuşitei mele.” Se gândea din nou la oraşul lacustru de care-i povestise şi se minuna.

— Crezi că oamenii ne vor urma de bunăvoie la Tenochtitlán?

— Au fost de acord să construim o colonie aici şi am trudit cu toţii s-o ridicăm. Acum nu mai vrea nimeni să se întoarcă în Cuba, *caudillo!*

*

— Eu zic să ne întoarcem în Cuba! strigă Escudero.

Cortes se adresase oamenilor de pe o bancă, lângă *cabildo* – primărie. Spaniolii se adunaseră în piaţă, în faţa

lui. Unii începuseră să se agite în timpul discursului său şi, când i-a anunţat că trebuie să mărşăluiască spre Tenochtitlán, au izbucnit în strigăte.

„Sunt aţâţaţi de Leon şi Ordaz, fără îndoială”, se gândea Benitez.

— Oamenii aceştia sunt epuizaţi, strigă Ordaz. După toate greutăţile prin care au trecut, nu le poţi cere să mărşăluiască spre un oraş duşman unde vom fi depăşiţi numeric cu peste o sută la unu!

— Nu câştigăm nimic, dacă stăm aici, protesta Cortes.

— Atunci să ne întoarcem în Cuba! repetă omul numit Escudero.

Leon, care stătea la câţiva metri de Cortes, se întoarse şi se adresă soldaţilor.

— Eu unul nu cred că vom putea forma o colonie cu câţiva oameni, înconjuraţi de atâţia duşmani! Mulţi dintre noi vrem doar să ne întoarcem la plantaţiile noastre.

Vorbele lui fură susţinute de câteva ovaţii. Leon se întoarse din nou spre Cortes.

— Când eram pe coastă, ne-ai spus că cei care vor să se întoarcă în Cuba pot s-o facă! Şi eu zic să profităm chiar acum de promisiunea aceasta! Să ne întoarcem cu partea noastră de aur. Restul pot face cum vor!

Mulţi – prea mulţi, după părerea lui Benitez – l-au aclamat.

Alvarado sări pe bancă, lângă Cortes, arătând cu degetul spre Leon.

— La San Juan de Ulua, l-aţi implorat pe Cortes să vă lase să rămâneţi! Ori de câte ori daţi de greu, vă răzgândiţi! V-aţi dat cuvântul că o să fiţi alături de noi. Dacă plecaţi acum, sunteţi nişte dezertori!

Leon îl ameninţă cu pumnul pe Alvarado şi-i strigă câteva insulte personale, imposibil de distins în vacarmul din jur. Cortes începuse să şovăie în faţa unor proteste atât de susţinute, dar Jaramillo sări şi el pe platformă. Totul părea dramatic. Benitez se întreba dacă acest spectacol nu fusese regizat de Cortes, la fel ca cel de la San Juan de Ulua.

— O să întoarceţi spatele camarazilor voştri şi o să fugiţi

în toiul luptei? strigă Jaramillo mulţimii. Pentru că asta veţi face dacă plecaţi acum!

Escudero şi susţinătorii săi hohotiră în bătaie de joc.

Cortes ridică braţele, să-i liniştească. Aşteptă să se facă linişte completă înainte să vorbească.

— Nu vreau răul nimănui, zise el în cele din urmă. Dar, după cum vedeţi, sunt presat de ambele părţi.

Se uita la Alvarado şi apoi la Leon.

— De aceea, iată ce am hotărât. Voi trimite o delegaţie în Spania, aşa cum am stabilit, să ceară regelui dreptul de a fonda o colonie aici. Pentru a ne arăta buna credinţă faţă de coroană, intenţionez să cedez regelui tot ce am câştigat până acum şi-i rog pe cei care vor rămâne cu mine să facă la fel. Fiecare om dispus să-şi cedeze partea Majestăţii Sale, va putea să-şi semneze numele pe petiţia noastră. În felul acesta, regele va vedea care sunt supuşii săi loiali. Iar cei care vor face acest sacrificiu ştiu foarte bine că regele îi va răsplăti însutit. Restul puteţi să vă luaţi partea care vi se cuvine. Sper că nu-mi cereţi mai mult şi nu puteţi spune că nu m-am gândit la soarta voastră.

Şi apoi, fără să mai aştepte, sări de pe platformă. Se lăsă o linişte mormântală. Pe urmă, treptat şi-au dat seama fiecare că fuseseră puşi într-o situaţie fără ieşire. Dacă nu semnau documentul pe care-l va duce Puertocarrero în Spania, renunţând prin urmare la partea lor, îşi primejduiau viaţa. Trezorierul regal nu se va lăsa până nu-i va descoperi pe toţi cei care nu renunţaseră la comoară şi-i va pedepsi, bineînţeles.

În concluzie, ar trebui să plece în Cuba cu mâna goală.

„Cortes este un geniu”, se gândi Benitez, zâmbind fără să vrea.

Leon se înnegrise la faţă în timp ce Ordaz îi explica în ce fel îl manipulase Cortes. Omul fu cât pe ce să facă apoplexie. Alvarado îi spuse ceva, râzând.

— Asta mai rămâne de văzut, strigă Leon, întorcându-i spatele.

Douăzeci şi şase.

Lui Aguilar i-ar fi plăcut să-şi ţină lecţiile în biserică, dar zgomotul ciocanelor era asurzitor. În schimb, hotărî să-şi exercite îndatoririle la umbra unui copac jacaranda. Floarea Ploii îl privea cum asuda în roba maro, groasă, strângând la piept cartea lui sfântă. Elevele, frumuseţile saşii din Potonchan, stăteau pe pământ la picioarele lui, privindu-l uimite. Femeile totonocas fuseseră excluse de la cursurile sale biblice, aşa cum le numea el, pentru că nici una nu ştia limba chontal maya.

Din când în când îşi ridica privirile şi se uita la Floarea Ploii. O dată, o invită să se aşeze alături de celelalte, dar clătină din cap. Prefera să fie singură.

Vorbele preotului i se păreau o aiureală şi nu pricepea mai nimic. Se pare că spaniolii aveau un singur zeu, dar erau trei zei în el. Aceşti trei zei care alcătuiau unul singur aveau un fiu, care era de asemenea zeu. Mai exista de asemenea un om, numit papă, care era şi nu era zeu. Dar, din câte spunea Aguilar, i se părea că nici unul din aceşti zei nu era atât de puternic ca regele spaniolilor.

Aguilar îşi încheie lecţia punând femeile să recite o rugăciune.

După plecarea lor, se întoarse şi fu surprins s-o vadă pe Floarea Ploii.

— Dona Isabel, îi spuse el, folosind numele pe care-l primise în ziua botezului. Mă bucur să constat că te interesează creştinismul.

— Ţi-am ascultat cuvântarea. Când ai vorbit de zeii tăi, n-ai pomenit nimic de stăpânul meu, Cortes.

— Cortes?

— Nu este unul din zeii voştri?

Părea atât de mirat, de parcă l-ar fi lovit pe la spate cu o bâtă. Ba chiar se clătină pe picioare.

— Bineînţeles că nu.

— Înseamnă că am avut dreptate. Este un om, la fel ca noi, ceilalţi.

— Nu ştiu de unde scorniţi voi, băştinaşii, asemenea blasfemii. Cortes este conducătorul nostru şi misiunea lui este binecuvântată de papă şi Dumnezeu. Dar el personal nu este decât un om.

— Nu sunteţi din Ţara Norilor?

— Ne-am născut toţi într-o ţară mare şi frumoasă, numită Spania. Dar am venit aici din Cuba, o insulă de peste ocean.

„Tot ce spui tu este lipsit de sens”, se gândi Floarea Ploii.

— De ce aţi venit aici?

Aguilar îi zâmbi răbdător.

— Am venit să propovăduim cuvântul Domnului. Vrem să vă salvăm.

— De cine?

— De diavol.

„De diavol. Vrea să spună, probabil de zeul mexicanilor, Pasărea Colibri.

Biata Mali. Dar ce rost are să încerc s-o conving? Ar fi trebuit să-şi dea seama. Doar a vorbit destul cu Aguilar. Însă nu vrea să creadă în ruptul capului că Cortes este un om, la fel ca noi toţi. Se agaţă cu încăpăţânare de fanteziile ei.

Dar ce conta? N-are decât să viseze. Au fost date acestor spanioli şi viitorul depindea de ei. Spre deosebire de femeile totonocas erau departe de casă şi nu puteau fugi în timpul nopţii.

Oricum, altarele de sacrificiu ale lui Motecuhzoma de-abia le aşteptă. Viaţa în sine nu era decât un vis, o scurtă amânare a morţii.”

Se întoarse şi plecă.

— Stai, o opri Aguilar, cu răsuflarea tăiată. Aş vrea să-ţi citesc din cartea mea sfântă.

Dar Floarea Ploii nu-l asculta. Se întreba când va mai avea ocazia să se furişeze în peşteră, cu Gonzalo Norte.

*

— Alonso, tu eşti prietenul şi aliatul meu cel mai de încredere. De aceea vreau să te întorci în Spania şi să ne susţii cauza.

Puertocarrero nu părea nici surprins, nici întristat de această hotărâre. „Nu-i plăceau luptele”, se gândi Cortes, „şi nici nu era destul de rezistent să supravieţuiască în aceste ţinuturi bântuite de friguri şi de sălbatici imprevizibili. Manierele şi educaţia sa erau mai potrivite la curtea regală; de aceea l-au ales pentru această misiune.”

Se gândea la Mali. Şi poate că nu era singurul motiv.

Dar ceilalţi căpitani ai săi or să-i aprecieze raţionamentul. Trebuia să obţină recunoaşterea oficială a regelui şi, în acest scop, aveau nevoie de cineva capabil să se descurce la curte. Puertocarrero era de departe cel mai bun candidat. Nepot al unui mare judecător din Sevilla şi rudă cu contele de Medellin, cel mai puternic şi influent dintre *granzii* lui Carol, avea cele mai bune recomandări.

Cortes îi dădu documentul – *carte de relacion* – sigilat cu ceară.

— În scrisoarea mea i-am descris regelui tot ce s-a întâmplat aici de la sosirea noastră, acum trei luni. Am informat pe Majestatea Sa cum am fost forţaţi să luăm măsuri drastice în ultima vreme, datorită aroganţei şi lăcomiei guvernatorului Cubei, Velasquez. Am exprimat de asemenea entuziasmul tuturor membrilor noii noastre colonii de a-şi servi regele.

— Mă voi întoarce cât mai repede cu aprobarea regelui.

Cortes zâmbi. O să-i simtă lipsa. Puertocarrero era un comandant loial şi demn de încredere. Dar prefera să-l aibă pe Alvarado lângă el, în lunile care vor urma, dacă vor fi nevoiţi să lupte.

— Pentru a-l stimula pe rege să ia o hotărâre, te trimit cu toate comorile adunate până acum.

„Mă rog. Aproape toate”, se gândi Cortes. „Fără aurul pe care-l purta dona Catalina în ziua când mi-a dat-o Gordo şi

fără anumite articole de îmbrăcăminte în care m-au gătit oamenii lui Tendile. Acestea îmi aparţin personal.”

— Numai aurul şi bijuteriile se ridică, după părerea mea, la două mii de castellanos.

— Sunt sigur că Majestatea Sa va fi impresionată.

— Vom pleca de dimineaţă către coastă. Vei lua corabia mea din San Juan de Ulua. Alaminos va fi căpitanul.

Puertocarrero se ridică să plece, dar ezită.

— În legătură cu fata, zise el.

Cortes încercă să se arate nedumerit.

— Dona Marina, adăugă Puertocarrero.

— Ce-i cu ea?

— S-o tratezi cu blândeţe, zâmbi el.

San Juan de Ulua.

Santa Maria de la Concepción plutea pe apele calme ale oceanului. Soarele de-abia răsărise. Răsunau strigăte în tot golful, în timp ce marinarii desfăşurau pânzele. O barcă aştepta pe plajă, gata să-l transporte pe Puertocarrero.

Câţiva soldaţi stăteau pe plajă, aşteptând. Aurul era la bord. Mali îi auzea pronunţând numele lui Cortes şi scuipând dispreţuitor în nisip.

Puertocarrero înainta cu cizmele lui înalte de piele. Soarele dimineţii îi scotea în evidenţă părul şi barba aurie. Acum, când îl vedea plecând, o cuprinse un val neaşteptat de afecţiune faţă de el.

Îi spuse ceva lui Aguilar, care părea plictisit.

Diaconul se întoarse spre Mali.

— Spune că nu ştie când o să se întoarcă.

— Spune-i stăpânului cu păr de aur că-i urez numai bine şi-i mulţumesc pentru bunătatea lui.

Mali era foarte agitată şi îi venea greu să joace acest rol. Ştia că Cortes aranjase lucrurile în felul acesta. Mai existau cazuri când un bărbat îşi punea fratele să-i instruiască mireasa în misterele peşterii plăcerilor înainte s-o ia în patul lui şi era convinsă că aşa făcuse şi Cortes. Iar acum, când se achitase de obligaţie, Puertocarrero se întorcea în Ţara

din Nori.

O luă de mână. Părea trist că trebuia s-o părăsească.

— Îţi doreşte numai bine, îi spuse Aguilar.

— Şi eu la fel. Spune-i că peştera mea va fi un loc gol şi pustiu fără el.

Aguilar inspiră adânc şi îşi feri privirile.

— Nu pot rosti aceste cuvinte.

Fata zâmbi din nou.

— Atunci urează-i ca Zeul Vânturilor să-i împingă canoea cea mare spre cer.

— Castilla nu este în cer, bombăm Aguilar.

Îi transmise câteva cuvinte lui Puertocarrero, care zâmbi şi rosti două-trei vorbe pe limba lui.

— Nu i-ai transmis ce am spus, îi reproşa Mali lui Aguilar.

Diaconul se încruntă.

— De unde ştii ce i-am spus?

Mali îl privi fix. Şi Aguilar fu primul care îşi feri privirile.

— I-am spus că o să-ţi fie dor de el şi-i urezi numai bine.

— Şi el nutreşte aceleaşi sentimente.

— Probabil că ai intuit deja, pufni Aguilar, enervat.

— Şi restul?

— Asta a fot tot.

— Nu-i adevărat.

Aguilar se gândi o clipă, nehotărât, dar apoi ridică din umeri şi-i mărturisi:

— Te-a rugat de asemenea să ai grijă de prietenul lui, Cortes.

— Aş face orice pentru Cortes, îi declară ea lui Aguilar, dar nu-i nevoie să-i spui lui Puertocarrero. Cred că ştie deja.

Aguilar pufni din nou dezgustat şi se îndepărtă, lăsându-i să-şi ia rămas bun singuri.

Puertocarrero îi sărută mâna şi se îndreptă spre barcă. Marinarii lansară canoea la apă. Îi făcu semn cu mâna şi apoi se aşeză. Era ultima oară când îl vedea.

Douăzeci şi şapte.

Vera Cruz.

Guzman stătea în uşă. Cortes îşi ridică privirile de la zaruri. Ofiţerii adunaţi în jurul mesei, amuţiră pe rând.

— Ce este?

— Femeia, dona Marina. Aşteaptă afară, *caudillo.*

Alvarado zâmbi răutăcios.

— Poate că acum, după plecarea lui Puertocarrero, o mănâncă între picioare, zise el, spre hazul celorlalţi.

Cortes îi amuţi cu o privire.

— Adu-o aici, spuse el.

Guzman apăru cu Mali peste câteva clipe.

— Adu-l şi pe Aguilar, îi porunci Cortes.

— Nu, protestă Mali în castillană. Fără Aguilar. Spaniolii se holbau la ea, uimiţi.

— Poţi să pleci, îi spuse Cortes lui Guzman.

Apoi îşi concentra atenţia asupra fetei. Să nu-ţi vină să crezi!

— Vorbeşti castillană?

— Te rog să... vorbeşti rar... pentru mine. Atunci... înţeleg.

Cortes râse. Ce minune. De fapt, era de aşteptat. Era cu ei de aproape trei luni, trăise cu Puertocarrero, îngrijise bolnavii şi răniţii. O fată isteaţă ca ea nu pierduse timpul de pomană. Se întreba de când începuse să înţeleagă ce se petrecea în jurul ei şi de ce se hotărâse abia acum să-şi dezvăluie secretul.

— Eşti de admirat, îi spuse el.

Dar fata îi ignoră lauda.

— Fură... canoea ta. Mâine.

Lui Cortes îi pieri râsul.

— Fură?

Îşi dădu seama imediat că prin canoe se referea la una

din naos-urile sau corăbiile ancorate.

— Cine o să facă asta?

— Leon… Ordaz… Diaz… Escudero… Umbral.

Se uitau toţi uluiţi în timp ce repeta numele conspiratorilor. Alvarado înjură pe înfundate.

— De unde ştii? o întrebă Cortes.

— Vorbesc… nu le pasă… ce spun. Cred… că eu nu înţeleg.

— Trădătorii! şuieră Sandoval.

Cortes zâmbi.

— Da, într-adevăr, aveau de gând să ne trădeze, dar se pare că nu vor avea succes. Dumnezeu ne-a trimis un înger păzitor.

— Ce-o să facem? îl întrebă Alvarado.

— Am fost destul de răbdători până acum. Este timpul să renunţăm la mănuşile de catifea şi să le arătăm pumnul nostru de fier.

Se întoarse spre Jaramillo.

— Ia-l pe Escalante şi vreo doisprezece soldaţi. Arestaţi conspiratorii imediat. Adică nu, staţi puţin. Lăsaţi-l pe părintele Diaz. Luaţi-i doar pe cei patru. Duceţi-i la Alvarado. Trebuie să aflăm ce se întâmplă.

Alvarado încuviinţă din cap.

— Lasă-i pe mâna mea, *caudillo.*

Căpitanii ieşiră în grabă din cameră, dornici să se răzbune pe oamenii lui Velasquez. Cortes rămase singur cu Mali. „M-ai salvat din nou!” se gândi el. „Şi eu te-am subestimat şi de această dată. Eşti la fel de valoroasă ca toată comoara lui Motecuhzoma!”

— Îţi mulţumesc, îi spuse el.

De data aceasta îl privi drept în ochi şi rosti câteva cuvinte în *nahuatl* pe care nu le înţelegea: „Eşti Şarpele cu Pene.

Destinul meu este alături de tine.”

Douăzeci şi opt.

Cămaşa lui Alvarado era udă de transpiraţie şi avea sânge pe manşete. Părea obosit după ce stătuse treaz toată noaptea. Nici Cortes nu dormise. Stătea la masa cea mare, negru de furie; luase deja o hotărâre.

Afară, se lumina de ziuă.

— Ce ai aflat? îl întrebă Cortes.

— Escudero este foarte încăpăţânat.

— Cât de încăpăţânat?

— A vorbit până la urmă, zise Alvarado.

Pe masă era un ulcior cu vin cubanez. Îşi umplu o cană şi o dădu peste cap, să-şi astâmpere setea. Vinul roşu i se prelinse în barbă.

— Până la urmă, au vorbit toţi. O bucată de frânghie şi câteva găleţi cu apă au fost de ajuns să le dezlege limbile.

— Cine mai face parte din conspiraţie?

Alvarado ezită. „Probabil că veştile sunt proaste”, se gândi Cortes. Alvarado împinse lista cu nume spre el. Cortes le citi repede şi oftă. Era şocat. Nu-şi dăduse seama că oamenii lui Velasquez aveau atâţia adepţi. Nu trebuia să se afle. Altfel va pierde şi loialitatea celorlalţi. Dar, pentru a-şi pune în aplicare planurile de viitor, avea nevoie de fiecare om în parte.

Sau aproape de fiecare om. Va trebui să sacrifice unul sau doi de dragul disciplinei.

— Atât de mulţi.

Alvarado pipăi ceaşca de pe masă.

— Aveau de gând să ia o corabie şi să plece spre Cuba. Sperau să-l prevină pe Velasquez în privinţa misiunii lui Puertocarrero şi să-l intercepteze.

Lui Cortes îi pulsa o venă la tâmplă.

— Cine urma să fie căpitanul lor?

— Juan Cermeno.

— Cermeno, murmură el.

Noroc că nu avea prea mare nevoie de căpitani. Se uită din nou la Alvarado.

— Nu trebuie să-i lăsăm pe ceilalţi să afle. Conducătorii revoltei vor fi traşi la răspundere. Cei care nu vor fi pedepsiţi vor mulţumi Domnului pentru norocul lor şi vor fi mai atenţi pe viitor.

Se gândi un timp, parcurgând lista.

— Spânzuraţi căpitanul, pe Cermeno. Pot să renunţ la câţiva marinari pentru campanie. Şi bineînţeles pe câinele ăsta de Escudero.

— Şi ceilalţi?

— Toţi marinarii de pe listă să primească două sute de lovituri de bici. Marinarii nu ne cunosc la fel de bine ca soldaţii.

— Şi cu Diaz ce facem? Ca să nu mai vorbim de nemernicul de Leon!

— În privinţa lui Diaz – nu ne putem atinge de el, pentru că este preot. Lasă-l să creadă că n-am aflat de el. Iar ceilalţi doi… Leon este un bun luptător şi Ordaz a participat la nenumărate campanii în Italia. Avem nevoie de ei. Este mai înţelept să dau dovadă de clemenţă. N-au decât să asude până vor fi de acord să semneze un angajament de loialitate.

— Deci îi spânzurăm doar pe Cermeno şi pe Escudero?

Cortes consultă lista din nou.

— Sunt mulţi oameni buni aici.

Alvarado se încruntă.

— Deşi nu strică să atârne unu-doi de copaci, ca să le arate celorlalţi ce soartă îi aşteaptă. Şi cu Norte ce facem?

— Nu-i văd numele pe listă.

— Ce contează? Este o belea şi nu ne foloseşte la nimic.

Cortes încuviinţă din cap.

— Bine. Atârnă-l pe Norte în ştreang, alături de ceilalţi. N-o să plângă nimeni după el. Fă ce trebuie.

*

Doi bărbaţi aşteptau pe eşafod, cu gâtul în ştreang. Unul plângea şi era susţinut de soldaţi. Celălalt privea sfidător, uitându-se peste capetele camarazilor săi, care se adunaseră să privească execuţia lui. Avea sânge pe cămaşă şi părea bolnav.

Cu o oră înainte se înjghebase rapid Curtea Marţială. Magistratul şef al primăriei, Grado şi Avila pronunţaseră sentinţa.

În faţa eşafodului era o masă pe care aştepta ordinul de execuţie, nesemnat încă. Cortes apăru în sfârşit, însoţit de Alvarado şi Diego Godoy. Îmbrăcase costumul de catifea neagră pe care-l purtase şi la venirea lui Tendile. Străbătu piaţa cu capul plecat. Se opri în faţa mesei, se uită la oamenii cu ştreangul la gât şi păru să ezite.

Soarele se ridicase deasupra oceanului, aruncând umbre prelungi asupra fortului. Mali se cutremură în răcoarea amurgului.

— Trebuie să semnezi aceste mandate de execuţie, zise Alvarado.

— Este o datorie neplăcută, îl auzi pe Cortes spunând.

Alvarado părea disperat şi furios în acelaşi timp.

— *Caudillo,* aceşti oameni s-au revoltat împotriva ta. Ne-au trădat pe toţi. Nu ai de ales.

Cortes se rezemă de masă şi luă pana.

— Mai bine n-aş fi învăţat să scriu, decât să-mi pun semnătura pe nişte mandate de execuţie.

După ce semnă, se îndepărtă.

Mali îl compătimea. Nu putea nici măcar să privească sfârşitul celor care-l trădaseră. Toate acestea dovedeau încă o dată adevărata lui identitate.

Tobele bubuiră.

Fiecare victimă era încadrată de trei oameni. Alvarado făcu semn şi dădu drumul la frânghie. Cermeno şi Escudero atârnau în ştreang, zbătându-se în aer.

„Nu pot să mă uit”, se gândi Mali, întorcând spatele scenei. Dar auzea horcăitul victimelor.

Floarea Ploii stătea în spatele ei. Îi privea pe cei doi, care se zvârcoleau în chinurile morţii. Era îngrozită. Norte va fi

următorul.

*

Benitez se acomoda greu cu întunericul, după lumina orbitoare din piaţă. Norte zăcea într-un colţ al celulei, cu capul între genunchi, scăldat de sudoare. Înăuntru era o căldură sufocantă. Nu exista decât o singură fereastră, sus spre tavan.

Era legat la mâini şi la picioare.

— I-au spânzurat pe Cermeno şi Escudero? murmură Norte.

— Acum două ore.

Încuviinţă din cap.

— Părintele Olmedo a venit deja. M-a pus să mă spovedesc. După ce mi-am mărturisit păcatele, se temea că n-o să-mi găsesc un loc în Rai. L-a trimis şi pe Aguilar să-mi explice.

— Eu am venit pentru altceva. Păcatele tale te privesc doar pe tine şi pe Dumnezeu.

— Aşa le-am spus şi eu.

Îşi ridică privirile.

— Mi-a venit rândul? M-au lăsat prea mult să aştept. Oare ştiu ce înspăimântat sunt? Sau le face plăcere?

— Execuţia a fost oprită, îi spuse Benitez.

Norte pufni.

— De ce?

— Am pledat în favoarea ta. Am spus că ştii limba băştinaşilor şi o să ne fii de folos. Le-am garantat că nu eşti periculos, chiar dacă timpul petrecut printre sălbatici ţi-a slăbit judecata. Am reuşit să ajungem la o înţelegere până la urmă.

Norte râse strident. Era disperat, uşurat şi mirat în acelaşi timp.

— De ce?

— Nu sunt un barbar.

— De ce mă ajuţi? Ştiu foarte bine că mă dispreţuieşti.

„Chiar, de ce?” se gândi Benitez. Fusese de faţă la întrunirea Curţii Marţiale, de dimineaţă. Cermeno şi Escudero nu mai puteau fi salvaţi. Dacă ar fi avut un dram de minte în cap, Escudero ar fi trebuit să ştie înainte să plece din Cuba. Cu câţiva ani în urmă, când fusese jandarm la Santiago, îl arestase pe Cortes, la cererea lui Velasquez, sub falsa acuzaţie de rebeliune. Iar faptul că venise în această expediţie sub comanda lui Cortes era o nebunie din partea lui.

Dar cu Norte era altă problemă. Jaramillo asistase la interogatoriul lui Escudero şi-i spusese mai târziu lui Benitez că numele renegatului nu figura pe lista răzvrătiţilor. Norte era nevinovat.

Şi pentru Benitez nu conta altceva. „Indiferent ce părere am despre el”, se gândise Benitez, „dreptatea trebuie să triumfe. Un om nu poate fi spânzurat pentru o faptă pe care n-a comis-o.”

Cu toate acestea, se dispreţuia pentru gestul lui. De ce nu-şi ţinuse gura şi nu-l lăsase pe câinele acesta să atârne în ştreang? Totuşi fiecare om are onoarea lui şi nu putea lăsa lucrurile în voia sorţii.

— Nu te-ai amestecat în conspiraţia lor, i-a spus el.

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Te ajut pentru că ar fi o nedreptate, atâta tot.

Norte se gândi un timp.

— Ai spus ceva despre un târg.

— Trebuie să-i juri credinţă lui Cortes şi să te angajezi să lupţi ca soldat, sub steagul lui. După aceea, vei fi lăsat sub supravegherea mea.

— Înţeleg.

— Accepţi?

— Eşti un om ciudat, Benitez.

— De ce? Pentru că ţin la dreptate?

— Pentru că nu foloseşti dreptatea în propriul interes.

— Încă nu mi-ai răspuns. Să ştii că îmi pierd răbdarea.

Norte îşi rezemă capul de perete.

— Ani de zile am fost un obiect de amuzament pentru băştinaşi, o noutate, un străin, o ciudăţenie. Atunci, mi-am

dorit de multe ori să mor. Dar trupul se agaţă de viaţă.

Rămase tăcut câteva clipe.

— Accept tot ce vrei, Benitez. Dacă tu crezi că merit să fiu salvat, salvează-mă. Nu ştiu de ce, dar mi se pare prea greu să mor.

Douăzeci şi nouă.

A doua zi, toţi oamenii de pe lista lui Escudero au fost trimişi în nord, la Cempoallan. Alvarado a fost pus în fruntea lor. Cortes le-a spus că este o patrulă de rutină.

*

— Vrea să te duci cu ea la râu, murmură Norte.

Benitez se încruntă şi la el şi la Floarea Ploii.

— De ce?

— Să faceţi baie.

— Este nesănătos să te îmbăiezi. Poţi să te îmbolnăveşti de friguri.

— Băştinaşii se îmbăiază tot timpul şi nu se îmbolnăvesc.

Tocmai terminaseră acoperişul bisericii. Benitez era în cămaşă. Îl privea pe părintele Olmedo care sfinţea locaşul. Preoţii şi aiurelile lor! Sute de lucrători totonocas fuseseră mânaţi înăuntru şi se zgâiau miraţi în timp de părintele Diaz şi Aguilar tămâiau biserica. Incantaţiile în latină erau de neînţeles chiar şi pentru spanioli, cu excepţia ofiţerilor.

Benitez îl luă de braţ pe Norte şi o porniră spre uşă.

— Dar de ce vrea să ne îmbăiem?

Norte ridică din umeri.

— Nu-ţi dai seama în ce hal puţi. Până şi un vultur miroase mai frumos.

Benitez îl apucă de gât pe Norte.

— Mă piş pe mormântul maică-ti, şuieră el.

— N-am vrut să te jignesc, gemu Norte. Dar noi, spaniolii nu ne dăm seama ce urât mirosim. Oamenii aceştia se spală zilnic, să-şi cureţe trupurile de sudoare. Floarea Ploii ar vrea să faci la fel.

Benitez îi dădu drumul. Dar ezită. Se întreba dacă nu cumva îşi bătea joc de el sau puneau ceva la cale.

Norte îşi masă gâtul.

— Nu mă priveşte ce faci, zise el, citindu-i gândurile. Ţi-am tradus doar vorbele ei.

Floarea Ploii ascultă conversaţia fără să înţeleagă ceva. Benitez se uită la ea şi fata îi zâmbi încurajator. „Pe onoarea mea, este ridicol.” Totuşi era de preferat decât să stea aici şi să asculte bodogănelile lui Olmedo. Aşa că încuviinţă din cap şi porniră spre piaţa pustie, plină de lemne.

*

Fata îşi scoase hainele şi intră în bazin. Apa sclipea pe trupul ei ca roua. Era răcoare în umbrele verzui şi i se întăriseră sfârcurile.

Benitez îşi pierduse siguranţa.

Se întoarse şi-i strigă ceva pe limba ei. Veni să-l ia de mână şi-l ajută să-şi scoată hainele. Îi era ruşine să stea gol, în plină zi, alături de o femeie. Parcă îi vedea pe camarazii lui râzând în tufişuri. Nu cumva începea să se transforme într-un sălbatic, ca Norte?

O urmă în bazinul din stâncă. Floarea Ploii ţinea în mână o rădăcină de copac de săpun. O frecă în mâini şi îl unse pe tot corpul. Murmura tot timpul cuvinte mayaşe, pe care nu le înţelegea. Luă apă în mâini şi o turnă peste piept şi umeri. Apoi îl trase spre apa mai adâncă, să-l clătească.

După ce termină, se întoarse şi înotă mai departe de el, spre o stâncă încălzită de soare. Se întinse pe spate şi-i făcu semn să vină.

*

— Eşti mare şi urât, îi spuse fata pe limba ei, ştiind că n-o înţelegea. Dar eşti bun. Te-ai purtat frumos cu Norte.

Se bălăci în apă şi se săltă pe stâncă lângă ea. Picăturile i se lipiseră de piept şi burtă. Observă că părul de pe trupul lui semăna cu o blană de animal când era ud. Tremura sub razele blânzi ale soarelui. Pielea lui era rece când o

atingeai.

— Ce să mă fac? zise ea. Iubitul meu este frumos şi înţelege tradiţiile zeilor. Tu eşti neîndemânatic, dar bun. Spaniolii mi te-au dat de soţ. Ce să fac cu tine?

Îl sărută şi-i simţi braţele învăluind-o. Stăteau întinşi pe piatra încălzită de soare. Se întinse pe ea, imaginându-şi că se sacrifica pe altarul lui Motecuhzoma. „Probabil că te simţeai la fel, în timp ce priveai cerul albastru!”

Avea o barbă ţepoasă şi aspră. Îl trase la sânul ei.

— Uită-te la tine, murmură ea. Eşti atât de păros. *Maquanhuitl*-ul tău seamănă cu un pumn purpuriu, care-şi croieşte drum prin pădure.

Îşi încolăci braţele şi coapsele în jurul lui şi-l mângâie pe păr.

— Acum nu mai miroşi a sudoare. Acum poţi intra în peşteră mirosind a pădure şi apă, ca să-mi placă şi mie.

— *Cara*, murmură el, *cara mia.*

Se întreba ce însemnau cuvintele. O să afle de la Mali. Cu Norte se înţelegea perfect. Dar, din păcate nu-i aparţinea lui.

În schimb, fusese dată lui Benitez. Cel puţin acum o să-i arate cum îi plăcea să se poarte cu ea, o să-l ajute să fie curat şi o să-l înveţe câteva cuvinte din limba ei. Şi poate, cu timpul, o să-l îndrăgească.

Vera Cruz.

Când Alvarado şi velasquiştii s-au întors de la Cempoallan, au fost surprinşi şi uluiţi să găsească golful gol. Dar au fost informaţi imediat de camarazii lor că întreaga flotă putrezise.

Acum nu mai exista nici o cale de întoarcere în Cuba.

Treizeci.

Cortes stătea pe nisip, cu marea în spate. Părintele Olmedo era lângă el, cu o cruce mare de lemn în mână. „Frumoasă imagine”, se gândi Benitez. Marea şi crucea, cele două simboluri ale credinţei şi disperării lor. *Caudillo* este pasionat de asemenea efecte teatrale. Se pricepe să-şi impună punctul de vedere, fără să scoată nici un cuvânt.

Dar acum era greu de spus în ce ape se scăldau oamenii. Se întâmplaseră destule. Când se uita la feţele lor, Benitez vedea frică, resemnare, furie, duşmănie. Expediţia durase deja prea mult; nu anticipase nimeni că vor înainta atât de adânc pe continent, când plecaseră din Cuba.

— Domnilor, începu Cortes, ştiu că sunteţi supăraţi din cauza corăbiilor, dar vă asigur că nimeni nu este mai îndurerat ca mine. Acesta este raportul marinarilor însărcinaţi cu paza flotei. L-am primit în timp ce eraţi la Cempoallan. Sunt informat că această climă blestemată a putrezit lemnul întregii flote, iar viermii de apă şi şobolanii le-au avariat complet. Căpitanii noştri mi-au spus de asemenea că bărcile nu mai sunt nici ele sigure şi ar fi de preferat să le tragem pe plajă, ca să salvăm ce se poate.

Benitez văzuse documentul acela. Căpitanii îl informaseră într-adevăr în legătură cu condiţia precară a vaselor, pentru că îi plătise bine s-o facă. Dar acest subterfugiu al lui Cortes nu avea nici o importanţă pentru Benitez. Se hotărâse deja să rămână în serviciul lui, viu sau mort. Nu-l mai interesau corăbiile.

— În ultima săptămână, pânzele, părţile de fier şi funiile au fost transportate pe ţărm, spunea Cortes, iar corăbiile flotei noastre au fost scufundate în golf. Nu mi-a venit uşor să iau această hotărâre, dar nu am avut încotro.

Se opri studiindu-i pe ceilalţi. Vântul îi răsfoia hârtiile din mână.

— Dacă veţi sta să vă gândiţi cu calm, veţi înţelege că

acest incident nefericit nu trebuie să ne taie elanul. După necazuri, vin întotdeauna bucurii. Pierderea corăbiilor ne-a făcut să câştigăm o sută de oameni pentru expediţia noastră, pentru că marinarii noştri vor fi nevoiţi să ni se alăture. Azi ne-au jurat credinţă. Dumnezeu să ne ajute în ce ne-am propus. O să ne umplem de glorie. Indienii de pe aceste meleaguri ne consideră o rasă superioară şi cred că nu este cazul să le înşelăm încrederea sau să le spulberăm prejudecăţile.

Benitez îi aruncă o privire lui Aguilar. Diaconul se uita duşmănos la dona Marina.

— Jur că o să vă îmbogăţesc pe toţi mai mult decât aţi sperat vreodată, continuă Cortes. Avem nevoie doar de curaj şi credinţă. Pentru că nu trebuie să uitaţi nici o clipă că, deşi vrem să ne îmbogăţim, mai avem încă o misiune de îndeplinit: răspândirea învăţăturii lui Iisus Cristos. Am văzut toţi la ce orori se dedau aceşti păgâni în templele lor infernale. O să le dărâmăm edificiile diavoleşti şi o să aducem mântuirea şi creştinismul pe aceste meleaguri sălbatice. Ne aflăm în fericita situaţie de a servi nu numai interesele noastre, ci şi pe cele ale lui Dumnezeu cel Atotputernic. Să mergem deci, ştiind că nu putem da greş, pentru că înfăptuim voinţa Domnului. Acum, după pierderea corăbiilor, zarurile au fost aruncate. Nu ne rămâne decât să pornim spre Tenochtitlán!

Urmă o mică ezitare, o pauză periculoasă, când totul putea fi pierdut, se gândi Benitez. Umbra eşafodului şi îngăduinţa arătată de Cortes produseseră o schimbare radicală în caracterul său.

— Spre Tenochtitlán! strigă el.

Ceilalţi oameni, în lipsa unui conducător care să le susţină temerile sau protestele, se lăsară duşi de val.

— Spre Tenochtitlán! răsună îndemnul strigat din sute de piepturi.

„Da, la Tenochtitlán”, se gândi Benitez.

„Dumnezeu să aibă milă de noi!”

Treizeci şi unu.

August, luna fructelor coapte.

Cortes îl lăsă pe unul din căpitanii săi, Juan Escalante, să aibă grijă de fortul de la Vera Cruz, împreună cu soldaţii prea bolnavi sau prea bătrâni să îndure marşul până la Tenochtitlán. Restul plecară cu Cortes.

Mergeau în formaţie strânsă.

Cristobal, purtătorul steagului, călărea în faţa coloanei, urmat de Cortes, în armura lui sclipitoare. Mali mergea pe jos, alături de părintele Olmedo, care ţinea o cruce mare, împodobită cu turcoazele pe care le scosese din urechile şi nasurile indienilor Totonocas convertiţi la creştinism. În spatele lor venea grosul infanteriei, şase companii de câte cincizeci de oameni.

Sclavii Totonocas şi cubanezi cărau armurile grele din oţel ale spaniolilor sau împingeau carele cu tunuri, în spatele artileriei veneau suliţaşii, archebuzierii şi arcaşii. O armată formată din cinci mii de războinici Totonocas, în superbe mantii din pene, încheia suita. Soarele se reflecta în coifurile de oţel, pe muschetele archebuzierilor şi pe podoabele de alamă ale cailor.

Ce nebunie, se gândi Benitez. O armată de cinci sute de spanioli şi câteva mii de băştinaşi înarmaţi cu bâte şi scuturi din scoici îşi propusese să cucerească o întreagă naţiune.

Curată nebunie!

*

Drumul de la Cempoallan îi ducea prin câmpuri de porumb copt, pe poteci care şerpuiau prin jungla încâlcită cu liane, pe lângă copaci decoraţi cu nervuri roşii de viţă. Soldaţii gâfâiau şi blestemau, împovăraţi de armurile lor

grele. Femeile tabascane care nu rămăseseră la Cempoallan fugiseră în junglă cu prima ocazie. Nu mai rămăseseră decât Malinali şi Floarea Ploii.

Au poposit într-o vale lată, fertilă, cultivată cu vanilie şi carmin, iar a doua zi au început să escaladeze poteca abruptă spre Jalapa, Oraşul Râului de Nisip. Când au privit în jos, spaniolii au văzut că lăsaseră în urmă jungla umedă şi mlaştinile de pe coastă care colcăiau de ţânţari. În faţa lor se ridicau culmile înzăpezite.

Cortes se îmbrăcase în armură din cap până-n picioare şi îşi pusese o pălărie cu pene, pentru intrarea în Jalapa. Oraşul era alcătuit din câteva clădiri de chirpici, răspândite pe versanţii văii împădurite. Locuitorii fuseseră preveniţi din timp de venirea lor şi scoseseră idolii de piatră din temple, ascunzându-i în pădure, pentru a anticipa dorinţele Şarpelui cu Pene. Preoţii îşi tăiaseră părul şi se îmbrăcaseră în haine albe. Nobilii din Jalapa îşi puseseră casele la dispoziţia spaniolilor şi le pregătiseră un ospăţ pe cinste.

Până acum, procesiunea lor fusese încununată de succes. Dar mâine vor părăsi ţinutul Totonocas şi vor pătrunde în teritoriul mexicanilor.

Valea plutea în ceaţă, iar pădurea întunecată era plină de ferigi şi orhidee. Calul maroniu scotea aburi pe nări. O bufniţă clipi din ascunzătoarea ei, mirată de forfota oamenilor.

Mali îşi scoase tunica şi fusta şi se întinse pe podeaua tare a peşterii, cu braţele deasupra capului, ca şi când s-ar fi pregătit să se sacrifice pentru un zeu. Cortes îngenunche între picioarele ei, emoţionat. Îi sclipeau ochii în beznă. Din umbre, îi pândea statuia Şarpelui cu Pene, cu coţii dezgoliţi şi limba scoasă.

Cortes se aplecă asupra prăzii, printre fructele şi păsările aduse ca ofrandă. Mali, sălbatică şi inocentă, cu pielea ei netedă, maronie, îi stârnea instinctele animalice. Pe părul lui negru de pe piept sclipea un medalion cu Fecioara şi Pruncul. Momentul cuceririi se apropiase. Victima îşi ademenea invadatorul, dornică să se împreuneze cu el.

Cortes o încalecă şi în clipa sa de triumf se trezi faţă-n

faţă cu diavolul, întruchipat în statuia Şarpelui cu Pene. Prin glorie, se va spăla de toate păcatele.

Mali era deja cu zeul ei; îşi împlinise destinul.

Treizeci şi doi.

După ce plecară din Jalapa, drumul începu din nou să urce. Se îndepărtau tot mai mult de junglă, pe măsură ce se adânceau în pădurile răcoroase de cedri, stejari şi brazi, străbătute de pâraie repezi. Peste puţin timp, au trecut pe la poalele unui mare vulcan. Acum aveau dinainte doar culmile înzăpezite ale munţilor. Sclavii sumar îmbrăcaţi începuseră să tremure de frig.

Au ajuns în Xicotlan, oraşul totonaca de frontieră. Pe şeful aşezării îl chema Olintetl. Nu se arătă deloc impresionat de caii şi câinii lor de război şi-i anunţă în schimb că Motecuhzoma pregătise o armată de o sută de mii de oameni în Valea Mexicului.

A doua zi, la plecare, bubuiau tunetele pe înălţimile muntelui Copre de Perote. Totonocas, cu ochii aţintiţi la orizontul ameninţător cumpăraseră sau furaseră toate păturile din oraş.

Mărşăluiau sub un cer de plumb. Penele cavaleriei şi steagurile Sf. Diego fluturau în vânt, iar tobele răsunau în trecătorile pustii.

*

Ploua în fiecare după-amiază; tunurile se urneau cu greu pe potecile noroioase. Urcau în nori, pe un versant impresionant, pe care-l botezaseră Nombre de Dios (Numele lui Dumnezeu). Treptat, ploaia s-a transformat în grindină şi lapoviţă. Câţiva sclavi cubanezi muriseră îngheţaţi de frig, în defileurile montane.

Din când în când treceau pe lângă un *pueblo* (sat) amărât, părăsit. Sătenii fugeau din calea lor, lăsând în urmă doar câţiva câini Xolo, rebegiţi, care lătrau după ei, până când erau măcelăriţi de săbiile soldaţilor şi consumaţi la masa de seară. În templele pustii, găseau oase şi rămăşiţe

umane.

La fiecare altar, Diego Godoy dădea conştiincios *Requeremiento.* Călugărul Olmedo şi fratele Aguilar ridicau cruci de lemn pe fiecare culme muntoasă. Vulturii se roteau deasupra capetelor lor.

*

Acum pădurile se răriseră. Poteca se netezise şi ajunseseră pe un platou arid, de unde se zăreau lacuri sărate şi terenuri sterpe, presărate pe alocuri cu cactuşi şi copaci răzleţi. Nu era nici urmă de mâncare sau apă. Tot mai mulţi sclavi mureau de pneumonie, foame şi sete.

Cortes îi mâna de la spate.

— Aproape am ajuns! îi îndemna el. După următoarea culme vom încheia marşul!

*

Nu aveau în ce să-şi fixeze corturile, aşa că şi-au întins păturile pe bazaltul tare, ghemuindu-se unul lângă altul, să se încălzească. Vântul şuiera ameninţător şi acele îngheţate ale ploii îi biciuiau din beznă.

Benitez o strânse în braţe pe Floarea Ploii. O învelise cu mantia lui, s-o protejeze.

„O să pierim cu toţii aici”, se gândi Benitez. „O să murim îngheţaţi în sălbăticiunea asta şi vulturii or să ne ciugulească până n-o să mai rămână nimic din noi.” Se blestema în gând pentru prostia lui. N-ar fi trebuit să plece din Cuba şi să-l urmeze pe Cortes. Leon şi Ordaz avuseseră dreptate.

Auzi bubuitul îndepărtat al unei alunecări de teren, undeva în munţi.

Floarea Ploii se agăţă de el, gemând ceva pe limba ei.

Norte era aproape. Benitez îl auzea clănţănind de frig.

— Ce-a spus? îl întrebă ea.

— Se întreabă, îi traduse Norte, încercând să se facă

auzit peste vuietul vijeliei, de ce ţinem neapărat să ne chinuim, dacă tot vrem să ne sacrificăm pe altarele lui Motecuhzoma.

PARTEA A II-A.

Pasărea Colibri.

Fiecare spaniol ar trebui să aibă la el o carte a drepturilor, exprimată cât se poate de limpede, după cum urmează: „Acest spaniol este autorizat să se poarte după cum doreşte”.

— Canivet.

Treizeci şi trei.

La poalele munţilor se întindea o vale lată, cultivată cu porumb verde, flori de lavandă şi livezi. Vântul se retrăsese spre vest, limpezind cerul şi încălzind oamenii îngheţaţi care coborau de pe pantele munţilor. Cortes alerga de colo-colo, strigând ordine şi strângând rândurile. Au intrat în oraşul Zautla în pas de marş, ca o armată victorioasă, nu ca nişte soldaţi zgribuliţi, care fuseseră cât pe ce să moară îngheţaţi în trecătorile din munţi.

*

Cortes fusese găzduit în cea mai bună casă din Zautla. Masa cea mare de stejar şi scaunul său preferat din lemn sculptat, cu ornamente de aramă şi turcoaze, fuseseră aranjate în mijlocul podelei de pământ bătătorit. Sclavii le căraseră în spate, de pe coastă.

Consiliul de dimineaţă era întrunirea obişnuită a căpitanilor, remarcă Benitez, dar cu o singură excepţie: Mali se afla şi ea acolo, fără Aguilar.

Oamenii erau optimişti. De când sosiseră la Zautla, se înfruptaseră cu prăjituri de porumb şi curcani fripţi, iar noaptea dormiseră la adăpost pentru prima oară de când plecaseră din Cempoallan. Toate ororile călătoriei începeau să se retragă în ungherele întunecate ale amintirilor.

Cortes se uită în jur.

— Domnilor, trebuie să luăm o hotărâre. Se pare că nu ne-am pus de acord cu ce vom face de aici, înainte.

— Ce şanse avem? întrebă Alvarado.

— Putem alege între două rute. Noaptea trecută am vorbit cu *cacique* al acestei aşezări şi a insistat s-o luăm pe lângă un oraş numit Cholulan. Spune că cei de acolo ne vor întâmpina cu mult entuziasm. Însă totonocas m-au sfătuit să trecem prin ţinutul neamului texcala, pe motiv că

celălalt drum este mai lung şi mai dificil.

— Pe fundul Fecioarei! exclamă o voce. Doar n-o să nesocoteşti sfatul unui totonaca.

Tresăriră cu toţii uluiţi. Cea care vorbise era Mali.

Benitez zâmbi amuzat. Petrecuse prea mult timp în compania unora ca Jaramillo, Sandoval şi Alvarado. Cortes părea distrus.

— Va trebui să-ţi schimbăm profesorii, zise el, în loc de reproş.

— Ce ştii despre aceşti texcalani, dona Marina? o întrebă Alvarado.

— Se războiesc cu mexicanii de când e lumea, îi răspunse Mali. Victimele de pe altarele lui Motecuhzoma sunt mai ales prizonieri texcalani. Sunt duşmani de moarte ai împăratului.

Se făcu linişte după ce termină de vorbit. Cortes se uită înjur.

— Atunci o luăm prin ţinutul texcalanilor?

Toţi încuviinţară din cap.

— O să cer totonocas să trimită patru emisari la texcalani, să le explice cine suntem şi să le propună să ne aliem împotriva mexicanilor. N-au cum să ne refuze. Dacă or să ni se alăture, vom avea de partea noastră două mari naţiuni. Până vom intra în Tenochtitlán, Motecuhzoma va fi deja izolat şi asediat, fără să apuce să tragă spada din teacă.

Oamenii zâmbeau, vrăjiţi de cuvintele lui Cortes. Când vorbea el, totul părea atât de uşor! Benitez se şi visa intrând în Estremadura îmbrăcat în catifea, cu degetele încărcate de aur şi punga doldora de bijuterii. Ceea ce era de neimaginat pe coastă, devenise deodată posibil aici, în munţi. Poate că va fi la fel de simplu pe cât credea Cortes. Ca şi când ai culege un fruct copt.

*

Cei patru Totonocas au pornit a doua zi, purtând

însemnele rangului lor: mantii duble, haine din bumbac fin şi curele. Aveau de asemenea o scrisoare din partea lui Cortes, sigilată cu ceară roşie şi câteva daruri deosebite: o sabie de Toledo, un arc şi o pălărie roşie de tafta, foarte la modă în societatea cubaneză.

Conducătorul delegaţiei luase ceva în plus cu el – un articol vital: o bucăţică de jad în formă de inimă. O ascunsese, cosând-o în păr. Îl va ajuta să plătească Fiarei Galbene trecerea în Lumea Umbrelor, dacă texcaltecii se dovedeau mai puţin primitori decât credeau spaniolii.

La urma urmei, toţi ştiau că mâncarea preferată a texcaltecilor era cotletul de ambasador.

Treizeci şi patru.

Emisarii au fost primiţi cu tot onorul de Consiliul celor Patru din Texcala. Le-au oferit darurile şi scrisoarea şi le-au explicat că Şarpele cu Pene s-a oferit să-i ajute pe texcaltecii în lupta lor împotriva mexicanilor. Li s-a mulţumit pentru deranjul lor şi au fost duşi în camerele pregătite special pentru ei.

Dar, la un moment dat, în toiul nopţii, au fost luaţi şi aruncaţi în cuşti de lemn, pentru a fi sacrificaţi a doua zi Oglinzii Fumurii. Doi din ei au reuşit să scape şi au ajuns în tabăra spaniolă peste două zile, murdari şi epuizaţi.

Cortes aflase ce dorea. Nu se vor alia cu ei. Texcalanii nu se lăsau intimidaţi la fel de uşor ca Totonocas.

*

Norte stătea întins pe spate, cu ochii la cer. Mii de stele sclipeau ca nişte diamante pe o catifea neagră. Se gândea la un mic sat din Yucatan, unde trăiau doi băieţi fără tată. Acum, când îşi amintise de ei, recunoştea că nu erau fiii pe care îi visase. Aveau nasuri coroiate şi piele arămie, de indieni. Dar erau sânge din sângele lui şi îi iubise.

Îl durea inima de mila lor.

În amintirea lui, mama lor îi opărea pentru orice năzbâtie sau îi amenința că-i afumă cu ardei iuţi. Era o femeie mică de statură, urâtă, care zâmbea timid şi vorbea puţin. După câteva luni, Norte îşi dăduse seama că nu era doar timidă, ci şi proastă. Dar făcuse copii cu ea, în loc să fie sacrificat ca prietenii lui.

Naşterea fiilor săi îl legase de mayaşi; şi-l chinuia ideea că îşi părăsise odraslele în Yucatan.

Închise ochii, dar nu putea să se odihnească. În jurul său camarazii lui sforăiau şi trăgeau pârţuri. „Parcă ar fi dormit într-un grajd”, îşi spuse el. Ah, cât de mult îi ura.

În fiecare noapte de când îl luaseră de pe plajă se gândea să scape. Cortes ar trimite oameni după el şi n-ar ezita să-l vâneze ca pe un animal sălbatic. Spaniolii aceştia erau atât de mândri încât nu acceptau ca cineva dintre ei să prefere compania unui indian. Trebuia să aştepte momentul potrivit, când Cortes va avea prea multă nevoie de oamenii săi, ca să-şi permită să-i trimită în căutarea unui renegat.

Singurul care merita atenţie era Benitez. Şi din cauza Florii Ploii era gelos pe el.

*

Au plecat din Zantla, croindu-şi drum prin pădurile dese, către vest. Peste tot întâlneau figurine din lemn sau lut, asemănătoare diavolilor găsiţi în temple. Străjuiau potecile, sculptaţi în trunchiul copacilor mari de pe culmea dealurilor. Soldaţii au dat de asemenea peste fire viu colorate, atârnate între brazi şi se opreau să le privească miraţi. Totonocas erau îngroziţi.

„Aduc ghinion”, spuneau ei. „Oamenii-bufniţă ai lui Motecuhzoma făcuseră farmece.”

În schimb spaniolii se amuzau şi mergeau mai departe.

S-au oprit lângă un pârâu. Norte gâfâia, împovărat de armură. Îl dureau muşchii din cauza suliţei grele, prinse de umăr. Luă apă rece în coif şi şi-o turnă peste cap.

Când îşi ridică privirile, o văzu mergând în urma calului lui Benitez. Flores şi Guzman se uitau la el, rânjind. Bănuiau probabil la ce se gândea. Oricum, înseamnă că nu ştiau că se culcase deja cu ea. Altfel l-ar fi pârât lui Cortes şi l-ar fi atârnat în ştreang.

„Ar fi trebuit să-i lase să-l spânzure atunci, la Vera Cruz. Viaţa nu avea nici o valoare, oricum. Nu însemna decât câţiva bani de aur în buzunar.”

*

Urmăreau cursul unui râu repede care curgea într-o vale prăpăstioasă. Dinaintea lor se înălţa un zid uriaş, imposibil de escaladat.

Cortes trase de hăţuri şi privi mirat această nouă minune. Zidul era din granit, la fel ca vârfurile munţilor şi se întindea dintr-o parte într-alta a văii.

— Doamne, ce lat este, murmură Benitez.

Cristobal fusese trimis înainte să patruleze zona. Zidul avea peste trei metri înălţime. Cristobal nu vedea dincolo de el nici măcar călare.

— Nu este apărat, senor, îi spuse el lui Cortes. Nu există decât o singură intrare, dar n-am mai văzut aşa ceva. Este curbată şi atât de îngustă, încât nu are loc decât un singur om, pe rând.

— Este o cursă, murmură Sandoval. Să fiu al naibii dacă nu este o cursă.

Norte alergă la Benitez şi-i şopti ceva.

— Ce-a spus? îl întrebă Cortes.

Benitez îl trimise pe Norte înapoi.

— Ne-a sfătuit să fim prudenţi. Spune că băştinaşii obişnuiesc să-şi atragă inamicul într-un câmp de unde nu există scăpare.

Cortes privea zidul, fără să răspundă. Alvarado se întoarse spre Cortes.

— Totonocas nu ţi-au spus despre acest zid? murmură el.

— Am crezut că exagerează, zise Cortes. Cine ar fi crezut că indienii ăştia sunt capabili de aşa ceva?

Caii băteau din copite. Benitez veni lângă el.

— I-am înfrânt cu greutate pe tabascani, murmură el. Acum ce o să facem? O să înfruntăm un duşman cu un zid în spate?

— N-avem de gând să luptăm împotriva lor. Vrem să ne aliem cu ei împotriva mexicanilor.

— Totuşi ar fi trebuit s-o luăm pe celălalt traseu, zise Benitez. Prin Cholulan.

— Ţi-e frică, Benitez?

— Nu mă tem de moarte. Dar n-am venit aici să-mi irosesc viaţa de pomană, ci ca să mă îmbogăţesc!

— O să te îmbogăţeşti! zise Cortes. Dacă ne arătăm neînfricaţi, o să ne umplem de aur.

— Sunt de acord cu Benitez! zise Jaramillo. Ar trebui să ne întoarcem.

— La ce să ne întoarcem? Vă garantez că diavolul o s-o ia la fugă, dacă-l scuipăm drept în faţă.

Arătă spre totonacii care încheiau coloana.

— În schimb, dacă simt că ne temem, o să sară la gâtul nostru.

„Are dreptate”, se gândea Benitez. „Aliaţii noştri sunt mult mai numeroşi decât noi.” Cortes se răsuci în şa.

— Amintiţi-vă de Cid şi de bătăliile lui împotriva maurilor. Credeţi că ar fi dat înapoi în faţa primului zid?

Cortes smulse steagul de la Cristobal şi îşi mână calul dinaintea armatei.

— Domnilor! Să urmăm acest steag! Este semnul Crucii, care ne va ajuta să triumfăm!

Zicând acestea, galopă spre zid şi dispăru dincolo de intrare. Benitez se uită la Alvarado şi Sandoval. Alvarado ridică din umeri şi se luă după Cortes. Nici unul nu ştia ce este de partea cealaltă.

Dar n-aveau de ales.

Treizeci şi cinci.

Înaintea lor se întindea o câmpie goală, imensă. Un vultur se învârtea în văzduh, profilându-şi silueta neagră pe cerul noros.

Cortes făcu semn în zare. Era un mic grup de câţiva oameni, îmbrăcaţi în mantii roşu cu alb. Când i-au văzut pe spanioli, au alergat spre defileul din capătul opus al văii.

— O să le tăiem retragerea, zise Cortes întorcându-se spre Benitez. Ia-l pe Martin Lares împreună cu patru călăreţi şi blocaţi-le calea. O aduc pe Mali, să discutăm cu ei.

*

I-au încercuit imediat, ca pe o turmă de vite. Benitez crezuse că o să se sperie de cai, la fel ca tabascanii, dar unul din ei se năpusti spre el cu o bâtă presărată cu sticlă vulcanică. Luat prin surprindere, nu a mai avut timp să tragă lancea. Bâta a lovit iapa, care s-a dat înapoi. Benitez fu cât pe ce să cadă din şa.

Noroc cu Lares, care şi-a îmboldit calul şi a străpuns pieptul texcalanului cu lancea.

Dar acum încă doi texcalani alergau spre ei, cu bâtele ridicate. Benitez încerca să-şi stăpânească iapa, dar se clătina de durere. Era imposibil să manevreze lancea, aşa că îi dădu drumul şi scoase sabia din teacă. Îl tăie pe primul indian, iar al doilea căzu sub copitele calului.

Văzu încă un *jinetas* alături de el.

„Jaramillo.”

Ceilalţi călăreţi se grăbeau să-i ajungă. Încă doi cai au fost răniţi, în timp ce texcalanii îşi roteau bâtele şi lăncile, fără să le pese de cai.

„Ei, fir-ar să fie!”

Benitez văzu alt cal căzând în genunchi, răpus de o bâtă războinică; spaniolul care-l călărea se târa ţinându-se de

picior.

Lares îl strigă şi Benitez se întoarse în şa, crezând că era atacat de un alt indian.

„Pentru numele lui Dumnezeu!”

Orizontul părea să se deplaseze spre ei; se transformase într-o masă alb-roşie, pe fundalul brazilor. Se năpusteau cu miile dinspre defileu. Strigătele lor războinice erau purtate de vânt.

*

Cortes şi restul cavaleriei se năpustiră peste texcalani, călcându-i sub copite.

— Ţi-am spus doar să le tai retragerea! zbieră el. Nu ţi-am ordonat să te războieşti cu ei!

— S-au năpustit asupra noastră. N-am avut încotro.

Cortes se întoarse. Acum nu era timp de reproşuri. Indienii se aflau la câţiva paşi de el.

— Suntem ca şi morţi, zise Benitez.

— Nu, atâta timp cât avem tunul, zise Cortes.

Doi cai zăceau morţi. Lares şi Benitez luară călăreţii şi-l urmară pe Cortes. Se retrăgeau.

Benitez îi vedea clar pe indieni acum. Îşi pictaseră un cap de mort pe feţe şi îşi vopsiseră corpurile în roşu şi alb. Urletele lor de război erau înfricoşătoare. Strânse sabia în mână. Trebuia să-şi păstreze calmul.

Calul lui şchiopăta. Îi atârna o bucată de carne din crupă şi-i şiroia sângele pe piciorul drept. De-abia mai mergea. Se uită spre stânga. Tunurile erau pregătite pentru atac. Mesa aştepta ordinul lui Cortes. Ordaz şi infanteria lui se retrăseseră în spate, gata să protejeze tunurile dacă năvăleau indienii.

Benitez descăleca şi i se alătură lui Ordaz.

— Te simţi bine? îl întrebă Ordaz.

Benitez încuviinţă din cap.

— Plebea şi tunurile fac întotdeauna cel mai mult zgomot, îl asigură Ordaz. Soldaţii adevăraţi îşi văd de

treabă în liniște.

„Plebea?” se gândi Benitez. Nu i se părea deloc că băştinaşii aceştia luptau dezorganizat. Nu erau mulţi aceia care ar avea curajul să stea dinaintea unui cal în plin galop.

Cortes lăsă sabia în jos.

Bubuitul tunurilor mătură primele rânduri ale texcalanilor. Când se limpezi fumul, văzură puţinii supravieţuitori învârtindu-se în jur, derutaţi, dar, în loc să se retragă, încercau în schimb să-şi ia morţii şi răniţii.

Cortes dădu încă un semnal şi ceilalţi *jinetas* îşi mânară caii printre ei, tăindu-i cu lăncile şi săbiile.

Dar texcalanii nu voiau în ruptul capului să-şi părăsească morţii.

— De ce n-o iau la fugă? murmură Benitez, îngreţoşat.

Tunurile se pregăteau din nou să tragă. Cortes dădu ordinul.

*

Un fum acru se răspândi pe câmpie. Texcalanii se retrăseseră în vale. Ordaz scuipă dispreţuitor.

— Ţi-am spus eu, Benitez. Glasul tunurilor se face întotdeauna ascultat.

Îşi şterse sabia de sânge cu degetul mare.

— Un bun soldat nu-şi ducea niciodată sabia la culcare fără să-i dea de băut mai întâi, zise el, punând-o în teacă.

Cortes se îndreptă spre ei. În mâna dreaptă îi atârna o sabie însângerată.

— Poate acum vor accepta să discutăm, îi spuse el lui Benitez.

„Sper”, se gândi el. „Dacă nu, suntem morţi cu toţii. Un cal valorează cât trei sute de oameni într-o bătălie. Ori, dacă este adevărat, înseamnă că această mică dispută ne-a costat şase sute de morţi şi nouă sute de răniţi.”

Jaramillo îl aşteptă pe Cortes să se îndepărteze.

— Am observat ce întorsătură luase bătălia, zise el. Noroc că am ajuns la timp la Cortes!

Benitez îşi amintea mutra îngrozită a lui Jaramillo în timp ce fugea de indieni.

— Da, îi răspunse el, mare noroc.

Jaramillo se aplecă spre el.

— Ce fel de indian este acela care nu se teme de un cal? murmură el.

Dar Benitez nu-i răspunse, pentru că nu ştia ce.

Treizeci şi şase.

Au dat de o câmpie întinsă, cultivată cu porumb. Sătenii îşi părăsiseră casele, luând tot cu ei. Rămăseseră doar nişte câini fără păr, măcelăriţi imediat pentru a avea de mâncare.

Şi-au aşezat tabăra lângă un mic pârâu. Noaptea se lăsă repede, neagră şi rece. Începuse să plouă.

Patru *jinetas* fuseseră răniţi în confruntarea cu texcalanii şi Mendez trebuia să cauterizeze rănile. Urletele oamenilor băgau spaima în soldaţii care tremurau în beznă. Mali şi Floarea Ploii veniseră din nou să dea o mână de ajutor doctorului. Îi arătau lui Mendez cum să ungă rănile oamenilor cu grăsime de la indienii morţi.

Au fost puse santinele la intrarea în tabără şi oamenii au încercat să adoarmă tresărind ori de câte ori auzeau strigătul unei bufniţe sau urletul vreunui râs.

*

În cortul comandantului ardea o lumânare. La consiliul de război domnea o atmosferă sumbră. „Se tem”, gândi Mali, „cu excepţia lui Cortes.”

— Ar trebui să ne întoarcem, spunea Leon.

— Nu putem să ne întoarcem chiar dacă am vrea zise Cortes. Doar aveţi nasuri destul de fine. Nu simţiţi aroma dulceagă de oase umane dinspre est? Poarta pe unde am intrat nu mai este pustie. Texcalanii ne aşteaptă acolo şi, dacă am încerca să ne retragem, ne-ar turna în cap fiertura de pe zid. Şi, în afară de asta, nu uitaţi ce v-am spus despre aliaţii noştri totonocas. Ne susţin pentru că ne cred invincibili. Dacă le-am dovedi contrariul, ne-ar măcelări şi ne-ar servi la masă lui Gordo.

Se lăsase o linişte apăsătoare.

— Am discutat despre cele întâmplate azi şi cu dona

Marina. Nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

— Ea nu are, în mod sigur, bombăni Alvarado, pentru că nu trebuie să se lupte cu ticăloşii ăia.

Mali era revoltată.

— Dă-mi spada ta şi o să-i tai pe nenorociţii ăia la fel de repede ca tine, zise ea calmă. Iar tu o să-i prepari stăpânului câini mexicani pentru prânz, laş nenorocit ce eşti!

Alvarado tresări furios. Câţiva ofiţeri râdeau pe înfundate.

— Înainte să-ţi pierzi cumpătul, îi spuse Cortes, încercând să-l calmeze, ascult-o ce are de spus.

Toţi bărbaţii se întoarseră spre ea. „Cel puţin stăpânul meu mă respectă aşa cum se cuvine”, se gândi ea. „Îl servesc pe Cortes, dar asta nu înseamnă că sunt şi sclava voastră.”

Încercă să se exprime cât mai bine în limba ciudată a spaniolilor.

— Unii dintre voi vă întrebaţi de ce texcalanii s-au întors azi să-şi ia morţii şi răniţii, începu ea. Dar un luptător crede că Zeul Întunericului îl va blestema până în ziua când va muri dacă îşi lasă camaradul pe câmpul de luptă. Aceeaşi credinţă îi învaţă că inamicul trebuie să mănânce trupurile morţilor, ca să le absoarbă vigoarea şi puterea. De aceea voiau să-şi ia morţii cu orice preţ.

— Această superstiţie i-a făcut să piardă şi mai mulţi oameni, zise Benitez.

— Indiferent dacă este mexican, texcalan sau totonaca, un războinic trebuie să respecte un cod strict. Consideră că este ruşinos şi dezonorant să ucizi aşa cum faceţi voi, de la distanţă, cu şerpi de fier, puşti şi săgeţi. Doar laşii luptă aşa.

Alvarado era uluit.

— Nu înţeleg, ne insultă? zise Alvarado.

Cortes zâmbi.

— Nu, încearcă doar să ne spună că putem ucide zeci, chiar sute de băştinaşi, dacă avem curajul. Nu ştiu ce înseamnă disciplina militară şi bâtele lor din sticlă se sparg de platoşele noastre de oţel. Dacă ar fi o armată adevărată,

ne-ar copleşi numeric. Dar ei nu luptă ca noi…

Se sprijini cu mâinile de masă.

— N-au decât să vină mâine. O să le dăm o lecţie la fel ca tabascanilor. Până la urmă, or să ne implore să ne aliem cu ei.

Mali nu înţelegea de ce se temeau atât. Doar erau praf şi pulbere, purtaţi de vântul zeilor, care bătea dinspre est, unde era ţara lui *Quetzalcoatl,* Şarpele cu Pene. Fuseseră destul de privilegiaţi să se ridice mai presus de vieţile oamenilor obişnuiţi, de munca câmpului, de naştere şi moarte. Dacă un trup nu putea fi sacrificat pentru un zeu, atunci care era sensul vieţii?

*

Vântul şuiera pe câmpia întunecată. Benitez văzu câţiva soldaţi ghemuiţi în jurul unui foc mic, când ieşi din cortul lui *caudillo* şi se împiedică de un trup în beznă.

— Mă piş pe mormântul maică-ti, şuieră o voce.

— Tu eşti, Norte?

— Iartă-mă, stăpâne, bombăni omul. Dacă aş fi ştiut că cel care m-a călcat pe cap este un căpitan, mi-aş fi ţinut gura.

Benitez se aplecă. Nu-i distingea faţa în beznă, dar bănuia că zâmbea batjocoritor. Norte tremura subţire.

— De ce nu eşti cu ceilalţi?

— Tu ce crezi?

Benitez îi întinse un cocean de porumb pe care-l luase de pe masa lui Cortes.

— Ia-l, nu-i otrăvit.

Norte îl înşfacă imediat, recunoscător. Benitez îşi suflă în palme. Se întrebă ce suferinţe îi mai aşteptau. Sau poate că vor muri mâine şi se va termina cu chinurile lor.

— Cum se simte calul tău? îl întrebă Norte, cu gura plină.

— Şchiopătează.

— Ai noroc că ai scăpat cu viaţă. Aceşti texcalani sunt luptători înnăscuţi. Cortes ar trebui să ajungă la o

înţelegere cu ei. N-are nici o şansă să-i înfrângă.

— El crede că are.

— Până la urmă or să se obişnuiască şi cu bubuitul tunurilor, iar atunci n-o să-i mai izgonim la fel de repede ca azi.

Vântul gemea pe câmpie.

— Azi erau cât pe ce să mă ucidă, zise Benitez.

Şi pe el îl mirase curajul texcalanilor.

— Nu au nici un interes să-şi ucidă duşmanul, îi explică Norte. Un adevărat luptător trebuie să ia prizonieri şi să-i sacrifice pe altarele zeilor. Altfel ce rost ar mai avea să lupte?

— De dragul câştigului, îl auzi râzând ironic.

— Aşa gândesc spaniolii. Însă pentru aceşti oameni, o bătălie este... un duel personal, înţelegi? Trebuie să înfrunte cât mai mulţi.

— De aceea nu se ajută unul pe altul? Ar fi putut să mă doboare cu uşurinţă, dacă ar fi atacat împreună.

— Dacă intervii într-o luptă, îi răpeşti şansa să ia un prizonier şi să se acopere de glorie. Pentru mulţi, câmpul de luptă este singurul mod în care un tânăr se poate ridica în viaţă. Dacă ia destui prizonieri, are dreptul să poarte haine luxoase, să aibă haremul lui şi să locuiască într-o casă frumoasă. În felul lor, se ajută unul pe altul. Nu-i pot răpi unui camarad dreptul la o viaţă mai bună.

Benitez asculta fascinat şi îngreţoşat în acelaşi timp.

— Aşa luptai pentru mayaşi?

— Nu mi-au cerut să lupt. Mă foloseau la altceva. Le dădeam altă legătură de sânge.

— Dar mâine vei lupta pentru noi?

— Trebuie. Altfel m-ar ucide texcalanii, nu?

— De ce, doar eşti unul de-al lor.

— Ba nu sunt. Mayaşii erau ai mei. Aceştia sunt texcalani.

— Sunt băştinaşi, altceva nu contează.

— Îţi place să mă aţâţi tot timpul, Benitez? Ţii neapărat să auzi cuvintele acelea? Bine atunci, ascultă. Vă dispreţuiesc pe toţi, chiar şi faptul că sunt spaniol. Dacă aş

putea, m-aş întoarce la mayaşi. Dar nu pot. Eşti mulţumit? Vrei să mă spânzuri?

Vântul se oprise şi Benitez auzi urletul lugubru al unei hiene undeva, aproape. „De ce Norte nu putea înţelege oare că era mare păcat în faţa lui Dumnezeu să trăieşti cu păgânii? Cum putea un spaniol să prefere asemenea viaţă? Cum, să fie fericit în templele lor greţoase, printre idolii de lut?”

Se ridică fără nici un cuvânt şi plecă. Nu era timp de preoţi, dar, înainte să se încheie această expediţie, era hotărât să se călugărească. Norte va înţelege că avusese dreptate.

Poate atunci o să-i lase să-l spânzure.

*

Mali îl privea pe Cortes. Îngenunchease dinaintea imaginii Fecioarei. Îşi mişca buzele în timp ce se ruga, frământând mătăniile între degete. Era absorbit de rugăciune şi nu observase că se trezise. Când termină, se închină.

Îşi luă mănuşile şi sabia. Noaptea trecută se dezbrăcase să guste plăcerile peşterii, dar, după aceea, se îmbrăcase complet, în afară de armură. Îi promisese că texcalanii nu luptau noaptea, însă el îi spusese că un bun conducător trebuia să fie prevăzător. Tabăra era păzită de patrule şi le poruncise oamenilor să doarmă în armuri.

— S-a făcut dimineaţă atât de repede? murmură ea.

Ochii lui sclipeau în lumina cenuşie.

— N-am vrut să te trezesc.

— Nu tu m-ai trezit.

Se ridică şi îşi acoperi umerii cu pătura aspră, de lână.

— Am auzit hienele strigându-se în vale.

Îşi puse sabia şi îşi luă pălăria cu pană verde. Vântul dimineţii fâlfâia pânza cortului. Ezită înainte să iasă.

— Crezi că texcalanii vor ceda, Marina? Dacă-i învingem azi, or să ceară pace?

— Nu ştiu, stăpâne. Ştiu doar că n-au cedat niciodată mexicanilor.

Cortes se întristă.

— Nu vreau să mă lupt cu ei, dar m-au obligat s-o fac.

„Ce fel de zeu era? Se lupta cu duşmanii numai când n-avea încotro? Cui îi păsa de sângele vărsat? De ce oare texcalanii nu înţelegeau că venise să-i salveze, nu să-i omoare?”

Afară, se auzea murmur de glasuri. Olmedo şi Diaz spovedeau soldaţii, aşa cum făcuseră toată noaptea. Tobele texcalanilor începură să bată undeva în lumina palidă a zorilor. Cortes le auzi şi se încruntă.

— Mai bine şi-ar da viaţa luptând cu mexicanii, nu cu noi.

Mali îl luă de mână.

— Senor, nu uita că nu luptă ca noi. Dacă îşi pierd comandanţii, se sperie.

— O să ţin minte, îi răspunse el, sărutând-o.

Mali privea umbrele. Râşii urlau din nou în defileu, să-l salute pe Cortes. Se temeau de Şarpele cu Pene, Stăpânul Zorilor, şi de-abia aşteptaseră să vină ziua aceasta să-l aclame.

I se făcuse frică, pentru prima oară. Dacă stăpânul ei, Cortes, va fi înfrânt azi, se va întoarce în Ţara din Nori şi va aştepta un moment mai prielnic. Dar pentru ea ar fi sfârşitul. De fapt nici n-ar mai vrea să trăiască. Ce rost ar avea să-şi petreacă restul vieţii la războiul de ţesut, până îmbătrânea şi se zbârcea? Mai bine o moarte glorioasă, decât o viaţă plictisitoare.

Dar tot se temea.

Treizeci şi şapte.

Câmpia părea acoperită de băştinaşi. Penele lor fluturau în vânt ca frunzele porumbului. Erau diverse triburi: otomii, în culorile lor de război, roşu cu alb, texcalanii, în galbenul şi roşul clanului Rock Heron. Generalii ţineau steagurile zeului lor, Inelul Viespii. Soarele sclipea pe lamele ascuţite de obsidian.

Zgomotul pregătirilor începea să crească în intensitate: băştinaşii suflau în scoici, scoteau strigăte războinice şi băteau din tobele lor de piele de şarpe: *ta-tam, ta-tam, ta-tam...* Cortes îşi strânse micuţa armată într-un loc descoperit. Artileria fusese aşezată pe flancuri, iar *jinetas* în mijloc. Apoi îşi mână iapa dinaintea lor şi citi personal *requeremiento.* Glasul lui era astupat de urletele războinice ale băştinaşilor, în timp ce înaintau pe câmpie.

Cortes citi sfârşitul documentului în latină, aşa cum trebuia şi pe urmă se adresă trupelor:

— Domnilor! Cavaleria va ataca de acolo. Ţineţi lăncile ridicate...

Texcalanii se apropiau. Zgomotul devenise asurzitor acum. Cortes ridică glasul să se facă auzit.

— Nu uitaţi, scopul lor este să ia prizonieri, nu să ucidă, iar lăncile lor se zdrobesc de armurile noastre. Nu vă speriaţi de numărul lor, pentru că numai primul rând de indieni luptă. Nu vă atacă decât câte unul. Singurul vostru duşman adevărat este oboseala...

Indienii se aflau în raza de acţiune a arcurilor lor.

— Archebuzierii şi arcaşii trebuie să tragă din timp, ca să nu fie copleşiţi.

Apoi îşi întoarse calul spre duşmani şi trase sabia.

— Pentru Dumnezeu şi Sf. Iacob!

Mali, care stătea lângă tunuri, îşi dădu seama că aliaţii lor, Totonocas nu înţeleseseră nici un cuvânt din discursul lui Cortes. Aşa că se răsuci spre ei şi le strigă în *nahuatl:*

— Şarpele cu Pene ne-a promis că vom fi victorioşi. Nu o să muriţi. O să vă facă invincibili.

— Ce tot spui acolo? zbieră Aguilar peste larma asurzitoare.

Dar Mali nu-i răspunse.

— Ce le-ai spus? urlă din nou Aguilar, dar cuvintele sale se pierdură în hărmălaie.

O ploaie de săgeţi şi pietre se năpusti asupra lor, când texcalanii trecură la atac.

*

Indienii trimiteau câte un grup, pe rând, în timp ce restul armatei aştepta la marginea câmpului de bătălie. Erau o ţintă perfectă pentru artileria lui Mesa. Cele treizeci de ghiulele i-au decimat, iar cavaleria spaniolă îi tăia în timp ce încercau să-şi ia morţii şi răniţii.

Dar veneau mereu, în valuri. Moartea şi câmpul de bătaie le aduceau gloria sau un loc în cer.

Însă, pe măsură ce trecea timpul, armata spaniolă începea să se resimtă. Un grup de războinici texcalani, cu trupurile şi feţele vopsite în alb şi galben le străpunse apărarea. Mali îl văzu pe unul din tunari, Guzman, alunecând şi căzând. Zăcea neputincios pe spate, lângă tun. Un războinic texcalan se aplecase asupra lui, cu bâta ridicată.

— Nu! zbieră Guzman.

Băştinaşul lovi ţeava tunului, crezând că o să-l ucidă, dar obsidianul se făcu ţăndări.

Un infanterist se prăbuşi cu piciorul însângerat. Mali îi smulse lancea din mână, se repezi la texcalan şi i-o înfipse în piept.

Parcă ar fi străpuns un lemn. Lama se înfipsese atât de adânc, încât nu mai putea s-o scoată. Când îl privi, observă că era mai tânăr decât ea. Purta încă *piochitli* – o buclă de păr la ceafă, semn că nu reuşise încă să ia un prizonier. Căzu, lovindu-se de ţeava tunului, respirând greoi.

Guzman o ajută să tragă lancea din pieptul războinicului şi apoi o dădu la o parte.

Mali se dădu înapoi. Spaniolii treceau în fugă pe lângă ea, să protejeze tunurile. Se întoarse şi-l văzu pe Aguilar uitându-se la ea. „Ce se miră atât?” se întrebă ea. „Toţi soldaţii de aici luptă pentru vieţile lor. Eu de ce n-aş face-o?

*

Armatele indienilor începeau să se retragă spre defileu.

— *Santiago y cierre Espana!* strigă Cortes şi ordonă cavaleriei să pornească în urmărirea lor.

Benitez îşi mână calul înainte. Încă mai şchiopăta şi nu putea ţine pasul cu ceilalţi. Vedea ce se întâmplă, dar n-avea nici o putere.

Texcalanii îi atrăseseră într-o cursă. Mii de otomi fuseseră păstraţi ca rezervă, de-o parte şi de alta a văii. Iar acum se năpusteau într-o avalanşă de alb cu roşu. Cortes dădu ordinul de retragere, dar nu reuşi să se facă auzit peste zgomotele asurzitoare ale bătăliei.

Benitez se trezi înconjurat din toate părţile. Zeci de mâini se agăţaseră de picioarele lui. Îşi rotea sabia orbeşte, alungându-i pe băştinaşi. Apoi, unul din ei învârti deasupra capului o lamă ascuţită de obsidian. Lovitura fu cât pe ce să decapiteze calul, care se prăbuşi mort.

„Doamne, ajută-mă să mor acum”, se gândi Benitez. „Mai bine mort, decât prizonierul lor.”

Îi scăpă sabia din mână în cădere şi i se tăie răsuflarea. Încercă să se ridice în picioare, dar se repeziseră deja asupra lui. Mâinile lor îl trăgeau de pe câmpul de luptă.

Benitez se zbătea ca un animal sălbatic. Propriile lui strigăte îi răsunau în urechi.

Treizeci şi opt.

Benitez reuşi să-şi doboare inamicul, dar, când încercă să-şi recapete echilibrul, nu putu să-şi mişte mâinile şi picioarele. Zbieră din nou, îngrozit; îl prinseseră în plasă. Era complet neajutorat.

Deodată auzi ţipete şi sunetul oţelului înfipt într-un scut de lemn. Un suliţaş spaniol îi izgonise pe indienii care-l înconjuraseră. Soldatul îl trântise la pământ pe atacatorul lui Benitez. Apoi se întoarse şi-i atacă din nou pe băştinaşi.

Norte!

Neîndemânatic în mânuirea armelor, se folosise de agilitatea şi ferocitatea lui pentru a-i îndepărta pe indieni. Benitez profită de răgaz şi se eliberă din plasă. Dar acum erau înconjuraţi de o mare de trupuri pictate în roşu şi alb. Benitez se retrase până ajunse spate în spate cu Norte.

Doi otomi făcură un pas înainte.

*

Cinci indieni zăceau la picioarele lor, morţi sau grav răniţi. Benitez se întreba cât va mai rezista. În afară de Norte, nu vedea pe nici unul din camarazii săi. Poate că fuseseră măcelăriţi deja sau luaţi prizonieri. Şi oricum se terminase cu ei dacă murise Cortes.

Apoi îl auzi pe Norte strigând şi-l simţi căzând într-o parte. Benitez îşi ucisese inamicul şi se întoarse. Un otomi încerca să-l tragă pe Norte. Nu se aştepta să fie atacat din nou. Benitez îşi înfipse spada în pieptul lui, apărându-l pe Norte.

Otomi urlă şi în momentul acela sări altul din grup să-i ia locul.

*

Sandoval ajunse primul la el, mânându-şi iapa printre indieni, cu un grup de suliţaşi în urma lui. Se aplecă în şa şi-i întinse mâna.

Dar Benitez îl împinse. Norte îi salvase viaţa. Prefera să moară decât să-l lase pe câmpul de luptă.

„Gândesc ca un indian”, îşi spuse el râzând.

*

Soarele coborî în spatele munţilor şi valea se întunecă. Bărbaţii se întorceau şchiopătând de pe câmpul de luptă, sprijinindu-se de umerii camarazilor lor; alţii stăteau pe jos, cu capul pe genunchi, epuizaţi. În faţa artileriei lui Mesa era o masă de trupuri care se zbăteau în ghearele morţii. Mirosul acru al prafului de puşcă se răspândise în aer.

Mali se tot uita la omul pe care-l înjunghiase. Zăcea pe spate, lângă tun. Nu murise încă. Respira greoi. Ar fi vrut ca unul din soldaţi să-i curme chinurile, dar le păsa de rănile lor şi ale celorlalţi spanioli, nu de suferinţele unui indian.

— Trebuie să te spovedeşti, zise o voce, în spatele ei.

Era Aguilar, cu cartea de rugăciuni la piept. Părul ud de sudoare i se lipise de cap.

Îl privi mirată.

— Ai comis o crimă – un păcat cumplit.

„Ce tâmpenie! De ce era un păcat să-ţi ucizi inamicul pe câmpul de luptă?”

O apucă de braţ.

— Trebuie să ne rugăm pentru sufletul tău. Este un mare păcat să ucizi.

— Uită-te în jurul tău, Aguilar.

— Soldaţii lui Cortes au obţinut o dispensă specială de la papă. O fac în numele lui Cristos.

Îi întoarse spatele. Aguilar era nebun. Vorbea în dodii.

— Cere-i iertare lui Dumnezeu! strigă el după ea.

Guzman, sătul de horcăitul indianului de lângă tun, îl amuţi imediat, tăindu-l cu sabia. Fratele Aguilar se închină şi trecu mai departe.

Treizeci şi nouă.

Camera mirosea a sânge. Oamenii zăceau pe podea plângând. Olmedo şi Diaz murmurau la lumina lumânărilor, ascultând spovedanii şi oferind ultima împărtăşanie. Mendez şi Mali oblojeau rănile cu ce aveau la îndemână.

Norte gemea de durere. Era palid şi tras la faţă. Floarea Ploii stătea în genunchi lângă el, ţinându-l de mână. Îi pusese nişte ierburi pe rana de la şold.

Benitez venise să-i mulţumească şi să se roage pentru însănătoşirea lui. Acum stătea uluit lângă el.

Se simţea trădat, ridicol. Norte fusese intermediarul între el şi această femeie. Ce prost fusese să nu-şi dea seama că îi dăduse posibilitatea să fie mult mai mult.

Floarea Ploii îi zări umbra şi tresări. Îşi şterse lacrimile cu mâneca, dar era prea târziu.

Îngenunche lângă rănit.

— Norte, murmură el.

Omul deschise ochii.

Benitez se aplecă spre el.

— Vreau să-ţi spun ceva. Mai întâi trebuie să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Norte încercă să vorbească, dar durerea era prea cumplită.

— Iar în al doilea rând, să ştii că aş vrea să mori.

Zicând acestea, se ridică în picioare şi ieşi. Ploua. Picăturile cădeau ritmic pe acoperişul de paie. În băltoacele de la intrare noroiul se amesteca cu sângele. Inspiră adânc, să scape de duhoarea dinăuntru. Da, Norte îi salvase viaţa, într-adevăr, dar îi era dator pentru că şi el îl salvase de şteang la Vera Cruz. Cu fata însă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

„Las-o baltă”, îşi spuse el. „Este doar o indiancă şi o *puta.”*

„Mă bucur că Norte suferă, fir-ar el să fie.
Dracu’ să-i ia pe amândoi.”

Patruzeci.

Îşi aşezaseră tabăra într-un loc numit Dealul Turnului. Găsiseră nişte porumb şi îşi îmbogăţiseră masa cu carne de câine. Cortes bănuia că totonocas se înfruptau cu prizonieri texcalani, dar părintele Olmedo îl convinsese să nu abordeze deocamdată acest subiect delicat. Nu-şi permiteau să se certe cu aliaţii lor într-o situaţie atât de precară.

Până acum se luptaseră de două ori cu texcalanii în două zile. Ambele armate opriseră atacurile şi oamenii lui Cortes erau epuizaţi, cu moralul la pământ.

Cortes îşi retrăsese forţele din câmpie, hotărât să aştepte.

Locuinţele frumoase din sat fuseseră rechiziţionate de căpitanii lui, pentru uzul lor personal. Cortes însuşi îşi alesese o casă mai arătoasă, din chirpici. Masa de stejar şi scaunul lui preferat fuseseră puse într-un colţ. Acum scria o scrisoare către regele său.

Flacăra lumânării îi lumina faţa trasă.

Pierduse patruzeci şi cinci de oameni din patru sute, încă vreo zece erau bolnavi şi restul aveau cel puţin două răni. Încă o bătălie ca ultima şi se va termina cu ei.

De-abia mai scria. Dar era hotărât să termine scrisoarea înainte să-l doboare oboseala. Îi cerea regelui dreptul de a guverna Noul Teritoriu după ce va cuceri Tenochtitlanul.

*

Mali îl urmărea din priviri. Asudase, deşi era frig. Şi-i tremura mâna atât de tare, încât de-abia mai ţinea pana.

Tobele din tabăra texcalanilor răsunau în noapte. Îi

sacrificau pe războinicii totonocas luaţi prizonieri.

Mali îl aştepta răbdătoare să termine scrisoarea. Pe urmă o sigilă cu ceară şi i se lăsară umerii, ca şi când l-ar fi apăsat o mare povară.

— Ce să mă fac, *chiquita?* murmură el.

Părea obosit şi distrus. O înspăimânta.

Stătea în picioare, în spatele lui, cu mâinile pe umerii săi, încercând să-i revigoreze muşchii obosiţi.

— Eliberează prizonierii luaţi azi de soldaţii tăi, îi sfătui ea. Trimite-i înapoi la Zeul Inelului de Viespi. Spune-i că-i ierţi, dacă ţi se alătură în lupta împotriva lui Motecuhzoma.

Rămase mult timp cu ochii în gol, fără să vorbească. Se întreba dacă o auzise. Dar apoi încuviinţă din cap şi strigă majordomul, pe caceres. Când apăru, îi porunci să aducă doi din prizonierii luaţi azi.

Sandoval îi mână de la spate. Fuseseră legaţi cu mâinile la spate şi funia petrecută după gât. Li se luase tot, în afară de pânza din jurul coapselor. Când au intrat, au început să se uite de jur împrejur, pe sub bretonul negru. Se aşteptau să fie ucişi.

Cortes îi studia, adunându-şi gândurile.

— Spune-le că nu vreau să mă războiesc cu ei!

— Fie ca nevestelor voastre să le crească nişte colţi lungi în peştera plăcerilor, zise Mali în *nahuatl.* L-aţi supărat pe stăpânul meu. A venit aici cu gânduri paşnice, iar voi l-aţi atacat şi i-aţi pus răbdarea la încercare.

Cei doi indieni stăteau cu ochii plecaţi.

— Trebuie să le spună şefului lor, continuă Cortes, că mă îndrept spre Tenochtitlán, să mă răfuiesc cu Motecuhzoma. Şi, dacă texcalanii continuă să mă atace, o să le ard casele şi o să-i ucid pe toţi.

Mali zâmbi. Soldaţii spanioli de-abia se mai ţineau pe picioare. Dar ce putea spune un zeu când era supărat?

— Spuneţi Păsării Albe, oarbe, care vede înţelepciunea în beznă, că Şarpele cu Pene s-a întors să-şi reia Ţinuturile Păinii. Lăsaţi-l să treacă repede ca să împlinească destinul lui Motecuhzoma. Altfel, veţi avea aceeaşi soartă cu mexicanii.

Războinicul o privea mirat. Indienii se zgâiau amândoi la bărbatul bărbos care tremura la masă, întrebându-se dacă era într-adevăr *Quetzalcoatl.*

Cortes îi făcu semn lui Sandoval, care le tăie funia cu cuţitul. Apoi le dădu câte un şirag de mărgele veneţiene din sticlă. Băştinaşii se uitau uluiţi la comoară.

— Este un dar de la Şarpele cu Pene personal, le spuse Mali. În Ţara Norilor, sunt mai valoroase decât cel mai preţios jad. Comunicaţi-i şefului vostru ce a spus Şarpele cu Pene.

Sandoval scoase prizonierii din cameră şi Cortes îi făcu semn lui caceres să iasă din cameră.

Când rămase singur cu Mali, îşi puse capul pe masă, strângând pumnii. Febra îl doborâse, îşi dădu seama Mali.

Îl ajută să se întindă în pat şi-l dezbrăcă. Tremura de friguri şi-i luceau ochii. Apoi se dezbrăcă şi-l încălzi cu trupul ei. Cortes se ghemui la sânul fetei şi-i supse sfârcul ca un copil.

Îl ţinu aşa toată noaptea şi văzu pentru prima oară nu zeul, ci omul, cu toate defectele sale. Acum nu mai ştia ce să creadă. Se întreba pe cine iubea mai mult, de fapt: zeul sau omul în pielea căruia se întruchipase.

Patruzeci şi unu.

În cameră domnea o atmosferă sumbră. Sfatul celor Patru îl privea rece pe Tânărul Inel al Viespii din *ycpallis*-urile lor – tronurile joase ale satului. Invadatorii bărboşi răpiseră vieţile multor tineri şi, în ciuda eforturilor Tânărului Inel al Viespii şi generalilor săi, nu dăduseră semn de retragere.

— Fata aceea spune că acest Malinche este însuşi Şarpele cu Pene, zise Inelul Bumbacului.

— Dacă el este Şarpele cu Pene, eu sunt Zeul Ploii, spuse Tânărul Inel al Viespii. Sunt muritori, la fel ca noi. Chiar şi cerbii pe care-i călăresc sunt muritori. Războinicii mei au prins unul şi l-au mâncat.

— Unii spun că învie în zori, spuse Inelul Bumbacului. Nu aţi văzut că săgeţile şi lăncile voastre se zdrobesc de pielea lor?

— Au o armură mai bună ca a noastră, atâta tot.

— Fata spune de asemenea, zise alt comandant, pe care-l chema Cel care Râde de Femei, că aceşti… *teules…* vor să ne susţină în lupta noastră împotriva mexicanilor.

Tânărul Inel al Viespii se înfurie să-l audă pe Cel care Râde de Femei numindu-i *teules,* adică „zei”.

— Este o înşelătorie. Vor să ne convingă să încheiem pace. Chiar mexicanii i-au adus aici, să ne înfrângă, pentru că ei nu au reuşit niciodată. Sunt nişte invadatori. Trebuie să-i ucidem, dacă nu vrem să ne pierdem mândria.

— Nu sunt de acord cu tânărul comandant, zise Cel care Râde de Femei. Cred că ar trebui să facem pace cu ei. Dacă sunt cu adevărat duşmanii mexicanilor, vom putea în sfârşit să ne eliberăm de sub jugul Tenochtitlanului.

— Şi dacă este o cursă?

— Dacă ar fi o cursă, acest Malinche nu s-ar fi deranjat să ne cruţe prizonierii şi să le facă daruri.

Inelul Viespii Bătrâne ascultă discuţia din jurul lui. Îi

lăsase să vorbească, înainte să ia o hotărâre. Nu-i dădea dreptate fiului său. Oamenii aceştia erau diferiţi de ceilalţi. Acest Malinche trebuia să fie un fel de zeu, deşi rămânea de văzut dacă era chiar Şarpele cu Pene.

— Gata, zise el blând, punând capăt dezbaterii.

Se făcu linişte. Era cel mai în vârstă din sfat şi, cu toate că acum era bătrân şi orb, el lua hotărârea finală.

— Nu putem şti dacă aceşti invadatori sunt *teules* sau oameni. N-am încredere în vorbele lor, la fel ca fiul meu. Susţin că sunt duşmanii lui Motecuhzoma. Atunci de ce nu au fost atacaţi până acum de mexicani? Dar dacă sunt *teules,* nu-i putem învinge în mod obişnuit. M-am sfătuit cu oamenii-bufniţă şi cu preoţii, care au vorbit cu zeii şi au aflat cum pot fi distruşi aceşti străini bărboşi. Pentru că vin dinspre est, îşi iau toată puterea de la Zeul Soare. Şi îşi pierd puterea noaptea, când apune. Prin urmare, dacă vrem să-i înfrângem, trebuie să-i atacăm noaptea.

Tânărul Inel al Viespii şovăia pentru prima oară de când începuseră discuţiile.

— Dar sunt fel de fel de demoni…

Tatăl lui ridică mâna, să-l amuţească.

— Vrăjitorii mei or să vă protejeze de creaturile nopţii.

— Dar trebuie să învingem bezna. Oamenii mei nu…

— O să faci aşa cum îţi spun. Armata noastră este slăbită. Şerpii de fier ne seceră oamenii ca pe nişte coceni de porumb. Am luat deja o hotărâre. O să-i atacaţi pe teules în tabăra lor, mâine noapte.

*

Lumânarea clipea, umbrind găurile din pereţii de chirpici, de unde zeii casei vegheaseră odată asupra foştilor proprietari. Camera era goală, în afară de o masă şi câteva covoare cu figuri geometrice, care atârnau pe pereţi.

Era un consiliu ad-hoc, întrunit în grabă, din cauza situaţiei disperate în care se aflau. Alvarado şi Leon erau plini de sânge din cauza tăieturilor de pe obraz. Alvarado îşi

înfăşurase braţul cu o cârpă însângerată. Şi Benitez avea o înţepătură adâncă de lance în umăr.

— Unde este dona Isabel? îl întrebă Alvarado pe Benitez când îl văzu, făcând semn spre peretele de răchită care separa „dormitorul” de „sufragerie”.

Benitez ezită. Se întreba dacă Alvarado nu ştia mai multe decât voia să arate.

— Îl ajută pe Mendez la spital.

— La spital, repetă Leon, unde ar trebui să fie şi Cortes.

Sandoval dădu din cap.

— L-am văzut noaptea trecută, zise el. Are friguri.

— Eu cred că este cuprins de frigurile iubirii, pufni Alvarado. Îşi petrece prea mult timp alături de dona Marina. Mă tem că îl influenţează prea mult.

— Se spune că este amanta lui încă de la Jalapa, zise Sandoval.

— A încălecat-o imediat ce Puertocarrero s-a îmbarcat spre Spania, adăugă Leon. Pe onoarea mea, o tratează ca pe o dona de Spania! I-a dat un paj şi o litieră în care să fie transportată.

— Aguilar susţine că-i îndeamnă pe indieni să-l creadă zeu, zise Alvarado.

Se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Nu putem şti adevărul, spuse Benitez. Dar nu l-am auzit niciodată spunând aşa ceva.

— În concluzie, ce este de făcut? întrebă Sandoval.

— Nu ştiu. Cortes are dreptate. Nu există cale de întoarcere. Ori învingem, ori murim.

— Numai fata este vinovată, zise Alvarado. Ea ne-a băgat în încurcătura asta. L-a vrăjit.

— Vrăjit sau nu, să ne rugăm mai bine pentru însănătoşirea lui, zise Leon. Fără Cortes suntem pierduţi.

— Pot să vă conduc în bătălie la fel de bine ca el, zise Alvarado.

Se făcu din nou linişte.

— Veţi vedea, şuieră el ieşind.

— Ai dreptate, murmură Sandoval. Fără Cortes suntem pierduţi.

*

Femeia îl privea pe Cortes din colţul camerei. Era scăldată într-o lumină diafană şi faţa ei era senină şi palidă, exact cum îşi imaginase. Purta haine lungi, purpurii şi ţinea un copil în braţe. Fantoma întinse o mână spre el şi Cortes încercă s-o prindă. Murmură o rugăciune învăţată din copilărie, de la bunica lui, în timp ce îngenunchea dinaintea imaginii *Senorei de los Remedios,* din catedrala Sevillei.

— Ai fost binecuvântat de Dumnezeu, zise fantoma. O să mă ai alături indiferent unde ai merge şi ce ai face.

— Nu vor să se supună, murmură el.

— Or să se supună, vei vedea. Nu trebuie să te temi de nimic, pentru că acest regat îţi aparţine deja. O să-l cucereşti prin minte. Acesta este destinul tău.

— Destinul meu, repetă Cortes.

— Eşti diferit de ceilalţi oameni, Hernan. Eu te-am ales. Vei fi cuceritorul meu. Vei aduce toţi aceşti oameni în braţele mele şi te voi răsplăti însutit.

Ar fi reuşit să-i atingă mantia, dar o mână îl trase la loc, în pat.

— Ai febră, îi spuse Mali. Arzi ca focul.

— Maria, murmură Cortes.

— Cu cine vorbeşti?

Cortes se uită din nou după femeia în haine purpurii, dar plecase deja. În jurul lui era numai beznă şi frig. Începu să tremure. Mali se aşeză peste el să-l încălzească, în timp ce se cutremura şi blestema.

Până la urmă, Cortes reuşi să adoarmă. Când se lumină de ziuă, uitase deja de femeia în haine purpurii. Dar amintirea ei rămase îngropată în străfundurile inimii, ca o sclipire într-o încăpere întunecată a visului, ca o comoară pe care o zărise doar pentru o clipă, înainte să dispară.

*

Mali se ridică goală din pat. Câmpia era cufundată în beznă. Steaua dimineţii, simbolul Şarpelui cu Pene, răsărise la est, salutată de râşi. Cortes respira liniştit. Îi scăzuse febra.

Îşi puse mâna pe burtă, întrebându-se dacă sămânţa Şarpelui cu Pene începuse deja să crească înăuntrul ei. Ar fi o mare onoare să fie mama unui zeu, să zămislească o nouă dinastie de tolteci…

Se cutremură în aerul rece al zorilor.

Oamenii se treziseră deja. Băntuiau prin tabără în zdrenţe, ghemuindu-se la căldura focurilor aproape stinse. O ceaţă umedă se lăsa din vârful munţilor.

Se simţea privită. Cineva o urmărea din umbră. Era un bărbat cu o cană de vin cubanez în poală. Nu-i distingea clar trăsăturile, dar bănuia că era Jaramillo.

O cuprinse deodată o fierbinţeală ciudată şi intră înăuntru.

Patruzeci şi doi.

— Oamenii m-au ales să vorbesc în numele lor, zise de Grado. Vor să ne întoarcem. Sigur, faptele au fost eroice, dar poate am exagerat. La fel ca Cezar, ne-am ars corăbiile, dar, spre deosebire de marele general roman, nu avem o mare armată pentru această invazie. Pe plaja de la San Juan de Ulua am fost doar cinci sute şi ne împuţinăm pe zi ce trece.

Cortes rămase tăcut.

— În Cuba am o plantaţie şi sclavi indieni, continuă de Grado, la fel ca mulţi alţi bărbaţi de aici. Dacă Dumnezeu mă ajută să mă întorc, n-o să mă mai plâng niciodată că n-am aur. O să mă consider norocos că am scăpat cu viaţă. Trebuie să ne retragem pe coastă şi să ne construim o corabie.

Benitez se încruntă dispreţuitor. Nu era prima oară când discutau despre acest subiect. Şi, în afară de asta, de Grado era contabil, nu soldat. Ce rost avea să asculte de el?

Deşi era la fel de disperat, stăteau de două săptămâni în acest vârf de deal, mâncând câteva boabe de fasole pe zi. Nu mai aveau nici apă pentru cei bolnavi şi răniţi. Hainele de pe ei nu se mai uscau niciodată, din cauza ploii şi vântului puternic; le îngheţau oasele. Se chinuiau zilnic cu frigul şi foamea, atacând din când în când indienii.

El unul îşi luase adio de la Tenochtitlán, aur şi glorie. Rana de la braţ se infectase şi-l durea îngrozitor. Nu spera decât să trăiască încă o zi.

Ceilalţi vorbeau de Cuba ca de Paradis şi se gândeau cu nostalgie la Spania. „Totuşi”, se întrebă Benitez, „ce aş face acum dacă aş fi în Castilla? Probabil că aş fi la curtea din Toledo, un biet nobil umil, ca mulţi alţi *hidalgo,* care speră să fie luaţi sub aripa ocrotitoare a unui bogătaş sau să încheie o căsătorie avantajoasă.” Dorise să scape de asemenea existenţă, de aceea venise în Cuba şi acceptase

modesta *encomienda* oferită de Velasquez: o plantaţie de bumbac cu câţiva indieni, un sol arid şi o căldură sufocantă. Poate ar fi mai bine să se termine totul aici. Îşi descoperise gusturi sălbatice şi constatase, spre stupoarea lui, că-i plăcea să ducă o viaţă trepidantă, plină de pericole.

Totuşi Norte îi mărturisise la Vera Cruz că era greu să mori.

— Nu ne putem întoarce, îi spunea Cortes lui de Grado. Trebuie să mergem înainte. Doar v-am explicat: în spatele nostru este un zid şi blânzii noştri aliaţi Totonocas or să ne pună cuţitul la gât dacă le trădăm încrederea.

Se uită la Leon.

— Tu ce spui? Eşti de acord cu de Grado?

— Tu eşti *caudillo,* zise Leon. Mă supun ordinelor tale.

„Ce schimbare!” se gândi Benitez, râzând dispreţuitor. Cortes transformase un leu într-un mieluşel. Umbra eşafodului este lungă.

Comandantul se uită în jurul lui.

— Şi tu, Benitez?

— Ştiu că nu ne putem întoarce, dar sunt foarte îngrijorat. Păgânii n-or să renunţe. Ne hărţuiesc zi şi noapte. Mulţi dintre noi s-au îmbolnăvit şi suntem toţi înfometaţi şi înfrigurаţi. Chiar dacă-i înfrângem pe texcalani, va trebui să-i înfruntăm pe mexicani.

Cortes se uită la ceilalţi. Ordaz şi Jaramillo îi evitau privirile. Doar Alvarado şi Sandoval păreau liniştiţi; Sandoval că avea o fire rece, indiferentă, iar Alvarado pentru că era prea prost şi arogant să-şi dea seama că mergeau la moarte sigură.

— Credeaţi că faima şi gloria se câştigă uşor? îi întrebă Cortes.

Lăsă întrebarea să plutească în aer.

— De Grado, aminteşte-le oamenilor tăi că luptă sub steagul Sfintei Cruci. Am venit aici să propovăduim adevărata credinţă şi Dumnezeu este de partea noastră.

„Dar Grado nu pare deloc impresionat de cauza cea dreaptă”, se gândi Benitez.

— O să le comunic hotărârea ta, zise de Grado. Sunt

sigur că or să mă asculte, adăugă el, făcând o plecăciune.

— Păcat că nu pot inspira şi eu asemenea loialitate, zise Cortes, spre amuzamentul celorlalţi.

Ştiau cu toţii că de Grado nu se bucura de respectul celorlalţi. Soldaţii nu dădeau nici doi bani pe el. Venise din proprie iniţiativă.

Benitez îşi ridică privirile. Cortes rămăsese în colţul camerei, zâmbind transfigurat. Privea în gol.

— Fecioara este de partea noastră, domnilor, zise el. Vom învinge.

*

Oamenii zăceau pe jos, întinşi pe covoraşe. Rănile erau acoperite de bandaje însângerate şi tremurau sub pături. Unii stăteau cu ochii pironiţi în tavan, alţii gemeau şi se văicăreau.

Benitez se mişca încet prin această duhoare de abator. Îl căuta pe Norte. Floarea Ploii nu se dezlipise de lângă el. Omul zăcea de aproape o săptămână. Era tras la faţă şi bărbos. „Înainte să fie rănit, se bărbierea zilnic, cu o bucată de obsidian”, îşi aminti Benitez. Căpătase acest obicei de când trăise printre mayaşii cu piele netedă. Acum însă arăta în sfârşit ca un adevărat spaniol.

Floarea Ploii îl văzu şi îşi ascunse repede privirile.

Benitez îngenunche. Duhoarea sângelui şi a excrementelor era cumplită. „Acum numai miroşi frumos”, se gândi el, cu satisfacţie.

— Norte, murmură Benitez.

Rănitul deschise ochii. Încercă să vorbească, dar nu reuşi. Floarea Ploii îi săltă capul şi îi umezi buzele.

— Acum ai barbă, îi spuse Benitez. Eşti unul dintre noi.

Norte zâmbi amar.

— Ai… venit aici… să mă insulţi? De ce nu!

„Se simte mai bine ca ieri”, remarcă Benitez. „Nu mai este galben la faţă şi respiră mai uşor.”

— Sper că suferi.

— Da, mulţumesc. Rana nu este… adâncă, dar am… câteva coaste rupte. De-abia respir… şi durerea este cumplită.

— Mă bucur.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Refuza să-l privească drept în ochi. „Micuţa tabascană pare slabă şi bolnavă, la fel ca noi toţi”, se gândi el.

Un soldat delira undeva, în beznă.

Norte se uită la el.

— Ştii?

Benitez încuviinţă din cap.

— Şi ce ai de gând?

— Încă nu m-am hotărât. După cum merg lucrurile, poate nu va mai fi nevoie să iau vreo măsură.

Norte o luă de mână.

— Să te… porţi frumos cu ea. Nu… merită să sufere.

— Nu?

Norte clipi.

— Înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Ţi-ai făcut planuri în privinţa ei?… N-ai putea… s-o duci niciodată… în Spania. Decât… ca pe o ciudăţenie.

— Nici nu intenţionam.

Norte zâmbi. Ar fi trebuit să-şi imagineze. „De fapt ce *aveam* de gând?” se întrebă Benitez. „Doar nu m-am ataşat de-o indiancă!”

Menez începuse să opereze pe o masă de lemn, în colţul camerei. Patru soldaţi fuseseră chemaţi să ţină pacientul, după ce îl îmbătaseră cu vin cubanez.

— De ce mi-ai salvat viaţa? îl întrebă Benitez.

— Doar nu era să te eliberez de suferinţă… când eu sunt nevoit să trăiesc… în iadul ăsta!

Omul de pe masă scoase un urlet. Benitez încercă să rămână indiferent.

— Şi motivul ăsta ţi-a fost de ajuns să-i ucizi pe amicii tăi, indienii?

— Ţi-am spus că nu sunt ai mei. Nu avem acelaşi sânge. Sunt spaniol… ca tine. Am barbă… ochi albaştri. Hai,

recunoaşte!

Floarea Ploii îi şopti ceva lui Norte.

— Vrea să-ţi vadă braţul, îi spuse el lui Benitez.

— N-am nimic.

Urmă alt dialog, în şoaptă.

— Spune că rănile se infectează uşor aici. Ar vrea… să te îngrijească.

— Ce rost are? Doar ai spus singur că o să murim cu toţii aici.

Norte începuse să respire greoi. Conversaţia îl obosise.

— Ar trebui să înveţi câteva cuvinte în limba ei. Dacă te porţi frumos cu ea… o să fie bună cu tine.

— De ce crezi că aş avea nevoie de bunătatea ei?

Omul de pe masă nu mai ţipa; din fericire pentru el, leşinase.

— Am constatat, zise Norte… când trăiam printre mayaşi… că în fiecare om… sunt doi oameni… cel care te naşti… şi cel care eşti în realitate. Cei mai mulţi îşi urmează drumul trasat de la naştere.

— Ce tot vorbeşti? zise Benitez.

— Poate că în inima ta, nu eşti spaniol.

Benitez nu mai voia să-l asculte. Se ridică şi ieşi.

Fir-ar să fie.

Avea dreptate. Încercase, dar nu putea să-l urască pe Norte aşa cum ar fi făcut un adevărat spaniol. Avea tot dreptul să-i pedepsească pe amândoi pentru fapta lor, dar nu luase nici o măsură. Se îmblânzise. *Ei* îl îmblânziseră.

Afară, norii se adunau în faţa lunii. Mirosea a foc de tabără şi a ploaie. Deşi era epuizat, nu putea să adoarmă.

Patruzeci şi trei.

Floarea Ploii examină rana la lumina lumânării. Când scoase bandajul murdar, strâmbă din nas. Mirosea a puroi. O lance texcalană pătrunsese adânc în muşchi şi rana era umflată şi roşie. Un lichid apos se scurgea din came.

Floarea Ploii aduse nişte ierburi urât mirositoare. Le puse pe rană şi o legă strâns cu o fâşie de pânză. Când termină, se uită la el şi făcu ceva la care nu se aşteptase.

Îi zâmbi.

„Este frumoasă”, se gândi el, „dacă te obişnuieşti cu pielea ei.” Mai frumoasă decât orice femeie pe care o curtase vreodată. Dar pe atunci nu era atât de priceput. Ştia că nu avea succes; era solid, neîndemânatic, cu nas mare şi trăsături grosolane. Nu se compara cu Alvarado sau Cortes, după care alergau toate domnişoarele din Cuba. Şi nici nu era manierat sau destul de bogat să suplinească aceste neajunsuri fizice.

Se simţea deodată copleşit de singurătate. Era în sfârşit cu o femeie frumoasă, dar nu putea să-i vorbească. Se întreba la ce se gândea oare? „La Norte, mai mult ca sigur,” îşi spuse el furios. „La iubitul ei renegat, cu urechile sfâşiate şi faţa tatuată, care vorbea limba ei şi-i cunoştea tradiţiile.”

Nu avea nici un rost. Nu mai simţea aceeaşi furie ca atunci când descoperise prima oară că îl trădase. Acum rămăsese doar regretul. Îi părea rău că era atât de nepriceput. Nu reuşise niciodată să păstreze lucrurile frumoase. Era vina lui, nu a ei. Şi Norte? Nu poţi urî un om, după ce ai luptat cot la cot cu el.

Degetele ei îi atinseră obrazul.

— *Caro,* murmură el, dar nu avea cum să-l înţeleagă, bineînţeles.

Îl sărută blând. Nu era un sărut de obligaţie sau răsplată. De fapt nici o femeie nu-l mai sărutase în felul ăsta, până

acum. „Fii atent”, îl prevenea un glas. „Nu te preface că te poţi îndrăgosti de o indiancă. Ia ce-ţi oferă, aşa cum fac soldaţii.”

O trase uşor lângă el.

*

Sora Lună se ridicase sus pe cer, cu pântecul copt şi umflat. Valea era plină de umbre. *Teules* ocupaseră satul de pe deal. Făcuseră din templul Şarpelui cu Pene fortăreaţa lor. Poate era un semn.

Cel care Râde de Femei îi blestemă pe oamenii-bufniţă. Era anormal şi ruşinos să lupţi noaptea. Şi nici nu se putea. Cum vor putea oamenii lui să deosebească duşmanii de camarazii lor? Şi cum o să le dea ordine?

Stătea lângă Inelul Tânăr al Viespii, privind siluetele războinicilor săi, înaintând spre Dealul Turnului.

Vântul şuiera şi gemea. Şarpele cu Pene, Zeul Vântului, îi avea sub puterea lui. În depărtare, răsună strigătul unei bufniţe, mesagerul lui *Mitlantecutli.*

Alt semn rău.

*

La un moment dat, mii de scântei sclipiră pe deal. Cel care Râde de Femei auzi răpăitul beţelor de foc ale *teules* şi urletele de groază ale războinicilor săi. De unde aflaseră *teules* de venirea lor? Puteau vedea în beznă?

Le dădu ordin căpitanilor săi să se retragă. Tobele şi fluierele răsunau în toată valea.

Cel care Râde de Femei era convins acum că fata spusese adevărul războinicilor săi. Acest Malinche era cu adevărat Şarpele cu Pene.

*

Omul purta doar o pânză în jurul şalelor. Îi vedea fiecare muşchi încordându-se sub piele. Stătea în genunchi, cu picioarele legate. Unul din spanioli, Jaramillo, ţinea piciorul pe funie, iar în mâna dreaptă strângea frânghia petrecută în jurul gâtului şi încheieturilor. Îl smucea tare, gata să-l sufoce.

Alvarado ţinea altă funie în jurul braţului indianului. În nod, băgase o suliţă de fier, pe care o folosea drept pârghie. Îl strângea atât de tare, încât îi oprise circulaţia. Braţul se umflase deja şi se învineţise.

Tânărul gemea şi se zbătea.

Fusese prins în atacul din timpul nopţii. Luna dezvăluise planul texcalanilor. O santinelă îi zărise şi dăduse alarma. Dar el nu va avea norocul celorlalţi prizonieri, în loc de daruri şi oferte de pace, Cortes hotărâse să adopte altă tactică.

Se uită la el. Ar trebui să pună capăt acestei scene. Frigurile îl schimbaseră. Nu se mai purta ca un zeu, ci ca un om.

— Întreabă-l dacă ştie cine sunt, îi spuse Cortes lui Mali.

O privea ciudat.

— Şarpele cu Pene te întreabă dacă îl recunoşti, îi spuse Mali tânărului. Răspunde-i dacă vrei să nu mai suferi. Este foarte furios.

Jaramillo slăbi funia, să-l lase să vorbească. Texcalanul tuşi, încercând să-şi recapete răsuflarea. I se prelingeau balele pe bărbie. Trase aer în plămâni. Peste câteva clipe, Jaramillo trase din nou de funie, să-i amintească de întrebare.

Războinicul îşi înălţă capul, implorând-o din priviri pe Mali să-l ajute. Nu se temea să moară pe câmpul de luptă sau pe piatra de tortură, dar tortura asta…

— Unii spun… că este într-adevăr… un zeu… iar alţii că… e un om. Şeful nostru… nu ştie sigur.

Mali se uită la Cortes.

— Ştie cine eşti.

— Atunci întreabă-l de ce oamenii lui luptă împotriva noastră.

Când auzi întrebarea, tânărul războinic zbieră furios.

— Pentru că sunteţi pe pământurile noastre, hoţilor şi... ucigaşilor! În curând, o să vă... prăjim inimile pe altarele zeilor!

Mali nu-i traduse aceste cuvinte, dar Jaramillo remarcase glasul lui ridicat şi trase de funie, amuţindu-l. Mali se uită la Cortes. De ce permitea asemenea barbarie? Una era să ucizi în bătălie şi alta să torturezi...

— Ce-a spus? Se interesă Cortes.

Observă că transpirase, în ciuda frigului din cameră.

— V-au atacat pentru că vă cred invadatori.

Cortes se trânti pe scaun. Era epuizat; nu putea sta în picioare. După câteva clipe, îi porunci lui Jaramillo.

— Taie-i nasul şi mâinile, leagă-i-le de gât şi trimite-l înapoi, în satul lui.

Lui Mali nu-i venea să creadă. Îl imploră din priviri să revoce ordinul. Oare acesta era Şarpele cu Pene, zeul care plânsese pentru suferinţa celorlalţi? Sau comandantul care semnase cu inima grea condamnarea la moarte a trădătorilor de la Vera Cruz? Acesta să fie omul care se rugase în genunchi în faţa unei mame cu pruncul la piept?

— Înainte să trimitem prizonierii înapoi, îi spuse Cortes, trebuie să le transmitem un mesaj pentru Inelul Viespii. Vreau să afle că mi-am pierdut răbdarea. Le dau două zile să vină aici să facem pace. Dacă nu, le ard oraşul din temelii.

Afară, Jaramillo începuse deja să execute ordinul lui Cortes. Puse mâinile indianului pe un butuc, rânjind. Guzman ridică securea. Când lama atinse butucul, omul zbieră şi-i ţâşni sângele din ambele încheieturi. Apoi îi băgă cioturile într-o găleată cu apă fierbinte, să-i cauterizeze rănile.

Urla încă, în timp ce Jaramillo îi tăie nasul cu cuţitul.

„Era mult mai rău decât tot ce văzuse în temple; răpise o moarte eroică şi speranţa unei existenţe eterne. Se vor duce în lumea umbrelor ca nişte bătrâni infirmi.

De ce Zeul înţelepciunii permitea asemenea acte de cruzime?

De ce?”

— Stăpâne…

Îi făcu semn cu mâna să iasă.

— Sunt obosit. Trebuie să mă odihnesc. Fă cum ţi-am spus.

Apoi chemă majordomul, care o scoase afară din cameră.

*

— Nu cred că sunt zei, zise Tânărul Inel al Viespii.

Cei din Sfatul celor Patru îl priveau pe tânăr, nedumeriţi. Nu reuşise să-i convingă. Torţele de pin ardeau pe pereţi.

— Atunci cum îţi explici înfrângerea noastră? zise Cel care Râde de Femei. Chiar dacă ar fi oameni, precum spui, sunt conduşi de un zeu. Aceşti *teules* văd în beznă şi ne citesc minţile.

— Putem să-i înfrângem, insistă Tânărul Inel al Viespii.

— Nu-i adevărat, îl contrazise tatăl lui.

Bătrânul *cacique* se săturase de aceste dezbateri nesfârşite şi de bubuitul tobelor de înmormântare care răsunau pentru tinerii războinici ucişi în lupte.

— Nu mai cred că-i putem înfrânge. Ne războim de o lună, timp în care nu s-au retras şi ne-au trimis mereu oferte de pace. Susţin că vor să lupte împotriva mexicanilor, cei mai înverşunaţi duşmani ai noştri. Acum ne-au trimis războinicii fără mâini şi fără feţe.

Amuţiră cu toţii; chiar şi Tânărul Inel al Viespii.

— Este imprevizibil ca orice zeu şi, dacă este într-adevăr Şarpele cu Pene, i-am pus deja prea mult răbdarea la încercare. Aceşti *teules* ne oferă o alianţă împotriva mexicanilor. Vă imaginaţi ce ar însemna, dacă ar fi adevărat? De cincizeci de ani, Motecuhzoma şi strămoşii lui sug sângele tinerilor noştri pe altarele lor. Dacă ne aliem cu aceşti *teules,* vom avea posibilitatea să-i înfrângem şi să ne eliberăm în sfârşit de aroganţa şi cruzimea lor. Iar apoi, după ce se vor întoarce în Ţara din Nori, vom rămâne stăpânii văii.

Tânărul Inel al Viespii vru să protesteze, dar bătrânul *cacique* ridică mâna să-l amuţească.

— Ţi-am dat o şansă, fiule. Ne-am luptat cu ei, fără nici un rezultat. Acum o să cerem pace.

Patruzeci şi patru.

„Foarte modest în comparaţie cu mexicanii”, se gândi Mali.

Unele din hainele lor erau furate de la ei, mai mult ca sigur; se vedea după petele de sânge. Ceilalţi purtau mantii simple, sărăcăcioase.

Mali stătea în spatele scaunului lui Cortes, gata să traducă tot ce spuneau. Solia era formată din vreo cincizeci de persoane, iar penele şi bijuteriile lor arătau că aveau de-a face cu capii republicii texcalane. Conducătorul lor era înalt cât un spaniol şi avea pielea ciupită de vărsat de vânt. Se prezenta drept Inelul cel Tânăr al Viespii, fiul şefului texcalan.

— Am venit să-i cerem iertare lui Malinche, zise tânărul posomorât. Am crezut că a fost trimis de marele nostru duşman, Motecuhzoma, pentru că v-am văzut însoţiţi de vasalii lor, totonocas. Acum însă ne-am dat seama că ne-am… înşelat.

De-abia pronunţase cuvântul. Mali îi transmise cuvintele lui Cortes. Spaniolul era impenetrabil.

— Spune-le că sunt singurii vinovaţi de acest război. Am venit aici cu gânduri paşnice, iar ei m-au atacat şi m-au hărţuit. Acum ofiţerii mei vor să le ardă oraşul. Nu ştiu cum să-i opresc.

„Să ardă oraşul?” se miră Mali. Oamenii lui de-abia reuşeau să ţină focul aprins toată noaptea.

Dar se pare că răspunsul îl revoltase pe Inelul cel Tânăr al Viespii. Avea ordine clare. Tatăl lui voia pace.

— Spune-i lui Malinche, zise el, că a pătruns pe teritoriul

texcalanilor fără încuviinţarea noastră. Am fost nevoiţi să luptăm împotriva lui. Dar acum regretăm şi Sfatul celor Patru îi oferă prietenia noastră, dacă vrea să ne aliem.

— Sigur, putem uita de neînţelegerile noastre, zise Cortes după ce-i traduse răspunsul tânărului.

Părea nervos. Mali nu ştia ce să creadă.

— Deci ce să-i spun, stăpâne?

— Că accept pacea în următoarele condiţii: va trebui să mi se supună imediat şi să jure credinţă majestăţii sale, regele Carol al Spaniei. Dacă refuză, pârjolesc oraşul şi toţi vor fi sclavii mei.

Mali se întoarse spre tânărul războinic.

— Şarpele cu Pene spune că trebuie să-l asculţi în toate privinţele. Altfel o să vină la Texcala şi o să vă pedepsească pe toţi.

Tânărul Inel al Viespii îi privea mirat pe amândoi.

— Chiar sunt zei?

— Ce spune? o întrebă Cortes.

— Vrea să ştie dacă eşti zeu, stăpâne, murmură Mali.

Îl văzu pe Aguilar înălţându-şi gâtul să tragă cu urechea.

— Spune-i că sunt un om, la fel ca el, dar îl slujesc pe unicul Dumnezeu adevărat.

Mali ezită. „Dacă află că nu eşti zeu, va lupta din nou împotriva voastră şi de data aceasta va învinge. De ce încerci să ascunzi adevărul?

Oare chiar nu ştii că eşti Şarpele cu Pene?”

— Este un om, îi spuse Mali tânărului războinic, dar are un zeu înăuntrul lui. De aceea nu poate fi înfrânt în luptă.

Observă că vorbele ei îl impresionaseră pe tânărul şef. „Da, posibil”, îşi spunea el, „probabil. Uneori, zeii se întorc întruchipaţi în oameni. Şarpele cu Pene fusese om când condusese toltecii.”

Le oferise un răspuns texcalanilor, dar nu şi ei. „Oare un om putea fi zeu fără să ştie?” se gândea ea. Sau misterul era mult mai mare decât îşi imaginase?

*

Un râu argintiu străbătea câmpia. Munţii îndepărtaţi se ridicau spre cerul albastru, spălăcit. Le reamintea spaniolilor de peisajul Andaluziei. Oraşul semăna cu Granada, spunea unul din ei. Clădirile albe de piatră atârnau pe versanţii dealurilor, înconjurate de grădini îngrijite şi ziduri înalte. Depăşea cu mult aşteptările ei. Era mult mai frumos decât Cempoallanul.

Întreaga populaţie ieşise să-i întâmpine. Cu o zi înainte, aceşti oameni fuseseră cei mai aprigi duşmani ai lor. Iar acum se îngrămădeau pe străzi, aruncând flori şi bătând din tobe de bucurie.

Au intrat în Texcala în prima zi a lunii cunoscute sub numele de Întoarcerea Zeilor.

Bătrânul Inel al Viespii aştepta în piaţă să-i salute, aşezat sub un baldachin, în mijlocul nobililor şi servitorilor. Era foarte bătrân şi zbârcit. „Seamănă cu o maimuţă”, se gândi Cortes. Pe covoare, în faţa lui, erau aranjate câteva obiecte de aur, nu prea valoroase.

Bătrânul fu ajutat să se ridice, când îl văzu pe Cortes descălecând şi ţinu un mic discurs. Cortes se întoarse spre Mali, să-i traducă.

— Vă urează bun venit în Texcala şi vă oferă aceste modeste daruri ca tribut, zise ea, făcând semn spre obiectele întinse pe covoare. Spune că nu poate oferi mai mult, pentru că Motecuhzoma i-a încolţit aici în munţi şi sunt foarte săraci.

— Spune-i Inelului Viespii că preţuiesc prietenia lui mai mult decât tot aurul din lume şi că n-o să mai sufere sub jugul mexicanilor pentru că am fost trimis de un mare stăpân să eliberez oamenii de sub tirania regilor.

Mali traduse vorbele lui în *nahuatl* şi apoi se întoarse din nou spre Cortes.

— Îţi mulţumeşte pentru cuvintele frumoase, zise ea şi vrea să consfinţească alianţa căsătorindu-te pe tine şi ofiţerii tăi cu femeile lor. Dar acum doreşte să-ţi atingă faţa.

— Faţa mea?

— Este orb, senor. Vrea să te vadă.

Cortes îşi ascunse repulsia şi acceptă să se lase pipăit. Bătrânul îi atinse buzele, ochii şi barba. Apoi *caciquele* surâse încântat şi-i şopti ceva lui Malli.

— Ce spune? o întrebă Cortes.

— A pronunţat numele unuia din zeii noştri, senor.

— Care zeu?

— Şarpele cu Pene.

Cortes se uită în jur. În larma care domnea, nici unul din ofiţerii săi nu auziseră ce discutaseră. Mali avea dreptate. Indienii aceştia credeau cu adevărat că oamenii puteau fi zei. Ce blasfemie! „Dar divinitatea era un rol care i-ar folosi de minune acum”, se gândi el. Oricum, trebuia să fie foarte atent.

Mali îl urmărea atentă.

— Aştept, senor.

— Ce doreşti, dona Marina?

— Nu ştiu ce să-i răspund.

Cortes o studie. Era imposibil să ghicească ce gândea cu adevărat.

— Nu-i spune nimic, zise el. Ştie destule, deocamdată.

*

În noaptea aceea, Aguilar o aşteptă în beznă.

— Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse el.

„Miroase oribil”, remarcă fata. „Toţi preoţii sunt la fel, indiferent de originea lor.” Mali grăbi pasul.

— Cortes nu-mi mai împărtăşeşte de mult hotărârile lui, zise el.

— Nu mă priveşte.

— Mă tem pentru el. Părintele Olmedo este un om bun, dar sunt unele lucruri pe care nu le înţelege.

— Care anume?

— Nu are prea multă încredere în tine. De exemplu, crede că nu traduci exact cuvintele lui Cortes.

— Şi tu ce crezi că traduc? Poeme despre fluturi?

— Ai grijă, dona Marina. Te-ai angajat într-un joc primejdios.

Îl privea cu dispreţ. „Cine vorbea! Un caraghios care strângea la piept o carte zdrenţuită şi îşi atârnase de gât crucea, simbolul fertilităţii. Ce înţelegea el despre Mexic şi Cortes?”

— Nu i-aş face nici un rău, în viaţa mea.

— Atunci fii atentă ce spui. O să-l distrugi.

— Nu poate fi distrus nici de mine, nici de tine.

— Este doar un om. Şi oamenii pot fi distruşi. Mai ales de o femeie.

După ce o lăsă în beznă, se întrebă ce voia să insinueze.

Patruzeci şi cinci.

Tenochtitlán.

Motecuhzoma stătea pe *ycpcalli,* cu o mantie de pene verzi pe umeri. Privea în gol.

Femeia-Şarpe se întinsese pe podea, dinaintea lui.

Împăratul fusese şocat de ultimele veşti: spaniolii îi înfrânseseră pe texcalani în Câmpia Florilor şi-i obligaseră să se predea, ceea ce armatele lui nu reuşiseră niciodată. Cum era posibil ca o mână de oameni să înfrângă zeci de mii de războinici?

Nu era, bineînţeles, decât dacă spaniolii aveau un zeu în fruntea lor. Dacă acest Malinche era *Quetzalcoatl.* Şarpele cu Pene.

Era adevărat că zeii trebuiau îmblânziţi. Dar Şarpele cu Pene nu făcea parte din zeii lor. Nu-i ajutase pe mexicani să domine celelalte popoare; când strămoşii lui Motecuhzoma sosiseră în această vale, cu mii de ani în urmă, îşi aduseseră zeii lor: pe *Huitzilopochtli,* Pasărea Colibri sau Zeul Războiului şi *Tezcatlipoca,* Oglinda Fumegândă sau Aducătorul întunericului. Amândoi erau duşmani înverşunaţi ai Şarpelui cu Pene. Şi, spre deosebire de acesta, cereau sânge uman. Iar Oglinda Fumegândă urzise izgonirea Şarpelui cu Pene din străvechiul său oraş Tollan.

Motecuhzoma se gândea la cumplitele implicaţii ale evenimentelor petrecute de curând. Ce se va întâmpla cu oamenii săi, dacă erau prinşi într-o confruntare directă între zei? Indiferent cine ar câştiga, se va termina cu Mexicul. Încleştarea titanilor va duce fie la distrugerea soarelui, fie la oprirea vântului şi ploii. Şi el, Motecuhzoma, trebuia să prevină acest cataclism.

Ştiuse dintotdeauna că se va ajunge la această situaţie. Poruncise să se ridice altarul Şarpelui cu Pene în curtea Marelui Templu, în speranţa că va calma zeii. Dar, în

adâncul sufletului, ştiuse că dezastrul era inevitabil.

Nu ştia ce hotărâre să ia şi începu să tremure de frică.

Patruzeci şi şase.

Texcala.

La picioarele lui se afla un tribut demn de un rege, care consta din aur, argint şi pietre preţioase. Cortes încercă să nu se arate impresionat.

— Vor să te felicite pentru victoria ta asupra texcalanilor, îi spuse Mali.

— Mulţumeşte-le pentru gândurile lor bune, dar spune-le că este vorba de o neînţelegere. N-am venit să mă războiesc cu nimeni; nu doresc decât pacea.

Mali transmise acest mesaj conducătorului mexicanilor. Nobilul avea inele groase de jad şi opal, podoabe preţioase în urechi şi pe buza inferioară, un evantai superb din pene de quetzal şi o mantie bogat ornamentată, îl trata pe Cortes cu superioritate, strâmbând din nasul său ca un cioc de papagal.

„Ah, ce mi-ar place să-l umilesc”, se gândi spaniolul.

— Spune că n-ar trebui să te încrezi în texcalani, zise Mali. Sunt perfizi şi mexicanii se tem să nu ne omoare pe toţi, peste noapte.

Cortes zâmbi: „Vai, ce amabili erau!”

— Mulţumeşte-le pentru grija lor. Dar spune-le că nu mă tem de texcalani, pentru că le citesc gândurile şi aflu dinainte ce vor să facă.

Urmă alt schimb de cuvinte. Mali părea surprinsă de vorbele mexicanilor şi se pare că voia să se asigure că nu înţelesese greşit.

— Ce este? o întrebă Cortes.

— Marele Conducător Motecuhzoma vrea să-ţi ofere un tribut anual în semn de prietenie. Te roagă să fixezi singur

cantitatea de aur, argint, jad şi pânzeturi, care va trebui plătită în fiecare an. Dar insistă să nu-ţi continui călătoria spre capitala lui, pentru că există multe republici trădătoare precum Texcala până la Tenochtitlán. De aceea, te roagă să-ţi iei tributul şi să te întorci în Ţara Norilor din est.

„Se teme de mine!” se gândi Cortes. „Se teme de mine fiindcă mă crede probabil acest misterios Şarpe cu Pene! Şi-a trimis ambasadorii să mă îmbie cu bogăţii, ca să plec din ţinuturile lui, de parcă aş fi comandantul unei mari armate, nu căpitanul a câteva sute de oameni. Se pare că, în afară de totonocas şi texcalani, am un aliat mult mai puternic, la care nu m-am gândit până acum.

Chiar mintea lui Motecuhzoma.”

Spera că nu-şi trădase entuziasmul care clocotea în sufletul lui.

— Mali, spune-le să-i transmită marelui lor conducător toată prietenia mea. Explică-le că aş vrea din tot sufletul să mă supun dorinţelor împăratului, dar trebuie să discut personal cu Motecuhzoma. Altfel aş nesocoti ordinele regelui meu.

Mexicanii păreau uluiţi de acest răspuns. Urmă un schimb de cuvinte. „Mă întreb ce le spune”, se gândi Cortes. „Probabil că înfloreşte acest mit al zeificării mele. S-a băgat într-un joc periculos. Indiferent ce cred aceşti mexicani, voi avea grijă să nu-mi iasă din gură nici o erezie.”

— Ce au spus? o întrebă el pe Mali.

— Că or să te conducă ei, prin Choluba, dacă ţii neapărat. Acolo, vei fi întâmpinat aşa cum se cuvine.

— Mulţumeşte-le din partea mea. O să mă gândesc. Vor primi răspuns la timpul potrivit.

Mexicanii făcură o plecăciune şi se retraseră. Cortes se uită după ei, pierdut în propriile sale gânduri. Deodată, îşi dădu seama că oamenii lui aşteptau instrucţiuni.

Se întoarse spre majordomul caceres:

— Adu-mi-l pe Norte, zise el.

*

Coastele lui Norte erau legate cu un bandaj murdar şi braţul stâng îi atârna de gât. Era tras la faţă de febră.

Cortes strâmbă din nas. Norte mirosea a boală. Se întoarse spre caceres şi-i făcu semn să aducă un scaun. Norte părea prea slăbit să stea în picioare.

— Acum poţi să pleci, îi spuse el majordomului. Vreau să vorbesc singur cu Norte.

Caceres încuviinţă din cap şi ieşi.

— Norte, am nevoie de părerea ta, zise Cortes, zâmbind.

— Părerea mea?

— Ai trăit mulţi ani printre băştinaşi şi le cunoşti obiceiurile.

— Puţin.

„Da, puţin”, se gândi Cortes. „Dar suficient să participi la sacrificii împreună cu ei şi să-ţi tatuezi faţa ca un sălbatic.” N-avea decât dispreţ pentru un om care renunţase la educaţia lui creştină şi se lăsase influenţat de sălbatici. Dovedea că nu avea caracter şi tărie morală.

— Vreau să ştiu mai multe despre zeul acesta al lor... Şarpele cu Pene.

Norte îl privi împietrit.

— De ce n-o întrebi pe dona Marina, senor? Se pricepe mai bine.

— Pentru că vreau să-mi spui tu.

Norte simţea cum se ofileşte sub privirea glacială a lui *caudillo.*

— Este doar o legendă, zise el, ridicând din umeri. Oamenii aceştia sunt foarte superstiţioşi.

— Nu contează, vreau să aflu ce spune această legendă.

— *Quetzalcoatl* – Şarpele cu Pene – nu este cel mai puternic dintre zeii indieni, dar este cel mai frumos şi, se pare, cel mai uman.

Se opri. Cortes rămase tăcut.

— Legenda spune că în ultima lui reîncarnare a fost preotul-rege al oraşului Tollan, capitala unui popor străvechi, toltecii. Se ştie că erau nişte oameni foarte

învăţaţi şi culţi, iar Şarpele cu Pene era stăpânul lor. Iar acest stăpân era atât de înţelept, încât nu ucidea nici o vietate şi nu rupea nici măcar o floare. Şi-a instruit poporul în arta vindecării şi a mişcării astrelor pe cer. Bumbacul creştea în mii de culori pe câmpurile lor, iar ştiuleţii de porumb erau atât de groşi, încât un bărbat nu-i putea cuprinde în braţe. Oamenii îşi petreceau timpul cântând muzică şi ascultând păsările.

— Continuă.

— Şarpele cu Pene avea un rival, *Teztcatlipoca,* zeul căruia îi spun Oglinda Fumegândă. Acesta era gelos pe popularitatea Şarpelui cu Pene. Aşa că într-o noapte l-a îmbătat şi l-a făcut să profite de propria lui soră. A doua zi de dimineaţă, Şarpele cu Pene, sfâşiat de remuşcări, s-a dus pe ţărmul mării de est şi s-a aruncat într-un foc. Cenuşa s-a ridicat ca un stol de păsări albe, ducându-i inima la Pielea de Şarpe, mama tuturor zeilor. Pe urmă a ieşit întreg din foc, a împletit o plută din mii de şerpi şi a pornit pe ape. A promis că se va întoarce într-o zi, să readucă vremurile bune.

Norte ridică din umeri.

— Basme. Superstiţii, zise el.

— Dacă este doar o superstiţie, de ce Motecuhzoma s-a speriat atât de rău?

— Motecuhzoma are toate motivele să se teamă, zise Norte, fără să vrea.

Cortes îl fixă cu ochii lui cenuşii.

— De ce?

Norte ezită, înainte să-i răspundă:

— Pentru că stă pe tronul toltecilor. Mexicanii le-au asimilat cultura şi pământurile. Majoritatea oamenilor de rând descind din tolteci, nu din mexicani. Se teme probabil că sosirea ta ar dezlănţui o revoltă. În adâncul sufletului ştie că este un impostor.

Cortes zâmbi.

— Şi unde este acest Tollan, capitala Şarpelui cu Pene?

— La nord de Tenochtitlán. Dar este o ruină. Acum Cholula este oraşul lui.

— Cholula?

— Da, până şi eu am auzit de el, cât am stat în Yucatan. Este un oraş sfânt, ridicat în amintirea Şarpelui cu Pene. Zeci de mii de oameni vin în pelerinaj în flecare an.

— Da, înţeleg, zise Cortes.

— Este o superstiţie indiană. Eu unul nu cred în ea.

Cortes se uită la urechile sfârtecate ale lui Norte şi la tatuajele diavoleşti de pe faţa lui.

— Nu, bineînţeles. Mulţumesc, Norte. Poţi să pleci. Dar, când se ridică, îl întrebă deodată, pe neaşteptate.

— Cum merge rana?

— Se vindecă.

— Benitez spune că ai luptat cu mult curaj şi i-ai salvat viaţa.

Norte ridică din umeri. Da, era adevărat.

— Norocul lui că te-am cruţat atunci la Vera Cruz.

— Şi al meu, zise Norte, înainte să plece.

Cortes zâmbi. Chiar dacă-şi petrecuse prea mult timp printre păgâni, Norte nu-şi pierduse isteţimea.

Patruzeci şi şapte.

În aer răsuna bubuitul tobelor şi se simţea aroma mâncării calde, împănată cu mirodenii. Prăjituri de porumb, iepuri fripţi şi fasole cu chilii erau puse pe covoraşe, dinaintea lor. Cortes şi ofiţerii săi se ospătară împreună cu Inelul Bumbacului şi alţi nobili texcalani. În timp ce mâncau, acrobaţii îşi etalau măiestria în sala cea mare, în faţa lor, iar piticii se dădeau peste cap şi dansau.

Bătrânul Inel al Viespii se întoarse şi-i vorbi lui Mali, care stătea în spate, între el şi Cortes.

— Ce spune? se interesă comandantul spaniol.

— Că n-ar trebui să mergi la Cholula.

— Mexicanii ne-au asigurat că vom avea parte de o primire frumoasă.

Mali îi traduse şefului texcalan în *nahuatl* şi apoi se întoarse din nou spre Cortes.

— Spune că ar avea mai multă încredere într-un şarpe cu clopoţei, decât în ospitalitatea mexicană. Dacă vrei să mergi la Tenochtitlán, ia-o prin Huexotzinco.

„I-a apucat pe toţi grija de noi aşa, ca din senin”, se gândi Cortes. „Ce mult s-a schimbat situaţia în ultimele zile!”

— O să mă gândesc, zise el.

— Bineînţeles, zise Mali, dar trebuie să te duci la Cholula.

Alvarado şi Benitez auziseră amândoi conversaţia şi o priveau miraţi.

— Fir-ai tu să fii, bombăni Alvarado, cum îndrăzneşti să-i porunceşti lui *caudillo?*

Cortes zâmbi. Aceste izbucniri îl amuzau. Pisica lui sălbatică îl scotea din sărite până şi pe imperturbabilul Alvarado.

— Dar are dreptate, îl linişti Cortes. Trebuie să merg la Cholula.

— De ce? îl întrebă Benitez.

Bătrânul Inel al Viespii începuse din nou să discute cu Mali.

— Vrea să cimenteze alianţa încheiată cu noi, murmură fata. Oferă femei pentru toţi căpitanii tăi. Şi doreşte să ţi-o ofere pe fiica lui.

Inelul Bumbacului făcu semn spre cinci femei care stăteau în capătul opus al sălii. Erau îmbrăcate în fuste albe şi *huipitli* frumos decorate. Iar părul era împodobit cu bucăţi de jad.

— Una din ele este chiar fiica Inelului Bumbacului, zise Mali. Celelalte provin din familii nobile. Odrasla Inelului Viespii este cea din dreapta. De fapt, se laudă, pentru că nu este fiica, ci nepoata lui.

Cortes studie femeile cu un ochi critic.

— Ce părere ai, Mali?

— Nu înţeleg, senor.

— Să-i accept oferta? Oare ar trebui să mă culc cu nepoata lui?

„Ah, în sfârşit”, se gândi el. Văzuse o umbră de durere şi nesiguranţă pe faţa ei implacabilă. Minunata lui prinţesă era geloasă şi posesivă ca orice femeie. Şi se pare că-şi pierduse limba.

Cortes zâmbi.

— Spune-i că-i mulţumesc pentru ofertă, dar nu pot să-i accept fiica, deşi este foarte frumoasă, pentru e sunt deja căsătorit şi religia mea îmi interzice să am în multe soţii.

Fata rămase împietrită. Îi traduse indianului abia peste câteva clipe, cu un glas complet schimbat.

Apoi se întoarse spre ea, prefăcându-se că nu sesizase stânjeneala ei.

— Anunţă-l însă că oamenii mei vor fi încântaţi să le accepte pe aceste frumoase fete. Dar nu înainte de a fi botezate în religia creştină. Aminteşte-i că şi el ar trebui să facă acelaşi lucru, pentru că este un om bătrân. Aş vrea să accepte sfintele taine, împreună cu ceilalţi şefi, pentru ca sufletele lor să-şi găsească pacea în Rai.

Mali părea zguduită de cele întâmplate. Cortes o ascultă cum îi traducea cuvintele, bâlbâindu-se. Când termină ce

avea de spus, Bătrânului Inel al Viespii îi pieii zâmbetul.

— Iată răspunsul lui, zise Mali. Nu are nimic împotrivă ca fiicele lui să fie stropite cu apă, dacă asta te face fericit. Dar, în ceea ce-l priveşte, nu poate renunţa pentru nimic în lume la zeii lui. Iar dacă ar face aşa ceva, ar stârni revolta în rândurile poporului său.

„De ce oamenii aceştia sunt atât de încăpăţânaţi?" se întrebă Cortes. Credea că Olmedo şi Diaz le explicaseră noua religie şi-i făcuse să-şi dea seama de greşelile lor.

— Dacă se creştinează, va dobândi fericirea veşnică în Rai. În schimb, dacă moare păgân, va fi aruncat în groapa diavolului, unde va arde veşnic în chinuri. Trebuie să renunţe la aceste sacrificii sângeroase…

Părintele Olmedo puse o mână pe umărul lui Cortes.

— Senor, nu cred că este potrivit. Ar trebui s-o luăm mai uşor.

Cortes se uită la faţa puhavă, roşcovană a preotului.

— Nu înţeleg! Un preot mă opreşte să răspândesc cuvântul lui Cristos? Care din noi doi este omul lui Dumnezeu?

— Vreau doar să vorbiţi mai moderat.

— Încerci mereu să mă opreşti!

— Cred că este mai bine să nu le impunem forţat credinţa noastră. Altfel riscăm să pierdem ce am câştigat.

— Are dreptate, *caudillo,* interveni Alvarado. Dacă le forţăm mâna tocmai acum când am încheiat pace cu ei, ar fi o adevărată sinucidere.

Cortes clătină din cap. Erau nişte laşi. Când era vorba de un subiect atât de important ca religia, ce conta dacă o impuneau de bunăvoie sau sub ameninţarea săbiei? Dar fără ajutorul lor nu putea face nimic. Se întoarse spre Mali.

— Spune-i Inelului Viespii că acceptăm bucuroşi miresele lui. Cât despre religie, o să discutăm mai târziu.

*

Benitez îşi ţinuse răsuflarea până atunci. Se temuse că

va izbucni o confruntare dezastruoasă. Acum însă răsuflă uşurat. Chiar şi părintele Olmedo tremura. Câştigase încrederea acestor oameni, iar Cortes fusese cât pe ce să distrugă tot ce realizaseră.

Patruzeci şi opt.

Stătea întinsă lângă el pe covor. Îi simţea unirea în peştera plăcerilor. Pe fereastră, Sora Lună, decapitată de fratele ei, *Huitzilopochli,* cobora înfrântă cerul nopţii. Cortes stătea liniştit, cu ochii la fraţii lui stelele. Acum îl simţea atât de departe de ea!

— Nu mi-ai spus că ai o soţie, murmură ea.

Dar nu-i răspunse.

— Este frumoasă?

— Nu seamănă cu tine, Mali, îi şopti el. N-o iubesc.

— Dacă este soţia ta, de ce nu a venit aici, cu tine?

Zâmbi în beznă.

— Cum să vină aici? Nici măcar nu se dă jos din pat noaptea de una singură, dacă n-are o servitoare care s-o ţină de mână.

Mali îşi lipi coapsa de el şi îşi aşează obrazul pe buclele aspre, ciudate, de pe piept.

— Cum o cheamă?

— Nu vreau să vorbesc despre ea.

Mali era cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Noroc că era beznă şi nu putea s-o vadă.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zise ea, după un timp, când îşi veni în fire.

— M-am temut că o să te dezamăgesc şi am avut dreptate.

— Ai copii cu ea?

— Nu, n-am.

Mali se gândi. Înseamnă că nu avea moştenitori pentru Mexic, deocamdată.

— O să vină aici, să stea cu tine, după ce vom ajunge la Tenochtitlán?

— De ce-mi pui atâtea întrebări? Doar ţi-am spus că n-o iubesc.

— Da, poate, dar era mai bine dacă îmi spuneai.

— De ce? Poate, într-o zi, o să am o soţie mai bună.

— Pe mine?

— Pe cine altcineva, *chiquita?* murmură el. Pe cine aş putea iubi la fel de mult ca pe tine?

După un timp adormi. Dar Mali rămase trează toată noaptea, muncită de gânduri. Toţi zeii erau imprevizibili. Chiar şi el putea cere sacrificii, la un moment dat. Va trebui să se hotărască dacă era dispusă să-şi ofere inima Şarpelui cu Pene.

*

În semn de prietenie. Inelul Viespii cel Bătrân i-a permis lui Cortes să transforme unul din templele oraşului în altar creştin. Acolo, preoţii săi le-au botezat pe cele cinci prinţese texcalane, înainte să le dea căpitanilor lui Cortes, drept *camaradas.*

Nepoata Inelului Viespii a primit numele creştin de dona Luisa şi a fost dată lui Alvarado. Cortes s-a gândit să-şi îndulcească refuzul, spunându-i bătrânului *cacique* că uriaşul roşcovan este fratele său. Pe urmă, i-a ales pe Sandoval, Cristobal Olid şi Alonso de Avila, dăruindu-le celelalte femei. Cea mai frumoasă dintre ele, fiica Inelului Bumbacului, a fost botezată dona Elvira şi dată lui Leon.

„Faptul că îl alesese pe Leon fusese o mişcare tactică foarte abilă”, se gândi Benitez. Răsplătise un fost duşman şi-l transformase într-un aliat de nădejde. Cortes era un tip foarte isteţ!

Patruzeci şi nouă.

Cholula.

Spaniolii au rămas cu gura căscată când l-au văzut apărând înaintea lor, cuibărit printre câmpurile verzi ale Văii Anahuac. Sute de turnuri albe şi piramide se ridicau deasupra caselor de piatră cu acoperişuri plate.

„Dacă acesta era doar un oraş pentru pelerini”, se gândea Benitez, „cum o arăta capitala, Tenochtitlán?” De fiecare dată când credea că văzuse tot ce se putea, acest ţinut nou îi oferea altă surpriză, aşa cum se întâmplase la Cempoallan, Texcala şi acum aici.

Şi-au aşezat tabăra în albia uscată a râului Atoyac, lângă oraş, în umbra Femeii Adormite. Zăpada sclipea luminată de razele lunii în vârful vulcanului, ca un colier alb la gâtul unei prinţese.

*

Delegaţia oraşului Cholula ieşi să-i întâmpine a doua zi de dimineaţă. Era compusă din înalţi demnitari şi preoţi, în tunici albe, fără mâneci, cu franjuri. Fuseseră anunţaţi, ca de obicei, de sunetul tobelor, scoicilor şi fluierelor şi apăruseră escortaţi de sclavi, care alergau înaintea lor, să le facă vânt cu evantaiul şi să-i tămâie. Cortes îi aştepta îmbrăcat în armură, din cap până-n picioare, cu Mali la dreapta lui şi căpitanii în spate.

Conducătorul delegaţiei cholulane făcu un pas înainte, atinse pământul şi duse degetele la buze, aşa cum se obişnuia.

— Spune că-l cheamă Coiotul cel Furios, zise Mali.

Alvarado stătea exact în spatele lui Cortes.

— Mulţumeşte-i pentru această primire, îi transmise el lui Mali şi spune-i că am venit în numele Majestăţii Sale catolice, Carol al Cincilea, pentru a propovădui noua religie

şi a pune capăt vrăjitorilor din această ţară.

Mali se întoarse spre Coiotul cel Furios.

— Şarpele cu Pene s-a întors să se odihnească în oraşul său. A fost trimis de Olintecle, părintele zeilor să-şi ia înapoi tronul şi să pună capăt sacrificiilor umane.

Coiotul cel Furios rămase impasibil. Se pare că îşi pregătise răspunsul cu grijă.

Mali se încruntă când îl auzi, deşi se aşteptase. „Oamenii aceştia erau nişte ipocriţi! Se prefăceau că îşi adoră zeul şi când se întorcea, în sfârşit, aşa cum promisese, nu-l aclamau şi nu-l recunoşteau! Ce fel de religie era aceasta?”

— Ce spune? o întrebă Cortes.

— Că eşti binevenit în oraşul lor. Sunt bucuroşi să te primească. Au pregătit locuri de dormit şi mâncare.

Se opri.

— Deşi sunt interesaţi să audă tot ce ai de spus, susţin că nu vor să-şi supere zeii.

Cel care Râde de Femei, în mantia lui simplă, se apropiase de unul din senatorii cholulani şi-i pipăia hainele, curios. Erau din bumbac vopsit, de calitate, pe care oamenii lui nu şi-l puteau procura din cauza embargoului impus de Tenochtitlán. Nobilul se foi stânjenit şi încercă să se dea înapoi. Dar Cel care Râde de Femei îl apucase cu putere.

Coiotul cel Furios se întoarse spre Mali.

— Dacă acest Malinche a venit cu gânduri paşnice, de ce este escortat de duşmanii noştri?

— Se tem de texcalani, îi explică Mali. Doar sunt duşmanii lor.

— Spune-i că mă însoţesc în călătoria mea la Tenochtitlán. Nu am gânduri rele.

Mali îi transmise cuvintele lui Cortes, dar Coiotul cel Furios era de neînduplecat. Voia ca spaniolii să intre în oraş fără texcalani.

— Niciodată! exclamă Alvarado, când auzi răspunsul.

— Este o capcană, zise Sandoval.

Mali aşteptă, întrebându-se ce o să hotărască. Dar Cortes zâmbea.

— Dacă aş fi în locul Coiotului cel Furios şi ar apărea

nişte străini însoţiţi de duşmanii mei…

Se întoarse spre Alvarado.

— De francezi, de exemplu… le-aş cere acelaşi lucru.

— *Caudillo,* şuieră Alvarado, nu putem risca!

— Îmi dau foarte bine seama cum stau lucrurile.

Se răsuci spre Mali.

— Spune-i că acceptăm.

„Este sinucidere curată”, se gândi Mali. „Se poartă din nou arogant, ca un zeu.”

— Şarpele cu Pene este de acord, îi transmise ea Coiotului cel Furios. Dar te previne să nu-i pui răbdarea la încercare. Poate citi minţile oamenilor şi va şti tot ce plănuiţi.

Coiotul cel Furios zâmbi dispreţuitor.

— Nu-l văd pe Şarpele cu Pene aici.

— Marele Conducător l-a văzut, îi răspunse Mali. I-a trimis un munte de aur şi bijuterii în dar.

Cortes o întrerupse.

— Ce spune? o întrebă el.

— Nimic. A fost obraznic.

Alvarado şi Sandoval se uitară unul la altul. Nu le plăcea s-o vadă pe Mali discutând personal cu băştinaşii. Dar Cortes părea foarte liniştit.

— Spune-i că de-abia aşteptăm să fim primiţi în oraşul lui.

După plecarea Coiotului cel Furios şi a escortei sale, Cortes o luă de-o parte pe Mali.

— Crezi că ar trebui să mă încred în ci, *chiquita?* murmură el.

— Doar dacă vrei să-ţi pierzi armata, senor.

— Exact cum am bănuit, zise el, încuviinţând din cap.

Apoi se îndreptă spre ofiţerii săi. Fata văzu un iepure sălbatic traversând poteca spre tufişuri. Era un semn. Se va întâmpla ceva rău.

*

O masă de oameni îi salută când intrară în oraş. Fetele aruncau buchete de flori, acrobaţii alergau făcând tumbe, preoţii suflau din scoici şi băteau tobele. Spaniolii erau însoţiţi doar de Totonocas care împingeau tunurile.

Texcalanii rămăseseră în afara oraşului, în tabăra din albia râului.

Benitez se răsuci în şa şi-l văzu pe Norte care se străduia să ţină pasul, cu braţul atârnat de gât. Floarea Ploii mergea lângă el. Fata îşi ridică privirile şi-i strigă ceva lui Benitez.

— Ce spune? îl întrebă el pe Norte.

— Te sfătuieşte să te bucuri de glorii cât mai ai timp, îi răspunse Norte, pentru că mâine or să ne omoare pe toţi.

Cincizeci.

În timp ce străbăteau curtea templului, nu se auzea decât zgomotul paşilor lor şi zăngănitul săbiilor de oţel. Mulţimea se dădea la o parte să le facă loc.

Cortes urcă treptele piramidei săpate în zid. Erau abrupte şi, când ajunseră în vârf, de-abia mai respirau sub povara armurilor grele. Preoţii, în mantii alb cu roşu, îi priveau adunaţi unul lângă altul.

Dar Cortes nu-i băga în seamă. Intră în altar, urmat de Benitez. La început nu văzură nimic dar, când se obişnuiră cu lumina, Benitez îşi dădu seama că stătea faţă-n faţă cu un şarpe uriaş de piatră. Era îmbrăcat într-o mantie albă, cu cruci roşii, asemănătoare cu hainele preoţilor de afară. Corpul reptilei era acoperit cu jad, dar nu avea cap de şarpe, ci de om, cu păr lung şi barbă.

— Deci acesta este Şarpele cu Pene, zise Cortes.

Zâmbea şi-i sclipeau ochii ciudat. Parcă ar fi fost beat.

Caudillo se întoarse spre Alvarado.

— Unii din aceşti oameni cred că *eu* sunt Şarpele cu Pene.

Zicând acestea, sări pe altar, lângă idolul bărbos.

— Credeţi că seamănă cu mine?

Alvarado se uită la părintele Olmedo. Părea stânjenit.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa, *caudillo.*

— Acesta este Diavolul, zise Olmedo.

— Eu cred că seamănă cu Aguilar, zise Sandoval, râzând. Sau cu Pedro, adăugă el, uitându-se la Alvarado.

— N-ar trebui să pronunţi asemenea blasfemii, bombăni Alvarado.

Benitez puse mâna pe sabie. Nu-i plăcea mutra preoţilor şi felul cum se îngrămădiseră la intrare.

— Haideţi să plecăm de aici, zise el. Şi să sperăm că nu va trebui să luptăm acum, când suntem înconjuraţi de mii de oameni.

Se uită peste umăr, la Cortes. Se întreba ce avea de gând. Devenise periculos şi imprevizibil în ultima vreme. Nu mai era acelaşi om cu cel care plecase din Santiago de Cuba, cu şapte luni în urmă.

Cortes se uită şi el la preoţi.

— Se pare că au balauri cu capete de om în aceste catedrale, spuse el, întorcându-se spre părintele Olmedo. Vei fi martorul meu. Jur să dărâm toţi idolii din acest regat şi să şterg fiecare picătură de sânge de pe aceste ziduri! Pentru că nu există decât un singur Dumnezeu, iar eu sunt slujitorul lui. Amin!

— Amin, repetă părintele Olmedo.

Cortes sări de pe statuie şi ieşi afară, în soare, trecând pe lângă preoţi. Iar ceilalţi se grăbiră să-l urmeze, nerăbdători să părăsească acest loc blestemat.

*

Mali se plimba prin piaţă, escortată de Flores şi vreo cinci soldaţi. Aici totul era de vânzare; piatră, calcar, grinzi de lemn pentru clădiri, oale de gătit, oglinzi de silex, fard de pleoape, ierburi pentru vindecarea puilor bolnavi, pene, sare, cauciuc, bitum. Negustorii vindeau cacao şi porumb, hamalii cărau coşuri cu mantii, fuste brodate, sandale. O prostituată îşi ridică fustele, expunându-şi picioarele tatuate. Bătrânele stăteau în genunchi lângă cocenii de porumb şi ardeii roşii expuşi pe covoraşe pentru vânzare. Mali simţi aroma mâncării, care plutea în acest târg aglomerat.

Deodată, lumea se dădu la o parte să facă loc unei femei într-o mantie superbă, împodobită cu bijuterii de onix. Era înconjurată de un cortegiu de sclavi. Mali o recunoscu imediat; o văzuse la ceremonia primirii lor. Era Pasărea din Trestii, mama celui mai important demnitar cholulan, Coiotul cel Furios.

Pasărea din Trestii aşteptă până când una din sclave cumpără o sută de bucăţi de hârtie din scoarţă de copac,

oferind în schimb douăzeci de boabe de cacao.

Mali le spuse celor din escorta ei să stea pe loc şi să aştepte.

— Pasăre din Trestii, o strigă Mali.

Femeia o privi mirată, fără să răspundă.

Mali îşi lăsase ochii în jos, să-şi arate respectul.

— Trebuie să-ţi vorbesc, Mamă.

— Nu văd ce am putea discuta.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Aceste cuvinte avură darul s-o îmblânzească. Se uită peste umărul lui Mali, la soldaţii spanioli.

— Nu te îngrijora, mamă, zise Mali. Nici unul din câinii aceia nu ştie limba elegantă. Nu înţeleg nici un cuvânt.

— Ce s-a întâmplat, copilă? murmură Pasărea din Trestii.

— Trebuie să scap de aceşti diavoli, zise Mali.

Pasărea din Trestii părea alarmată, dar nu surprinsă. Parcă s-ar fi aşteptat de mult la acest incident.

— Eşti sclavă?

— În venele mele curge sânge regal mexican; am fost fiica unui mare nobil, până când animalele astea m-au răpit din casa mea de la Painali. O să mă ajuţi?

Bătrâna ezită şi apoi îi spuse.

— Nu aici. La noapte. La mine acasă.

Şi, după ce aruncă o ultimă privire temătoare soldaţilor, se întoarse şi plecă, urmată de suita ei.

— Este a doua zi de când nu ni s-a adus mâncare, zise Alvarado. Oamenii sunt flămânzi. Doar n-or să se sature cu promisiunile cholulanilor?

Benitez se sprijini de masă.

— Norte a vorbit cu Totonocas. Au spus că au găsit găuri cu pari ascuţiţi, care ar ucide pe oricine ar cădea în ele, pe drumurile care duc afară din oraş. Au spus de asemenea că au văzut bolovani îngrămădiţi pe acoperişurile caselor, gata să fie rostogoliţi peste cei care ar încerca să scape în stradă. Cred că am fost atraşi într-o cursă.

Trecuseră trei zile de la intrarea lor triumfală în Cholula. Când sosiseră fuseseră găzduiţi într-un palat frumos, care dădea spre piaţă şi se ospătaseră cu porumb şi curcani. Dar

acum nu mai primeau nici un dram de mâncare şi soldaţii erau priviţi duşmănos când ieşeau pe străzi.

— Am auzit de şase ori scoicile sunând pentru a anunţa sacrificii în cinstea Păsării Colibri, zeul Războiului, zise Leon. Am impresia că ne sfidează.

— Eu am auzit alt zvon, spuse Sandoval. Că Motecuhzoma a promis o mare cantitate de aur cholulanilor dacă vor reuşi să aducă douăzeci dintre noi în capitala lui, să fim sacrificaţi pe altarele zeilor.

Discuţia fu întreruptă de alt şuierat, nu departe. Altă inimă oferită lui Huitzilopochtli.

Oamenii se înfiorară, amuţind speriaţi.

— Au evacuat femeile şi copiii, zise Jaramillo, după un timp. I-am văzut azi dimineaţă mergând cu sutele spre poalele dealurilor.

Ordaz îşi încrucişa braţele, pufnind dispreţuitor.

— Tu eşti unul din cei care au strigat în gura mare să ne întoarcem, acum câteva luni, îi reaminti de Grado.

— De atunci am văzut aurul adunându-se şi *caudillo* ne-a condus spre victorii imposibile. Şi oricum nu putem da înapoi.

— Atunci ar trebui să-i băgăm pe texcalani în oraş, cu noi, zise Alvarado.

Cortes părea pierdut în gânduri.

— Poate că exagerăm. Chiar dacă nu ne iubesc ca texcalanii, încă nu sunt convins că vor să ne trădeze.

Apoi se întoarse spre Mali, care nu scosese nici un cuvânt până atunci.

— Tu ce părere ai, dona Marina?

*

Luna se lăsase în spatele dealurilor. O siluetă intră în grabă într-unul din marile palate de lângă piaţă. Un servitor o escortă într-o cămăruţă luminată de-o torţă.

Casa era tăcută; dormeau cu toţii.

— Diavolii spanioli te-au urmărit până aici? o întrebă

Pasărea din Trestii.

Mali clătină din cap.

— Am fost foarte atentă. M-am strecurat pe lângă santinele, în timp ce restul dormeau.

Pasărea din Trestii îi făcu semn să se aşeze lângă ea, pe covorul roşu. Alt servitor aduse căni aburinde cu *chocoatl.* Lui Mali îi tremurau mâinile în timp ce ţinea cana din lut.

„Fata este îngrozită”, se gândi Pasărea din Trestii. „Ce barbari! Îndrăznesc să vină aici cu ucigaşii aceia de texcalani şi conducătorul lor are tupeul să se dea drept Şarpele cu Pene.”

Bătrâna o studia atentă. Era slabă, dar i se părea normal, după cât suferise. Însă i se părea drăguţă şi foarte tânără. Dar exista pericolul să poarte în pântece sământa vreunuia din aceşti barbari. Aceasta ar putea fi o problemă.

— Povesteşte-mi despre tine, o îndemnă Pasărea din Trestii.

— M-am născut la Painala, nu departe de Coatzacoalcos. Mama era mexicană, fiica unui mare nobil, rudă cu Faţă în Apă, bunicul lui Motecuhzoma. Iar tata era *cacique*-le aşezării..

Pasărea din Trestii tresări bucuroasă. Avusese dreptate să se încreadă în instinctele ei. Dacă această Malinali avea într-adevăr sânge regesc – lucru care se putea verifica imediat – va fi foarte preţioasă ca soţie. Toţi ştiau că nu puteai avansa în ierarhia curţii regale decât dacă erai rudă de sânge, indiferent cât de îndepărtată, cu împăratul.

— Într-o zi, spaniolii şi-au aşezat tabăra lângă satul meu şi m-au răpit, continuă Mali. M-au obligat să stau cu ei, împotriva voinţei mele. Când au descoperit că ştiu limba elegantă şi vorbirea animalică a mayaşilor, m-au ţinut să le traduc. Şi m-au obligat să le învăţ limba ca să comunic direct cu ei.

— Ce-i cu acest Malinche care pretinde că este Şarpele cu Pene?

— La început, când l-am văzut, am crezut şi eu că legenda ar putea fi adevărată. Seamănă cu el şi oamenii lui au multe puteri magice, cum ar fi beţele lor de foc şi şerpii

de fier care scuipă foc şi fum. Dar am observat că sunt muritori, la fel ca noi. Acum îmi dau seama că vor doar să ne fure aurul, ciocolata şi jadul.

— Ştiam eu că nu este zeul, zise bătrâna, luând-o de mână pe Mali. Cred că ai suferit mult.

— Dacă aş încerca să fug, mi-e frică să nu mă omoare. Nu ştiu ce să fac.

— Nu te îngrijora. Poate o să te ajut. Eşti o fată drăguţă şi bine educată. Descendenţa ta nobilă o să-ţi asigure un soţ bun. Meriţi altă soartă.

— Mai întâi ar trebui să scap de aceşti spanioli.

— Aş putea să te ascund aici.

— Spaniolii s-ar înfuria să vadă că am dispărut. M-ar căuta peste tot.

Pasărea din Trestii ezită, întrebându-se dacă era momentul potrivit să vorbească. Dar nu se mai putea abţine, aşa că izbucni.

— Morţii nu pot face tărăboi, micuţă Mali.

— Morţii?

Bătrâna clătină din cap.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun…

Fata rămase cu gura căscată.

— Cum? Ce o să se întâmple?

Pasărea din Trestii ezita încă. Apoi coborî glasul, ca şi când s-ar fi temut să n-o audă cineva.

— Soţul meu şi alţi demnitari au comunicat în secret cu Motecuhzoma. Marele Conducător a poruncit să-i ucidem pe străini. Vor fi înfometaţi şi înjunghiaţi când vor încerca să iasă din oraş.

Mali o privi uimită.

— Nu vreau să mori împreună cu ei. Am un fiu de însurătoare. Dacă spaniolii ăştia nu ţi-au lăsat vreun monstru în burtă, poţi să-ţi înnozi mantia de a lui şi să trăieşti din nou cu adevărat.

— Ah, ce mult aş vrea, murmură Mali. Dar este imposibil. I-au învins pe texcalani, deşi erau mult superiori numeric. Sunt nişte diavoli.

— Poate că au fost diavoli pe câmp, dar în oraş o să-i

prindem în cursă şi nu vor putea să se desfăşoare.

Mali o apucă de mâini, nerăbdătoare.

— De când visez momentul acesta! exclamă ea. Dar cum o să scap? Ce trebuie să fac?

— Deocamdată nu trebuie să faci nimic. Vom aştepta până în ultimul moment, ca să nu trezim suspiciuni. Cum îi vezi pregătindu-se de plecare, vino aici să te ascunzi până se termină totul.

Mali rămase tăcută. Pasărea din Trestii îi puse o mână pe braţ.

— Te-au brutalizat, micuţă Mali? Te-au pus să faci lucruri cumplite?

— Am crezut că sunt zei, zise ea. Ce proastă am fost! exclamă fata începând să plângă.

Pasărea din Trestii o luă în braţe. Biata de ea.

Jurase să păstreze secretul, dar ce putea să facă? De ce să moară o mexicancă nobilă laolaltă cu diavolii aceia? Era de datoria ei s-o salveze. Şi dacă vor putea să-i verifice descendenţa, fiii ei aveau şanse să ajungă la curtea împăratului.

*

A doua zi, Cortes a trimis un mesaj celor doi *caciques* la Cholula, Stăpânului lui Aici şi Acum şi Stăpânului Lumii de Sub Pământ, anunţându-i că va părăsi oraşul a doua zi de dimineaţă. Cerea hrană pentru drum şi hamali să care proviziile, precum şi o mie de luptători să-i apere. Dorea de asemenea ca nobilii oraşului să fie prezenţi în curtea templului Şarpelui cu Pene pentru o ceremonie de rămas bun.

Cincizeci şi unu.

Se lăsase o linişte ciudată, nefirească. Aproape două mii de războinici cholulani şi hamali se adunaseră în curtea spaţioasă, conduşi de nobilii lor. După ce au intrat toţi înăuntru, soldaţii spanioli au închis porţile în urma lor şi le-au baricadat.

Cholulanii s-au uitat în jur şi au văzut fălcile negre ale şerpilor de oţel îndreptate spre ei. Spaniolii cu feţele lor de foc ocupaseră poziţii pe treptele piramidei şi pe ziduri. Liniştea devenise apăsătoare.

Cortes apăru pe calul lui, urmat de Mali, pe jos.

Se opri la câţiva paşi de Stăpânul lui Aici şi Acum şi de Stăpânul Bogăţiilor de Sub Pământ şi-i privi încruntat. Apoi, i se adresă lui Mali.

— Salută-i pe aceşti nobili cholulani, zise el pe un ton răsunător. Spune-le că este frumos din partea lor că au venit să-şi ia rămas bun de la mine în această frumoasă dimineaţă. Spune-le de asemenea că sunt foarte furios. Am venit aici cu gânduri paşnice, prieteneşti şi nu m-am aşteptat să fiu primit cu atâta ostilitate.

Mali îi împărtăşi acest mesaj Stăpânului lui Aici şi Acum, care părea uluit.

— Malinche este nemulţumit de locuinţele oferite lui şi oamenilor săi? întrebă el.

Mali îi traduse lui Cortes, care o privi drept în ochi. Parcă ar fi simţit nevoia să-l încurajeze. „Dar nu ştiu mai multe decât ţi-am şoptit noaptea trecută, în pat”, se gândi ea.

— Întreabă-l de ce a încercat să ne înfometeze, ca să ne facă să plecăm din oraş? zise Cortes.

Când auzi întrebarea, Stăpânul lui Aici şi Acum intră în panică.

— Iertare. Aşa ne-a poruncit Motecuhzoma însuşi, se bâlbâi el. Ce era să facem?

Mali îl privea fix; se pricepea foarte bine să mintă.

— Spune că a primit ordine de la împărat, îi comunică ea lui Cortes..

Iapa cea mare a lui Cortes pufni şi bătu din copite. Cortes îi privea împietrit.

— Spune-i că ştiu tot despre minciunile lui.

Mali se întoarse spre nobilii cholulani. Coiotul cel Furios o urmărea din spatele Stăpânului Lumii de Sub Pământ.

— V-am prevenit înainte să intrăm în acest oraş că stăpânul meu poate să vă citească gândurile. Ştie că Motecuhzoma v-a dat aur ca să ne întindeţi o cursă. Ştie că aţi adunat bolovani pe acoperişuri şi aţi pus capcane pe străzi…

Coiotul cel Furios făcu un pas înainte.

— Astea sunt bârfele mamei! strigă el. A trăncănit prin piaţă! Totul este o minciună!

Cei doi conducători ai oraşului nu ştiau ce să mai creadă. O priveau pe Mali şocaţi şi uluiţi.

— Nimic din tot ce s-a spus nu este adevărat, murmură Stăpânul Lumii de Sub Pământ. Ni s-a făcut frică. Două mii de texcalani, duşmanii noştri de moarte sunt la porţile noastre şi i-aţi băgat pe totonocas în oraş. Avem tot dreptul să ne luăm măsuri de apărare.

Mali se întreba dacă acesta era adevăratul motiv pentru care plecaseră atâtea femei şi copii din oraş. Poate că le era frică şi nu intenţionaseră să-i trădeze.

Dacă se înşelase?

— Motecuhzoma ne-a cerut să vă atacăm, zise Stăpânul Lumii de Sub Pământ, dar noi am refuzat. Cum să-l atacăm pe Şarpele cu Pene în propriul său oraş?

— Ce tot spun? o întrebă Cortes.

— Neagă totul.

Cortes nu mai ştia ce să creadă, la fel ca ea.

— Motecuhzoma este de vină, nu noi! strigă Stăpânul lui Aici şi Acum.

„Dacă ar fi stat liniştit”, se gândi Mali mai târziu, „ah, *dacă ar fi stat liniştit,* lucrurile ar fi evoluat poate cu totul altfel.” Dar când văzu furia zugrăvită pe faţa lui Cortes, nobilul înţelese că ei erau cei prinşi în cursă, nu spaniolii,

aşa că se întoarse şi-o rupse la fugă.

Cortes trase imediat sabia şi o lăsă în jos. Acesta era semnalul stabilit pentru oamenii săi.

*

O parte din cholulani au reuşit să scape de sub focul tunurilor şi muschetelor şi să se refugieze în piaţă. Dar acolo îi aşteptau lăncierii, călare. Au pierit toţi în timp ce restul locuitorilor de-abia se trezeau. După ce i-au măcelărit pe cholulani, soldaţii au constatat, spre uimirea lor că nu-i aştepta nici o armată pe acoperişuri şi nu li se pregătise nici o ambuscadă.

Puţinii cholulani care s-au năpustit pe porţile oraşului să scape de masacru, au dat peste texcalanii dornici să se răzbune pe vechii lor duşmani.

În tot acest timp, în curtea templului Şarpelui cu Pene, Mali îi privea pe spaniolii care terminau ce începuseră. Soldaţii măcelăreau fără milă răniţii.

Îl căuta pe Cortes, dar plecase.

Cincizeci şi doi.

Un fum negru se ridica din grinzile înnegrite ale unui acoperiş. Piciorul unui cadavru era năpădit de muşte. Un coiot tresări la apropierea lui şi apoi îşi continuă festinul. O amprentă însângerată se întindea pe zidul de chirpici.

Benitez îl văzu pe Norte împleticindu-se spre el. Avea sabia mânjită de sânge. Zâmbea.

— Pentru gloria lui Dumnezeu, Benitez! strigă el.

Dar Benitez rămase tăcut. Lupta de câteva luni şi credea că văzuse tot ce se putea mai rău pe câmpurile texcalanilor. Însă cele întâmplate depăşeau orice imaginaţie. Alunecă într-o baltă de sânge şi fu cât pe ce să cadă.

„Dacă îşi imaginaseră doar?" se întrebă Benitez. „Singurele noastre dovezi au fost bârfele unei bătrâne şi trăncănelile Totonocas. Ne-am lăsat convinşi de texcalani, care de-abia aşteptau o scuză ca să se răzbune pe mexicani."

— Nimic nu-l slăveşte mai mult, pe Dumnezeu ca măcelărirea femeilor şi copiilor, nu-i aşa, Benitez?

Benitez îl apucă de tunică şi-l trânti de perete.

— Ne aştepta aceeaşi soartă!

— Iartă-mă, am trăit alături de barbari timp de opt ani şi am uitat de îndatoririle sacre ale unui gentleman creştin.

— Şi tu ai sabia însângerată.

— L-am omorât pe unul din aliaţii noştri. Un texcalan. Încerca să violeze un copil. Doar ştiai că nu poţi avea încredere în mine. Ce ai de gând? Să mă atârni în ştreang?

Benitez îi dădu drumul.

— Cholulanii au avut dreptate, nu-i aşa? şuieră Norte. Am spus că se tem de texcalani şi am avut dreptate, nu? Noii noştri prieteni sunt mai răi ca nişte animale sălbatice.

— Mali a fost de vină! zbieră Norte, după el. Ea i-a forţat mâna!

*

Era noaptea, târziu, dar focurile de înmormântare pătau încă cerul negru.

Mali îl găsi pe Cortes îngenuncheat în faţa portretului Mamei cu Pruncul. Îşi ridică privirile, lăsând mâinile în jos.

— Zeii sunt uneori iertători, murmură el. Dar, uneori, nu au de ales şi trebuie să-şi pedepsească supuşii, nu-i aşa?

— Da, ajung chiar să ucidă copiii, zise ea.

N-avea cuvinte să descrie frământarea din sufletul ei. Parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, într-o lume populată de umbre, unde totul i se părea cenuşiu.

Cortes se închină şi se ridică în picioare. Ochii îi sclipeau ciudat. O apucă de braţ.

— N-am vrut să se ajungă aici. Şi-au făcut-o cu mâna lor.

— Nu ştiu, zise ea, clătinând din cap.

Încercă să se desprindă din strânsoarea lui.

— Poate că ai dreptate. Nu mai ştiai ce să crezi.

— Tu mi-ai spus de complot! şuieră Cortes. M-am încrezut în tine. Ai spus că eşti sigură!

— Aşa am crezut.

Îşi înfipse unghiile în carnea ei.

— Trebuia s-o fac. Acum nu va mai îndrăzni nimeni să se ridice împotriva noastră. Ceilalţi *cacique* ne-au trimis deja mesaje de pace.

— Au murit atâţia, murmură Mali.

— Trebuia s-o facem, repetă el.

O mângâie pe păr şi o luă în braţe. Mali nu se opuse când o întinse pe pat.

— Va fi totul bine, îi şopti el.

O posedă violent, la fel cum se înfrupta din tot ce cădea în mâinile lui. Fata se agăţă de el, sperând că sărutările şi îmbrăţişările lui îi vor alunga amintirile sângeroase şi strigătele celor măcelăriţi pe străzi.

Dar apoi, după ce se întinse lângă ea, îşi ciuli urechile şi le auzi din nou.

Cincizeci şi trei.

Tenochtitlán.

Păsările flamingo alunecau pe apă, reflectându-şi penele superbe, rozalii, pe luciul liniştit al lacurilor; papagali roşii-albăstrui alcătuiau un viu contrast cu vegetaţia verde. Un colibri minuscul zbura deasupra unei flori. Un vultur se înfrupta dintr-un cadavru proaspăt, scos din templu mai devreme.

Femeia-Şarpe urcă în grabă treptele galeriei care oferea o vedere panoramică asupra întregii grădini zoologice. Se miră să-l găsească pe Motecuhzoma în toane bune. După cele întâmplate la Cholula, crezuse că va fi distrus. În schimb, părea relaxat şi încrezător.

— Stăpâne, m-ai chemat, zise slujitorul, târându-se pe coate şi genunchi.

— Vreau să transmiţi un mesaj la Cholula în numele meu.

— Va fi cum porunceşti.

— Trimite mesageri cu daruri pentru Malinche şi spune-le să-l felicite pentru că i-a pedepsit pe aceşti cholulani. Trebuie să-l asigure că n-am avut nici un amestec şi să-l invite să vină cât mai degrabă la Tenochtitlán, pentru că îl aştept cu nerăbdare.

Femeii-Şarpe nu-i venea să creadă ce auzea.

— Dar, mărite stăpâne, până acum am făcut tot ce am putut să-l oprim.

— Nu mai avem de ce să ne temem de acest Malinche. Şi-a vărsat toată furia asupra cholulanilor. Să vină cât mai repede, dacă aşa doreşte.

— Cum porunceşti.

Femeia-Şarpe plecă târându-se, la fel cum venise.

Un fluture verzui zbură deasupra capului său. Motecuhzoma zâmbi. Veştile masacrului îi domoliseră spaimele. Deşi Şarpele cu Pene era stăpânul luminii, avea şi o parte întunecată, ca orice zeu. Masacrul de la Cholula compensa toate sacrificiile umane făcute aici, în numele lui. Era dovada divinităţii sale.

Acum, după ce se convinsese că era zeu, nu om, Motecuhzoma se calmase brusc. Şi-a petrecut restul zilei singur, ascultând păsările şi nu se întoarse la palat decât mult după miezul nopţii.

*

Mali rămase treză mult timp. Îi simţea răsuflarea caldă, pe piept. Se mişcă încet. Peştera plăcerilor o săgeta de durere. „N-ar trebui să te aştepţi să se poarte blând cu tine”, îşi spuse ea. „Bărbaţii nu sunt aproape niciodată atât de blânzi pe cât par. Iar el nu este om, ci zeu.”

Ştia că nu dormea. În curând o să se ridice să-şi pună armura şi să controleze santinelele, aşa cum făcea în fiecare noapte, după masacru. Din ziua aceea devenise certăreţ, agitat. Se întreba dacă era chinuit de aceleaşi coşmaruri ca şi ea.

Îşi aminti ce-i spusese: *Totul va fi bine.*

„Oare va fi bine?” se întrebă Mali. O obseda faptul că o trădaseră pe Pasărea din Trestii. „Dacă fiul ei, Coiotul cel Furios, avusese dreptate şi nu fuseseră decât aiurelile unei bătrâne? Dacă trăncănelile ei condamnaseră la moarte mii de oameni?

Şi Cortes? Spunea că nu era zeu, dar se comporta la fel de imprevizibil ca oricare din ei. Când îngenunchea dinaintea Mamei cu Pruncul, dărâmând altarele de sacrificii, când măcelărea şi pârjolea un oraş întreg.

Avea dreptate; după ce-i distrusese pe cholulani, obţinuseră rezultatele dorite. Dar unde era Stăpânul ei cel Înţelept?” Îi trecuse prin gând, pentru prima oară, că s-ar putea să nu fie Şarpele cu Pene, chiar dacă o fi zeu, sau o

avea un zeu în el.

Gândul acesta îi sugea toate puterile; o golea pe dinăuntru. Parcă s-ar fi trezit noaptea într-o pădure şi se temea pentru că nu ştia din ce direcţie veneau noii monştri.

Cincizeci şi patru.

Cholula.

Cortes admira noile daruri trimise de Motecuhzoma. Aurul şi bijuteriile de la picioarele sale valorau peste două mii de coroane; în afară de mormanul înalt cât un om de mantii frumos brodate.

„Se pare că generozitatea lui Motecuhzoma sporeşte pe măsură ce-i ucid supuşii.”

Observă privirile atente ale lui Mali. Se întreba la ce se gândea. În ultima vreme era greu să-i descifrezi gândurile. După masacrul de la Cholula devenise retrasă şi tăcută. Dar tocmai ea fusese cea care-l sfătuise ce să facă. Nu mai înţelegea nimic.

— Transmite-le salutul meu şi întreabă-i ce mesaj îmi aduc de la regele lor.

Mali le traduse şi apoi se întoarse spre Cortes.

— Stăpânul lor, Motecuhzoma, îţi transmite salutări şi regretă atitudinea cholulanilor. Marele Conducător i-a considerat întotdeauna drept un popor nesuferit şi bănuieşte că te-ai purtat prea blând cu ei. Iar acum se întreabă cum de poţi suporta compania texcalanilor şi nu te grăbeşti să vii în capitala lui. Aceşti oameni se oferă să te conducă şi să-ţi asigure hrană şi adăpost pe parcursul călătoriei.

— Deci s-au schimbat lucrurile, murmură Cortes.

— Nu m-ar mira, zise el. Tot ce se petrece în ţara aceasta nu pare să fie decât o iluzie. Inclusiv propria mea existenţă şi a ta.

Nu-i răspunse.

Cortes îşi masă mâinile. Nu mai dormise bine după masacru. Părintele Olmedo îl asigurase că acţionase în interesul bisericii şi al statului, pentru că supravieţuitorii cholulani se convertiseră imediat la creştinism. Cu toate că

preoţii nu consideraseră necesar, se spovedise şi fusese absolvit de păcate.

Dar coşmarurile nu-i dădeau pace.

— Mulţumeşte-le pentru cadouri şi spune-le că de-abia aştept să-l cunosc pe împăratul lor.

După plecarea emisarilor, rămase singur cu Mali. Ochii ei negri erau de nepătruns. Greu să afli ce gândea.

Nu era doar o amantă pentru el. O posedase de atâtea ori şi descoperise o pasiune nebănuită pe care n-o mai întâlnise la donele creştine din Spania şi Cuba. Trupul ei întunecat devenise un paradis al poftelor sale sexuale.

Dar iată că acum se temea de ea. Fără ajutorul ei n-ar fi ajuns atât de departe; nu i-ar fi învins nici pe totonocas, nici pe texcalani. Mali îl salvase de perfidia cholulanilor. Acum avea nevoie de ea mai mult ca oricând. Dacă-l părăsea, nici o putere din lume nu va mai putea să-l salveze.

În clipa de faţă, destinul lui se afla în mâinile ei. Nu mai nutrise asemenea sentimente pentru nici o femele din lume. Şi nu-şi dădea seama dacă o ura sau o iubea.

Îşi trecu degetele prin părul ei.

— Ei, *chiquita,* vom porni deci spre Tenochtitlán!

— Da, stăpâne, îi răspunse Mali.

Dar îmbrăţişarea ei era complet lipsită de căldură sau afecţiune.

*

Lumânările de ceară ardeau în cupe de rubin, reflectându-şi flacăra pe armura lui Benitez, atârnată de perete. Floarea Ploii stătea pe un covoraş de trestie, cu Benitez lângă ea. Mânca iepure prăjit şi prăjituri de porumb. Norte, cu braţul prins de gât, deşi acum putea să-l mişte uşor, se aşezase posomorât în cealaltă încăpere, despărţită de o perdea.

Ploaia bătea pe acoperiş şi vântul aducea cu el răsuflarea fetidă a junglei. Lemnul de santal care ardea într-un suport de metal nu reuşea să alunge duhoarea de putreziciune.

Norte observase că Floarea Ploii îşi pictase flori pe picioare şi îşi vopsise buzele şi pleoapele. O lumină sălbatică sclipea în ochii ei. „Oare s-a aranjat aşa pentru Benitez? Puţin probabil.”

— Vreau să fac dragoste cu tine, îi spuse Norte în chontal maya.

Dar fata nu-i răspunse. Benitez tresări.

— Ce vrei?

— Am întrebat-o la ce se gândeşte, senor.

Indiferenţa lui Benitez îl scotea din sărite. I-ar fi fost mai uşor să-l urască, dar cum să urăşti un om care te-a salvat de la şreang şi a înfruntat moartea alături de tine, pe câmpul de luptă?

Deasupra capetelor lor, oamenii erau devoraţi de un şarpe uriaş. Chinurile lor nesfârşite erau imortalizate pe piatra vulcanică a zidurilor palatului. Spaniolii se arătaseră dezgustaţi faţă de această artă sălbatică. Norte se întrebase în sinea lui cum ar reacţiona un mexican dacă ar intra în casa unui creştin şi ar vedea crucea pe care era răstignit un bărbat gol.

— Vrei să-l întrebi pe stăpânul nostru când o să plecăm din locul acesta? murmură Floarea Ploii. Miroase a moarte.

Benitez încuviinţă din cap.

— Spune-i că nici eu nu mai suport, dar hotărârea nu-mi aparţine.

El şi Norte se uitau unul la altul. „Oare la ce se gândea?” se întrebă Norte. „De ce nu face ceva? S-au băgat într-un joc subtil. Probabil că vrea să facă pe superiorul. Ar fi fost prea simplu să mă ucidă. Vrea s-o cucerească, nu se mulţumeşte doar să se culce cu ea. Sau poate că îl nedreptăţesc. Poate că nu suportă să vadă un om murind pe nedrept.”

— Tânjesc să intru din nou în peştera ta, îi spuse Norte Florii Ploii.

Dar fata se prefăcea că nu-l aude.

— Vrei să-l întrebi dacă o să ne întoarcem pe coastă?

Norte se uită la Benitez.

— Întreabă încotro o să plecăm de aici?

— Cred că stăpânul nostru Cortes intenţionează să mărşăluim spre capitala lui Motecuhzoma.

Benitez clătină din cap.

— Înseamnă că este nebun. Nu poţi să-l convingi să ne întoarcem pe coastă?

— Nu poţi să-i spui vântului de unde să bată!

— Ştii ceva despre mexicani, Benitez?

— Dar tu?

— Doar ce am auzit de la Floarea Ploii.

— Atunci spune-mi, mă interesează.

— A trecut doar un secol de când mexicanii mâncau viermi în deşert. Prin natura lor, sunt nişte sălbatici. Toată lumea o ştie, inclusiv ei.

— Atunci cum au ajuns atât de puternici?

— Pentru că au fost întotdeauna mari luptători. Singurul lor atu este armata, cu adevărat formidabilă.

— Câţi oameni are? Douăzeci, cincizeci de mii?

Norte o întrebă pe Floarea Ploii. Chiar şi el părea uimit de răspuns.

— Cel puţin o sută de mii. Ce zici, mai vrei să-l urmezi pe Cortes la Tenochtitlán?

Benitez părea vădit impresionat. „Se şi vedea prăjindu-se la foc mic, dinaintea altarului Păsării Colibri”, se gândea Norte.

— Probabil că nu are noţiunea numerelor, zise Benitez după o clipă.

— Din contră, spune că a socotit numai mexicanii. N-a numărat şi armatele Triplei Alianţe, formate din texcocani şi tocubani.

Norte se îndoia că aceste cifre impresionante or să-l oprească pe Cortes. Probabil că aflase deja, de la Malinali.

Se uită la covoraşul unde Benitez se va culca alături de Floarea Ploii. „Ce n-aş da să fiu în locul lui”, se gândi el. Uneori, se visa pe Insula Cozumel, cu Floarea Ploii în locul nevestei urâte şi nesuferite.

De când plecaseră din ţinutul texcalanilor avusese puţine ocazii să fie cu ea. Dar acum găsise un loc în afara oraşului, unde se puteau strecura pe furiş. Însă, în ultima vreme

începuse să-l evite.

Se temea probabil de Benitez.

— Sunt obosit, îi spuse el lui Benitez. Pot să mă culc?

Benitez încuviinţă din cap.

— Te-aş ruga să-mi faci încă un serviciu, zise el înainte să plece. Spune-i că... o s-o iau cu mine, dacă vom scăpa cu viaţă din această expediţie şi ne vom întoarce în Cuba. O să mă căsătoresc cu ea într-o biserică catolică şi va putea să meargă oriunde cu capul sus.

Norte îl privi mirat. „Fir-aş al naibii! Cred că tu o să te mândreşti cu fapta ta, dar ea? O să meargă bucuroasă la braţul unui spaniol sau o să-i fie ruşine? Nici măcar nu încerci să-i înţelegi pe aceşti băştinaşi, ipocritule! Vrei să fie ca tine, atâta tot.”

Norte se întoarse spre Floarea Ploii.

— Spune că te place foarte mult şi este fericit să te aibă în patul lui. Dar trebuie să înţelegi că are deja o soţie în Cuba. După Tenochtitlán, vei fi liberă să te întorci la oamenii tăi.

Zicând acestea, dădu perdeaua la o parte şi ieşi în noapte.

*

— Tocmai am primit ambasadorii lui Motecuhzoma, zise Cortes. Ne-au invitat la Tenochtitlán.

Se lăsase o linişte apăsătoare. Cortes se uită la adjunctul său.

— Ei, Alvarado?

Spaniolul îşi împinse bărbia înainte.

— Am discutat între noi, zise el, uitându-se la Benitez. Se pare că aceşti mexicani sunt mult mai puternici decât am anticipat. Se spune că pot aduna o armată de o sută de mii de oameni.

— Nu mergem la Tenochtitlán să luptăm.

— Doar nu crezi că or să ne primească bucuroşi, cu braţele deschise, după măcelul de aici?

Cortes se uită în jurul mesei.

— Ba da, pentru că acum se tem de noi.

— Chiar şi texcalanii ne-au sfătuit să ne întoarcem, insistă Benitez.

— Texcalanii nu fac parte din Consiliul nostru de război.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la Vera Cruz, zise de Grado.

Lui Cortes nu-i venea să creadă. Tot la asta le era gândul?

— Bine, zise el şi se aşeză.

— *Caudillo?* îndrăzni Sandoval.

— Foarte bine, repetă comandantul. Duceţi-vă la Vera Cruz. Staţi acolo în mlaştinile de pe coastă să vă îmbolnăviţi de friguri şi să muriţi, dacă aşa vreţi. Pe urmă, o să vă întoarceţi în Cuba, unde va trebui să predaţi guvernatorului toate comorile plătite cu sângele nostru.

Se făcuse linişte. Nimeni nu îndrăznea să-l privească pe Cortes în faţă.

— Am ajuns atât de departe şi vreţi de fiecare dată să vă întoarceţi. Aţi uitat că trebuie să răspândim cuvântul Domnului?

— Cortes are dreptate, zise Benitez. Am ajuns prea departe ca să ne întoarcem din drum.

— Şi aliaţii noştri? îl întrebă Alvarado.

— Totonocas vor să se întoarcă la Cempoallan. Au pierdut prea mulţi oameni în luptele cu texcalanii şi sunt împovăraţi de prada de război furată, luată din Cholula. Deoarece nu-i pot convinge să rămână, i-am lăsat în voia lor.

— Şi texcalanii? se interesă Sandoval. Or să ne părăsească şi ei?

— Dimpotrivă. Cel care Râde de Femei a fost anunţat de Inelul Viespii cel Bătrân că ne dă zece mii de războinici.

Alvarado zâmbi.

— Aşa mai merge.

— Dar am refuzat oferta, spuse Cortes.

Alvarado rămase cu gura căscată.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— *Caudillo!* exclamă Jaramillo.

— Cu zece mii de oameni nu ne putem război împotriva unei naţiuni întregi; în schimb putem trezi furia împăratului. Nu poate permite pătrunderea unui număr atât de mare de duşmani pe teritoriul lui. Când vom intra în Valea Mexicului, trebuie să ne întâmpine ca pe nişte prieteni, nu ca pe nişte duşmani.

— Deci mergem singuri? îl întrebă Sandoval.

— Nu, o să luăm două mii de texcalani, cu condiţia să-şi ascundă armele şi să treacă drept hamalii noştri.

De Grado încercă să protesteze. Cortes sări în picioare.

— Să dea Dumnezeu să vă căiţi pentru intransigenţa voastră! Ce mai doriţi de la mine? Mi-aţi cerut să întemeiez o colonie şi am întemeiat-o. Mi-aţi cerut să găsesc aur şi v-am umplut de bogăţii, forţând mâna lui Motecuhzoma. V-aţi rugat să scăpaţi teferi de pe câmpurile texcalanilor şi i-am obligat să se predea.

Benitez îşi muşcă limba. Cortes avea de gând, se pare, să se împăuneze cu toate meritele, dar nu era de acord nici cu de Grado, aşa că îşi ţinu gura.

Se întoarse s-o privească pe Mali. În ochii ei se trezea aceeaşi nesiguranţă ca într-ai lui. *Fără Cortes, nu avem nici o speranţă. Iar cu el mergem la moarte sigură.*

Ce să aleagă?

Cortes se ridică.

— Aştept hotărârea voastră. Doar sunteţi nişte căpitani creştini, cu capul pe umeri. Dacă doriţi să vă întoarceţi în Cuba săraci – dacă n-or să vă măcelărească între timp Totonocas şi texcalanii – atunci o să vă conduc spre casă. Dar, dacă alegeţi să răspândiţi cuvântul Domnului şi să vă îmbogăţiţi la Tenochtitlán mai mult decât aţi visat vreodată, vom urma steagul lui Cristos.

După aceste cuvinte ieşi, lăsându-i singuri.

Cincizeci şi cinci.

Au plecat din Cholula în prima zi a lunii Păsării Flamingo. Solii mexicani i-au condus prin trecătorile înalte dintre Omul Învăluit în Fum şi Femeia Adormită, cei doi vulcani care păzeau poarta Văii Mexicului.

Steagurile pâlpâiau în vântul îngheţat. Era ultima parte a călătoriei.

Se temeau cu toţii.

Poate chiar şi Cortes.

*

Urcau abrupt, învăluiţi în ceaţă. Nu se vedea nici la un metru în jur. Era lumea şopârlelor, a stâncilor şi copacilor singuratici, schilodiţi de degetele îngheţate ale vântului de iarnă.

S-au oprit la un izvor. Floarea Ploii s-a aplecat să bea; simţea nevoia să se odihnească. Îşi dădu cu apă rece pe faţă şi îşi astâmpără setea. Văzu o figură în apă, lângă ea.

— Surioară, murmură Mali.

Floarea Ploii o luă de mână şi o strânse.

— Mămico. Credeam că o să-l convingi pe marele stăpân să nu ne aducă aici, îi şopti Floarea Ploii.

— Ar fi la fel de imposibil ca şi când ai încerca să legi un vultur de pământ. Îşi doreşte mai mult decât orice să ajungă la Tenochtitlán.

— Tot mai crezi că este Şarpele cu Pene?

— Poate nu acela pe care-l visam în copilăria noastră.

— Nici nu încape îndoială. Mai aud şi acum ţipetele femeilor din Cholula.

Unul din texcalani, Cel care Râde de Femei, le urmărea, după mormanele de cufere. Faţa lui pictată în galben şi alb era imposibil de descifrat. Oare le dispreţuia sau le privea conspirativ?

— Nu spaniolii au măcelărit femeile şi copiii cholulani, zise Mali.

— Dar n-au făcut nimic să oprească măcelul. Nu-i iubesc pe cholulani, Mali, însă mă întreb dacă spaniolii sunt mai buni ca ei. Săbiile lor sunt la fel de ascuţite ca hangerele preoţilor lui Motecuhzoma.

Mali nu voia să discute despre acest subiect. Mai bine să-şi alunge amintirile neplăcute, decât să încerce să ghicească latura întunecată a caracterului lui Cortes. Se ridică în picioare, dar Floarea Ploii o apucă de braţ.

— Poţi rupe vraja lui! murmură ea. Stă în puterea ta s-o faci. Nu poate vorbi cu Motecuhzoma fără ajutorul tău!

— Crezi că ar fi mai bine să-i ajutăm pe mexicani?

— Cred doar că te înşeli în privinţa lui Cortes. Nu este un om bun.

— Te aştepţi la bunătate din partea unui zeu? Uită-te în jurul tău. Dacă zeii ar fi buni, copiii n-ar mai muri de boli şi nici noi n-am suferi de foame când nu se fac recoltele.

Câţiva soldaţi spanioli le priveau atraşi de conversaţia lor înverşunată.

— Are un zeu în el, surioară. Chiar dacă nu este Şarpele cu Pene, trebuie să fie alt zeu. Dar altul este motivul pentru care nu pot să-l părăsesc.

— Care?

— Îl iubesc.

Îşi trecu degetele prin părul Florii Ploii.

— Chiar tu mi-ai spus odată că viaţa este doar un vis şi durează o clipă. Toate spaimele noastre sunt ca umbrele făcute pe perete de mâna unui copil. Trebuie să ne lăsăm conduşi de inimile noastre. În cele din urmă, nu contează nimic, oricum.

Coloana îşi reluă marşul. Mali alergă să i se alăture lui Cortes.

Floarea Ploii o privi până se pierdu în ceaţă. „Cred că te înţeleg, Mali. Îndemnurile inimii sunt lipsite de sens, dar ne împing la fapte nebuneşti, uneori. Când mă uit la biata mea viaţă, mă întreb de ce am riscat atât de mult să iubesc un bărbat, ca apoi să cad sub vraja celui pe care l-am trădat,

în ciuda contradicţiilor, stângăciei, blândeţii şi mărinimiei lui severe.”

Benitez o privea de pe calul lui.

— *Caro,* murmură ea, în limba aceea ciudată. *Caro mia.*

Nu-i venea să creadă că era atât de uşor.

*

În vârful culmii, Cortes trase de hăţuri şi scoase busola din buzunar. Mexicanii vorbeau în şoaptă între ei, privindu-l atenţi.

Mali apucă hăţurile.

— Vor să ştie ce este în cutia la care te uiţi.

— Este o busolă, îi spuse Cortes, întinzând mâna s-o vadă. Acul este îndreptat întotdeauna către nord. Mă ajută să-mi dau seama în ce direcţie mergem.

Era un răspuns ridicol, dar n-avea cum să scoată adevărul de la el. Se întoarse spre mexicani.

— Este o oglindă care arată viitorul, zise ea. Şi-l ajută de asemenea să citească gândurile oamenilor.

Mexicanii căscară ochii uimiţi.

*

În seara aceea au poposit într-un sat, la umbra marilor vulcani. Omul Învăluit în Fum aruncă o trombă de cenuşă în aer, împroşcând cerul cu nori negri în ciuda vântului puternic. Alt semn rău.

Spaniolii s-au adăpostit în cele câteva case ale aşezării, în timp ce texcalanii s-au ghemuit în jurul focului, pe deal, tremurând în mantiile lor.

Când s-a lăsat noaptea, Cortes şi-a adunat căpitanii în casa de chirpici unde se instalase. Dar Mali nu era acolo. Nu apăru nici când terminară de vorbit. Cortes se pregătea să dea ordin oamenilor săi s-o caute prin sat. Când apăru în pragul uşii, roşie la faţă şi agitată.

— Unde ai fost? o întrebă Cortes.

— *Cacique* m-a chemat să-mi vorbească.

Cortes se încruntă.

— Da?

„Alte veşti proaste?” se întrebă el.

— Ce-a vrut?

— Susţine că soldaţii lui Motecuhzoma ne-au pregătit o ambuscadă pe drumul spre Chalco.

— Aşa deci, zise el, aşezându-se la loc. Acesta este unicul drum spre capitală?

— Mai este unul, prin munţi, dar mexicanii au blocat trecătoarea.

„Ce trădători!” îşi spuse Cortes. Acest Motecuhzoma se va căi amarnic pentru faptele lui!”

— Şi de ce *cacique*-le ţi-a oferit aceste informaţii?

— La fel ca toţi ceilalţi. Îi urăşte pe mexicani. I-au luat cele mai fertile pământuri, i-au răpit toate femeile frumoase şi au înrobit toţi bărbaţii puternici ai satului. Cel puţin o dată pe an, la ospăţul Aducătorului de Ploaie ia băieţi şi fete să-i sacrifice pe altarele lui. Sigur, *cacique*-le nu vrea să se pună rău cu mexicanii, dar speră sa le venim de hac.

— Văd că acest Motecuhzoma este foarte „iubit”.

— Nu-i popor din acest imperiu care să nu-l urască, zise Mali plină de venin.

Cortes se gândi un timp şi apoi îi spuse:

— Întoarce-te la *cacique.* Mulţumeşte-i pentru sfat şi promite-i că în curând, nu va mai avea de ce să se teamă de măcelarii din Tenochtitlán. Pe urmă întoarce-te aici. Trebuie să vorbim.

Cincizeci şi şase.

Erau ghemuiţi sub pături şi ascultau vântul care gemea pe străzile satului.

— Ce voiai să-mi spui? o întrebă el.

Stătea cu capul pe pieptul lui. Simţea că îl respingea într-un fel, chiar şi acum.

— Te iubesc, *chiquita.* Eşti în siguranţă alături de mine.

Mali inspiră adânc. Se pare că se hotărâse să-i mărturisească, în sfârşit.

— Am învăţat *nahuatl* de la mama mea, zise ea. Era o mexicancă de origine nobilă.

Cortes dădu din cap, ca şi când ar fi bănuit de mult. Îl luă mâna, o duse la buze şi-i sărută degetele.

— După ce a murit tatăl meu, mama s-a recăsătorit şi a avut un băiat cu noul ei soţ. Ştiam că voia să mă înlăture de la moştenire şi să-mi răpească inclusiv pământurile lăsate de tata. Mama trebuia să aleagă între mine şi el.

Îi tremura vocea.

— Într-o zi, oamenii din sat au început să se îmbolnăvească. M-am îmbolnăvit şi eu şi una din sclavele noastre. Într-o noapte, în timp ce zăceam răpusă de febră, am auzit-o pe mama rugându-se Zeului Umbrelor să mă ia. Ar fi scăpat de toate problemele. Dar n-am murit. Sclava noastră a trecut pe tărâmul celălalt, însă eu am supravieţuit. Dar mama avea o minte diabolică – doar fusese crescută de mexicani – şi a găsit o soluţie ingenioasă.

De-abia mai vorbea. Cortes o strânse la piept.

— Probabil le spuseseră tuturor că am murit. Mi-au pus o bucată de jad între buze, m-au învelit într-o pânză din cap până-n picioare şi au aruncat-o pe Ce Matinali Tenepal pe rugul morţilor. Numai că trupul din giulgiu nu era al meu, ci al sclavei.

— Cum au putut să însceneze o asemenea grozăvie?

— Nişte negustori de sclavi mayaşi veniseră în satul nostru, în noaptea înmormântării. Acum sunt sigură că totul fusese aranjat dinainte. M-au luat cu ei şi m-au vândut unui nobil tabascan bogat din Potonchan. Nu ştiu cât a luat mama pe această tranzacţie, dar cred că s-a îmbogăţit. Sper că negustorii n-au înşelat-o.

— *Chiquita…*

Îi mângâie pielea catifelată.

— Noul meu stăpân tabascan a făcut un târg bun. Ştiam să cânt, să dansez şi aveam sânge regal mexican.

Îi simţi lacrimile pe piele.

— Spui că ai sânge regal?

— Mama se înrudea cu bunicul lui Motecuhzoma.

— Şi tatăl tău? Era şi el nobil?

— Tata provenea din vechea casă regală a culhuacanilor, cucerită demult de mexicani. Îi plătesc un tribut însemnat lui Motecuhzoma, în fiecare an. Dar tatăl meu era un om bogat. Avea mari suprafeţe cultivate şi multe case.

Cortes o asculta gânditor, mângâindu-i părul lung, mătăsos. Îi ardea trupul, ca şi când furia ar fi aprins un foc înăuntrul ei.

— Cum a murit tatăl tău, Mali?

Nu-i răspunse imediat.

— Tatăl meu era un adept al cultului Şarpelui cu Pene, murmură ea, în cele din urmă. Cunoştea stelele şi putea citi viitorul. A prezis public că domnia mexicanilor era…

— Şi Motecuhzoma l-a pedepsit pentru asta? o iscodi el.

— A trimis soldaţii. L-au ucis în piaţa mare, de faţă cu toţi.

„Ah”, se gândi Cortes. „Acum înţeleg. Misterul s-a limpezit.”

O strânse în braţe.

— Deci te numeri printre duşmanii lui Motecuhzoma?

— Ah, dacă ar şti că sunt cel mai mare duşman al lui! murmură Mali.

„Nu mă îndoiesc nici o clipă”, îşi spuse Cortes.

*

Ajunseseră la o încrucişare de drumuri. Unul ducea în vale, într-un loc numit Chalco, iar altul spre Amacameca şi trecătoarea dintre cei doi vulcani. Trunchiuri uriaşe de brazi blocau drumul.

Cortes opri coloana şi se apropie de Mali.

— Bătrânul *cacique* a avut dreptate, zise el.

Mali încuviinţă din cap, fără să spună nimic.

— Întreabă-i pe mexicani de ce este blocată cărarea.

— Spun să nu-ţi faci griji. Drumul spre Chalco este mai uşor şi te asigură că vei avea parte de o primire călduroasă.

— Foarte călduroasă. Îmi imaginez.

Mexicanii îl priveau atenţi, strângându-şi mantiile în jurul lor.

— Anunţă-i că o luăm spre Amacameca.

Nobilii păreau consternaţi.

— Ce spun? o întrebă Cortes.

Mali îl privi zâmbind.

— Nu înţeleg de ce vrei s-o iei pe drumul cel mai greu. Le-am spus că te-ai uitat în oglinda fermecată şi te-a sfătuit pe unde să mergi. Spun că Motecuhzoma îi va mustra că te-au lăsat să escaladezi cărările abrupte.

— Spune-le că voi răspunde de acţiunile mele în faţa împăratului lor.

Apoi îşi mână calul înainte.

— Să vină nişte oameni cu topoare, îi strigă el lui Alvarado. N-o să ne ia mai mult de o oră sau două.

*

În timp ce urcau poteca abruptă, vântul se transformă în vijelie. Ace de gheaţă şi bucăţi de pietre vulcanice le biciuiau obrajii.

Apoi începu să ningă.

În trecătoare, spaniolii de-abia se mai urneau pe gheaţă, în timp ce sclavii lor cubanezi, sumar îmbrăcaţi, mureau în

trecători. Chiar şi doi soldaţi de-ai lor, răniţi în bătăliile cu texcalanii muriseră de frig. Mulţi din ei ar fi renunţat, chiar atunci, dacă n-ar fi fost Cortes să-i mâne de la spate.

În cele din urmă ajunseră în vârful muntelui şi coborâră spre pădurile de cedri. La poale se întindeau câmpuri de porumb şi, în depărtare, strălucea un mare lac.

Cincizeci şi şapte.

Îşi aşezară tabăra la Răscrucea Negustorilor, o aşezare modestă, alcătuită din câteva adăposturi pentru caravanele de *pochteta,* negustori bogaţi din Tenochtitlán. Le ieşeau aburi din gură şi oamenii tremurau în jurul focurilor aprinse în uşa colibelor. Cortes de-abia avu timp să pună santinelele când Alvarado îi aduse veşti uluitoare.

Motecuhzoma pornise spre ei.

*

Un baldachin decorat cu pene verzi de quetzal şi bucăţi de aur, purtat de opt nobili mexicani, urmat de un şir lung de slujitori şi oameni importanţi şerpuiau prin vale, în sunetele tradiţionale ale tobelor şi scoicilor.

Cortes nu avu timp să se pregătească. Îşi încheia tunica de catifea neagră când ieşi din cort. Alvarado, Sandoval şi Benitez erau lângă el. Nici unul din ei nu se aşteptase la asemenea surpriză. De ce străbătuse Marele Conducător atâta drum să-i întâmpine?

Cortes se uită la Mali, care citi frica în ochii lui. Era prima oară când îl vedea într-adevăr îngrijorat.

— El este? o întrebă Cortes în şoaptă. Trebuie să ştiu. A venit personal sau a trimis pe altul în locul lui? Spune-mi adevărul. Viaţa noastră depinde de acest moment.

„Cum aş putea să fiu sigură?” se întrebă Mali. „Am vizitat centrul lumii o singură dată, când eram mică. În ziua aceea, Motecuhzoma a trecut pe lângă noi, în drum spre Marele Templu. Dar mi s-a spus să ţin ochii în jos. Mama mi-a şoptit, după aceea, că plăteai cu viaţa dacă-l priveai în faţă pe Marele Conducător.”

— El este? repetă Cortes.

Îndrăzni să-l privească drept în faţă pe împărat – chiar dacă se afla sub protecţia lui Cortes, resimţi aceeaşi teamă

ca în copilărie – în timp ce cobora din lectica sa. Era mai tânăr decât se aşteptase; n-avea barbă şi nasul era coroiat ca un cioc de papagal. Purta o coroană superbă din pene de quetzal, cercei de jad în urechi şi o bijuterie de aur în formă de şarpe pe buză. Mantaua din bumbac fin, vopsită în roşu, era tivită cu modele geometrice aurii şi argintii. În timp ce înainta, slujitorii măturau pământul cu pene dinaintea lui.

Să fie oare Marele Conducător al Mexicului? Dacă era un impostor, Şarpele cu Pene ar trebui să-şi dea seama imediat.

— El este? repetă Cortes. Lumea se oprise în loc.

„Trebuie să mă hotărăsc”, îşi spuse Mali.

Se uită la curteni. Unii se uitau la Cortes, dar alţii – chiar şi sclavii care măturau drumul înaintea lui – îl priveau pe împărat drept în faţă. Inspiră uşurată. Primise răspunsul dorit.

Se întoarse spre Cortes şi clătină din cap.

Cortes îi zâmbi.

— Îţi mulţumesc, murmură el. Atunci spune-le să se întoarcă acasă.

Mali se întoarse spre nobilii mexicani.

— Cine sunteţi şi ce căutaţi aici? zise ea.

Vocea ei răsuna în toată valea. „Nu mai sunt femeie”, îşi dădu seama Mali. „Sunt glasul şi urechile unui zeu.”

— Nu ştiţi? zise unul din nobili. Acesta este Marele Conducător, împăratul Mexicului. A venit aici să-l întâmpine pe Malinche şi să-i ureze bun venit în centrul lumii.

— Acesta nu este Marele Conducător, zise Mali.

Îi bătea inima să-i sară din piept. Spera să aibă dreptate.

— Aţi îmbrăcat o maimuţă în sandale de aur. Îl luaţi pe stăpânul meu drept prost?

Se făcu linişte. Vântul le flutura penele şi mantiile. Ştia, după feţele lor, că avea dreptate.

„Doar un zeu ar fi putut să-şi dea seama”, se gândeau ei, probabil.

— Spune-le că de-abia aştept să-l cunosc pe adevăratul Motecuhzoma, zise Cortes. Şi, până atunci, le urez drum bun.

Zicând acestea, le întoarse spatele şi intră în colibă.

Mali le traduse cuvintele lui, încântată să-i vadă atât de abătuţi. Când această poveste va ajunge la urechile lui Motecuhzoma, era sigură că o să-şi piardă pofta fie mâncare, somnul şi poate chiar şi potenţa.

Cincizeci şi opt.

Sala Cavalerilor Jaguarilor, Tenochtitlán.

Capul lui Juan de Arguello îi privea de pe una din mesele joase aflate în centrul camerei. Era un cap mare, cu barbă neagră, creaţă, cu sânge închegat, care sclipea în lumina torţelor ca nişte rubine. Începuse deja să putrezească şi răspândea o duhoare oribilă.

— Acum suntem pierduţi, murmură Motecuhzoma.

Femeia-Şarpe, prim-ministrul împăratului, era îngrozită. Cât timp îl slujise, Motecuhzoma se purtase pe rând când crud, când rigid, când monstruos. Dar fusese un conducător hotărât, aşa cum cereau zeii şi imperiul.

Însă, de când apăruseră aceşti străini pe ţărmul estic, împăratul se schimbase. Se schimba de la o zi la alta. Uneori era încrezător şi neclintit, ca înainte, iar alteori oscila deprimat, gata să izbucnească în lacrimi, ca azi. Îi pierise somnul şi îşi pierduse pofta de mâncare. Nici soţiile, nici acrobaţii şi nici muzicienii lui nu reuşeau să-i descreţească fruntea.

Motecuhzoma arătă spre capul lui Juan de Arguello.

— Să nu-l mai văd! zbieră el.

— Să-l ducem la Tollan, la altarul unde punem mâncarea ciudată? îl întrebă Femeia-Şarpe.

— Puţin îmi pasă! Luaţi-l de aici!

Servitorii îl îndepărtară imediat. Se lăsase o linişte apăsătoare. Nobilii şi preoţii îl aşteptau pe Motecuhzoma să-şi revină.

— Stăpâne, îndrăzni Marele Preot în cele din urmă, Şarpele cu Pene a apărut de multe ori. Mai întâi ne-a adus secretul focului. Pe urmă s-a întors să ne arate cum se face hârtia şi cum se scriu poemele. Dacă a hotărât într-adevăr să ne viziteze din nou, probabil că ne-a adus alt dar. A venit şi a plecat de atâtea ori, de ce n-ar face la fel şi acum? Să

luăm ce ne oferă, să aflăm ce doreşte în schimb şi să-l trimitem înapoi, în Ţara din Nori. Cel mai important este să nu-i ofensăm pe zeii noştri, Pasărea Colibri şi Oglinda Fumegândă. Dacă-i înfruntă, se vor răzbuna pe el, la fel cum au făcut la Tollan.

— Pe de altă parte, zise Femeia-Şarpe, s-ar putea să nu avem de-a face cu nişte zei. Poate sunt doar nişte soli dintr-o ţară necunoscută şi această fată care-i însoţeşte este exagerat de superstiţioasă şi îi atribuie puteri pe care nu le posedă. Dacă Malinche şi urmaşii lui sunt într-adevăr soli, ar trebui să-i primim cu toată ospitalitatea. Dar nu avem nici un motiv să ne temem de venirea lor.

Nici unul din aceste argumente nu reuşi să-l scoată pe Motecuhzoma din melancolia lui.

— Dacă este doar un sol, murmură el, de unde ştia de ambuscada pregătită de generalii tăi pe drumul spre Chalco? Şi cum îţi explici că acest Malinche şi-a dat seama imediat că nobilul Tziuacpopocatzin, deghizat în persoana mea, era un impostor?

— Da, pare destul de misterios, dar rămân la părerea mea că Malinche nu este nici zeu, nici sol, protestă Cuitlanac. Cred că au venit aici ca invadatori. Ar trebui să-i atacăm acum, cât sunt în loc deschis.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, zise Maize Cobs.

— Cum să ne invadeze cu câteva sute de oameni? se miră unul din generali.

În momentul acela răsună un sunet ascuţit, care întrerupse orice discuţie şi se întoarseră toţi spre Motecuhzoma. Râdea cu lacrimi, zguduindu-se din cap până-n picioare.

— Este Şarpele cu Pene, zise el. A venit aşa cum spune profeţia. Dacă-l distrugem, ne distrugem unul din zei. Dacă-l lăsăm să vină, cine ştie ce nenorocire o să ne aducă? Nu avem de ales.

Gemu sfâşietor, cât pe ce să se sufoce.

— Profeţiile spun că vom muri toţi de mâna lui şi cei care vor supravieţui vor fi sclavii săi. Eu sunt ultimul împărat mexican de pe aceste meleaguri.

Se ridică în picioare, îndepărtându-se cu un mers clătinat.

Femeia-Şarpe lăsă capul în jos, la fel ca ceilalţi. „Nu era nimic de făcut. Dacă nu-l convingeau pe Motecuhzoma să acţioneze, erau complet neajutoraţi. Cum ajunseseră oare în această situaţie? Erau un popor de războinici, doar n-or să se predea, fără să lupte, unui fost preot.”

Cincizeci şi nouă.

Apăru alt baldachin din jad, aur şi argint care purta alt prinţ împodobit cu pene de quetzal. Servitorii măturară din nou pământul dinaintea lui. Cortes se uită fix la Mali, să vadă dacă nu i se pregătise altă farsă.

Dar, de data aceasta, fata părea cu adevărat impresionată.

— Senor, acesta este însuşi nepotul lui Motecuhzoma, Maize Cobs. Marele Conducător l-a trimis personal să te salute.

Cortes făcu o plecăciune. În sfârşit.

— Foarte amabil din partea lui.

Urmă un lung schimb de cuvinte între Maize Cobs şi Mali. Cortes era din ce în ce mai nerăbdător.

— Ce spune?

— Că Marele Conducător este furios. Se miră că aţi îndrăznit să vă apropiaţi de capitala lui şi acum vă cere să vă întoarceţi în est.

Lui Cortes nu-i venea să creadă. Ce joc mai inventaseră acum?

— Aminteşte-i că am venit aici la invitaţia împăratului însuşi.

— I-am spus, dar pretinde că n-au destulă mâncare la Tenochtitlán să ne hrănească, aşa că trebuie să ne întoarcem pe coastă.

— Ce neruşinare! Ce se întâmplă, Mali?

— Nu ştiu, senor.

Cortes se uită la Alvarado, care asculta conversaţia lângă el.

— Hai să-i împungem cu suliţele, îi sugeră el, zâmbind.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Spune-i acestui Maize Cobs să nu-şi facă griji în privinţa proviziilor, pentru că oamenii mei se mulţumesc cu puţin. Dar repetă-i că trebuie să-l cunosc personal pe rege

şi n-o să-mi stea nimeni în cale.

Urmă alt schimb de cuvinte şi mai aprins. Chiar şi Mali se înfuriase.

— Ce mai spune acum? pufni Cortes.

— Că Motecuhzoma are o grădină zoologică personală, din care au scăpat de curând nişte aligatori şi lei. Se teme să nu vă sfâşie în bucăţi, dacă vă apropiaţi prea mult de oraş.

Fata inspiră adânc.

— Acest nenorocit împuţit minte mai rău ca un turc. Alvarado şi Jaramillo chicotiră amuzaţi, dar Cortes se enervă.

— Ai luat din nou lecţii de spaniolă de la oamenii mei, *chiquita?*

— Nu înţeleg, senor.

— Se pare că va trebui să-ţi dau o educaţie potrivită unei femei creştine. Deocamdată însă, te rog să-i repeţi lui Maize Cobs că trebuie să-l cunosc personal pe Motecuhzoma. Aminteşte-i că am înfruntat multe riscuri şi nu mă tem de nişte aligatori sau lei.

Când auzi răspunsul, Maize Cobs oftă şi făcu semn sclavilor săi. Aceştia înaintară unul câte unul şi îşi puseră poverile la picioarele lui Cortes. Alvarado şi Sandoval tresăriră când văzură ce conţineau.

— Să fiu al naibii! exclamă Alvarado.

— Aur, şuieră Sandoval.

Aur, într-adevăr. Coş după coş cu obiecte din aur, coliere, brăţări şi statuete frumos sculptate. Cântăreau cel puţin o sută cincizeci de kilograme.

Când terminară, Maize Cobs vorbi din nou.

— Spune că acestea sunt numai pentru tine, senor, zise Mali. Urmează alte daruri pentru fiecare din căpitanii tăi, dacă te întorci spre coastă.

Cortes privi mirat comoara. Cu cât se apropia de Tenochtitlán, cu atât darurile deveneau din ce în ce mai substanţiale. Probabil că oraşul acesta este pavat cu aur.

— Motecuhzoma este greu de înţeles. La Cholula mi-a transmis să mă grăbesc, iar acum îmi oferă daruri regeşti,

cu condiţia să mă întorc.

— Ce ai de gând, *caudillo?* îl întrebă Alvarado.

Cortes nu-i răspunse. În schimb se întoarse spre Mali.

— Mulţumeşte-i pentru aceste daruri frumoase, dar nu pot să-mi neglijez datoria. Regele meu m-a însărcinat să-i transmit personal lui Motecuhzoma mesajele sale. Asigură-l că am venit cu gânduri paşnice şi nu au de ce să se teamă.

Urmă un ultim schimb de cuvinte.

— Spune că, în acest caz, o să vă conducă la Tenochtitlán, îi traduse Mali. M-a întrebat de asemenea… vrea să ştie dacă eşti zeul Şarpele cu Pene.

Cortes îl auzi pe Aguilar murmurând o rugăciune, în spatele lui.

— Şi tu ce i-ai răspuns, Mali? o întrebă el, destul de tare ca să-l audă toţi.

— I-am spus că eşti spaniol, senor, adică superior Şarpelui cu Pene.

Chiar şi Alvarado izbucni în râs.

*

Pantele verzi ale munţilor erau învăluite în ceaţă. Era o lume misterioasă şi magică în acelaşi timp. Când vălurile s-au dat la o parte, au văzut un mare lac. Casele şi grădinile erau suspendate pe piloni, dând impresia că pluteau pe suprafaţa lină a apei.

Între timp, marşul lor începuse să semene mai mult cu un pelerinaj. În satele şi oraşele din vale erau întâmpinaţi de bărbaţi, femei şi copii, înşiraţi de-a lungul drumului. Unii îi aclamau, iar alţii îi priveau duşmănos sau cu gurile căscate. Câţiva s-au alăturat procesiunii, crezând că erau martori la întoarcerea unor zei. Suita lor se ridica la douăzeci-treizeci de mii de oameni.

Drumul se unea cu o cale de acces lată care-i ducea peste lac, pe o peninsulă unde se afla un oraş numit Locul Pietrelor Preţioase Negre. Oraşul lacustru al lui Motecuhzoma, de care auziseră atâtea, rămânea invizibil,

ascuns în ceţuri, deşi acum se iveau în zare fuioarele de fum ale Marelui Templu.

Capitala lui Motecuhzoma se afla la câteva ore de mers călare.

*

Benitez admira priveliştea cu gura căscată, de pe acoperişul terasei. Nu-şi imaginase niciodată un loc atât de frumos. În toate direcţiile se întindeau păduri de stejar, cedru, câmpuri de porumb şi cactuşi. Oraşul în sine era o minune, cu case albe, acoperite cu stuf, cocoţate pe piloni, deasupra apelor netede ca oglinda. Terase sculptate cu nuferi, arbori şi pomi fructiferi duceau până la apă. Mirosea a peşte prăjit şi oregano, iar vântul purta pe aripile sale aromele de frangifani şi hibiscuşi.

Nu văzuse în viaţa lui un oraş atât de frumos. Nici măcar Salamanca sau Toledo nu se puteau compara cu asemenea măreţie. Era uimit de măiestria arhitecturii. Palatul pe care-l primiseră era construit din piatră şi lemn de cedru şi părea la fel de solid ca reşedinţa oricărui grande castillan sau andaluz. Iar grinzile din santal răspândeau un parfum îmbietor. Pereţii erau împodobiţi cu tapiserii colorate, fresce vii şi papagali în colivii de bambus. Fiecare casă avea grădina ei.

Se ruga lui Dumnezeu să nu se işte vreun conflict care să ameninţe această frumuseţe fragilă. Se consola adesea cu vorbele lui Cortes pe care le repetase de atâtea ori: nu veniseră să se războiască, ci să aducă pacea, salvarea şi adevărata religie.

*

Norte veni lângă Benitez, pe terasă. Un timp, rămaseră în linişte.

— De unde eşti, Norte? îl întrebă Benitez, în cele din urmă.

Omul se arătă surprins de întrebare.

— Dintr-un sat castillan, Barajan.

— Ţi-ai imaginat vreodată asemenea splendoare?

— Nu, senor. Mizeria în care trăiam nu se poate compara cu aşa ceva. Aici şi săracii trăiesc mai bine decât o duceam eu. Se pare că mexicanii s-au descurcat destul de bine şi fără să fie iniţiaţi în misterele lui Cristos sau ale Fecioarei.

Benitez se înfurie. „De ce îi cerea mereu părerea lui Norte?”

— De fiecare dată când deschizi gura, scoţi o blasfemie.

— Blasfemie? Şi eu care credeam că este adevărul! După ce stai opt ani departe de creştinătate, capeţi altă perspectivă.

— Poate că nu sunt atât de înapoiaţi pe cât am crezut, dar am venit aici înarmaţi cu adevărata credinţă. Avem o misiune sacră.

— Faptul că am fost victorioşi nu înseamnă că suntem salvatorii lor. Nu uita că Roma a fost cucerită de barbari.

Benitez ar fi vrut să se ia la harţă cu el, dar renunţă. Frumuseţea priveliştii îl îmblânzise. Aşa că rămaseră tăcuţi, până când soarele coborî după munţii din zare şi se lăsă întunericul.

*

Avea numai şase ani când tatăl ei încercase să-i explice de ce nu-i pusese un nume mai plăcut.

O să te cheme Ce Malinali, Iarba Penitenţei, murmură el. Îţi este sortit să-ţi împlineşti destinul într-o perioadă de mari tulburări şi dezordini. Fără dezordine, oamenii nu pot crea o nouă ordine. Trebuie să-i traducem pe mexicani ca să putem crea o nouă naţiune.

Cuvintele lui nu însemnaseră mare lucru pentru ea, la vremea aceea. Mai târziu însă îşi dăduse seama că poate acesta era motivul pentru care mama ei se bucurase să scape de ea. O fată cu asemenea nume nu poate aduce decât ghinion.

Acum nu-şi mai amintea cum arăta tatăl ei; dar vocea lui i se întipărise în minte. Era blândă şi tămăduitoare, ca o mână care te mângâie pe cap. În dimineaţa aceea îi explicase că oamenii, indiferent dacă erau bărbaţi sau femei, erau de două feluri: cei care trăiau şi mureau fără să tulbure lucrurile în jurul lor şi cei cărora le era sortit să schimbe soarta lumii.

Tu faci parte dintre ultimii, îi spusese el. Am ştiut din clipa în care te-ai născut. Vei fi aici când va sosi Şarpele cu Pene şi îl vei ajuta să ne scape de mexicani. Am citit în stele. Destinul tău este blestemat şi binecuvântat în acelaşi timp, micuţa mea, fiica mea, chiquita *mea, larbă a Penitenţei.*

*

Focul se aprinsese în căminul de piatră de afară şi acum peretele se înroşise de căldură – Floarea Ploii îl conduse în baie, se dezbrăcă şi-i făcu semn să-i urmeze exemplul. Apoi îl aşeză pe o bancă de piatră.

În colţul camerei era un jgheab. O ţeavă băgată prin perete lăsa apa să se scurgă în jgheab dintr-o fântână de afară. Fata luă un vas de lut, îl umplu cu apă şi stropi peretele fierbinte. Camera se umplu imediat de abur.

Pe urmă se aşeză pe bancă lângă el şi-i privi trupul gol. Rana de la braţ se vindecase bine. Căldura o să deschidă porii în curând. Luă un pumn de iarbă şi începu să-i şteargă sudoarea de pe spate şi piept.

Observă că goliciunea ei îl excitase. Îi dădu de înţeles că veniseră aici doar să se spele, dar mâinile lui o pipăiau deja peste tot. Era atât de blând. Îi plăcea să-i acopere faţa de sărutări, chiar dacă o gâdila cu barba. Îl învăţase cum să-i stârnească plăcerea şi se dovedise un elev silitor. Acum râdeau amândoi.

Stropi din nou peretele cu apă şi aburul umplu camera şuierând.

Deodată veni în spatele ei. Trupurile lor erau umede de

transpiraţie. Îi simţea *manquahuitl* lipit de pielea ei. Îl auzi gemând şi îşi dădu capul pe spate, avidă după sărutările lui. O ridică de sub braţe, iar ea îşi desfăcu picioarele să-l primească. Spre mirarea ei, peştera era pregătită. Pentru prima dată, îi făcea plăcere să fie cu el, aşa cum ar trebui probabil să se bucure o soţie de soţul ei. Rădea şi o săruta pe gât. Floarea Ploii se agăţă de el.

— *Caro,* zise ea, pronunţând aceste cuvinte ciudate. *Caro mia.*

Când bărbatul ajunse în culmea plăcerii, fata se întrebă dacă pruncul ei va semăna cu Norte sau cu acest spaniol păros. Dar apoi îşi reaminti că nu trebuia să-şi facă griji. Cu mult înainte de ziua aceea, Benitez se va întoarce la soţia lui din Ţara Norilor sau vor fi sacrificaţi toţi pe altarele lui Motecuhzoma.

*

Motecuhzoma privea felurile de mâncare aşezate dinaintea lui, în vase de pământ cholulane, vopsite în roşu şi negru, încălzite pe cărbuni încinşi. Peştele prăjit înotase în oceanul de est cu o zi înainte. I-l aduseseră de peste munţi şi câmpii nişte mesageri special instruiţi. Erau de asemenea şi delicatese, cum ar fi ciori, prepeliţe, căprioare şi greieri, şerpi cu clopoţei şi viermi de agave din deşert, cuiburi de larve şi salamandre din lacuri, armadillos din păduri. O cană cu *chocolatl* fierbinte scotea aburi, îmbietor, alături de boabe de cacao strivite, fierte cu porumb şi garnisite cu miere.

Dar nimic din toate acestea nu-l tentau.

După ce servitorii duseră bucatele neatinse la bucătărie, paravanele aurite care-l fereau de privirile celorlalţi cât mânca se dădură la o parte şi saltimbancii personali începură să-şi facă numerele dinaintea lui: cocoşaţi caraghioşi, pitici capabili de tot felul de jonglerii, un om cu un singur picior, care stătea pe spate. Muzicanţii îi cântau din flaute şi tobe. Dar nu le dădu nici o atenţie.

Un servitor îi aprinse pipa şi pufăi pierdut în gânduri.

Deşi se temuse întotdeauna de venirea Şarpelui cu Pene, ultimele evenimente se dovediseră şi mai îngrijorătoare. Unul din spionii săi îl informase că acest Malinche avea o oglindă în care putea privi sufletele oamenilor. Ori Şarpele cu Pene, preot în ultima sa existenţă, nu putea să aibă aşa ceva; dar rivalul său, Oglinda Fumurie, avea în mod sigur.

Tezcatlipoca, Oglinda Fumurie: zeul necazurilor, suferinţe-lor şi bolilor, căruia îi plăcea să se deghizeze în mii de feluri pentru a aduce nenorociri şi chinuri oamenilor de pe pământ. La fel ca acest Malinche, era foarte interesat de bogăţiile personale, iar apariţia lui provoca panică şi necazuri; la fel cum făcuse Malinche.

Ideea că Malinche ar putea fi de fapt Oglinda Fumurie îl îngrozea pe Motecuhzoma. „Dacă ar fi trebuit să se confrunte cu Şarpele cu Pene, ştia cel puţin la ce să se aştepte; dar ce era de făcut dacă Oglinda Fumurie îl punea la încercare sau se supărase pe mexicani? Cum ar putea să-şi salveze oamenii?”

Mâine va trebui să întâmpine un zeu şi nici educaţia lui de preot, nici cea de prinţ nu-l pregătiseră pentru asemenea întâlnire.

Şaizeci.

În zori, ceaţa plutea pe suprafaţa oţelită a lacului. Spaniolii auzeau strigătele vâslaşilor şi zgomotul vâslelor de lemn, în timp ce alunecau în canoele lor pe alge, între Chinacupas şi grădinile plutitoare. Dar duhoarea pe care o răspândeau le ştirbea frumuseţea; mexicanii foloseau se pare excremente umane ca îngrăşăminte pentru recoltele lor.

Se aflau pe un drum lat, pavat cu pietre. Mexicanii care-i conduseseră mergeau înainte, urmaţi de cavaleria în armură şi peoni care târau lăncile de fier. Cristobal del Corral, purtătorul steagului, venea călare în urma lor, agitând steagul dintr-o parte într-alta. Pe urmă venea infanteria condusă de Ordaz, cu săbiile trase şi scuturile pe umeri. Cortes mergea călare pe iapa lui, cu Mali în stânga şi cei doi preoţi în dreapta, cu cruci mari de lemn în mâini. În urma lor fâlfâia stindardul Vulturului Alb, blazonul texcalanilor. Câţiva războinici texcalani trăgeau căruţele de lemn cu tunurile bombarde, iar ceilalţi mărşăluiau în mantiile lor tradiţionale, roşu cu alb, fericiţi că vor intra în capitala duşmanilor lor de moarte.

Soarele se ridică pe culmea albastră a muntelui Tlaloc. Când ceaţa se risipi, indienii năvăliră pe lac în canoele lor să-i vadă. Peste puţin timp apa se umplu de canoe mici şi mari, cu câte douăzeci-treizeci de oameni, dornici să se apropie cât mai mult de ei. Se citea pe feţele lor cât erau de uluiţi.

Soarele sclipea pe armurile, coifurile şi lăncile proaspăt lustruite. Flautele spaniolilor erau acompaniate de fluierăturile şi strigătele texcalanilor. Praful ridicat de copitele cailor îi învăluia pe toţi. Când se încălzi, câinii o luară la fugă înainte, cu fălcile căscate, spre groaza mexicanilor de pe lac.

Şi, în depărtare, se zăreau pentru prima oară turnurile

Tenochtitlanului.

*

La început Benitez crezu că era o iluzie, din cauza apei şi luminii. Zeci de piramide din piatră se ridicau din lac, plutind în pâcla focurilor de dimineaţă. Acum spaniolii îşi dădeau seama cu uimire că în jurul lor erau de fapt oraşe şi sate, prin acest păienjeniş de drumuri şi *chinampas,* o civilizaţie vie şi înfloritoare, susţinută de marele lac.

Deodată, Benitez vru să se întoarcă. Nici unul din ei, poate nici Cortes, nu-şi imaginase că vor găsi un popor atât de cultivat. Fumul se ridica deja de pe altarele templelor, semn că se oficiaseră sacrificiile pentru puzderia de zei mexicani.

„Cortes spune că am venit ca salvatori”, se gândi Benitez. „Dar atunci de ce mă simt ca o oaie mânată la abator?”

Şaizeci şi unu.

Au ajuns la Fortăreaţa Chaloc, un castel cu două turnuri, care păzea o bifurcaţie de drumuri. Unul din ele ducea la Coyoacan. Potcoavele cailor răsunau pe podurile de lemn, spre Tenochtitlán.

Femeia-Şarpe venise să-i întâmpine într-o superbă mantie din pene de flamingo. Prim-ministrul era însoţit de o mie de nobili de rang înalt, care doreau să-l salute pe Cortes în maniera tradiţională. Spaniolii se uitau la marea de feţe tuciurii, mantii de mătase şi coroane de pene.

„Nu te arăta prea impresionat”, îşi spuse Cortes. „Nu trebuie să-şi dea seama că eşti uluit de ce vezi.”

Dură aproape o oră până se încheie prima ceremonie de primire. În cele din urmă, intrară pe porţile fortului şi se îndreptară spre nord, către capitală.

Peste o oră se opriră în faţa Porţii Vulturului, într-un loc numit *Malcuitlapilco,* Sfârşitul Şirului de Prizonieri.

*

Cortes auzise de această poartă; îi povestise Mali noaptea trecută, în timp ce stăteau în pat, în oraşul Pietrelor Negre Preţioase. Mai erau cel puţin încă doi kilometri până la intrarea principală în oraş, dar în locul acesta se sfârşise drumul prizonierilor sortiţi sacrificiului la inaugurarea Marelui Templu. Mali îi spusese că, în timpul acelui festival care durase o săptămână, douăzeci de mii de prizonieri îşi pierduseră inimile pe altarele oraşului.

Scoici şi tobe *teponaztli* răsunară pe lac când marea procesiune apăru la porţi. Alte pene de carnaval, piei de jaguar şi ciocuri de vultur defilară pe dinaintea lor. Piticii alergau dinainte, răspândind seminţe de cacao.

Cortes îl zări pentru prima oară pe Motecuhzoma.

Litiera sa era purtată de patru prinţi ai imperiului, în afară de Cuitlahuac şi Maize Cobs. Încă patru nobili

susţineau un baldachin superb din pene strălucitoare de quetzal, tivite cu aur şi argint. Perle şi pietre de jad atârnau de franjuri. Alţi *caciques* mergeau înaintea lor, măturând pământul sau aşezând covoraşe aurite.

Procesiunea se opri şi Motecuhzoma coborî din baldachinul lui.

Tlatoani – Marele Conducător – al mexicanilor era mai tânăr decât se aşteptase Cortes. Avea în jur de patruzeci – cincizeci de ani, era înalt şi suplu pentru un indian. Pielea lui avea culoarea scorţişoarei, iar părul negru era tăiat până la ceafă. Deşi nu avea barbă, îşi lăsase câteva fire să-i crească pe bărbie.

Purta o mantie alb cu albastru, împodobită cu perle, turcoaze şi opale, înnodată pe umărul drept. Pe buza de jos avea o bijuterie de turcoaze în forma Păsării Colibri; urechile şi nasul erau împodobite asemănător, cu pietre preţioase. Pe cap purta o superbă coroană din pene de quetzal, înaltă de aproape un metru, stropită cu boabe de aur.

Era susţinut ceremonios de fratele şi nepotul său; toată escorta lui, în afară de prinţi, îşi pironise privirile în pământ.

*

O adiere blândă agită penele căpitanilor spanioli. Se lăsase o linişte desăvârşită, în timp ce Cortes şi Motecuhzoma se studiau reciproc. Nu se auzea decât clinchetul armurilor şi izbiturile înfundate ale copitelor.

Cortes descălecă şi se apropie de Motecuhzoma, cu Mali la dreapta lui. Intenţionase să-l îmbrăţişeze, dar cei doi prinţi care-l însoţeau pe împărat făcură un pas înainte, alarmaţi. Cortes se dădu înapoi.

În schimb, îi oferi lui Motecuhzoma un şirag de mărgele ieftine de sticlă, *margajitas,* înşirate pe un fir de aur şi parfumate cu mosc. Maize Cobs le luă să le dea împăratului şi atârnă la gâtul lui Cortes un colier de şerpi de mare din aur pur.

— Senor, îi şopti Mali, sunt simbolul Şarpelui cu Pene.

Cortes încuviinţă din cap, satisfăcut.

Observă că împăratului îi tremurau mâinile. „Sunt la porţile capitalei sale, înconjurat de mii de mexicani şi el tremură de frica mea! În momentul acesta sunt stăpânul lui şi al întregii naţiuni. Fecioara Maria este cu mine. Dumnezeu m-a făcut într-adevăr invincibil.”

Motecuhzoma îşi rosti salutul.

— Spune că îţi sărută picioarele, senor, zise Mali.

— Ce?

— Este o salutare tradiţională mexicană, senor.

Motecuhzoma vorbi din nou, ceva mai mult de această dată. Cortes aştepta nerăbdător. După ce termină, se uită la Mali întrebător.

— Ce zice?

— Este foarte greu să-mi dau seama, senor.

— De ce?

— Nu ştiu dacă a vorbit la propriu sau la figurat.

— Redă-mi exact vorbele lui.

— Spune că aţi parcurs un drum obositor şi vă invită să vă odihniţi aici, puţin. Această invitaţie face parte din ospitalitatea tradiţională. Dar apoi a mai spus că… se frământă de mult timp şi, ori de câte ori se uita spre est, ştia că vei veni într-o zi să-ţi îndrumi supuşii. Iar acum este fericit că profeţia s-a împlinit. Spune că ţi-a păzit tronul în tot acest timp şi acum ţi-l oferă.

Cortes îl auzi pe Alvarado înjurând pe înfundate.

— Să fiu al naibii, vrea să te suie *pe tron în locul lui!*

— Poate este doar amabil, zise Cortes.

Dar mintea i-o luase razna deja. „Să fie chiar atât de simplu?”

— Spune-i că şi eu doresc de mult să-l cunosc şi asigură-l că n-are de ce să se teamă, pentru că-l iubim şi-l considerăm prietenul nostru.

Mali îi transmise mesajul. Motecuhzoma se schimbă imediat la faţă. Îngrijorarea de mai-nainte fusese înlocuită de o bucurie fără margini.

*

Intrară în capitală pe o stradă lată, străjuită de case albe şi palate. Oraşul era neobişnuit de tăcut. Cortes se simţea privit de la ferestre sau de pe acoperişuri, dar, în afară de delegaţia oficială, nu ieşise nimeni să-l întâmpine.

Se pare că erau primiţi mai mult ca nişte cuceritori, decât ca nişte oaspeţi. Ştia că era cât pe ce să-şi împlinească făgăduinţa făcută ofiţerilor săi, când le promisese că va cuceri acest mare oraş fără violenţă. Aici era regatul la care visase de când se ştia.

Şaizeci şi doi.

Intrară în marea piaţă din Tenochtitlán. De-o parte se ridicau zidurile uriaşe, trandafirii ale palatului lui Motecuhzoma, iar de cealaltă Marele Templu. În faţa lor, dincolo de grădina zoologică a lui Motecuhzoma, se afla palatul Fetei Stăpânului Apei, tatăl lui Motecuhzoma. Acolo va fi noua lor reşedinţă.

Cuitlahuac îi conduse ceremonios.

Pătrunseră într-o curte mare, parfumată de mirosul îmbietor al florilor din grădină şi trecură pe lângă bazine făcute de mâna omului, cu peşti mari şi statuete frumos sculptate. Palatul era luminos şi spaţios, cu pereţi de piatră şi calcar lustruit, care strălucea ca argintul. Tavanul era susţinut de grinzi de cedru, pe podea şi ziduri se întindeau covoraşe din pene şi bumbac.

Se pregătise totul pentru venirea lor. Lemn de santal aromat ardea în suporturi metalice şi se aşezaseră saltele din paie pentru dormit. În camera lui Cortes se mai afla de asemenea un tron de aur cu pietre preţioase.

Cortes era uluit. Palatul era atât de mare, încât te rătăceai cu uşurinţă pe coridoarele sale întortocheate; camerele dădeau în săli mari, care, la rândul lor, se deschideau spre curţi interioare cu băi aburinde, fântâni şi grădini. Tot ce vedea depăşea orice imaginaţie. Palatele din Toledo şi Santiago erau nimic în comparaţie cu acesta.

Dar ştia că nu trebuia să se lase copleşit de splendoarea din jur. Dacă nu revenea cu picioarele pe pământ, erau pierduţi. În ciuda cuvintelor frumoase, Motecuhzoma nu luase încă nici o hotărâre.

Urmându-şi instinctele sale de soldat, puse imediat santinele de pază şi le porunci tuturor să rămână înăuntru. Şi, pentru orice eventualitate, ordonă soldaţilor să urce tunurile pe acoperiş şi să tragă câteva salve în cinstea sosirii lor. Loviturile de tun răsunară în toată valea,

îngrozindu-i pe mexicani.

*

Cortes de-abia se instalase în camera lui, când *caceres* îl anunţă că părintele Olmedo şi fratele Aguilar doreau să-i vorbească de urgenţă.

— Bine, pofteşte-i, zise el oftând obosit.

Olmedo părea stânjenit, ca de obicei, dar Aguilar avea mutra lui îndurătoare, nesuferită. Cortes se înfurie. Veniseră probabil să-i amintească de îndatoririle lui. „Ah, ce mult îi ura pe preoţi!”

— Ce doriţi? îi întrebă el.

Cei doi se uitară unul la altul. Olmedo vorbi primul.

— Fratele Aguilar a ridicat o problemă foarte importantă, zise el.

Cortes îi privea încruntat; dar nici Olmedo, nici Aguilar nu se lăsară intimidaţi.

— Mă tem că dona Marina i-a făcut pe indieni să creadă că eşti un zeu, zise el.

Cortes de-abia se abţinea. „Nesuferiţilor! Ar fi trebuit să vă las pe plaja de la Yucatan! Mi-aţi creat mai multe probleme decât Norte, renegatul.” Dar aşteptă să se calmeze.

— Doar aţi auzit toţi ce i-am spus să le transmită. Ce dovezi aveţi că mi-a răstălmăcit vorbele?

— Atunci de unde le-a venit această idee că ai fi un zeu, senor?

— Nu ştiu, frate Aguilar. Avem de-a face cu un popor superstiţios. Tocmai de aceea ne aflăm aici. Să-i eliberăm de diavoli şi să le aducem adevărata credinţă.

— Femeia aceasta ne zădărniceşte strădaniile! Le-a spus oamenilor că eşti Şarpele cu Pene.

— N-ai nici o dovadă.

Aguilar strânse la piept Cartea Orelor.

— Lasă-mă să traduc doar eu, îi propuse el. Atunci vom fi siguri că mesajul tău nu este schimbat.

— Nu vorbeşti limba lor, Aguilar. De aceea dona Marina s-a dovedit un ajutor de nepreţuit pentru noi.

— Dar unii mexicani înţeleg chontal maya. Am putea…

— Ce am putea? Să-mi pierd zile întregi ascultându-te cum ciripeşti ca o pasăre? Ne ia şi aşa destul de mult să ne înţelegem. Te temi că mesajul nostru este ştirbit? Gândeşte-te atunci cum ar fi dacă s-ar băga încă un om ca intermediar.

— Ne temem să nu fii pus într-o situaţie primejdioasă, senor, încercă Olmedo să-l împace.

Cortes lovi cu pumnul în masă.

— Pe onoarea mea, îndrăzniţi să mă acuzaţi de trădare? Erezie? Sau de blasfemie?

Olmedo se ofili sub privirea lui mânioasă.

— Ne temem doar ca nu cumva nişte oameni răuvoitori să vă acuze de…

— De ce? Ce aţi vrea să fac? Le-am distrus idolii şi altarele păgâne oriunde le-am întâlnit în drumul meu. Şi aş fi făcut mai mult… dacă nu m-aţi fi oprit chiar voi! Iar acum mă acuzaţi de blasfemie…

— Nu a fost ideea mea seno…

Cortes se întoarse spre Aguilar.

— Îmi pui răbdarea la încercare, frate Jeronimo.

Aguilar se albi la faţă.

— Senor, nu mă tem de ce este, ci de ce pare să fie.

— Este exact cum pare că este. Am venit să răspândesc credinţa creştină în aceste locuri şi să susţin interesele regelui meu la tronul unui mare imperiu! S-ar putea să reuşesc în final să predau acest regat intact, nu numai regelui Spaniei, ci şi lui Dumnezeu însuşi! Când ceilalţi au vrut să se întoarcă, am mers înainte şi am fost singurul care am susţinut cauza cruciadei noastre. Puteţi nega acest lucru?

— Nu, senor, se grăbi să răspundă Olmedo.

— Nu aveţi nici un motiv să nu vă încredeți în mine sau în dona Marina! Ce trebuie să fac să vă dovedesc credinţa mea?

Părintele Olmedo rămase tăcut, dar Aguilar, obraznic ca

de obicei, ţinu neapărat să aibă ultimul cuvânt.

— Trebuie să-i convingeţi că nu sunteţi zeu, zise el.

— O să-mi văd de datoria mea, frate Aguilar şi ai face bine să-ţi vezi şi tu de a ta. Şi acum lăsaţi-mă în pace, adăugă el, întorcându-le spatele.

Dar, când ajunseră la uşă, îi opri.

— Părinte Olmedo. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine. O să-ţi dovedesc că sunt omul lui Cristos. Şi o să ţi-o dovedesc într-aşa fel, încât n-o să te mai îndoieşti niciodată.

Vorbele lui sunaseră mai mult a ameninţare, decât a jurământ, chiar şi pentru Olmedo.

Şaizeci şi trei.

Când se trezi Benitez, era încă întuneric. Se îmbrăcă repede şi urcă pe terasă să vadă răsăritul soarelui. O lumină violetă scălda Tenochtitlanul.

Canoele alunecau pe lac, prin ceaţă. Pe străzi, oamenii înaintau spre temple. Băieţii duceau cărbuni aprinşi şi fetele prăjituri de porumb pentru micul dejun al preoţilor.

Prima rază de soare apăru din spatele culmilor muntoase, salutată de toba uriaşă din piele de şarpe din vârful lui *Templo Mayor.* Peste câteva clipe, răsună ţiuitul scoicilor vestind primele sacrificii ale zilei.

Benitez era uimit să constate ce ciudat i se părea acest oraş. Nu semăna nici pe departe cu tot ce văzuse până acum. Până şi Santiago de Cuba avea aspectul unei aşezări spaniole, scoase dintr-o mlaştină fierbinte. Dar aici nu se auzea scârţâitul trăsurilor pe caldarâm şi nici ropotul copitelor. Oamenii îşi cărau mărfurile pe jos sau cu barca; şi nici nu răsunau strigătele negustorilor şi tânguitul cerşetorilor. Străzile erau liniştite şi tăcute. În locul duhorii de urină şi gunoaie putrede, mirosea a ierburi aromate, flori şi tămâie.

De pe înălţimile terasei, se zăreau drumurile late, pe care ar fi încăput vreo zece cai, unul lângă altul. Multe străzi aveau canale care se scurgeau exact pe mijloc.

Ordaz, care luptase în multe campanii în Italia, comparase acest oraş cu Veneţia, unde erau de asemenea canale pe străzi, dar adăugase:

— Aici însă nu pute ca la Veneţia.

Benitez văzu un mexican într-o pelerină largă, discutând cu altul care vâslea într-o canoe. Peste tot străzile erau curăţate de praf şi uscate pe alocuri, unde se udase pământul.

Când debarcase pe râul Grijalva crezuse că locuitorii acestor ţinuturi erau nişte sălbatici, dar se pare că se

înşelase.

Nişte urlete cumplite îl întrerupseră din visare. Grădina zoologică a lui Motecuhzoma se afla în apropiere. Jaguarii şi pisicile sălbatice primiseră hrana de dimineaţă şi se înfruptau din leşurile crude. Floarea Ploii îi spusese că animalele erau hrănite cu rămăşiţele oamenilor sacrificaţi în temple.

Acum Benitez simţi prima duhoare neplăcută, care păta acest paradis pământesc: mirosul strident al sulfului care adia dinspre *Templo Mayor.* Chiar şi de aici vedea ceva prelingându-se pe treptele piramidei.

Sânge.

*

Cortes îşi pusese un costum negru de catifea. Pe cap purta o pălărie de catifea cu un medalion gravat, care-l reprezenta pe Sf. Gheorghe învingând balaurul. La gât avea un lanţ de aur cu alt medalion, înfăţişând Fecioara cu Pruncul. Pe deget, strălucea un diamant mare.

Satisfăcut de cum arăta, întoarse spatele oglinzii ţinute de valetul său şi se uită la Mali.

— De dimineaţă voi fi primit de împărat, îi spuse el. Te rog să-ţi faci datoria cu multă atenţie.

— Ca de obicei, senor.

— Mali… începu el.

Nu-şi găsea cuvintele potrivite.

— Da, senor.

— Te rog să traduci exact cuvintele mele, fără excepţie.

Fata rămase tăcută. „Prostul acela de Aguilar încercase din nou să-l influenţeze.”

— Cred că m-ai ridicat mai mult în ochii lor decât ar fi trebuit.

— N-am făcut decât să traduc vorbele tale fraţilor şi surorilor mele, zise ea.

— Le-ai spus că sunt zeu.

Mali lăsă ochii în jos, prefăcându-se ruşinată; dar, în

realitate, voia să-şi ascundă furia. „Eşti într-adevăr zeu”, se gândea ea. „I-ai lăsat pe ceilalţi să te creadă un om, la fel ca ei, dar tu eşti zeu.”

— Ştii ce s-ar întâmpla cu mine dacă regele meu ar afla că mă dau drept vrăjitor sau mai ştiu eu ce?

— N-ai nici o vină, senor, îmi asum toată responsabilitatea.

— Dacă este o minciună şi te las s-o spui, sunt la fel de vinovat.

Apoi adăugă pe un ton mai blând.

— Ştiu că îmi vrei numai binele, *chiquita,* dar nu se mai poate. Azi nu trebuie să mai pui nimic de la tine. Îmi promiţi *chiquita?*

„O asemenea promisiune ar fi fatală pentru amândoi”, se gândi Mali. „Oglinda Fumurie s-a deghizat în multe feluri ca să-l distrugă pe Şarpele cu Pene şi mă tem că acum a luat chipul fratelui Aguilar.”

— O să fac aşa cum îmi porunceşti, zise ea.

Îi zâmbi, crezând că o îmblânzise.

— Bun. Atunci să mergem. Nu trebuie să ne lăsăm aşteptaţi.

Şaizeci şi patru.

Reşedinţa regală era un palat uriaş, cu două etaje, construit din piatră vulcanică, trandafirie. Pe uşa principală, un iepure de marmură simboliza ziua în care fusese terminată construcţia. Şerpi de piatră în diverse culori stăteau de pază de-o parte şi de alta a treptelor impunătoare care duceau la intrare. Peste tot, zei, vulturi şi jaguari împodobeau frescele de marmură.

— Doamne Sfinte! se minuna Benitez.

Cortes mergea înainte, cu Mali, urmat de Benitez, Alvarado, Ordaz, Leon, Sandoval, Olmedo şi Aguilar. Doar câţiva soldaţi încheiau escorta.

„Am pătruns în vizuina jaguarului”, se gândi Benitez.

*

Pereţii palatului erau placaţi cu marmură şi porfir de culoarea jadului. Fresce portocalii şi albe împodobeau zidurile din loc în loc, alternând cu tapiserii din bumbac viu colorat. Grinzile de cedru din tavan erau decorate cu fresce care reprezentau flori, păsări şi peşti.

Tot parterul era ocupat de funcţiile administrative ale imperiului: săli de judecată, camere pentru depozitarea tributului, a armelor, săli de primire, bucătării şi alte încăperi, care adăposteau miile de servitori care roiau în jurul lor.

Trecură printr-un hol uriaş, care dădea într-o curte la fel de impresionantă. Apa ţâşnea din fântâni ornamentale, înconjurate de flori parfumate. În faţa lor, altă scară lată de marmură ducea la al doilea etaj al palatului, unde se aflau apartamentele împărăteşti.

*

Zeii îi priveau din înălţimea grinzilor, iar jaguarii din piatră îşi căscau gurile ameninţător în nişele din pereţi. Piticii şi muzicanţii fuseseră daţi afară şi ieşiră făcând tumbe. Împăratul, într-o superbă mantie turcoaz, tivită cu blană de coiot, stătea pe un tron sculptat dintr-un bloc întreg de piatră. Lângă el era un altul, dar împletit din trestii, pregătit pentru Cortes. Alte *ypcalii* joase de lemn, fuseseră aranjate pentru suita spaniolă.

Din toţi curtenii lui Motecuhzoma, rămăseseră doar patru. Femeia-Şarpe, prim-ministrul său, Cuitlahuac, fratele său şi cei doi nepoţi, Maize Cobs şi Vulturul Care Cade.

Motecuhzoma bătu din palme şi Vulturul Care Cade făcu un pas înainte, să aducă darurile alese de împărat pentru oaspeţii săi. Cortes primi o casetă cu bijuterii de aur, în timp ce căpitanii săi se aleseră fiecare cu câte două lanţuri de aur şi două mantii de bumbac.

Cu ajutorul lui Mali, Cortes îi mulţumi lui Motecuhzoma pentru darurile sale şi se declară satisfăcut de palatul unde era găzduit.

Motecuhzoma îl întrebă cu ce putea să-l mai slujească.

— Mali, zise Cortes, trebuie să-i spui că nu sunt un zeu, ci un om ca el. Spune-i de asemenea că am fost trimis de un mare rege, stăpânul unor ţinuturi întinse. Suveranul meu vrea ca Motecuhzoma să renunţe la zeii lui falşi, care sunt nişte diavoli şi să devină vasalul lui. Dacă va îmbrăţişa dreapta credinţă, se va bucura de prietenia şi ajutorul lui.

Apoi se opri, uitându-se la Olmedo şi Aguilar, să se asigure că-l pricepuseră.

— Te rog să-i transmiţi exact cuvintele mele.

Mali încuviinţă din cap.

— Aşa voi face, senor.

„Cum să fac aşa ceva? Îl laşi pe Aguilar să strice totul? Din cauza lui, am muri cu toţii.” Se întoarse spre împărat.

— Stăpânul meu vrea să ştii că a venit din Ţara Norilor, trimis de Ometeotl, zeul cel mare. Se află aici să pretindă tronul care i se cuvine de drept şi trebuie să i te supui.

Motecuhzoma părea resemnat.

— După cum ştii, venirea stăpânului tău a fost vestită cu

multe generaţii în urmă. I-am păstrat acest tron. Dar sper că mă va lăsa să-mi conduc supuşii. În rest, mă voi supune poruncilor sale.

Fata îl privi drept în ochi pe Cortes.

— Spune că va fi supusul tău, dar speră să-l laşi să-şi conducă poporul, zise ea.

Se făcu linişte. Spaniolii se uitau unii la alţii, uluiţi.

— Acestea au fost cuvintele lui? o întrebă Cortes.

— Am tradus exact, fără înfloriturі, îl asigură Mali, amintindu-i de conversaţia lor.

Cortes încremenise în loc. Totul i se părea mult prea uşor.

— Crezi că a vorbit serios?

— Nu ştiu, murmură Mali, plecându-şi privirile. Eu mă mulţumesc doar să traduc ce spune, fără înfloriturі.

— Mali!

— Senor, nu pot să citesc gândurile împăratului!

Cortes cedă.

— Bine. Spune-i atunci că voi fi fericit să-i accept vasalitatea, din partea regelui meu. Dar, dacă-l acceptă pe Carol suveran politic, trebuie să-l accepte de asemenea şi ca îndrumător spiritual. Prin urmare, va trebui să renunţe la sacrificiile umane şi să se boteze în dreapta credinţă. Va trebui de asemenea să le spună oamenilor lui să renunţe la zeii lor falşi şi să înveţe adevărata religie.

Mali îl ascultă. Motecuhzoma se schimbă imediat la faţă. Se temea şi se înfuriase în acelaşi timp.

— Spune-i lui Malinche că am aflat de noua lui religie şi crucile pe care le-a ridicat în templele noastre. Sunt sigur că zeii lui sunt foarte buni cu el. Dar şi zeii mei sunt buni. Nu pot risca să-i ofensez, nici măcar pentru el. Sper că vom putea fi prieteni, fără să discutăm acest subiect delicat pe viitor.

„Îi cer unui zeu să nu discute despre religie?” se gândi Mali. Dar era exact răspunsul pe care se aşteptase să-l audă. „Nu vreau să te împrieteneşti cu stăpânul meu”, se gândi ea.

Se întoarse spre Cortes.

— Spune că nu riscă să-şi ofenseze zeii. Recunoaşte că eşti un mare nobil.

Spaniolii se uitară unii la alţii, derutaţi.

— Mai întâi îţi oferă tronul, bombăni Alvarado şi pe urmă are tupeul să ne ameninţe. Ce fel de joc este acesta?

— Mali? murmură Cortes, implorând-o din priviri să-i dea un sfat.

„Cum să-ţi explic de faţă cu toţi?" se gândi fata. „Te consideră Şarpele cu Pene, aşa că ţi-a oferit tronul. Dar nu poate renunţa la zeii lui, Oglinda Fumurie şi Pasărea Colibri."

— Vrea să fii rege, dacă-l laşi să conducă aşa cum vrea, murmură ea.

Ochii lui Cortes sclipiră furioşi.

— Spune-i că trăieşte în păcat, că există un singur Dumnezeu, iar idolii lui sunt nişte diavoli. Toţi oamenii provin din Adam şi Eva, ceea ce înseamnă că suntem toţi fraţi şi canibalismul este un păcat împotriva oamenilor săi şi a lui Dumnezeu. Dacă nu-l acceptă pe Cristos şi nu întoarce spatele idolilor săi, va arde pe vecie în focurile Iadului.

Mali mai auzise acest discurs, de la Olmedo şi Aguilar, dar nu-şi imaginase că va trebui să-l repete împăratului mexican. Dacă ea nu înţelegea, cum să-i spună lui Motecuhzoma? Se uită la Cortes.

— Vreţi să-i transmit exact aceste cuvinte? murmură ea.

— Da.

Mali se supuse. Şi, după cum anticipase, Motecuhzoma reacţiona îngrozit şi revoltat în acelaşi timp. Malinche îi promisese că venise ca un prieten, cu gânduri paşnice, dar iată că acum îl ameninţa în propriul său palat. Era un zeu, într-adevăr, dar nu unul prea important.

— Spune-i lui Malinche că zeii mei m-au ajutat până acum. O să-l ascult în tot ce vrea, dar îmi cere imposibilul.

„Exact cum am sperat", se gândi Mali. „Stăpânul meu nu va avea de ales şi va trebui să te distrugă." Traduse cuvintele lui Motecuhzoma. Alvarado şi ceilalţi păreau îngroziţi. Mali zâmbi: maimuţele care iubesc aurul s-au trezit prinse în capcană chiar de religie. Cortes se frământa.

Ştia la ce pericole se expunea, dar nu va da înapoi.

Însă, în momentul acela, Olmedo făcu un pas înainte.

— Senor, murmură el, cred că nu este prudent să insistăm. Ajunge că am deschis subiectul. S-o luăm treptat.

— Nu te înţeleg, doar voi, preoţii, m-aţi îndemnat să fiu mai hotărât şi mai pios.

— Nu ne îndoim de pioşenia ta, milord. Dar cred că, în cazul acesta n-ar trebui să ne pripim.

— Ieri mi-aţi ţinut un discurs în care mă acuzaţi de lâncezeală!

— Cred că părintele Olmedo are dreptate, *caudillo,* zise Alvarado. Ar fi mai bine să nu insistăm.

Cortes oftă.

— Fie, cum vreţi, bombăni el.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Mulţumeşte-i pentru daruri şi ospitalitate. Acum o să plecăm.

Mali era dezamăgită. Se pregătise de mult timp pentru această încleştare între zeu şi prinţ. Nu-i venea să creadă că se lăsase convins de propriii săi preoţi. Îl obligaseră să-şi nege divinitatea.

De-abia reuşi să-şi ascundă dispreţul în timp ce îşi lua rămas bun de la Motecuhzoma din partea spaniolilor. „Dar mai era timp”, îşi spuse ea. „Cortes nu va sta de-o parte mult timp. Voi fi alături de el când îţi va înfrunta cruzimea şi-ţi va lua tronul.”

*

Vulturul Care Cade îi urmărea pe spanioli în timp ce plecau. Remarcase că, în timpul discuţiilor cu unchiul său, fata evitase să-i spună străinului Şarpele cu Pene, aşa cum făcuse pe coastă şi la Cholula. În schimb folosise cuvântul onorific „stăpân”, care se putea aplica deopotrivă unui prinţ sau unui zeu. Încă nu era clar cu cine aveau de-a face.

Acum era convins că Malinche era un om la fel ca el, deşi unul mult mai viclean chiar decât un zeu.

Şaizeci şi cinci.

Sala Cavalerilor Jaguarului.

— A cerut să vadă templul, spuse Femeia-Şarpe.

Deasupra lor răsuna ţiuitul scoicilor, în vârful piramidei Marelui Templu. Era ultimul ceas al nopţii şi, înainte de ivirea zorilor, preoţii trebuiau să smulgă capetele a sute de prepeliţe şi să folosească sângele lor pentru a saluta răsăritul soarelui. Prepeliţa fusese aleasă pentru această ceremonie pentru că avea pene pestriţe, alb cu negru, la fel ca stelele de pe cer, pe care Pasărea Colibri, zeul soarelui, trebuia să le înfrângă înainte de a se ridica dinspre est.

— Oare ce doreşte să găsească în templu? întreba Quitlahuac.

Întrebarea rămase fără răspuns.

Vulturul Care Cade era furios. Până acum aceşti intruşi nu manifestaseră nici un pic de respect faţă de zeii lor, aşa că voiau probabil să-i ofenseze şi mai mult.

La fel ca Motecuhzoma, şi el era îngrijorat de semnele prorocirilor care se împliniseră cum nu se poate mai exact. Aceşti străini intraseră în oraşul lor în ziua Vântului, semnul Şarpelui cu Pene deghizat în vârtej, asemenea semnului vrăjitorilor şi hoţilor care-şi alegeau ziua pentru a-şi hipnotiza victimele înainte să le ia casele, să le mănânce proviziile, să le violeze femeile şi să le fure comorile.

De când sosiseră străinii, locuitorii oraşului intraseră în panică. Se aşteptau din clipă-n clipă să izbucnească un cataclism. O linişte apăsătoare se lăsase asupra oraşului. Şi ei, crema aristocraţiei, stăteau aici, neajutoraţi.

— Nu cred că acest Malinche este cu adevărat Şarpele cu Pene, zise Vulturul Care Cade.

— Dar Marele Conducător crede, îi spuse Maize Cobs.

Vulturul Care Cade se întoarse spre primul-ministru.

— Ce părere ai, Femeie-Şarpe? Nu cumva este un sol

dintr-o ţară necunoscută?

Primul-ministru clătină din cap.

— Dacă ar fi venit ca ambasador, ne-ar fi arătat o scrisoare de recomandare. Dar el a venit aici pretinzând tronul Tenochtitlanului şi Motecuhzoma este dispus să i-l dea. Mă întreb ce o să se aleagă de noi.

Se făcuse linişte în sala de audienţe. Deşi erau nemulţumiţi, ezitau să facă următorul pas şi anume cel spre nesupunere şi revoltă. Motecuhzoma era *tlatoani,* Marele lor Conducător, ales pe viaţă. Era la fel de intangibil ca zeii. Nobilii se retraseră încet, unul câte unul, până când Vulturul Care Cade rămase singur.

„Imperiul nostru s-a bazat pe soare”, se gândi el. „Dar acum soarele începe să pălească. Mă tem pentru Mexic.”

Şaizeci şi şase.

Templo Mayor.

În faţa treptelor zăcea trupul ciopârţit al unei femei, pus într-un cerc. Aceasta era Zeiţa Luna – îi explică Mali, fiica Fustei Şarpelui, mama Lunii şi a Stelelor. Când Fusta Şarpelui era gravidă cu zeul soarelui – Pasărea Colibri – Zeiţa Lunii a încercat s-o ucidă. Dar zeul a sărit din pântecul mamei sale s-o salveze, înarmat şi înalt cât un om în toată firea. A trebuit s-o taie cu sabia pe Zeiţa Lunii, aşa cum face de atunci în fiecare noapte, ca să se nască din nou. Aşa că iat-o lângă altarul lui; fresca ei înspăimântătoare a fost aşezată în aşa fel încât să prindă trupurile sacrificate când se rostogolesc de pe altar.

Benitez se zgâia uluit la piramidele impunătoare de piatră. La nici cincizeci de paşi de locul unde stăteau acum, se înălţa templul Şarpelui cu Pene. Piramida sa se deosebea de celelalte din jur, era rotunjită, ca să nu-l stânjenească pe Zeul Vântului şi să-l lase să sufle cum dorea. Cel puţin aşa le explicase Mali.

În apropiere grămezi de cranii se înşirau cu miile, dovadă a cruzimii mexicanilor. Unele erau proaspete încă, pline de sânge închegat, iar altele se albiseră deja în soare.

Marele Templu domina piaţa. „Vârful era mai înalt decât turla catedralei din Sevilla”, se gândi Benitez. Scările care duceau la ultimul nivel erau atât de abrupte, încât păreau că urcă vertical spre nori. Doi şerpi coloraţi din piatră stăteau de strajă de-o parte şi de alta.

Mexicanii care-i însoţiseră îi făcură semn lui Mali să nu-l lase pe Cortes să se obosească. Trebuia cărat pe treptele abrupte. Dar spaniolul îi dădu la o parte şi se avântă spre vârf. Benitez îl urmă gâfâind. De-abia putea să-i ţină pasul.

„Doamne Sfinte”, se gândi Benitez..

*

Motecuhzoma îi aştepta în vârf.

— Te întreabă dacă eşti obosit după urcuş, îi spuse Mali lui Cortes.

— Spune-i că... noi nu obosim niciodată, se enervă Cortes.

„Poate tu n-ai obosit”, se gândi Benitez, „dar eu de-abia îmi mai trag sufletul. Cred că mi se aude inima până în Cuba.” Dar reuşi să se abţină şi să-şi ascundă oboseala.

Dinaintea lor se desfăşura panorama oraşului – un labirint de străzi şi canale, presărate cu case albe, adunate în jurul palatelor trandafirii din piaţă. Alte temple se înălţau în tot locul; turnurile lor albe străluceau pe fundalul munţilor şi al celor doi vulcani cu piscurile înzăpezite, care scuipau cenuşă spre cer. Pe apele lacului pluteau canoe, deplasându-se între oraş şi ţărm. În depărtare, Benitez zărea pădurile de brad şi trecătoarea pe unde pătrunseseră cu o săptămână în urmă în această vale a minunilor.

— Ai mai văzut aşa ceva? îl întrebă Ordaz în şoaptă.

— Nici n-am visat că poate exista aşa ceva, îi răspunse Benitez. N-am vizitat nici un oraş mai mare ca Sevilla.

— Dar eu am colindat toată lumea. Am fost la Roma, Veneţia, Napoli, Constantinopol şi tot n-am întâlnit asemenea splendoare.

Benitez îşi aminti de vorbele lui Norte; *barbarii la porţile Romei.* În ultima vreme, o întrebare nu înceta să-i dea pace: dacă Dumnezeu i-a ales într-adevăr pe creştini, de ce n-au reuşit să creeze niciodată un paradis ca acesta? „Poate”, se consolă el, „vom aduce catedralele şi religia noastră şi vom spori măreţia acestui paradis. Dumnezeu a avut în mod sigur un scop, dacă ne-a trimis aici.”

Cu ajutorul lui Mali, Motecuhzoma le arătă apeductul care aducea apă proaspătă în oraş de pe Dealul Greierului şi marile arcade din piaţa Tlatelolco.

„Parcă ar fi un vis”, se gândi Benitez. În fiecare zi descopereau o nouă minune.

Încercă să-şi desprindă privirile de la panorama care se profila dinaintea lui şi se uită la piatra de sacrificiu din faţa altarului Păsării Colibri. În contrast cu frumuseţea din jurul lor, râul ieşea şi mai mult în evidenţă. Piatra şi treptele erau alunecoase din cauza sângelui închegat. Înăuntru ardeau nişte cărbuni într-un suport metalic. Preoţii templului semănau cu nişte ciori. Hainele lor negre erau brodate cu cranii, aveau părul lung până-n talie, erau plini de sânge închegat şi urechile lor zdrenţuite de automutilări repetate. Duhneau a sulf, putreziciune şi îţi trezeau o repulsie cumplită.

Erau două altare; cel din stânga aparţinea lui Tlaloc, Aducătorul Ploii. Fusese vopsit în alb cu albastru şi era păzit de broaşte din piatră, în frunte cu figura policromă a lui *Chacmool,* mesagerul zeilor; iar lângă el se afla sângeroasa piatră de sacrificii a Păsării Colibri, cu o frescă pictată cu capete albe de mort, la intrare.

— Motecuhzoma te întreabă dacă vrei să pătrunzi în altarul marelui lor zeu, Pasărea Colibri, îi traduse Mali.

Îl urmară înăuntru pe împărat şi rămaseră împietriţi.

Şaizeci şi şapte.

Casa Fiarei.

Înainte să distingă ororile din beznă, Benitez simţi duhoarea cumplită, sufocantă, de abator.

Treptat, văzu cei doi ochi mari de piatră care sclipeau în întuneric, fixaţi într-o mască de aur. Apoi urmă trupul statuii, care reprezenta un războinic cu un arc de aur şi săgeţi, împodobit cu jad, opal şi perle.

— Aceasta este Pasărea Colibri, Zeul Soarelui şi al Războaielor, îi traduse Mali. Noi, mexicanii, suntem poporul lui. Ne protejează întotdeauna şi ne aduce mari victorii. Colierul de la gât este alcătuit din craniile şi inimile regilor înfrânţi de mexicani, turnate în argint de artiştii noştri.

Benitez de-abia se abţinea să nu vomite. Era sânge peste tot. Închegat în straturi groase pe ziduri şi podele. Iar duhoarea…

Motecuhzoma îi conduse mai departe, dând la o parte nişte draperii, din piele de om, conform explicaţiilor fetei, de care atârnau clopoţei mici din cupru şi argint. Trei inimi proaspete sfârâiau pe cărbuni. În beznă se vedea altă fiară, cu faţă de urs şi ochi strălucitori din silex; pe trupul lui erau încolăciţi diavoli cu cozi lungi. Aceasta îl simboliza pe *Tezcatlipoca,* Oglinda Fumurie, Zeul Iadului şi al Umbrelor, prinţul vrăjitorilor şi stăpânul vulturilor.

— Cred că o să vomit, zise Alvarado.

Cortes, negru la faţă de furie şi scârbă ieşi din altar, urmat de ceilalţi spanioli, nerăbdători să tragă în piept aer curat şi să se îndepărteze cât mai repede de aceşti diavoli din piatră.

Motecuhzoma se albise la faţă de revoltă şi umilinţă. „Dar ochii lui îl imploră disperaţi”, se gândi Mali. „Vrea să evite această confruntare şi ştie că nu poate.”

Cortes se întoarse spre ea, furios. „Îi văd harul în priviri”,

îşi spuse fata. Se deghizase în persoana spaniolului Cortes dar dispăruse.

— Spune-i acestei fiinţe că nu înţeleg cum poate să slujească asemenea zei, care nu sunt altceva decât nişte întruchipări ale diavolului. Cu permisiunea lui, voi scoate demonii de aici şi-i voi înlocui cu o cruce şi cu imaginea Fecioarei.

Mali se întoarse acum spre Motecuhzoma, bucuroasă că sosise clipa confruntării mult aşteptate, care însemna împlinirea destinului ei.

— Stăpânul meu este foarte supărat, zise ea. Se miră că un mare prinţ insistă să practice aceste sacrificii umane revoltătoare. Doar îţi dai seama că idolii pe care-i serveşti sunt nişte monştri. De aceea vrea să închini imediat acest templu religiei lui.

În timp ce-i vorbea, Motecuhzoma începu să tremure.

— Dacă aş fi ştiut că Malinche se va folosi de această ocazie să ne insulte zeii, nu l-aş fi invitat aici, şuieră el.

Fata îl aruncă o privire lui Cortes. Stătea cu mâna pe sabie. Mali se lumină la faţă. „Da”, se gândi ea. „S-o facem acum. Taie-i capul, aruncă-i idolii, arde-i preoţii, dărâmă templul. *Acum.”*

Dar Benitez îl opri.

— Nu aici, *caudillo.* Nu este momentul potrivit. Să fim mai prudenţi.

— Aceasta nu este religie, zise Cortes, făcând semn spre preoţii în haine negre, ci un cârd de vulturi.

— Sunt perfect de acord, senor, dar căpitanul are dreptate, interveni Olmedo.

Se albise la faţă de teamă.

— Să nu precipităm o luptă care nu ne avantajează. De-abia am sosit în acest oraş. Dumnezeu nu se aşteaptă să exterminăm răul într-o singură zi.

Cortes lăsă mâna în jos. Se pare că, de data aceasta, era de acord cu preotul.

— Bine, zise el, întorcându-se spre ceilalţi. Ce părere aveţi, domnilor? Nu vă lăsaţi orbiţi de frumuseţea din jur. Aici este capitala diavolului. Dacă o cucerim, celelalte oraşe

se vor supune de la sine.

Zicând acestea, începu să coboare treptele. Mali alergă după el. „Ezitarea de la Cholula dispăruse”, se gândi ea. „Zeul se întorsese din nou în inima lui, mânios şi răzbunător. Înfruntarea finală nu putea fi departe.”

*

Motecuhzoma îi urmărea din priviri. Simţea dezaprobarea mută a preoţilor săi, ştia că, în loc să-şi împace zeii, îi înfuriase şi mai mult. Se întoarse şi intră în altar, să-şi ofere sângele zeilor, drept pedeapsă.

Îşi înţepă limba şi urechile cu spini şi puse ghimpii însângeraţi într-un vas de sticlă. Ce era de făcut?

Malinche nu mai părea la fel de pretenţios ca la început. În curând va afla tot oraşul cum aceşti străini sfidaseră zeii. Pe Malinche îl preocupa numai religia şi abolirea sacrificiilor umane; când era vorba de aceste subiecte, se purta într-adevăr ca un zeu, ca Şarpele cu Pene. Totuşi, servitorii trimişi să gătească şi să-i îngrijească pe străini susţineau că nu se purtau deloc ca nişte zei, că excrementele lor nu erau din aur, ba dimpotrivă miroseau ca cele de câine. Ce să mai creadă?

Se întinse dinaintea imaginii Oglinzii Fumurii, rugându-l să-i dea un răspuns la această dilemă.

— O, stăpâne, zeul nostru, deschide-mi ochii şi inima, sfătuieşte-mă, poartă-mă pe drumul înţelepciunii. Inspiră-mă, îndrumă-mă, arată-mi ce trebuie să fac!

Şaizeci şi opt.

Inimi calde prăjindu-se pe cărbuni. Ochii Fiarei sclipeau roşiatici şi veneau spre el în beznă. O luă la fugă pe coridoarele nesfârşite ale palatului. Mâna lui lăsă o dâră roşiatică pe perete. Cadavre decapitate îl urmăreau strigându-l pe nume, acuzându-l. Duhoarea era insuportabilă. Se înglodase în mâlul lacului. Nu mai avea scăpare…

Se ridică tresărind, încercând să pătrundă bezna.

Preoţii sunau din scoici, în vârful lui Templo Mayor, rănindu-se de bunăvoie, să se asigure că soarele va răsări din nou.

Inspiră adânc. Cămaşa era îmbibată de transpiraţie. Floarea Ploii se lipi de el şi-i vorbi în *nahuatl* încercând să-l liniştească. Se întinse din nou, strângând-o în braţe. Se întreba dacă va mai adormi vreodată liniştit.

— *Caro,* murmură el, sărutând-o pe frunte.

De când devenise atât de preţioasă pentru el? Îi trezise pofta de viaţă. Dar se îndoia că vor avea vreo şansă. Erau pierduţi şi călcau pe un pământ îmbibat în sânge.

*

Alonso Janez, unul din tâmplari, a fost cel care a descoperit-o. Cortes îi poruncise să ridice o capelă în palat şi, în timp ce căuta un loc potrivit, a zărit o porţiune de zid acoperită de curând cu ipsos. Curios, a vrut să vadă ce se ascundea acolo.

*

Cortes ridică felinarul deasupra capului, să lumineze fabuloasa comoară, care consta din jad, opal, perle, coliere din aur, bătute cu pietre preţioase, statui din argint pur, roţi

din aur, asemănătoare celei primite în dar la San Juan de Ulua. Se uita uluit la bogăţiile din faţa lui. Aproape că nu-i venea să creadă.

Toate darurile primite nu se comparau nici pe departe cu această minune. Ce găsise aici îl făcea mai bogat decât multe capete încoronate ale Europei.

— Fir-aş al naibii! murmură Alvarado lângă umărul lui.

— Cum o să păstrăm secretul? zise Jaramillo.

— N-o să-l păstrăm, îi spuse Cortes. Vreau să vadă toţi. Fiecare soldat în parte.

— Dar, *caudillo,* protesta Alvarado, vor fi din ce în ce mai multe lacrimi. Va ieşi scandal.

— De ce crezi că au venit oamenii aici? Să se îmbogăţească. Acum, după ce vor afla, vor lupta ca leii să-şi păzească averea. Faceţi cum v-am spus. Aduceţi-i aici câte trei, pe rând. Să vadă ce a încercat Motecuhzoma să ascundă de noi. Pe urmă astupă imediat zidul. Trebuie să ne gândim ce o să facem. Una este să găseşti o comoară şi alta s-o păzeşti.

*

Mali trecu pe lângă o fântână înconjurată de sălcii. Era cald şi mirosea a crini. În faţa ei era scara cea mare, care ducea la apartamentele lui Cortes. Deodată îl văzu pe Aguilar studiind cartea de rugăciuni, la umbră şi grăbi pasul.

— Dona Marina, o strigă preotul, împleticindu-se în sutana lui.

Mali nu se întoarse.

— Ce mai vrei, Aguilar?

— Trebuie să-ţi vorbesc.

— Am treabă.

— Nu poţi să mă ignori la nesfârşit! Chiar dacă nu-ţi convine prezenţa mea, te previn că am ochi, urechi şi intenţionez să mă folosesc de ele.

Avea dreptate. „Nu fugi niciodată de scandal”, o sfătuise

tatăl ei. „Scandalul este destinul tău.” Se opri în capul scărilor, îl aşteptă în umbra statuetelor toltece, care stăteau de strajă.

— Ce ai de spus? îl întrebă ea.

— Mi-ai nesocotit sfaturile!

— Care sfaturi?

— N-ai transmis exact mesajul lui Cortes, Dumnezeu să te ierte. Nu-i aşa că Motecuhzoma îl crede şi acum pe Cortes zeu?

— Eşti un prost, Aguilar.

— Dar nu atât de prost încât să comit erezii în numele Domnului.

Se apropie de el, special, să-l înnebunească.

— Dacă Motecuhzoma ar crede chiar şi pentru o clipă că stăpânul nostru Cortes nu este zeu, ne-ar ucide pe toţi. Am ajuns până aici numai pentru că mexicanii îl consideră pe Cortes Şarpele cu Pene.

— Înseamnă că este vinovat de blasfemie. Nu avea nevoie de vrăjitoriile tale. Dumnezeu o să ne protejeze.

Conversaţia lua o întorsătură primejdioasă. Dacă auzea cineva?

— Dumnezeu te protejează într-adevăr, Aguilar, zise ea în chontal maya, în loc de castillană. La fel ca Şarpele cu Pene sau Oglinda Fumurie. Toţi sunt Dumnezeu, de fapt.

— Misiunea noastră este să-l aducem pe Motecuhzoma la dreapta credinţă.

— Nu, Aguilar, ne-ar costa viaţa şi împăratul ar câştiga.

— O să-l distrugi! Dacă s-ar afla de această vrăjitorie, reprezentanţii Sfintei Biserici l-ar arde pe rug!

Omul vorbea în dodii. Totuşi, înţelesese din vorbele lui că ea, Mali, îl pusese pe Cortes mereu în pericol. N-avea încotro.

— Este un zeu, Aguilar, chiar dacă nu crezi.

— Cum îndrăzneşti să afirmi aşa ceva? Este un om!

Mali clătină din cap şi făcu semn spre crucea de lemn de la gâtul lui Aguilar, ţinându-şi respiraţia. Nu se spăla niciodată. „De ce preoţii, castillanii sau mexicanii puţeau toţi în asemenea hal?”

— Crezi că un om obişnuit ar fi putut să ne ducă atât de departe?

Aguilar încercă să-i întoarcă spatele, dar îl apucase de crucifix.

— Este un om obişnuit! De viţă nobilă, la fel ca mulţi alţii şi fără nici un ban. Puertocarrero, de exemplu, era de rang superior. Îţi aminteşti ce respectuos îi vorbea? Cu Alvarado se poartă la fel. Dau acestei expediţii o notă de respectabilitate. Cât despre virtuţile personale am aflat de la ceilalţi ofiţeri că în Cuba era recunoscut drept un bun călăreţ şi spadasin, fără să fie însă un om prea pios. Este făcut din lut, la fel ca noi toţi.

— Poate că Dumnezeu s-a întruchipat mai târziu în sufletul lui, aşa cum s-a întâmplat cu Motecuhzoma.

— Un om poate să-l găsească pe Dumnezeu, dar Dumnezeu… nu poate lua formă umană. Nu s-a întâmplat decât o singură dată! Doar n-o să-l compari pe Cortes cu Mântuitorul nostru, Iisus Cristos!

Mali îi întoarse spatele. Prostiile pe care le debita Aguilar îi dădeau bătăi de cap. Dar preotul se luă după ea.

— Nici nu încerc să înţeleg, îi spuse Mali, peste umăr. Dar are un zeu în sufletul lui, fără să ştie. Poate că n-o fi Şarpele cu Pene, Zeul înţelepciunii, dar este un om extraordinar. Şi ştiu un singur lucru: nici într-o sută de vieţi n-o să mai cunosc un om ca el. Este destinul meu, Aguilar. Dacă se termină cu Cortes, se termină cu Malinali.

— Eşti o vrăjitoare! îi strigă preotul.

Cearta lor atrase atenţia santinelelor, care păzeau apartamentul lui Cortes. Chiar şi *caceres*, majordomul, se oprise să asculte, fascinat de dialogul în două limbi, din care nu înţelegea decât una.

— Dacă n-ar fi Cortes ai arde pe rug! şuieră Aguilar.

— Am o soartă mai rea, îi spuse ea, încruntându-se. Îl iubesc. Aşa că ard în fiecare zi.

*

Aguilar se uită după ea când intră în camera lui Cortes, un sanctuar în care nu avea acces fără să fie invitat de *caudillo.*

— Şi eu îl iubesc, murmură el, deşi tu nu poţi înţelege în ce fel.

Şaizeci şi nouă.

Oamenii se adunaseră din nou în grupuri mici, murmurând între ei. Boala care-i afectase pe toţi la San Juan de Ulua revenise. Se numea febra aurului.

Între timp, Cortes stătea în apartamentul lui, mânca singur, plănuia, se ruga lui Dumnezeu şi se lăsa în voia ambiţiei sale.

*

Cărbunii ardeau într-un colţ, să alunge frigul nopţii. Din piaţă, sunetele flautelor şi tobelor erau purtate de aerul rece al lunii noiembrie. Oamenii dansau şi cântau pe străzi. Lui Benitez i se părea că, în ultima vreme, soldaţii uitaseră de frică. Se zvonise din nou că mexicanii plănuiau un atac. Lucrurile evoluau exact ca la Cholula.

Cortes stătea în faţa consiliului său de război, cu spatele la fereastra deschisă.

— Domnilor, suntem confruntaţi cu o dilemă deosebită, începu el. În momentul acesta, suntem toţi mai bogaţi decât am visat vreodată, dar nu contează, atâta timp cât suntem prinşi în cursă aici, cu comoara noastră. Dacă nu suntem liberi să plecăm şi să luăm aurul cu noi, n-am realizat nimic.

— Când am ajuns aici, împăratul a fost de acord să devină vasalul majestăţii sale, regele Spaniei şi să ne cedeze tronul, conform cu *requeremiento.* Totuşi, cred că n-a fost sincer, pentru că suntem de cinci zile la Tenochtitlán şi n-a renunţat la putere, în timp ce pe noi ne tratează doar ca pe nişte oaspeţi de onoare. Ştiţi cumva cum ar trebui să procedăm?

— Poate n-ar strica să aşteptăm, să vedem ce se mai întâmplă? le sugeră Jaramillo.

— Dacă ne prindem în jocul lui, riscăm să devenim

victime. Deşi acum ne iubesc, oamenii îşi schimbă repede atitudinea. Au început deja să nu ne mai acorde aceeaşi ospitalitate. N-aţi observat că proviziile noastre descresc pe zi ce trece? Dacă vor, pot oricând să ridice podurile peste noapte şi să ne trezim din oaspeţi, prizonieri. Nici nu-i nevoie să ne atace. Pot să ne înfometeze şi apoi să ne ofere inimile idolilor lor diavoleşti. Indiferent ce s-ar întâmpla, suntem la mâna lor.

Felul în care le prezentase situaţia îi făcu să se cutremure.

— Atunci să furăm aurul şi să plecăm peste noapte la Vera Cruz, zise Ordaz.

Cortes îi zâmbi rece comandantului său de infanterie.

— Bun plan, dar uiţi că până să ajungem pe coastă, trebuie să trecem prin ţinutul texcalanilor. Dacă Inelul Viespii cel Bătrân află că i-am lăsat războinicii pe mâna mexicanilor, n-o să ne mai considere aliaţii lui. Cred că nu-şi mai doreşte nimeni să se lupte cu texcalanii.

Cortes le zugrăvea situaţia cu o plăcere aproape sadică.

— Putem evita ţinuturile texcalanilor, murmură Sandoval.

— Şi s-o luăm în schimb prin satele mexicane? zise Cortes. Crezi că ne vor lăsa să plecăm cu buzunarele pline cu comorile lor? Chiar dacă am reuşi să scăpăm de armatele lui Motecuhzoma, ar dura câteva săptămâni până ne-am face nişte corăbii să ne întoarcem în Cuba. Iar când am ajunge acolo, guvernatorul o să vă ia toate bogăţiile.

Se posomorâră cu toţii.

— A mai apărut o complicaţie, zise Cortes, după un timp. Înainte să plecăm din Cholula, am primit un mesaj secret de pe coastă, de la Juan Escalante, care comandă fortăreaţa de la Vera Cruz.

Oamenii aşteptau să continue. „Probabil că are veşti proaste”, se gândi Benitez.

Şi avea dreptate.

— Se pare că guvernatorul mexican din zonă i-a atacat pe camarazii noştri. Oamenii, Escalante şi aliaţii lor totonocas, au fost măcelăriţi pe câmpul de luptă. Nouă spanioli au murit din cauza rănilor. Şi mai mulţi au fost

răniţi, dar au reuşit să fugă la Vera Cruz, cu voia Domnului.

Se făcuse linişte. Până acum crezuseră în mitul invincibilităţii lor pe câmpul de luptă. Dar iată că mexicanii au contrazis legenda. Dacă armatele lui Motecuhzoma îi atacaseră pe cei de pe coastă, de ce n-ar face-o şi în propria lor capitală?

— De ce nu ne-ai spus mai devreme? îl întrebă Benitez.

— Ce rost ar fi avut? zise Cortes. Dacă aţi fi aflat la Cholula, aţi fi insistat să ne întoarcem şi texcalanii ne-ar fi măcelărit pe toţi. Nu aveam de ales. Trebuia să venim aici.

Se făcu din nou linişte. Se uitau unii la alţii. „Ce om uluitor”, se gândi Benitez.

— Înseamnă că nu ne rămâne decât o singură soluţie, spuse Alvarado.

Benitez îşi ridică privirile, suspicios. I se părea prea uşor, ca şi când ar fi jucat o piesă, dinainte stabilită.

— Trebuie să punem cuţitul la gâtul şefului, aşa cum am făcut la Cempoallan, continuă Alvarado.

Oamenilor nu le venea să creadă.

— Te referi la Motecuhzoma? se miră Leon.

— Trebuie să-l luăm ostatic. Atunci vom fi în sfârşit stăpâni pe soarta noastră şi pe Tenochtitlán.

— Este o aventură periculoasă, zise Cortes, dând glas gândurilor celorlalţi. Trebuie să cugetăm bine, înainte să luăm o hotărâre.

Benitez era revoltat. „Ce nebunie! Nu suntem decât trei sute de castilleni şi câteva mii de indieni imprevizibili. Crezi că dacă luăm un singur ostatic o să-i speriem?”

— Atunci ce crezi că ar fi trebuit să facem când am venit aici? îl întrebă Cortes.

„Ah, a plănuit totul de la început”, se gândi Benitez îngrozit. „Şi-a făcut planul de mult, încă de la Vera Cruz.”

— Ai spus că ai venit aici să facem comerţ, să discutăm, nu să ne luptăm.

— Benitez, zâmbi Cortes, eşti un naiv.

Se uitau unii la alţii, copleşiţi de lăcomie. „Cortes avea dreptate”, îşi dădu seama Benitez. Oare chiar era naiv? Până acum, îl urmaseră, sperând că vor reuşi să scape din

Valea Mexicului cu buzunarele pline. Se lăsaseră vrăjiţi de aur şi ademeniţi într-o confruntare pe care nu puteau s-o câştige.

Acest *hidalgo* care îi conduce este nebun de legat. Dar, fără el, ar fi pierduţi.

— Aveţi cumva altă sugestie? întrebă Cortes.

Nu răspunse nici unul. Nu aveau alte soluţii decât să-l ia pe Motecuhzoma ostatic. De când creaseră colonia de la San Juan de Ulua, nu mai exista cale de întoarcere.

— Înseamnă că ne-am lămurit, domnilor, zise Cortes. Să ne împăcăm cu Dumnezeu astă-seară şi mâine îl vom vizita pe Motecuhzoma.

*

Benitez, Floarea Ploii şi Norte stăteau în jurul mesei şi mâncau ce le aduseseră sclavele mexicane: carne de iguana, cartofi dulci, prăjituri de porumb şi fasole în sos de chilii. Floarea Ploii renunţase, se pare, la melancolia care o cuprinsese după Cholula şi-i punea zeci de întrebări prin intermediul lui Norte.

„Unde te-ai născut?”

„Ai o soţie?”

„Câţi ani ai?”

Benitez îi răspundea, deşi se gândea în altă parte. Nu reuşea să se concentreze nici asupra întrebărilor ei, nici asupra mâncării. Îi pierise cheful. În cele din urmă, dădu farfuria la o parte.

— Floarea Ploii vrea să ştie ce este cu tine, zise Norte.

— Nimic.

— Se teme să nu te fi supărat cu ceva.

— Spune-i că n-a făcut nimic rău.

Benitez privea posomorât friza care reprezenta războinici şi monştri într-o luptă continuă pe zidurile palatului, vopsite în nuanţe de roşu şi galben.

— Cred că ai avut dreptate, Norte, zise el, pe neaşteptate.

Norte tresări surprins.

— Mă îndoiesc că faptele noastre din acest oraş sunt creştine.

Norte mânca în silă.

— Îndoielile tale n-or să-i salveze nici pe mexicani... nici pe noi.

Benitez amuţi îngândurat. Floarea Ploii îi şopti ceva lui Norte.

— Ce spune? se interesă Benitez.

— Nu ştiu, este greu de tradus.

— Încearcă.

Norte ridică din umeri.

— Este nefericită pentru că te vede trist. Vrea să ştii că nutreşte numai gânduri bune faţă de tine.

— Adică mă iubeşte?

Benitez era surprins să constate câtă plăcere îi făcea acest gând.

Norte îi evită privirile.

— Nu este acelaşi cuvânt în limba lor.

Benitez se uită la fată. „Ce mai conta acum ce gândea despre el? Mai demult hotărâse să se întoarcă în Cuba cu aurul şi Floarea Ploii, dar acum ştia că era un vis prostesc.

Mâine vor muri cu toţii în acest loc infernal.”

— Spune-i că este liberă să facă ce doreşte la noapte, zise Benitez, deodată.

Norte îl privi surprins.

— Poftim?

— Mâine o să murim cu toţii, aşa că nu mai contează. Spune-i că, la noapte, poate dormi unde vrea. Şi-a îndeplinit obligaţiile faţă de mine. Nu te zgâi aşa, Norte. Fă cum ţi-am spus.

„Mă cred sfânt sau tâmpit”, se gândi Benitez. „Probabil că sunt şi una şi alta. Dar când ţi se risipesc toate visele, este uşor să fii drept şi generos.”

Norte zâmbi şi-i traduse Florii Ploii. Fata îl privi mirată.

„O să găsesc pe undeva o cană cu vin cubanez să-mi ţină de urât în această ultimă noapte rece”, se gândi Benitez.

Floarea Ploii îi şopti ceva lui Norte, care tresări ca şi

când ar fi fost înjunghiat şi ieşi în grabă din cameră.

Clopoţeii mici, de argint, ai perdelei sunară mult timp după plecarea sa.

Benitez se uită la Floarea Ploii. Fata zâmbi, se apropie de el şi-l luă de mână.

— Doamne Sfinte, murmură Benitez.

Cine ar fi crezut?

*

Mali dormea pe spate, cu mâinile deasupra capului. Pătura îi alunecase până la talie. Cortes o privea la lumina lumânării. Părul ei negru se revărsase pe covoraş, buzele erau întredeschise în formă de inimă şi sfârcurile maronii îl îmbiau ademenitor.

Începu să se dezbrace.

Dădu pătura la o parte şi-i băgă mâna între picioare. Mexicancele acestea nu prea aveau păr. Spre deosebire de soţia lui, Catalina, care era foarte păroasă. Pielea netedă a lui Mali îl excita nebuneşte. Îi amintea de statuile de marmură din catedrala de la Sevilla, de îngerii auriţi ai frescelor…

„Da, era îngerul lui păzitor cu piele maronie. Dumnezeu era de partea lui şi-o trimisese pe Mali să-l îndrume. Mâine îşi va mărturisi din nou păcatele, slăbiciunea cărnii şi va porni din nou la luptă, în numele Domnului, să-şi purifice sufletul.”

Dar aici, în beznă, se lăsa în voia instinctelor.

*

Mali dormea când Cortes se întoarse de la ultimul consiliu de război ţinut cu Alvarado şi Sandoval. O trezi brusc, fără menajamente şi o posedă cu sălbăticie.

„Aşa se purta întotdeauna când era în pericol”, îşi aminti Mali. „Înainte de marile bătălii de la Texcala şi Cholula. Apropierea morţii îi stârnea simţurile. Era probabil zeul din

el”, îşi spunea fata.

Dar în seara aceasta fusese altfel. Văzu cu ochii minţii sămânţa lui fierbinte şi lipicioasă prinzând rod în pântecul ei. După aceea, când îngenunche la fereastră să-şi spună rugăciunile, simţi cum sămânţa zeului devenea parte din trupul ei.

Şaptezeci.

Cortes sosi la palat însoţit de ofiţerii săi principali: Alvarado, Sandoval, Leon şi Benitez, urmaţi de câţiva soldaţi sub comanda lui Bernal de Diaz. Erau îmbrăcaţi toţi în armuri de oţel, deşi nu le-ar fi folosit la nimic dacă ar fi fost atacaţi de oamenii împăratului.

De data aceasta au fost conduşi în altă aripă a apartamentelor regale. Motecuhzoma îi aştepta, amuzându-se cu păsările sale negre, lucioase, în colivii de argint.

Când i-a văzut, s-a aşezat pe un *ypcalli* de lemn sculptat şi i-a făcut semn lui Cortes să ia loc lângă el.

Cortes a pus-o pe Mali să-i transmită dorinţa lui de a rămâne în picioare. Motecuhzoma tresări.

Apoi, încercând să domolească mânia lui Malinche, îi arătă două tinere, frumos îmbrăcate, care stăteau aşezate într-o parte, cu ochii în pământ.

— Motecuhzoma spune că aceste două fete sunt fiicele lui, zise Mali şi ar vrea să ţi le ofere de soţii.

Ştia ce gândea împăratul. Copiii lor ar amesteca sângele mexican cu cel al zeilor. Printr-o asemenea alianţă între casa regală şi zei spera să evite orice confruntare.

Cortes se întoarse să le privească şi ridică din sprâncene apreciativ. Mali simţi un junghi de durere.

— Foarte frumos din partea lui, zise el pe un ton rece. Dar spune-i te rog că am deja o soţie.

Mali îşi muşcă buza. „Cine o fi această femeie care exercita atâta putere asupra vieţii stăpânului ei? Sau poate

era doar o scuză? Poate că eu sunt unica femeie de neînlocuit pentru el.”

— Spune-i că n-am venit să discutăm despre fiicele lui.

Acum Motecuhzoma se speriase cu adevărat.

— Stăpânul meu îţi mulţumeşte, dar vrea să discutaţi despre alte lucruri, îi traduse Mali.

— Întreabă-l dacă mai are capul lui Juan de Arguello, şuieră Cortes.

Când auzi, Motecuhzoma se albi la faţă.

— Spune-i lui Malinche că nu ştiu la ce se referă.

Dar Cortes ridică mâna.

— Nu-i nevoie să traduci, zise el, văd că ştie despre ce este vorba.

Mali şi Cortes se priveau drept în ochi. De dimineaţă discutaseră mult despre această întâlnire şi o învăţase cum să se poarte. Nu se simţise niciodată atât de puternică şi mândră. Regreta doar că tatăl ei, al cărui spirit rătăcea nefericit în lumea de dincolo, nu putea s-o vadă.

— Întreabă-l de ce am fost atacaţi la Vera Cruz, zise Cortes.

Motecuhzoma fu cât pe ce să leşine când îi puse întrebarea.

— Nu ştiu nimic despre asta, îi răspunse el, izbucnind într-un râs strident.

— O ia drept glumă? se înfurie Alvarado, făcând un pas înainte.

Dar Cortes îi puse o mână pe braţ, să-l oprească şi se întoarse spre împărat.

— Nouă oameni de-ai mei au fost ucişi de războinicii lui, continuă el, fără să aştepte alte proteste. Spune-i că ofiţerii mei vor să se răzbune imediat. De-abia am reuşit să-i opresc să nu ardă capitala cu temple cu tot.

Mali traduse această afirmaţie ridicolă şi, spre surprinderea ei, văzu că Motecuhzoma a luat-o în serios.

— Spune-i, se bâlbâi el, că eu n-am nici o vină. A fost ideea guvernatorului acelui ţinut, Vulturul Înfumurat. O să-l chem imediat să răspundă la întrebările lui Malinche.

— Dă vina pe guvernatorul ţinutului, aşa cum te-ai

aşteptat, îi traduse Mali.

Cortes încuviinţă din cap.

— Spune-i ce vrem de la el.

— Stăpânul meu este foarte dezamăgit, îi transmise ea lui Motecuhzoma. Până acum ţi-a arătat numai prietenie, dar nu i-ai răspuns sincer. Dar o să te ierte, dacă-l însoţeşti până la palatul lui şi rămâi acolo până se lămureşte această problemă.

La început, Motecuhzoma se prefăcu că nu pricepe dar, când îi repetă ordinele lui Cortes, se uită la ea ca la o nebună.

— Doar i-am explicat că n-am nici un amestec. Nu pot să primesc un asemenea ordin. Cine a mai auzit aşa ceva?

— Refuză, senor, îi spuse Mali lui Cortes.

— Explică-i că, dacă ar depinde de mine, nu i-aş pretinde acest lucru, dar căpitanii mei insistă. Problema nu poate fi rezolvată altfel.

Îi transmise informaţia lui Motecuhzoma, care se bâlbâia agitat, incapabil să priceapă ce se întâmplă în jurul lui.

— Este cea mai gravă jignire adusă demnităţii unui mexican, zise el. Comandanţii şi preoţii mei nu ar admite niciodată aşa ceva!

— Explică-i, zise Cortes răbdător când Mali îi transmise protestele sale, că nu este nici o jignire. La urma urmei, va sta în palatul care a aparţinut odată tatălui său şi va fi tratat cu respectul cuvenit unui mare rege.

— Oamenii mei se vor revolta, zise Motecuhzoma, întrerupându-l.

— Spune-le că aşa ţi-au cerut zeii tăi, insistă Mali. Explică-le că mergi de bunăvoie.

— Nu pot face aşa ceva. Este imposibil.

Discuţia dură aproape o oră. Ceilalţi ofiţeri dădeau semne de nelinişte. Cortes şi Motecuhzoma nu ajungeau la nici un rezultat şi căpitanii spanioli se uitau la gărzile din jurul camerei.

Leon cedă primul. Duse mâna la sabie şi spuse:

— Haideţi mai bine să-l scoatem de aici cu cuţitul la gât, şuieră el. Doar n-o să ne pierdem vremea degeaba!

— Taci din gură, îl repezi Cortes.

— Ne-am irosit destul timp discutând cu câinele ăsta! zbieră Jaramillo.

Spaima îi dădea curaj.

Motecuhzoma urmărea uluit acest schimb de cuvinte. Mali se apropie de tron.

— Vor să te ucidă, murmură ea.

— Să mă ucidă? ţipă împăratul.

Scoase un sunet ascuţit, de femeie.

— Doar Cortes îi mai ţine în frâu. Vor să te ucidă şi să dea foc Marelui Templu.

— N-ar îndrăzni!

— Uită-te la ei. Oamenii aceştia nu se tem de nimic, îi cunosc bine, fiindcă stau cu ei de când au venit.

— Spune-i lui Malinche să-mi ia fiicele, chiar şi fiul, dacă doreşte. Poate aşa o să-şi domolească războinicii.

Mali îi transmise propunerea lui Cortes, care îl privi dispreţuitor.

— Durează prea mult! repetă Jaramillo.

Se vedea, după glasul lui, că intrase în panică.

— Să-l înşfăcăm acum!

— Nu se atinge nimeni de împărat fără încuviinţarea mea! strigă Cortes.

Motecuhzoma o implora pe Mali. „Ah, tată, dacă l-ai vedea acum, asudat de groază şi umilit!”

— Nu poţi evita dezastrul decât într-un singur fel. Stăpânul meu este foarte supărat pe tine şi pe toţi mexicanii. Du-te cu el, dacă vrei să-l împaci.

Se întreba dacă Motecuhzoma o să opună rezistenţă. „Dacă ar face asta, ar pieri în mod sigur de sabia lui Leon, iar ei toţi ar fi măcelăriţi de gărzile palatului. Dar, atâta timp cât Motecuhzoma îl credea pe Cortes Şarpele cu Pene, nu putea să se împotrivească.”

Motecuhzoma gândea probabil la fel. Îşi dăduse seama, se pare, că trebuia să se sacrifice. Situaţia îl copleşea, îşi duse mâna la piept şi începu să plângă.

*

A fost scos din palat într-o litieră modestă, folosită de servitorul lui, când se ducea la piaţă. Era îmbrăcat într-o mantie albă de bumbac, ca atunci când mergea la templu. În timp ce trecea pe holurile spaţioase, striga servitorilor şi curtenilor uluiţi, că mergea cu spaniolii de bunăvoie fiindcă voia să-i cunoască mai bine pe aceşti străini, aşa cum îl sfătuise Pasărea Colibri. Şi porunci curtenilor, saltimbancilor şi concubinelor sale să se mute imediat în palatul tatălui său.

Pe urmă, se lăsă o linişte apăsătoare. Nu se auzea decât bocănitul cizmelor spaniolilor, care mergeau cu săbiile scoase şi privirile aţintite înainte. Întregul palat încremenise în loc. Apoi, unul din oamenii lui îl întrebă dacă nu voia să-i atace pe spanioli.

„Nu”, răspunse împăratul. „Aceşti străini sunt prietenii mei. Nu sunt în pericol”, zise el, plângând într-una.

*

Palatul tatălui său era la nici o sută de paşi depărtare, în partea cealaltă a pieţei. Motecuhzoma văzu mulţimea care se adunase să privească, mută de groază, această procesiune neobişnuită.

„N-aveam de ales!” se gândea el, copleşit de umilinţă. „Trebuie să evit cu orice preţ o confruntare între zei, care ar distruge definitiv Mexicul. Poate or să mă elibereze după ce Vulturul Înfumurat va fi pedepsit. Poate că Malinche se va căsători cu fiicele mele şi acest moment cumplit va fi dat uitării.

Bătălia cu acest Şarpe cu Pene nu este încă pierdută.”

Şaptezeci şi unu.

— Refuză să răspundă la întrebările tale, zise Mali.

Cortes stătea pe tronul de aur, cu Motecuhzoma aşezat la stânga lui şi Mali în picioare, la dreapta. Ofiţerii şi preoţii lui se adunaseră în spatele lui. Cei cincisprezece comandanţi mexicani care-l însoţiseră pe Vulturul Înfumurat de pe coastă îngenuncheaseră în faţa lor, din respect pentru Motecuhzoma, nu pentru Cortes. Cortes îi privi un timp, gânditor.

— Dacă nu vrea să-mi răspundă, zise el în cele din urmă, să-l întrebe pe acest Vultur Înfumurat de ce mi-a atacat oamenii.

Motecuhzoma, cu capul plecat în piept, se supuse. Glasul lui de-abia se auzea.

— Bine, stăpâne, se miră Vulturul Înfumurat, dar am făcut exact cum ai ordonat.

Mali îi transmise răspunsul lui Cortes. Spaniolul se întoarse să se uite la împărat, dar acesta îi evită privirile.

Vulturul Înfumurat vorbi din nou, adresându-i-se direct lui Motecuhzoma.

— Ce spune, *chiquita?* murmură Cortes.

— Vulturul Înfumurat a fost trimis să adune tributul de la Totonocas, îi răspunse ea. Spune că Motecuhzoma îi ordonase să-i pedepsească pentru că te-au ajutat. Trebuia să le ia nu numai tributul anual, ci absolut *totul* inclusiv toţi băieţii şi fetele din oraş pentru sacrificii, însă Gordo l-a sfidat, spunând că Malinche l-a scutit de dările către mexicani şi a încercat să-i ceară ajutorul lui Juan Escalante. Vulturul Înfumurat spune că nu putea să renunţe la luptă, pentru că ar fi nesocotit ordinele împăratului său şi s-ar fi făcut de râs.

— Crezi că spune adevărul?

— Motecuhzoma susţine că minte, dar se teme pentru viaţa lui. Dar cred că Vulturul Înfumurat spune adevărul.

Cortes se gândi un timp, înainte să ia o hotărâre.

— Legea spune că orice om care comite o crimă trebuie să moară. Prin urmare, îl condamn pe Vulturul Înfumurat şi pe oamenii lui să fie arşi de vii în piaţa din faţa palatului, în văzul tuturor. Execuţia va avea loc imediat.

Lui Mali nu-i venea să creadă. „Nu!” Pentru asta riscase Cortes atât de mult? Ca să ucidă nişte războinici mexicani nevinovaţi? Singurul vinovat de moartea oamenilor lui Juan Escalante de la Vera Cruz era însuşi Motecuhzoma.

Se uită la Benitez pentru o clipă şi observă că gândea la fel.

— Dar stăpâne, murmură ea, nu este drept. Motecuhzoma…

Cortes se încruntă.

— Nu ţi-am cerut să comentezi hotărârile mele, o repezi el pe un ton glacial. Rezumă-te la rolul tău de translator. Transmite-le ce am spus, atâta tot.

Benitez făcu un pas înainte.

— Este o nedreptate, senor!

Cortes se albi la faţă de furie. Vena albastră de la tâmplă începuse din nou să zvâcnească.

— Cum îndrăzneşti să mă înfrunţi? Taci din gură, dacă nu vrei să te căieşti! Am luat o hotărâre conform legii! Aceşti oameni trebuie să moară!

*

În piaţă se ridicase un rug de lemn. Vulturul Înfumurat şi războinicii lui fuseseră legaţi de mâini şi picioare, în mijlocul lui, de nişte stâlpi înalţi.

Cortes urmărea pregătirile de pe zidurile palatului. Se întoarse spre Alvarado şi-i ceru să aducă nişte lanţuri. Când apăru cu ele, făcu semn spre Motecuhzoma.

— Mali, zise el, spune-i împăratului să întindă mâinile.

Motecuhzoma se supuse şi Cortes le fixă în jurul încheieturilor. Apoi îngenunche şi-i prinse altă pereche de lanţuri la glezne.

„Se umileşte în ochii mulţimii”, se gândi Benitez. „Ar fi fost mai demn să-l omoare.”

Marele Conducător al Mexicului plângea ca o femeie.

În piaţă, Jaramillo aprinse rugul.

Prin fumul care începea să se ridice, comandantul mexican făcu ce nu îndrăznise toată viaţa. Îşi înălţă capul şi-l privi drept în faţă pe Motecuhzoma. Benitez văzu uimirea şi ura din ochii lui.

— Senor, de ce omorâm un om curajos? îl întrebă el pe Cortes.

— Ne-a ucis nouă oameni la Vera Cruz, sau ai uitat?

— A respectat ordinele primite, protestă Benitez uitându-se la Motecuhzoma. Acesta este nemernicul care i-a ucis.

— Dacă l-am ucide, ne-am pune vieţile în primejdie. Aşa însă le dăm o lecţie. Poate, de aici înainte, nu vor mai îndrăzni să ridice mâna la un spaniol.

Motecuhzoma era scăldat în lacrimi. „Cum de te-ai lăsat vrăjit de Cortes?” se întrebă Benitez. „Sau ţi-ai pierdut minţile? Dacă ai scoate un singur cuvânt, oamenii tăi ne-ar strivi ca pe nişte gângănii. Ce ironie! O naţiune de războinici să fie condusă de un laş!”

Mulţimea din piaţă urmărea execuţia în linişte. Doar spaniolii se bucurau de spectacol. Benitez îl auzi pe Jaramillo strigându-i lui Alvarado:

— Acum vulturul fumegă într-adevăr!

Şi Alvarado izbucni în râs.

*

Duhoarea cărnii arse împuţise piaţa.

Cortes se aplecă să scoată lanţurile lui Motecuhzoma.

— Mali, spune-i că regret cele întâmplate azi. Spune-i de asemenea că, deşi ştiu că el a fost vinovat şi merita să moară alături de Vulturul Înfumurat, nu pot să-i fac nici un rău, pentru că este prietenul meu. O să-i răspândesc faima în toată lumea şi o să-i sporesc imperiul. De aici înainte, trebuie să mă considere salvatorul lui.

PARTEA A III-A.

Cel care aduce întunericul:
„Cred că Papa s-a îmbătat”

— Reacţia indienilor cenu, când li s-a spus că Papa Alexandru al V-lea a împărţit lumea între spanioli şi portughezi.

Şaptezeci şi doi.

Anul Domnului, 1520.

Două inimi de piatră în străvechiul calendar aztec.

Centrul lumii se mutase în palatul Fetei Stăpânului Apei.

Tapiseriile, paravanele, piticii şi soţiile lui Motecuhzoma fuseseră aduse brusc la noua curte imperială. Scribii alergau acum de colo-colo şi marii prinţi ai imperiului se adunau în sălile de recepţie să-şi viziteze împăratul, păziţi vigilent de spanioli.

Însă mulţi dintre ei încetaseră să mai vină. Cuitlahuac, Maize Cobs, Vulturul Care Cade refuzaseră să accepte situaţia de faţă. Se retrăseseră la Texcoco şi Ixtalapalapa, spumegând de furie.

O pace încordată se lăsase asupra oraşului, deşi disputele politice dintre Motecuhzoma şi Cortes continuau dincolo de zidurile palatului. Ca să-l mulţumească pe Cortes, fiica şi nepoata lui Motecuhzoma au fost iniţiate în religia creştină de părintele Olmedo, fiind botezate dona Ana şi dona Elvira.

La Vera Cruz, Juan Escalante a murit din cauza rănilor primite în bătălia cu războinicii bietului Vultur Înfumurat şi a fost înlocuit cu Gonzalo de Sandoval.

Soldaţii spanioli lâncezeau, jucând cărţi şi zaruri şi observând viaţa oraşului din palat, se uitau în fiecare zi spre munţi, sperând că Puertocarrero o să apară din clipă-n clipă cu întăriri.

Benitez remarcase o schimbare la oamenii escadronului său, mai ales faţă de Gonzalo Norte. Când sosiseră prima oară la Tenochtitlán, stătea de-o parte, izolat. Dar, după bătălia de la Texcala încetaseră să-şi mai bată joc de el, iar acum îl acceptaseră în rândurile lor. De fapt, Norte începea tot mai mult să le semene. Nu se mai bărbierea şi nici nu se mai spăla în fiecare zi. Juca zaruri cu Flores şi Guzman, cei

care îl violaseră demult.

Şi, din câte observase Benitez, redevenise un adevărat spaniol.

*

— Trebuie să-i spun lui Motecuhzoma că vreau să discut cu el o problemă foarte importantă. Este vorba de religie.

Împăratului îi pieri zâmbetul. „În ultimele luni îmbătrânise cu câţiva ani”, se gândi Mali. „Azi arată ca un bătrân neputincios. Spaniolii îl tratează cu îngăduinţă, ca pe un bunic nevolnic. Şi-a pierdut mândria.”

Juca *patoli* cu Alvarado şi Jaramillo, un joc preferat de mexicani, cu boabe de fasole albă. De când fusese luat prizonier de spanioli, singura pasiune erau jocurile, deşi, când câştiga, dădea tot gărzilor.

— Ce doreşte să-mi spună? zise Motecuhzoma, desprinzându-se de jos.

Parcă era un copil care se aştepta să fie certat.

Traduse cuvintele lui Cortes şi aşteptă încordată lângă el. În ultimele săptămâni devenise aproape un străin pentru ea. Mărşăluia pe coridoarele palatului, cu o suită de servitori pe urmele lui, trufaş ca un împărat. „Zeul din el triumfa”, se gândi ea. „Am observat cum se uită la fiicele lui Motecuhzoma şi am citit pasiunea în privirile lui. Acum, după ce a trecut munţii şi a ajuns în inima regatului, nu mai are nevoie de mine.”

— Spune-i că este vorba de viitorul Marelui Templu, spuse Cortes. Părintele Olmedo şi fratele Aguilar îl instruiesc de luni de zile în misterele creştinismului şi i-au explicat de atâtea ori că se închină unor zei falşi. Acum a venit timpul să-i alunge din temple şi să ridice în locul lor imaginea binecuvântată a Fecioarei. Spune-i că, dacă nu este de acord, o s-o facem cu forţa şi o să omoram preoţii care nu se supun.

Motecuhzoma se albi la faţă. „Oare ce urmăreşte”, se întreba Mali. „Cortes nu poate rămâne la nesfârşit. Oare

tlatoani era chiar atât de laş?”

— Spune-i lui Malinche că nu trebuie să facă asta, murmură Motecuhzoma. Dacă va încerca, zeii noştri îl vor distruge. Şi, chiar dacă n-or să-l distrugă zeii, o să revolte toţi supuşii mei. Este o problemă foarte delicată. Ar trebui să-mi dea mai mult timp la dispoziţie, să aranjez lucrurile în felul meu.

Cortes se îmblânzi când îi traduse răspunsul lui.

— *Chiquita,* spune-i senorului Motecuhzoma că, dacă ar fi după mine, aş lăsa totul în seama lui. Dar căpitanii mei mă presează zilnic. Poate dacă le-aş da o preocupare…

„Ce a mai inventat?” se întrebă Mali.

— Dacă ne-ai spune de unde iau aurul bijutierii tăi, i-aş vindeca de boala care le macină inima şi i-aş îmbuna.

Mali era şocată. „Aur! Doar asta vă interesează?” se întoarse spre Motecuhzoma.

— Malinche spune că nu el, ci căpitanii insistă să distrugă templele. Şi crede că i-ar linişti dacă le-ar spune unde sunt minele de aur.

Motecuhzoma zâmbi trist. „Oare îl crede cu adevărat Şarpele cu Pene?” se întrebă ea. „Îşi dă seama că nu va mai fi împărat niciodată? Ştie probabil că spaniolii nu au de gând să plece. Mexicanii nu s-ar putea elibera decât dacă Motecuhzoma le-ar da ordin să lupte şi asta ar însemna să se sacrifice, pentru că ar muri de mâna lui Cortes. Sau acest joc al aşteptării ducea la altceva, la o ultimă manevră disperată?”

— Spune-i că cea mai mare parte din aurul nostru se obţine prin spălarea nisipului, începu Motecuhzoma. Una din mine este în sud, la Zacatula şi aparţine vasalilor noştri, mixteni. Mai este însă una lângă Malinaltepec…

— Un moment, zise Cortes ridicând mâna şi făcându-i semn lui *caceres* să se apropie. Trebuie să notăm toate numele şi locul unde se află. Aş vrea să ştiu cât de departe este Zacatula de Tenochtitlán…

*

Când terminară, Cortes plecă din cameră, cu căpitanii lui şi Mali rămase singură cu Motecuhzoma. Împăratul se uită la unul din papagalii săi galbeni din colivia de argint.

— Acum ştiu ce simte această pasăre, zise el în cele din urmă.

Luă colivia de pe perete, se duse la fereastră şi o deschise. Pasărea ezită o clipă, după care îşi luă zborul pe acoperişul palatului.

Apoi azvârli colivia.

— Străinii au din nou boala aurului?

— Aşa se pare.

Stătea cu spatele la ea şi privea oraşul alb.

— Mă întreb de ce este atât de preţios? Argintul este mai greu de lucrat, iar jadul şi penele de quetzal sunt mai rare şi mai plăcute vederii.

Când se întoarse, rămase surprinsă să-l vadă zâmbind. „Acum nu mai semăna cu un bătrân neputincios. De fapt, fusese vreodată? Se temea într-adevăr de Cortes sau se prefăcea doar?”

— De ce îl slujeşti? o întrebă el, cu un glas aspru..

— Dar tu, senor?

— Nu am de ales. O studia atent.

— Ai încredere în acest Malinche?

Mali rămase tăcută. Nu ştia cum ar trebui să răspundă la asemenea întrebare.

— Am observat că ţi s-a îngroşat talia. Te-ai îngrăşat cu *tamales* sau îţi este copilul lui în burtă?

Mali puse mâna pe pântec.

— Va fi viitorul conducător al Mexicului.

Clătină din cap.

— O să te trădeze. Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán.

Mali simţi că se sufocă. Cuvintele răsunau în cameră, ameninţând să-i sfărâme visele. *Nu, Malinche n-o să mă trădeze.* Dar durerea îi tăia respiraţia. Parcă ar fi lovit-o cineva în pântece.

Motecuhzoma zâmbi. Avea dinţi stricaţi.

— Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán, repetă el.

— Nici al tău, pufni Mali, ieşind din cameră.

Şaptezeci şi trei.

Când se trezi, în ultimul ceas al nopţii, el era deja îmbrăcat în armură. Se uita pe fereastră, aşteptând cu nerăbdare zorile. De când sosiseră la Tenochtitlán, îi pierise somnul.

— Senor, murmură fata.

— N-am vrut să te trezesc, *chiquita,* murmură el.

— Vino la loc în pat. Veni lângă ea şi o luă în braţe.

— Ce făceai? îl întrebă Mali, în şoaptă.

— Mă gândeam.

— La ce?

— La dimineaţa aceea... de unde ai ştiut că nobilul pe care-l trimisese nu era Motecuhzoma?

— N-am fost sigură... dar atitudinea celorlalţi faţă de el m-a convins.

— Atâta tot?

— Depinde foarte mult cum arată un om şi cum îl tratează ceilalţi. Altfel cum ai putea deosebi un rege de un ţăran?

O sărută pe frunte.

— Şi eu arăt ca un rege?

— Mai mult decât un rege...

Zorile cenuşii se întindeau pe cer. Îi zărea trăsăturile. Dar ceva, în vocea lui, o făcu să tresară. Părea nesigur pe el, pentru prima oară.

— Ce este, senor?

Clătină din cap.

— Aş face orice pentru tine. Absolut orice, zise ea.

Cortes o sărută şi o strânse în braţe. Ar fi vrut să nu se desprindă niciodată de ea. Renunţase la tot ce o lega de neamul şi strămoşii ei, dar aici, în braţele lui Cortes, se simţea în siguranţă. Deşi, de când ajunsese la Tenochtitlán, se înstrăinase de ea. Dar ce putea să facă? Se afla sub puterea lui. Aşa cum îi spusese lui Aguilar: ardea în fiecare

zi.

O să te trădeze. Fiul tău nu va domni niciodată la Tenochtitlán.

Îl strânse mai tare. Cortes n-o s-o trădeze niciodată. Copilul lui îi creştea în pântece. Era destinul ei. Fără el, viaţa n-ar mai avea nici un sens.

Şaptezeci şi patru.

Se adunaseră toţi în sala cea mare: Cuitlahuac, fratele lui Motecuhzoma, nepotul său, Maize Cobs şi nobilii săi preferaţi, inclusiv cei de Taluca şi Tacuba. Stăteau pe covoraşe, cu lanţuri la mâini. Soldaţii lui Cortes îi păzeau lipiţi de ziduri.

Motecuhzoma stătea pe un tron, lângă Cortes, pe postament, cu capul în piept. Mali era la dreapta lui Cortes.

Cortes se întoarse spre ea.

— Motecuhzoma ştie ce trebuie să spună. Ai grijă să nu se abată de la discursul pe care l-a primit, îi spuse el pe un ton dur.

Mali încuviinţă din cap, uitându-se la împărat. Părea stafidit, ca şi când i s-ar fi scos tot ce avea în el. Nobilii îl priveau sfidători. Acum nu se mai temea nimeni să se uite drept în ochii lui.

Motecuhzoma începu cu un glas tremurat, ca o pasăre prinsă în cursă.

— Cunoaşteţi cu toţii legenda Şarpelui cu Pene, care a stăpânit aceste ţinuturi cu mulţi ani în urmă, înainte ca noi, mexicanii, să fim aduşi aici de Pasărea Colibri. Şi ştiţi că, în ziua când a plecat, a promis că se va întoarce, va pune capăt sacrificiilor umane şi va pretinde tronul regatului nostru. Cred că ziua aceea a sosit. Am implorat Pasărea Colibri şi am rugat-o să… mă îndrume… aşa cum a făcut…

Glasul lui Motecuhzoma se frânse şi nu mai reuşi să continue.

Cortes ridică din sprâncene.

— Aminteşte-i că n-ar trebui să plângă, ci să se bucure.

Mali se supuse, dar vorbele ei nu avură nici un efect asupra împăratului. Scâncea ca un copil în leagăn.

— Spune-i că trebuie să ne vedem de treabă, se înfurie Cortes.

Mali se întoarse spre împărat.

— Stăpânul meu este nerăbdător, zise ea.

Motecuhzoma făcu un efort să-şi revină.

— Şarpele cu Pene... vrea să-i... dăm tronul... aşa cum i se cuvine de drept... şi să-i plătim... un tribut anual... în aur.

— Acesta nu este Şarpele cu Pene, zise Cuitlahuac. Ai lăsat un hoţ să pătrundă în casa noastră şi acum vrea să ne ia tot ce avem!

— Ar fi trebuit să-l atacăm înainte să ajungă în oraşul nostru, aşa cum am plănuit la Calco, strigă Maize Cobs. Din cauza laşităţii şi nehotărârii tale, ne-ai făcut de râs pe toţi!

— N-o să admit niciodată aşa ceva, zise Cuitlahuac. Prefer să mor!

— Nu avem de ales, zise Motecuhzoma, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

„De ce se comportă aşa?” se întrebă Mali. „Se teme de zei sau de el însuşi?”

— Ce tot vorbesc? o întrebă Cortes.

— Nobilii nu sunt de acord, îi spuse ea.

— Trebuie să-şi asculte împăratul. Doar n-or să-l trădeze!

— Spun că preferă să moară.

— Dacă nu se supun, o să le îndeplinesc dorinţa. Ce oameni imposibili!

Îi zvâcnea o venă la tâmple.

— Foarte bine atunci. Nu avem nevoie de încuviinţarea lor.

Se întoarse spre Godoy, notarul regal.

— Să se consemneze că împăratul Motecuhzoma a fost de acord să devină vasalul regelui Spaniei şi să-i plătească un tribut anual în aur, care urmează să fie stabilit.

Îi făcu semn lui Mali să traducă.

— Vrea să te declari vasalul lui, zise ea, în *nahuatl şi* să-i plăteşti un tribut în aur, în fiecare an.

Motecuhzoma nu mai putea să vorbească. Se mulţumi doar să încuviinţeze din cap.

— Acceptă, îi spuse ea lui Cortes.

Spaniolul zâmbi.

— Să se consemneze că Motecuhzoma se află de azi sub

protecţia Majestăţii Sale catolice, regele Spaniei şi al bisericii catolice.

Se uită la nobilii rebeli din faţa lui.

— Pe ceilalţi ţineţi-i aici, sub pază, să nu facă vreo prostie.

Apoi adăugă ceva mai blând.

— Dona Marina, roagă-l, te rog, pe Motecuhzoma să se ridice.

Împăratul se ridică încet în picioare, ajutat de curtenii lui. Cortes se ridică şi el şi-l îmbrăţişa pe neaşteptate.

— Mulţumeşte-i pentru ajutor şi spune-i că nu mai are de ce să se teamă. Voi avea grijă de el ca de un frate.

Zicând acestea, ieşi din cameră. Motecuhzoma încremenise în loc, uimit de acest ultim act de umilinţă la care-l supusese Cortes.

— Stăpânul meu îţi transmite mulţumiri, îi traduse Mali. De aici înainte nu mai ai de ce să te temi. O să te trateze ca pe un frate. Dar nu te sfătuiesc să-l crezi, adăugă ea, în şoaptă.

*

Cortes ieşi din cameră jubilând. Mai avea puţin până să pună mâna pe comoara găsită de la bun început. O să-i înmâneze regelui său un imperiu, nişte bogăţii nebănuite şi cel mai frumos oraş din lume. O să arunce idolii din temple şi va transforma piramidele în altare pentru Fecioara Maria. Aceste fapte or să-i aducă o faimă la fel de mare ca cea a Cidului. O să-şi împlinească destinul. Va lumina aceste ţinuturi păgâne şi va salva milioane de suflete.

Şi, când va realiza tot ce îşi propusese, va cere permisiunea regelui să devină guvernatorul acestei regiuni. Care suveran ar putea să-l refuze?

Îl despărţea un singur pas de acest vis. Încă o încercare şi va fi în culmea gloriei.

Şaptezeci şi cinci.

Împărţirea comorii avea loc în curte, în prezenţa notarului regal. Cortes se sui pe una din căruţele tunurilor şi se făcu linişte. Acesta era momentul mult aşteptat, când vor şti ce parte din fabuloasa comoară li se cuvenea. Fiecare din ei visa ce va face cu aurul când se va întoarce din Indii, în Estremadura sau Castilia.

Desfăcuseră din nou nişa din zid şi bijuteriile fuseseră topite, să se poată împărţi mai uşor. Figurinele de aur, tecile de săbii, gulerele, împodobite cu jad şi turcoaze, coroanele şi măştile fuseseră transformate în bare şi sigilate cu însemnul regal. Nu se acordase nici o atenţie lucrăturii artistice sau mantiilor din pene. Erau frumoase dar cu ele nu puteai cumpăra pământ, titluri şi femei.

— Îmi dau seama că aşteptaţi cu nerăbdare să fiţi răsplătiţi pentru eforturile voastre, începu Cortes. Aţi luptat vitejeşte şi aţi dat dovadă de loialitate şi credinţă.

Soldaţii fremătau agitaţi. Da, luptaseră din greu şi, dacă vor fi răsplătiţi cu diamante pentru suferinţele lor, vor ajunge toţi *granzi* de Spania.

Căpitanul lor scoase un pergament şi începu să citească.

— Am cântărit comoara găsită în nişa ascunsă în zid şi toate darurile lui Motecuhzoma. Valorează în jur de trei sute de mii de coroane.

Se auziră strigăte de bucurie. Trei sute de mii de coroane! O avere.

— Din această sumă, vom scade *quinto real* cincimea regală şi de asemenea încă o cincime pentru comandantul expediţiei, aşa cum am stabilit la Vera Cruz.

„Prin urmare”, se gândi Benitez, „Cortes şi-a asigurat şaizeci de mii de coroane. O sumă frumuşică.”

— Ne rămân deci o sută optzeci de mii de coroane. Din care vom scădea cheltuielile mele pentru expediţie şi suma datorată guvernatorului Cubei, ca să nu ne facă greutăţi.

Trebuie de asemenea să dăm o parte sfintei biserici şi acelor oameni care şi-au adus caii. Ştiţi ce mult ne-au ajutat să triumfăm în bătăliile de la râul Tabasco şi Texcala. Şi să nu-i uităm nici pe cei care au plecat în Spania, să ne susţină la curtea din Toledo.

„Asta înseamnă că toţi ofiţerii şi căpitanii, poate cu excepţia lui Ordaz şi Mejia vor primi sume frumoase”, se gândi Benitez. „În felul acesta îşi va asigura loialitatea lor.”

— Mai avem şaizeci şi patru de mii de coroane.

Soldaţii se foiau nerăbdători.

— Am pus deoparte zece mii de coroane pentru familiile celor care au fost chemaţi la ceruri în timpul acestei expediţii. Am împărţit ce a rămas între voi toţi, incluzându-i pe cei de la Vera Cruz şi am dublat suma archebuzierilor şi arcaşilor.

Cortes se uită la cifrele din pergament.

— În concluzie, o să-i revină fiecăruia dintre voi în jur de o sută de coroane.

Izbucniră strigăte.

Soldaţii zbierau şi-l ameninţau cu pumnii pe Cortes.

— Această comoară nu este nimic, faţă de cât vom câştiga pe viitor! Sunt sute de oraşe bogate în acest ţinut şi tot atâtea mine de aur.

— Nu contează. Când se vor împărţi comorile, noi o să ne alegem mereu cu praful de pe tobă!

Cel care protestase era tocmai Norte.

— Taci din gură! şuieră Cortes. Ai grijă cum vorbeşti, dacă nu vrei să fii pedepsit!

— Cu o sută de pesos nu-mi cumpăr nici măcar o sabie nouă! strigă cineva.

— Împărţirea s-a făcut conform legii! strigă Cortes. Să dea Dumnezeu să vă căiţi pentru lăcomia voastră!

Zicând acestea sări din căruţă şi se îndepărtă de insultele lor.

Norte se uită la Benitez.

— O sută de pesos! exclamă el, scuipând dispreţuitor. Pentru asta am riscat atât?

— N-am ştiut că te interesează aurul.

— Da, sigur, eu nu sunt decât un indian împuţit. Dar ceilalţi? Flores şi-a pierdut un ochi şi Guzman şi-a lăsat o parte din mână la Texcala. L-au urmat în iad pentru numai o sută de pesos?

Benitez ridică din umeri.

— O să încerc să-l conving, dar va fi inutil. Crezi că mie îmi convine?

— Tu eşti căpitan. O să aibă grijă de tine!

— Voi face într-aşa fel încât să fii răsplătit aşa cum se cuvine, Norte. Chiar dacă ar fi să te plătesc din propriul meu buzunar.

— Nu vreau nimic de la tine, Benitez.

— Atunci ce vrei?

— Vreau… vreau…

Clătină din cap.

— Nu mai ştiu ce vreau.

*

Cortes luă micul dejun cu împăratul, însoţit de Alvarado şi părintele Olmedo. Se aşezară la masa încărcată cu prăjituri îndulcite cu miere, carne de căprioară, câine, curcan şi păsări sălbatice. Când terminară de mâncat, li se aduseră *chocolatl* dulce în cupe pictate. Femeile care-i serviseră, le-au spălat mâinile cu rădăcini din copacul de săpun şi le-au uns picioarele cu tămâie.

După ce servitorii s-au retras, Cortes i-a făcut semn lui Mali să vină să traducă.

— Vreau să-i vorbeşti lui Motecuhzoma în numele meu. Spune-i că am venit să-l întreb dacă s-a hotărât în privinţa Marelui Templu.

— Mai am nevoie de puţin timp, răspunse Motecuhzoma, ca de obicei când Cortes deschidea subiecte religioase. Nu se poate face atât de repede.

Tărăgăna lucrurile de săptămâni în şir şi Cortes se abţinuse deocamdată. Mali se întreba când o să izbucnească. Sau dacă vor ajunge la vreun rezultat, până la

urmă.

— Spune-i că ofiţerii mei insistă, zise Cortes. Nu mai pot să-i ţin în frâu mult timp.

Motecuhzoma zâmbi timid. „În această privinţă se simte încă puternic”, îşi spuse Mali. „Îşi dă seama de situaţia delicată în care se află Cortes. Ştie că n-ar îndrăzni să ia măsuri împotriva preoţilor azteci fără aprobarea lui Motecuhzoma. Ar fi sinucidere curată.”

— Spune-i lui Malinche că este mai bine pentru el să aştepte, zise Motecuhzoma.

Mali îi transmise informaţia lui Cortes. „Este un joc”, se gândi ea. „Cred că lui Cortes îi pasă mai mult de aur acum. Se lasă manipulat de Motecuhzoma. L-a doborât lăcomia.”

Cortes rămase tăcut un timp.

Observase că se albise la faţă şi-i pulsa vena la tâmplă.

— După ce l-am invitat aici, în palatul nostru, mi-a promis că sacrificiile umane vor înceta, zise Cortes. Am avut răbdare, dar consider că am aşteptat destul.

Fata se entuziasmă. Poate că momentul confruntării venise, în sfârşit.

— Stăpânul meu este foarte supărat acum, îi spuse ea lui Motecuhzoma. S-a săturat să aştepte.

Motecuhzoma zâmbi timid.

— Hotărârea nu-mi aparţine. Nu puteţi comite un sacrilegiu în templele noastre. Zeii ar fi furioşi. Or să sacrifice vieţile tuturor.

„Cât timp or să-şi mai paseze responsabilitatea Marelui Templu, aruncând-o unul altuia ca pe un cărbune încins? Când stăpânul meu se va purta din nou ca un zeu?” se întreba Mali. „Când o să-şi înfrângă lăcomia şi o să impună spiritul mamei cu pruncul la Tenochtitlán?”

Traduse vorbele lui Motecuhzoma.

— Se joacă mereu cu mine, Mali, murmură Cortes.

— Aşa este, senor.

Sclipirea feroce, pe care o mai văzuse la Cempoallan şi Cholula, reveni în privirile lui. Părintele Olmedo o remarcase şi el. Îngrozit, se aplecă spre Cortes, sperând să evite furtuna.

— Să nu ne pripim, murmură el. Progresăm pe zi ce trece. Cu ajutorul donei Marina, am reuşit să-l învăţăm Crezul şi Tatăl Nostru pe limba lui.

Cortes îl privi dispreţuitor. Alvarado se grăbi şi el să intervină.

— *Caudillo,* ştii cât îmi repugnă această religie diavolească, şuieră el, dar acum nu este timpul potrivit să insistăm în privinţa templului. Ne-am umplut de aur, doar n-o să riscăm să-l pierdem! Puertocarrero se va întoarce cât de curând din Spania cu întăriri. Atunci vom putea într-adevăr să ne impunem hotărârile!

Cortes clătină din cap.

— Dacă nu acţionăm, ne vom păta onoarea. Am făcut destule pentru noi. Acum trebuie să facem ceva şi pentru Dumnezeu.

Apoi se ridică şi ieşi din cameră. Olmedo şi Alvarado se uitară după el, temându-se că, de data aceasta, o să-i ducă la pierzanie.

Şaptezeci şi şase.

„Indiferent ce va spune istoria despre noi, azi am fost inegalabili”, se gândi Benitez.

O luă înainte, întorcând capul doar ca să-l vadă pe Cortes mergând la câţiva paşi în urma lui, în armură, cu sabia trasă. Părea stăpânit de o mare emoţie. Îi ardeau ochii în cap ca nişte cărbuni aprinşi. Urca treptele câte două deodată, cu tabloul Fecioarei cu Pruncul sub braţul stâng. În spatele lui veneau Alvarado, Leon, Jaramillo, Mali şi zeci de infanterişti înarmaţi cu săbii şi suliţe. În urmă, împleticindu-se, alergau părintele Olmedo, cu crucea cea mare şi Aguilar.

Unul din preoţii templului le ieşi înainte cu un cuţit. Benitez îl străpunse cu sabia şi acesta se prăbuşi în genunchi, ţinându-se de stomac. Apăru altul, dar îl dădu la o parte cu sabia şi despică perdeaua care ducea la altar.

De data aceasta se pregătise să înfrunte duhoarea, dar i se puse totuşi un nod în gât. Ochii de obsidian sclipeau în beznă. Pătrunsese în vizuina diavolului.

Altă creatură se năpusti la el din beznă, dar, între timp, ajunsese şi Alvarado cu trei infanterişti. Îl doborâră, ţintuindu-l de podea. Ceilalţi preoţi urlau ca nişte ciori, iar toba cea mare bătea asurzitor, să le trâmbiţeze revolta.

Sângele de pe pereţi se transformase într-o crustă groasă, neagră. Ceva întunecat sfârâia în suporturile metalice cu tămâie. Monştri pictaţi se zgâiau la ei din umbră, înconjuraţi de capete de şarpe şi cranii.

Cortes băgă sabia în teacă. Aguilar îi dădu lui *caudillo* bara de fier pe care o adusese.

— Azi vom lovi în numele Domnului! zbieră Cortes, rotind bara de fler şi zdrobind capul unui zeu.

Ochii de obsidian se făcură ţăndări şi masca de aur crăpată se prăbuşi pe podeaua de piatră. Preoţii urlau disperaţi. Alvarado şi oamenii lui îi ţineau sub ascultare sub

ameninţarea săbiilor.

Cortes aşează cu pioşenie imaginea Fecioarei într-o nişă din perete şi apoi îngenunche, închinându-se. Apoi se întoarse şi arătă cu degetul tremurând spre preoţi.

— Spune-le că vor avea de-a face cu mine, dacă vor îndrăzni să se atingă de imaginea binecuvântată a Madonnei!

Mali traduse repede vorbele lui. Mexicanii urlară din nou, dar se retraseră imediat când făcu un pas spre ei.

— Dona Marina! Spune-le acestor strigoi să scoată diavolii din templu şi să zugrăvească pereţii. Dacă nu, o s-o facem noi în locul lor!

O porni înapoi spre trepte.

Benitez şi-ar fi dat viaţa pentru el în asemenea momente. „Era un ticălos calculat”, se gândi el, „dar azi acţionase într-o răbufnire de pasiune. Oricare din noi l-am urma în asemenea momente glorioase. Oare juca teatru sau credea cu adevărat că putea să-i cucerească pe mexicani şi zeii lor doar prin forţa voinţei sale?”

Acum înţelegea de ce oamenii îl iubeau pe Cortes. *Caudillo* îi conducea spre fapte măreţe, pe care nu le-ar fi realizat niciodată de unii singuri. „Azi, acest hoţ ipocrit şi lacom m-a făcut să fiu mândru de mine. Şi o să-i fiu întotdeauna recunoscător pentru asta.”

*

Peste trei zile, câteva sute de preoţi au urcat în *Templo Mayor* şi au aşezat cu mare grijă statuile Oglinzii Fumurii şi ale Aducătorului de Ploaie pe covoraşe. Pe urmă le-au coborât în curte, cu frânghii, le-au aşezat în litiere şi le-au dus afară din oraş. Toate acestea s-au făcut într-o linişte desăvârşită.

Pereţii şi podelele altarului au fost frecate şi văruite, iar tâmplarii lui Cortes au ridicat acolo o cruce şi un altar. A doua zi, toată armata spaniolă a mărşăluit în templu şi a urcat treptele să participe la slujba de mulţumire.

Cortes îşi realizase visul.

Şaptezeci şi şapte.

Motecuhzoma părea complet schimbat. „Oare ce se întâmplase cu el?” se întrebă Cortes. Era mai stăpân pe el, mai liniştit, nu mai ţinea capul plecat. Stătea în *ypcalli* privindu-şi piticii şi cocoşaţii făcând tumbe şi maimuţărindu-se pentru el. Saltimbancii se împrăştiară când îi văzură pe spanioli.

Motecuhzoma îi invită pe toţi să se aşeze şi comandă ceşti aburinde cu *chocolatl.* Mali se instală lângă Cortes şi traduse vorbele politicoase ale împăratului, care se interesa ce mai fac fiica şi nepoata sa. Cortes îi răspunse la fel de politicos, întrebându-se ce determinase această schimbare bruscă de atitudine, deşi era hotărât să nu-şi trădeze curiozitatea.

În cele din urmă, împăratul se arătă dispus să-l lămurească.

— Vrea să discutaţi ceva, murmură Mali. Spune că-i vine greu, dar speră că o să-ţi dai seama că te-a considerat dintotdeauna prietenul lui.

„Ce-o mai unelti acum?” se întrebă Cortes.

— Spune-i că i-am preţuit întotdeauna prietenia. Este ca un frate pentru mine.

Motecuhzoma se lansă într-un monolog interminabil. Cortes o urmărea pe Mali, să vadă cum reacţionează. Părea uimită. Observă de asemenea că împăratul nu mai vorbea pe tonul lui plângăreţ. Semn rău.

În cele din urmă, când termină ce avea de spus Mali începu să traducă.

— Motecuhzoma te previne că te afli în mare primejdie. Spune că el personal n-ar vrea să păţeşti nimic rău, dar zeii lui sunt foarte supăraţi pe tine. Te-au văzut cum i-ai scos cu forţa din palatul lui, cum i-ai ars căpitanii în piaţă, cum le-ai

furat aurul şi ai pângărit templele. Preoţii lui i-au comunicat hotărârea Păsării Colibri şi a Oglinzii Fumurii. Refuză să mai rămână în Mexic atâta timp cât tu şi adepţii tăi vă aflaţi aici. Dacă rămân fără zei, oamenii lui or să vă ucidă pe toţi. De fapt, Motecuhzoma v-a prevenit în repetate rânduri că aşa o să se întâmple. Oamenii nu aşteaptă decât cuvântul lui. Dar speră că vărsarea de sânge va putea fi evitată. Vă dă şansa să plecaţi în pace.

— Pe onoarea mea, are tupeul să-mi poruncească! se înfurie Cortes.

— Să vedem dacă o să mai fie la fel de arogant când o să-i înfig sabia în pântece, şuieră Alvarado.

— A jurat credinţă regelui Spaniei şi sfintei biserici! zise Aguilar. Vorbele lui sună a trădare.

Cortes ridică mâna să le amuţească protestele. Îl preveniseră de atâtea ori că era imprudent şi acum voiau să atace înainte să ştie ce inamic aveau de înfruntat.

— *Chiquita,* mulţumeşte-i împăratului pentru grija lui, zise el, cu un glas dulce.

Alvarado pufni revoltat.

— Ei fir-ar să fie! Ce mai stăm la discuţie cu…

Cortes îl amuţi cu o privire.

Apoi se întoarse spre Mali.

— Îi mulţumim pentru grija lui şi regretăm că i-am provocat atâtea necazuri. Spune-i că vom pleca imediat ce vom avea corăbii care să ne ducă în ţările noastre. Dacă ne permite să luăm lemn din pădurile lui şi ne împrumută câţiva dulgheri, ne vom apuca de treabă imediat.

Motecuhzoma se luminase la faţă de bucurie. Cortes ştia ce gândea. Coşmarul se terminase.

— *Caudillo,* şuieră Alvarado, n-o să ne lase să plecăm. De îndată ce o să-l eliberăm pe Motecuhzoma…

— Ştiu, îi şopti el, dar trebuie să ne prindem în joc deocamdată!

Se întoarse din nou spre Mali.

— Spune-i lui Motecuhzoma că am luat această hotărâre nu pentru că ne temem, ci pentru că n-am vrea să distrugem oraşul sau să-i primejduim siguranţa. Pentru că

n-ar avea nici o şansă să scape cu viaţă, în caz că ar izbucni un conflict.

Lui Motecuhzoma îi pieri imediat zâmbetul când auzi. Ameninţarea fusese exprimată cât se poate de clar.

Cortes plecă fără să aştepte sfârşitul audienţei. Ceva schimbase acest echilibru destul de fragil. Trebuia să afle ce anume.

Şaptezeci şi opt.

De îndată ce ajunseră în camerele lor, Cortes îşi scoase sabia şi o aruncă într-un colţ. Dădu cu piciorul în birou şi trânti de perete tronul pe care i-l dăruise Motecuhzoma, desprinzând câteva pietre preţioase, care se răspândiră pe podea.

Caceres şi ceilalţi servitori îl priveau îngroziţi.

Cortes se întoarse spre Mali.

— Ce se întâmplă?

— Nu se mai teme de tine, senor, îi răspunse ea, calmă.

— Asta este evident.

— S-ar putea să aibă legătură cu schimbarea climei. Ploile s-au oprit.

O privea uluit.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Calendarul nostru a intrat într-un nou an, senor.

— Ce vrăjitorii şi superstiţii mai ai de gând să debitezi?

— Senor, am ajuns la Sfârşitul Ploilor, prima lună a noului an. Anul trecut a fost Trestia, anul Şarpelui cu Pene, un an rău pentru regi. Iar acum este cel al Cremenei, o epocă mult mai promiţătoare. Poate că Motecuhzoma consideră că a reuşit să triumfe asupra ta. Întârziind hotărârile, îşi imaginează probabil că nu mai are de ce să se teamă de tine. Acum, calendarul este în favoarea lui.

Cortes clătină din cap.

— Şi tu crezi în prostiile astea?

— Nu senor. Eu cred în tine.

Cortes se îmblânzi brusc şi o sărută pe frunte.

— *Chiquita,* murmură el.

„De ce oare sunt atât de recunoscătoare pentru aceste fărâme patetice de afecţiune?” se gândi ea. „Acum vine la mine numai când are nevoie şi tresar de bucurie de fiecare dată, de parcă m-ar copleşi cu munţi de jad. Am senzaţia că sunt complet neajutorată fără el.

La fel de neajutorată ca Motecuhzoma.”

*

Se desprinse de lângă ea când *caceres* îl pofti pe Martin Lopez. Lopez era cel mai înalt dintre toţi spaniolii. Avea o barbă rară, un trup suplu şi cele mai mari mâini pe care le văzuse vreodată Mali.

— Lopez.

— M-aţi chemat, senor.

Cortes nu observase, se pare, deranjul pe care-l făcuse în cameră. *Caceres* se grăbi să pună tronul la loc şi Cortes se aşeză imediat. Lopez privea mirat biroul dărâmat, cerneala împrăştiată pe jos şi pergamentul de pe podea, dar se feri să facă vreun comentariu.

— Te-ai alăturat expediţiei noastre ca tâmplar, zise Cortes, dar am aflat de la Alvarado că, în Cuba, îţi câştigai existenţa ca tâmplar şi dulgher.

— Este adevărat, senor. Am lucrat un timp la şantierele navale de la Cadiz.

— Bun. Crezi că ai putea construi o corabie mică?

Lopez îl privi uluit, dar îşi reveni imediat.

— Poate, dacă aş avea ce-mi trebuie. Cu câţiva tâmplari…

— La Vera Cruz, sunt destule lanţuri, pânze şi resturi din vechea flotă, pe care a trebuit s-o scufundăm la San Juan de Ulua. Dacă ai putea să iei lemn din păduri şi ai fi ajutat de tâmplarii lui Motecuhzoma, crezi că te-ai descurca?

— Da, senor. Cât timp am la dispoziţie?

— Nu vreau să te grăbesc. Lucrează încet, dar în aşa fel încât să laşi impresia mexicanilor că munceşti pe brânci. Crezi că o să reuşeşti?

— Cum porunciţi.

— Vreau să te apuci de treabă imediat. Ia doisprezece din tâmplarii noştri.

— Da, senor, îl aprobă omul, ieşind din cameră.

După plecarea lui se lăsă o linişte apăsătoare.

— O să plecăm de aici? îl întrebă Mali în cele din urmă.

Cortes râse amuzat.

— Nu, *chiquita.* Aceasta este capitala mea, de aici înainte. Alonso trebuie să apară din clipă-n clipă din Spania cu întăriri. Pe urmă vom putea să ne impunem hotărârile mexicanilor.

— Şi dacă n-o să se întoarcă?

— Tot n-o să fug de teama lui Motecuhzoma. Dacă Lopez construieşte două corăbii, o să trimit aurul cu una din ele, iar cu cealaltă o să aduc cai, oameni şi arme de la San Diego. Orice ar fi, nu voi pleca din Valea Mexicului.

Dar Mali nici nu-l mai asculta. Îl auzise de atâtea ori spunând ce o să facă, deşi, în realitate, gândea cu totul altceva. „Dacă se va hotărî până la urmă să plece în Ţara Norilor? Ce se va întâmpla cu ea?”

„Fără Cortes şi-ar pierde valoarea şi puterea. În cel mai bun caz – sau poate că nu era deloc bun – ar fi obligată să-şi petreacă restul vieţii ca o femeie obişnuită, la cratiţă şi la războiul de ţesut. Decât asemenea existenţă, ar fi preferat să sfârşească pe altarul de sacrificiu.”

— Nu te îngrijora, îi spuse Cortes luând-o în braţe. N-o să te părăsesc niciodată, indiferent ce s-ar întâmpla, *chiquita.*

Mali închise ochii şi se agăţă de el. Când îi şoptea că o iubea, lumea i se părea frumoasă şi sigură. „De fapt, cum s-o părăsească acum? Îl apropiase prin legături de sânge. Îi purta fiul în pântece. La fel ca Mama Şarpe, va zămisli viitorii zei.”

*

Uriaşul cu barbă roşie urmărea, cu mâinile în şold, vasul care se îndrepta spre plajă. Adusese cu el o mie patru sute de oameni, optzeci de cai, mai mult de o sută de arcaşi şi tot atâţia soldaţi înarmaţi cu muschete. Armata sa începea să se reverse pe plajă. Oamenii asudau cărând armele şi lăzile cu provizii în sus, pe dune; strigătele sergenţilor se amestecau cu ropotul copitelor şi lătratul copoilor.

Acest Cortes şi-o luase în cap. Primise ordin să facă doar câteva incursiuni pe ţărm. Dar, acum câteva luni, o *nao* care trecuse prin insule în drum spre Spania răspândise zvonul că Cortes avusese îndrăzneala să-şi creeze propria lui colonie! Din păcate, veştile nu ajunseseră la timp la Santiago de Cuba, ca să poată intercepta corabia şi să descopere adevărul. Dar, indiferent ce ar fi, el, Panfilo de Narvaez, va pune capăt acestei aberaţii. Marinarii povestiseră de asemenea despre un oraş cu bogăţii fabuloase. Va fi o plăcere să-şi facă datoria şi, în acelaşi timp, să-şi umple buzunarele cu aur.

Dar, mai întâi, o să se ocupe de Cortes. O să-l atârne în ştreang imediat.

Şaptezeci şi nouă.

— Pare vioi în dimineaţa aceasta, remarcă Olid.

Cristobal Olid era căpitanul gărzilor care păzeau apartamentele lui Motecuhzoma. În cele câteva luni care trecuseră ajunsese să cunoască perfect toanele împăratului şi Cortes considera că această informaţie era o veste proastă. „Prefer să-l ştiu deprimat”, se gândi el.

Cortes, însoţit de Alvarado, se duse la Motecuhzoma şi observă că era de-a dreptul în culmea fericirii. Îl găsi plimbându-se prin cameră şi discutând cu păsările sale din colivii. Se pare că de-abia aştepta să înceapă audienţa. Le oferi celor doi o ceaşcă de *chocolatl* pe care o refuzară politicos. Pe urmă, Motecuhzoma se instala pe un covoraş, iar *caudillo* şi locotenentul său îşi ocupară poziţiile obişnuite, lângă el.

— Se interesează cum merge construcţia corăbiilor, zise Mali.

— Spune-i că progresăm destul de încet. Corăbiile noastre de război nu sunt atât de uşor de construit ca pirogile cu care se plimbă ei pe lac.

Fata îi traduse lui Motecuhzoma, dar nu părea deloc interesat. Înainte să termine ce avea de spus, îl văzu bătând din palme. În momentul acela, apăru imediat un servitor, care aduse un pergament din scoarţă de copac şi-l aşeză respectuos în faţa împăratului. Motecuhzoma i-l arătă lui Cortes.

— Solii lui i-au adus acest mesaj de pe coastă, traduse Mali. Au sosit alţi camarazi din Ţara Norilor în canoele lor de război. Acum nu mai aveţi de ce să aşteptaţi aici, la Tenochtitlán. Aveţi destule corăbii pe coastă.

Cortes răsuflă uşurat. „În sfârşit! Puertocarrero venise cu întăriri şi cu aprobarea regelui!”

Dar, când se aplecă să studieze pergamentul, se albi la faţă. Glifele şi imaginile înfăţişau treisprezece *naos*

spaniole, ancorate dincolo de palmieri. Pe fundal, apăreau soldaţi bărboşi, cai şi un tun pe nisip. Figura centrală era un grăsan cu barbă mare, roşie. Se vedea de departe că era conducătorul lor, dar nu era în nici un caz Puertocarrero. Îl recunoscu imediat. Nu putea fi decât un singur om.

— Narvaez! murmură el.

*

Cortes ieşi în curte, unde Ordaz îşi antrena archebuzierii.

— Ordaz! Spune oamenilor că ne-au sosit întăriri pe coastă. Trageţi în aer. Faceţi cât mai mult zgomot.

Apoi se întoarse şi plecă. Toţi auziseră aceste strigăte de bucurie. Ordaz dădu ordin oamenilor săi să-şi încarce puştile cu praf de puşcă.

Doar Benitez observase privirea lui Cortes şi îşi dădu seama că se bucurau degeaba. Alergă după el.

— Este adevărat, *caudillo,* Puertocarrero s-a întors din Spania?

— Nu este Puertocarrero, şuieră Cortes, ci omul lui Velasquez, Panfilo de Narvaez şi ceilalţi ticăloşi însetaţi de aur din Cuba!

— Narvaez?

— Vorbeşte mai încet! Nu trebuie să se afle, până nu hotărâm ce este de făcut. Mexicanii trebuie să creadă că suntem încântaţi de aceste veşti. Dacă ar bănui ceva, ne-ar măcelări imediat.

Se întunecase. Spaniolii sărbătoreau încă noile veşti. Terminaseră de băut ultimele căni de vin cubanez şi cântecele lor vesele răsunau peste tot. Singur, în apartamentele sale, Cortes încerca să-şi astupe urechile, gândindu-se la dilema în care se afla. Se fâţâia prin cameră, în timp ce ceara lumânării se răspândea pe masă ca o pată.

*

Era al treilea ceas al nopţii. Torţele care luminau

coridoarele palatului lăsau umbre lungi, unde un om se putea ascunde cu uşurinţă. O prinse când ieşi din apartamentele lui Benitez. Probabil că o pândise ore-n şir.

Îi puse o mână la gură şi o trase într-un alcov. Îi simţea mirosul de sudoare şi băutură. Dezgustător. La început, crezu că era unul din soldaţii spanioli, care băuseră prea mult vin cubanez sau *pulque* mexican. Începu să muşte şi să dea din picioare.

— Nu te speria, îi spuse o voce în chontal maya.

Norte. *Norte!*

Floarea Ploii se linişti. Bărbatul o eliberă.

— *Caro,* murmură el în castillană.

— Ai înnebunit? îl întrebă ea. Benitez o să te atârne în ştreang!

— Doar dacă ne prinde, zise el, apucând-o de sâni, plin de pasiune şi trăgând-o spre el.

Îi simţea căldura trupului şi penisul tare, lipit de fesele ei.

— Sau dacă îi spui tu. Dar n-o s-o faci, nu?

Fata se întoarse şi îşi încolăci braţele de gâtul lui. Îi simţi limba în gura ei şi mâinile care-i ridicau tunica. Deodată îl muşcă de buză cu toată puterea, înăbuşindu-i strigătul într-un sărut. Şi, înainte să-i dea drumul, îi gustă sângele sărat.

Norte îşi duse mâinile la faţă, gemând ca un animal.

— Târfă, înjură el în castillană, dar nu l-ar fi înţeles nici măcar un spaniol, din cauza buzei rănite. Nemernico, ticăloaso!

— Să nu mă mai atingi niciodată, şuieră ea, în maya. Iubirea este un dar, nu un drept pe care ţi-l iei când vrei.

— Sângerez, se văicări Norte, lăsându-se pe vine. De ce ai făcut asta?

Acum, după ce îl îmblânzise, Florii Ploii îi părea rău de gestul ei. Îngenunche lângă el.

— Iartă-mă, murmură ea. Te doare rău?

Încercă să-l atingă, dar o respinse.

— Să nu te mai uiţi niciodată la mine! scânci el.

— Nu mai eşti un om. Ai devenit un diavol, ca toţi ceilalţi.

— Foarte bine, Ce rost ar avea să mă port ca un om? Doar îţi petreci tot timpul cu Benitez.

— Bineînţeles, sunt femeia lui.

— La San Juan de Ulua nu conta asta.

— Atunci a fost atunci, iar acum este acum. Şi, între timp, am început să-l îndrăgesc.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Nu te mai iubesc la fel de mult, zise ea ridicându-se.

— Te doresc, murmură el..

— Ştiu, sunteţi toţi nişte diavoli.

Şi zicând acestea, se strecură la loc în cameră, la Benitez, iubitul ei, stăpânul ei păros, spaniolul ei.

Optzeci.

Se trezi pentru că auzise pe cineva plângând. Se ridică din pat. Sunetul venea de undeva, de aproape. Se înfioră. Părea ceva nefiresc, de pe altă lume.

Mali îşi puse o pătură pe umeri. Cortes discuta în camera cealaltă. Oare el nu auzea? Luă lumânarea şi dădu la o parte perdeaua cu clopoţei. Nu era bine ca o femeie gravidă să umble noaptea. Spiritele puteau aduce ghinion copilului. Dar trebuia să vadă ce se întâmpla.

Santinela se întoarse mirată.

— N-auzi nimic? îl întrebă ea. Omul clătină din cap.

— Nu, senora.

Probabil că i se păruse. Îşi strânse pătura în jurul umerilor şi se urcă pe acoperiş. O rafală de vânt stinse lumânarea, dar, la lumina lunii distinse o figură ghemuită într-un colţ, sprijinită de parapet. Se apropie să vadă cine era.

Floarea Ploii.

— Ce-i cu tine, surioară? murmură Mali, îngenunchind lângă ea. Ce cauţi aici? Te-a bătut Benitez?

— Benitez n-are nici o vină.

Mali o luă în braţe. Era încordată.

— Ce s-a întâmplat?

Floarea Ploii nu-i răspunse imediat. Îşi reveni abia peste câteva minute.

— Mi-e teamă, zise ea, în cele din urmă.

— N-ai de ce să te temi. Cortes spune că suntem în siguranţă, atâta timp cât îl avem pe Motecuhzoma.

— Nu mă tem de mexicani, ci de Cortes al tău.

Mali tresări. Nu voia să audă nimic împotriva lui. Uneori, i se părea că toată lumea îl ura.

— Trebuie să-l opreşti. Înainte să fie prea târziu, murmură Floarea Ploii.

— De la ce să-l opresc? Nu vrei să ne elibereze de mexicani?

— Aceşti spanioli sunt mai răi decât mexicanii. Vor să ne distrugă zeii, să ne ia tot aurul şi penele de quetzal, să ne lase fără nimic. Parcă sunt nişte hiene care se reped asupra unui cadavru. N-au nimic divin. Poate că nici Şarpele cu Pene nu este în siguranţă.

— Eşti un copil. De unde ştii tu asemenea lucruri?

— N-ai văzut ce nemilos este? Se preface că se poartă cu blândeţe, dar este un monstru.

Mali o plesni peste faţă, spre mirarea fetei.

— Încetează. Nu mai vreau să aud nimic. Du-te la culcare.

— Te înşeli, mămico, şuieră Floarea Ploii.

Apoi se ridică şi plecă.

Mali rămase mult timp pe acoperiş, să privească Sora Lună, care urca peste Doamna Adormită, scăldând vârfurile albe ale templelor într-o lumină argintie. Încerca să se gândească, dar nu simţea decât durere. Nimeni nu-l înţelegea cu adevărat pe Cortes. Cu atât mai puţin Floarea Ploii. Era un copil. Nu ştia nimic.

*

Cortes îi scria regelui, la lumina lumânării. Când *caceres* îl pofti pe Benitez, puse pana de-o parte şi-l pofti să se aşeze în vechiul scaun cubanez, adus de servitori de pe coastă. În ultima vreme prefera tronul aurit dăruit de Motecuhzoma.

— Ne aşteaptă vremuri grele, nu-i aşa? zise el.

Benitez rămase tăcut. „Ce mai pui la cale, vulpe bătrână ce eşti?”

— După cum ţi-am spus, azi dimineaţă nemernicul de Narvaez a debarcat pe coastă cu o armată numeroasă.

— Cred că intenţiile sale sunt evidente.

— A sosit un curier de la Vera Cruz cu o scrisoare de la Sandoval. Cinci din oamenii lui Narvaez au venit la fortăreaţă şi i-au cerut să se predea imediat.

— Şi el ce a făcut?

— Ce ar fi făcut orice comandant care se respectă. I-a bătut şi i-a legat. În momentul de faţă, nişte hamali indieni îi aduc aici, la Tenochtitlán, legaţi fedeleş de stâlpi. Trebuie să ajungă până diseară târziu.

Benitez zâmbi. Era exact ce s-ar fi aşteptat de la Sandoval. Rezolva întotdeauna problemele fără să şovăie.

— Bănuiesc că pot conta pe loialitatea ta în această criză, zise Cortes.

„Ticălosule”, se gândi Benitez. „Te-am admirat când ai înfruntat preoţii din *Templo Mayor,* dar acum te dispreţuiesc.”

— Loialitatea mea a fost ştirbită de evenimentele recente, senor.

Cortes ridică din sprâncene.

— La ce anume te referi?

— La împărţirea comorii.

Cortes zâmbi atotştiutor şi dispreţuitor în acelaşi timp. Apoi se duse la birou şi scoase o brăţară de aur cu smaralde mari.

— Sper că această bijuterie va compensa orice nedreptate pe care ai simţit-o din partea mea.

Benitez se uită la brăţară, dar n-o atinse.

— Nu mă refeream la mine.

Cortes tresări surprins.

— Atunci la cine?

— Ai nedreptăţit oamenii, *caudillo.* Nu te-ai purtat cinstit cu ei.

— Cu oamenii?

Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Au luptat din greu la Tabasco şi Texcala, au îndurat frigul şi oboseala când am traversat Sierra. O sută de pesos nu sunt o recompensă potrivită pentru suferinţele şi curajul lor.

Cortes se aplecă spre el.

— Acesta este preţul loialităţii tale, Benitez?

— Loialitatea mea nu are preţ. Ţine cu dreptatea, la fel cum apa curge în jos, către mare.

— Te exprimi poetic, murmură Cortes punând brăţara la

loc în sertar. Eşti un om ciudat, Benitez. Nu prea te înţeleg.

— Chiar dacă sunt un fraier, cel puţin dorm liniştit.

— O să dormim destul pe lumea cealaltă. Dar voi face cum doreşti. Deşi nu cred că mărinimia ta va fi apreciată aşa cum se cuvine. O să le dau oamenilor o parte mai mare din ce ni se cuvine nouă. Îţi dau cuvântul meu. Poate chiar îi voi răsplăti din comoara mea. Dar, în schimb, vreau să faci ceva pentru mine.

— Te ascult, senor.

— Când vor sosi solii lui Narvaez, vreau să-i impresionez cu realizările noastre, să le arăt că au mai mult de câştigat dacă ni se alătură decât dacă vor lupta împotriva noastră. Când vrei să prinzi muşte le ademeneşti cu zahăr, nu cu sare.

Benitez încuviinţă din cap.

— Spune-mi ce trebuie să fac.

*

O treziră ţipetele. Când ajunse în apartamentul lui Benitez, santinelele stăteau îngrozite în uşă. Mendez, doctorul, era şi el acolo, dar părea la fel de îngrozit ca cel doi soldaţi.

Floarea Ploii se zvârcolea pe podea, cu spume la gură. Avea sânge pe faţă şi în păr.

— Ce-i cu ea? gemu Mendez.

Mali intră în cameră. Pe o masă, într-un colţ, era o farfurie. O duse la nas şi mirosi ce era înăuntru. Floarea Ploii mâncase carnea zeilor, ciuperci sacre.

— Unde este Benitez?

— L-a chemat comandantul Cortes, îi răspunse una din santinele.

— Tenochtitlán este în flăcări! râdea Floarea Ploii.

Mendez se strâmbă dezgustat.

— Ce spune?

— Are friguri, zise Mali. Este o boală obişnuită. O s-o îngrijesc eu.

Mendez răsuflă uşurat că scăpase de responsabilitate.

— Bine, dacă vrei să-i iei sânge, cheamă-mă.

Apoi se întoarse şi ieşi din cameră. Mali împinse soldaţii afară şi închise uşa.

Florii Ploii i se prelingea sânge din gură. Îşi muşcase limba.

— Au asmuţit câinii asupra tuturor! zbieră ea.

Mali îngenunche lângă ea şi o legă de mâini şi de picioare, să nu se mai rănească singură. Avea o tăietură pe frunte. Se lovise probabil de podea. Din fericire, nu era o rană adâncă.

— Dumnezeule Sfinte! exclamă o voce.

Benitez stătea în pragul uşii, negru la faţă de supărare.

— Ce s-a întâmplat? murmură el.

— Ciupercile sunt de vină, zise Mali. Nu este nimic de făcut. Dacă a mâncat prea multe, o să moară.

Îngenunche lângă Floarea Ploii şi încercă s-o ia în braţe, dar fata se zbătea nebuneşte, strigând:

— Malinche o să ne omoare pe toţi!

Mali îşi aminti de incidentul din noaptea trecută. „Oare supărarea o făcuse să guste din carnea zeilor?” Ciupercile se dădeau celor care urmau să fie sacrificaţi sau oamenilor-bufniţă, când voiau să vadă viitorul. Dar puţini rezistau şocului. „Ce căutase oare Floarea Ploii, viitorul sau uitarea?” se întrebă Mali.

— Tenochtitlanul este în flăcări! strigă Floarea Ploii. Arde tot oraşul!

Benitez îngenunche şi se închină. Iată ceva de neînţeles pentru el. Ceva care depăşea forţele răului.

Optzeci şi unu.

Floarea Ploii se calmă după un timp şi reuşi să doarmă câteva ore, liniştită. Când deschise ochii, îl găsi pe Benitez sforăind lângă ea, cu capul pe braţ. Se aplecă şi-l sărută pe frunte.

Dar simţi încă o prezenţă în cameră. Când se întoarse, o văzu pe Mali la lumina lumânării. Stătea în genunchi pe un covor de trestie, cu o bucată de pânză şi un vas cu apă rece lângă ea.

— Surioară! murmură ea.

— Mămico!

Mali o mângâie pe păr.

— A trecut.

— A fost chiar atât de rău?

— N-am ştiut cât ai mâncat.

— Doar o lingură. Pe urmă mi-am pierdut curajul. Ai stat aici toată noaptea?

Mali încuviinţă din cap.

— Da, împreună cu stăpânul tău cel păros.

Floarea Ploii o luă de mână.

— Mali a mea! Mi-ai fost mamă, soră mai mare şi cea mai bună prietenă. Dar te-am pierdut din cauza lui Cortes şi în curând o să mă urăşti pentru ce va trebui să fac.

— Acum mi-a trecut. N-ar trebui să te întorci la stăpânul tău?

Mali ridică din umeri.

— În ultima vreme nu mai are nevoie de mine, zise ea, bătându-se pe burta umflată. Cred că nu-i place cum arăt.

Se apropie de ea.

— Ai reuşit să vezi viitorul în visele tale?

Floarea Ploii îşi aminti de templele în flăcări, de spaniolii în armură care măcelăreau tot ce le ieşea în cale, ca în ziua aceea, la Cholula, de sângele mai strălucitor decât orice văzuse vreodată.

— Sper că nu, murmură ea. Sper că n-a fost viitorul.

Cavalerii Jaguarului dansau pe zidurile de culoarea hienei, împreună cu siluetele santinelelor, care se profilau în umbrele lungi ale torţelor. Era ultima oră a nopţii, când răniţii treceau pe tărâmul umbrelor şi copiii se năşteau morţi. Mali se grăbea spre apartamentele lor, tânjind după trupul cald al lui Cortes.

Nu-l văzu pe Jaramillo şi se trezi cu el alături în beznă. Rămase cu gura căscată. Faţa lui mâncată de vărsat părea şi mai hidoasă la lumina torţelor.

— Scuză-mă, senora, n-am vrut să te sperii.

— Ce doreşti? îl repezi ea.

— Este o oră cam târzie pentru plimbări.

Nu-i plăcea cum o privea. Era beat. Mirosea a vin cubanez. Grăbi pasul.

Dar soldatul nu se lăsă.

— O femeie frumoasă ca tine n-ar trebui să umble singură la ora asta. De ce nu eşti în patul căpitanului tău?

Îl ignoră şi îşi văzu de drum.

— *Caudillo* este cu adevărat un om norocos să aibă *două* femei frumoase care să-l încălzească noaptea.

Încremeni în loc.

— Cred că ştiai de dona Ana, nu, senora?

Rânjea încântat.

— Îmi cer scuze din nou. Credeam că ştiai. Noapte bună. dona Marina, zise el făcând o plecăciune.

Mali o luă la fugă. Îi bătea inima să-i sară din piept. Urcă în grabă scările cele mari, spre apartamentul lor, trecu pe lângă santinele şi dădu la o parte perdeaua cu clopoţei.

O lumânare sclipea într-o cană de argint. Pe covor erau întinse două trupuri. Văzu spatele suplu, maroniu al prinţesei, părul ei lung, care-i acoperea pieptul şi braţul încolăcit pe coapsa lui.

Îşi duse mâna la gură, cât pe ce să vomite.

„Nu te agita”, îşi spuse ea. „Toţi regii au concubine. Nu poţi face nimic. Dacă l-ai trezi acum şi ai face pe soţia geloasă, n-ai câştiga nimic. Trebuie să fii deşteaptă şi să aştepţi momentul potrivit.

Nu mă mai vrea, pentru că sunt umflată şi urâtă. Dar n-o să mai arăt aşa după ce o să nasc. Doar port în pântece pe fiul Mexicului.”

Găsi un covoraş de dormit în cealaltă cameră şi se întinse în beznă, urmărind zorii care se strecurau ca un hoţ în cameră. „N-o să plâng”, îşi spuse ea. „Deşi îl iubesc, am ştiut dintotdeauna că nu-mi este dat să cunosc fericirea. În orice caz, nu în felul acesta. De ce să-mi irosesc lacrimile degeaba?”

Dar lacrimile începură să curgă fierbinţi şi nestăvilite!

Optzeci şi doi.

— Vei plăti pentru asta, strigă părintele Ruiz de Guevarra. Când Narvaez o să afle ce ai făcut, o să te spânzure cu ofiţerii tăi cu tot!

Preotul sosise în cel de-al patrulea ceas al dimineţii, cu alţi patru, toţi emisari ai lui Narvaez. Cămăşile lor, albe odată, erau acum nişte zdrenţe murdare şi ei aveau bărbile năclăite de sânge, drept rezultat al atenţiei acordate de Sandoval şi oamenii săi. Îşi petrecuseră ultimele nopţi legaţi în hamace şi nu erau deloc în toane bune.

— Eşti un câine prost şi nerecunoscător!

Cortes zâmbi, ca şi când Guevarra i-ar fi făcut un mare compliment. Apoi îl luă de umeri şi-l conduse prieteneşte la o măsuţă din colţul camerei. Era plină de farfurii aburinde cu iepure prăjit, carne de căprioară, fasole şi prăjituri de porumb.

— Nu ştiu cum aş putea să-mi cer scuze pentru tot ce vi s-a întâmplat! zise Cortes. Este vina ofiţerului meu. Va fi aspru pedepsit pentru acest exces de zel. Vă rog să luaţi ce doriţi. Cred că vă este foame.

Părintele Guevarra şi însoţitorii săi îl priveau uluiţi pe Cortes. După primirea lui Sandoval, nu se aşteptaseră la asemenea atitudine. Se holbau lihniţi la mâncare.

— Vă rog, nu vă sfiiţi, îi încuraja Cortes.

Se năpustiră asupra mâncării. Conform instrucţiunilor lui Cortes, Sandoval le dăduse numai apă în cele trei zile de drum. În timp ce mâncau, *caceres* puse lângă ei bare de aur. Fuseseră topite şi aduse în această formă de bijutierii lui Cortes.

— Ce-i asta? întrebă Guevarra, cu gura plină.

— Este o încercare modestă de a vă recompensa pentru suferinţele voastre. Luaţi aurul cu binecuvântarea mea. Este numai o mică parte din ce au primit toţi oamenii mei pentru serviciile lor. Pe aici este atâta aur, încât îl folosim

să ne potcovim caii.

Benitez se întreba ce ar spune Norte şi cei o sută de pesos ai săi despre această minciună gogonată.

Guevarra se zgâia uluit la Cortes, în timp ce continua să se îndoape.

Cortes îi privea îngăduitor.

— Am înţeles că aţi fost trimişi de prietenul şi camaradul meu Narvaez. Cu ce treburi a venit aici, în Noua Spanie?

Guevarra se uită la el mirat. Nu mai auzise până acum această denumire de „Noua Spanie”. Era un termen folosit recent de Cortes pentru a denumi imperiul lui Motecuhzoma.

— A fost trimis aici din ordinul expres al guvernatorului Velasquez, continuă Guevarra ezitând. A spus că eşti un trădător, pentru că i-ai nesocotit ordinele. Vrea să fii adus imediat în Cuba, în lanţuri.

Cortes primi veştile cu indiferenţă.

— Ce mai face Narvaez? Se poartă frumos cu voi?

Guevarra se uită la camarazii săi. Zgârcenia lui Narvaez era proverbială în Cuba.

— Mulţumitor.

— Mă bucur să aud acest lucru. După cum ştiţi, un comandant generos este un lucru rar.

Alvarado şi Benitez apărură cu câte un medalion de aur la gât. Nou-veniţii nu aveau ochi decât pentru bijuterii.

— Nu-i aşa, Pedro?

— Ba da, senor, îl aprobă Alvarado, zâmbind.

— Bineînţeles, zise Guevarra, generozitatea nu este una din calităţile lui Narvaez.

Cortes reuşi să se arate surprins.

— Oamenii noştri ar fi dezamăgiţi să audă aşa ceva, zise Alvarado, pentru că toţi am fost răsplătiţi mulţumitor de comandantul nostru.

Guevarra şi ceilalţi se zgâiau la barele de aur din faţa lor.

— Sper că guvernatorul nu s-a grăbit să ia hotărâri, zise Cortes. Doar n-a uitat că am studii juridice şi chiar el m-a numit judecător de pace în Cuba. Nu ne-am abătut nici o clipă de la lege. Am fondat o colonie şi, prin urmare nu

trebuie să dăm socoteală decât regelui. Curierul meu trebuie să sosească din clipă-n clipă cu aprobarea regală. Prin urmare, dacă Velasquez sau oamenii lui comit vreo nedreptate asupra mea, vor răspunde în faţa regelui.

„Perspectiva aceasta va reuşi să le îngreuneze şi mai mult digestia”, se gândi Benitez.

Cortes se aplecă spre ei, conspirativ.

— Dacă mexicanii ar vedea că nu ne înţelegem, am pierde tot ce am câştigat. În momentul de faţă, l-am sechestrat pe împăratul acestui mare ţinut şi am găsit bogăţii incomparabile cu tot ce s-a descoperit până acum în Lumea Nouă. Iar dacă Velasquez şi omul lui, Narvaez, riscă totul, mă tem că vor avea de înfruntat consecinţe foarte neplăcute.

Guevarra se uită din nou la bara de aur.

— Nu ţi se pare că este vorba de o regretabilă neînţelegere? îl întrebă Cortes. Poate ai vrea să ne spui câţi oameni a adus Narvaez şi ce intenţionează să facă?

*

Făcu dragoste cu el cu o pasiune de neînţeles. Se agăţă de el de parcă s-ar fi înecat, îl sărută cu o pasiune vecină cu disperarea. Şi, când se termină, izbucni în lacrimi. O legăna în braţe, uluit.

— Ce s-a întâmplat? zise Benitez de câteva ori, deşi ştia că n-avea cum să-l înţeleagă.

— Iartă-mă, murmură fata, pe limba ei. Nu ştiu ce-o să ni se întâmple şi nici ce o să crezi despre mine la următorul răsărit de soare. Sper doar că n-o să mă urăşti prea mult când o să se termine.

Dar nu înţelegea ce încerca să-i spună, aşa că o mângâia pe păr, uimit şi neajutorat.

*

Torţele aprinse trosneau în sala cea mare. Spaniolii se

înghesuiseră înăuntru, umăr la umăr. Doar câţiva mai rămăseseră de pază. Cortes se urcă pe o masă, să le vorbească. Pe podea, în faţa lui, era o grămadă de bare din aur, sclipind palid în lumină.

— Domnilor, începu Cortes şi se făcu imediat linişte.

Se aşteptaseră să le anunţe în mod oficial întoarcerea lui Puertocarrero, dar apariţia neaşteptată a aurului îi neliniştise.

— Domnilor, mulţi dintre voi s-au plâns că nu sunt mulţumiţi de felul cum s-au împărţit bunurile obţinute din expediţia noastră. Deşi consider că am făcut o împărţeală dreaptă şi legală, am hotărât să vă cedez o parte din aurul meu, pentru a vă răsplăti curajul şi loialitatea de care aţi dat dovadă. Prin urmare, la sfârşitul acestei întâlniri veţi primi fiecare de la Alvarado o parte din acest aur şi sper că o să vă declaraţi satisfăcuţi.

Se opri. Norte, care stătea în ultimele rânduri, se gândea: *Aceasta a fost vestea cea bună, s-o auzim şi pe cea rea.*

— Poate că va fi ultima ocazie când veţi primi ceva, pentru că Diego Velasquez, guvernatorul Cubei, intenţionează să numească un nou comandant.

Oamenii amuţiseră.

— Acum două zile, vi s-a spus că Alonso Puertocarrero s-a întors din Spania. Din păcate, am constatat că ne-am înşelat. Corăbiile care au fost zărite pe coastă aparţin lui Velasquez.

Norte se uită în jur şi văzu feţele camarazilor săi.

— Omul trimis să mă înlocuiască nu este altul decât bunul său prieten, Panfilo de Narvaez.

Soldaţii izbucniră în râs, dispreţuitori. Guzman se întoarse spre Norte.

— I-auzi! Grăsanul ăla afurisit!

— Acum, după ce am câştigat un regat, guvernatorul a trimis acest om să ni-l răpească. Aceia dintre voi care doresc să se lase la mila proverbialei sale generozităţi simt liberi să i se alăture. Eu unul consider că am fondat această colonie legal şi am de gând să mă opun invaziei.

Câţiva oameni începuseră să ovaţioneze. „Ah, idioţilor”,

se gândi Norte. „Nu vă daţi seama că v-a cumpărat?”

— O să fiţi alături de mine?

Soldaţii erau deja însetaţi de sânge. Cortes îi avea din nou la degetul mic. Chiar dacă era un hoţ şi un mincinos, era hoţul şi mincinosul lor. Sub conducerea lui Cortes, aveau cel puţin şanse să scape cu viaţă şi cu ceva aur. În schimb, cu Narvaez, ar muri săraci.

Optzeci şi trei.

O bufniţă strigă în noapte. O umbră se strecură pe lângă perete, profilându-şi silueta pentru o clipă pe fundalul ferestrei.

Floarea Ploii îşi pictase faţa ca un războinic mayaş.

Lemnul scârţâi şi lama unui cuţit de obsidian sclipi pentru o clipă în lumina lunii. O răsuflare caldă stinse lumânarea, iar Mali uită de toate jignirile şi durerile şi ascultă de glasul inimii. Se aruncă asupra siluetei, pregătindu-se pentru şocul loviturii şi durerea care va urma. Dar mişcarea ei bruscă îl trezi şi se ridică. Auzi cuţitul căzând pe podea.

O dădu la o parte şi alergă gol prin cameră, să-şi ia sabia, strigându-şi gărzile.

Soldaţii se năpustiră înăuntru, cu torţa în mână.

Văzură cu toţii cuţitul de pe podea. Avea mâner din sidef şi turcoaze, în formă de vultur.

Cortes se uită la Mali.

— Mi-ai salvat viaţa, murmură el.

Fata era prea şocată să-i răspundă.

— Ai văzut cine a fost?

Mali văzu dinaintea ochilor faţa Florii Ploii vopsită în alb şi roşu. O zărise înainte să se stingă lumânarea. Dar clătină din cap.

— Am văzut doar o umbră, murmură ea.

*

Când se trezi de dimineaţă, Benitez n-o mai găsi pe Floarea Ploii. O căută în tot palatul, dar nu reuşi să dea de urma ei.

Optzeci şi patru.

Cempoallan.

— Uită-te la el, zise Salvatierra. E mai mare decât o corabie.

Se uitau la servitorii lui Gordo care îl urcau încet, treaptă cu treaptă, spre terasa piramidei. Erau opt indieni supli, musculoşi, cu feţele scăldate în sudoare.

— Ar fi mai uşor să târăşti un tun în turnul catedralei din Sevilla, zise Narvaez, spre amuzamentul ofiţerilor săi.

Când Gordo ajunse în sfârşit în vârf, Narvaez se întoarse spre translatorul său, Francisco, un indian vorbitor de *nahuatl,* capturat de Grijalva. Această traducere în trei limbi mergea destul de greu, dar cel puţin puteau să se înţeleagă cât de cât. Narvaez făcut semn spre imaginea Fecioarei, găsită de oamenii săi în altar, împreună cu obiectele de aur şi mantiile din pene.

— Întreabă-l de cine a fost adus tot aurul acesta într-o biserică creştină, zise Narvaez.

Aşteptă până când i se traduse întrebarea lui Gordo şi până când *cacique*-le cel gras dădu un răspuns. În cele din urmă, Francisco se întoarse spre el.

— Spune că aurul nu-i aparţine, senor. Se pare că este al lui Malinche.

Se încruntă.

— Malinche? Cine este acest Malinche?

După alt schimb de cuvinte, află că Malinche era un zeu alb, cu barbă, care venise din Ţara Norilor, într-o canoe mare de război, la fel ca Narvaez.

— Spune de asemenea că… acest Malinche este un fel de zeu.

Narvaez se uita amuzat la şeful cel gras. Când îşi dădu seama, în sfârşit, că Gordo se referea la Cortes, se cutremură de râs.

— Crede că prăpăditul de Cortes are puteri supranaturale! strigă el.

Salvatierra şi ceilalţi ofiţeri izbucniră şi ei în râs.

Narvaez clătină din cap. „Deşi au atât de mult aur şi se pricep să-l prelucreze, aceşti indieni sunt la fel de proşti ca sălbaticii din Cuba.”

— Spune-i că aurul nu-i aparţine lui Cortes. Este proprietatea regelui Spaniei. Iar noi suntem reprezentanţii lui în această parte a lumii, aşa că ni se cuvine de drept.

Când Gordo auzi traducerea, începu să tremure şi să asude.

— Ce-i cu el? se enervă Narvaez.

— Spune tot timpul că acest Malinche o să se întoarcă şi o să-l pedepsească pentru că a pierdut aurul, îi explică Francisco.

— Spune-i să nu se îngrijoreze. O să mă descurc eu cu *Cortesillo!* zise Narvaez. Dacă aceşti băştinaşi s-au speriat de Cortes, înseamnă că mie o să-mi lingă cizmele într-o săptămână!

Tenochtitlán.

Ospăţul lui Taxcatl, care vestea Aşteptarea Ploilor.

În piaţă, unul din preoţii principali ai Păsării Colibri, cu faţa vopsită cu cărbune, supraveghea ridicarea unor stâlpi înalţi. Mai târziu, se vor atârna torţe, pentru a lumina Dansul Tinerilor, noaptea următoare.

Răsunau strigăte, zgomot de tobe, fluierături şi cântece. Tinere fete dansau cu braţele şi coapsele decorate cu pene roşii. Picioarele lor ridicau nori de praf pe pământul uscat, roşiatic. Se adunase o mulţime impresionantă.

Deasupra, soarele strălucea incandescent. Marea tobă din piele de şarpe din *Templo Mayor* începu să bată şi, în momentul acela, apăru în piaţă marea statuie de festival a lui *Tezcatlipoca,* Oglinda Fumurie.

Era înaltă de şase metri şi plămădită dintr-un aluat de seminţe de ştir şi sângele victimelor sacrificate. Era

încrustat cu bijuterii, inele din turcoaze în formă de şarpe şi avea nas de aur. Pe cap purta o coroană din ramuri de copac vopsite. De mantia care învăluia forma sa cumplită fuseseră cusute câteva capete şi oase umane. Piciorul lui de obsidian sclipea în soare.

Alvarado urmărea procesiunea furios şi înspăimântat, de pe terasa castelului. Texcalanii spuneau că festivalul va culmina cu sacrificarea unui tânăr care reprezenta una din aceste zeităţi diavoleşti. Băştinaşii îşi vedeau de ritualul lor barbar, deşi Cortes dăduse ordin să se renunţe la toate aceste practici păgâne. Era o sfidare făţişă…

Aguilar apăru lângă el. Strângea la piept cartea sa de rugăciuni, de parcă ar fi fost o casetă cu bijuterii preţioase.

— Este mâna diavolului, murmură el. În prezenţa lui Cortes n-ar fi îndrăznit să-şi etaleze idolii.

Alvarado sesiză insinuarea.

— A fost de acord cu desfăşurarea acestui festival înainte să plece.

Caudillo plecase spre coastă cu câteva zile în urmă, cu intenţia să intercepteze armata lui Narvaez şi îl lăsase pe Alvarado la Tenochtitlán cu numai optzeci de soldaţi, în afară de texcalani, bineînţeles. Refuzaseră să lupte împotriva altor zei albi şi Cortes nu insistase. „Poate era mai bine”, se gândi el. „Nu era înţelept să-şi înveţe nici măcar aliaţii cum să ucidă un spaniol.”

— A interzis expres orice sacrificiu uman, spunea Aguilar.

Alvarado nu spuse nimic. Nu-i plăcea să se facă asemenea comparaţii între modul lui de a conduce oamenii şi cel al lui Cortes.

— Am vorbit cu unul din şefii texcalani, Cel care Râde de Femei, continuă Aguilar. Vorbeşte chontal maya destul de bine şi ne înţelegem mulţumitor. Spune că mexicanii au de gând să-şi aducă înapoi în templu zeul, *Huitzilopochtli şi* să ardă statuia binecuvântată a Fecioarei. Spune că a văzut frânghiile şi scripeţii în curtea templului.

— N-or să îndrăznească, se înfurie Alvarado. Sudoarea de pe fruntea lui Aguilar sclipea în soare.

— Mi-a spus de asemenea că stâlpii ridicaţi în piaţă sunt

pentru sacrificii umane. Unul din mexicani i-a strigat că or să ne mănânce pe toţi. Dar, mai întâi, or să ne împăneze cu usturoi, să alunge mirosul nostru neplăcut.

Alvarado încleştă mâna dreaptă într-un pumn.

— Au de gând să ne atace după ce Narvaez o să-l înfrângă pe Cortes. Stâlpul cel mare este pentru *Tonatiuh.* Presupun că se referă la tine.

Alvarado se întoarse tremurând de furie. Încerca să nu-şi imagineze cum ar fi să cadă în mâinile acestor sălbatici sau ce i-ar face înainte să-l omoare. Acest festival era o provocare. Ce să facă, să stea aici, să le îndure insultele, aşteptând să-l măcelărească împreună cu oamenii lui, ca pe nişte câini?

Dar, în clipa aceea, îşi aminti cum se comportase Cortes la Cholula şi îşi dădu seama cum ar trebui să acţioneze un bun comandant.

Optzeci şi cinci.

Cofre de Perote.

Răsuflarea rece a lui Nombre de Dios îl făcu să tremure în mantia lui. Iapa lui întoarse capul în direcţia vântului şi înainta mai departe.

Benitez amorţise. Se mira că nu simţea nimic. „De fapt, ce ar fi trebuit să simtă? Furie pentru că îl trădase; ruşine pentru că ţinuse o asasină în patul lui; sau durere că o pierduse? Sau ar trebui să se simtă ca un prost pentru că n-o bănuise nici o clipă? Dar orice ar fi, îi lipseau zâmbetul, blândeţea şi mângâierile ei.”

Acum regreta că se încăpăţânase să nu-i înveţe limba. Oare atunci, în ultima noapte petrecută împreună încercase să-l avertizeze? Îşi amintea doar că adormise în braţele ei şi se trezise în strigătele gărzilor care dădeau alarma în tot palatul.

Întinsese mâna după ea şi n-o găsise.

Dar nu aflase nimeni. Dona Marina îi jurase lui Cortes că asasinul fusese un războinic mexican şi o crezuseră cu toţii. A doua zi de dimineaţă, Benitez plecase cu Cortes şi absenţa Florii Ploii nu fusese observată. Cei care rămăseseră credeau că-l însoţise pe Benitez, iar cei porniţi în această expediţie bănuiau că o lăsase în oraş.

Benitez se cutremură din nou în armura lui.

Acum era fără îndoială duşmanul lui. Dar cât de mult îi lipsea.

Cempoallan.

Leon se bucura întotdeauna de popularitate. Se pricepea să se facă iubit. Narvaez îl privea cum se înconjurase de tineri ofiţeri. Râdeau şi glumeau în gura mare. Apăruse pe iapa lui mare, cenuşie, în armură, cu pană la pălărie şi un

lanţ gros, dublu, în jurul gâtului.

„Fir-ar el să fie!”

— Leon! strigă Narvaez. Vere!

Îl îmbrăţişă.

— Nu arăţi rău după atâtea aventuri. Ai venit să ni te alături?

— Am venit, spuse Leon, în speranţa că voi putea evita o catastrofă.

Narvaez se încruntă. Nu se aşteptase să audă asemenea cuvinte de la o rudă a guvernatorului.

— O catastrofă? Ce vrei să spui? Consideri că ar fi o catastrofă să zdrobim un trădător?

Lui Leon îi pieri zâmbetul.

— Cortes nu este un trădător. Dimpotrivă. S-a purtat ca un supus de nădejde al Majestăţii Sale şi nu permit să se vorbească aşa despre el în prezenţa mea.

Narvaez se dădu înapoi. Oamenii din jurul lui amuţiseră.

— De aceea te afli aici?

— Am sperat că vom putea discuta liniştit despre pace, ca să eviţi o înfrângere ruşinoasă.

„Ce ticălos obraznic!” se gândi Narvaez. „Am de trei ori mai mulţi soldaţi şi cai decât Cortes. Aş putea zdrobi oricând armata lui prăpădită. Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?”

— Lasă-l pe mâna mea, îi şopti Salvatierra la ureche. Să vedem dacă mai este la fel de mândru, după ce o să-l punem în lanţuri!

Părintele Guevarra sări înainte.

— Senor, murmură el. Nu cred că este înţelept să ne grăbim. Când camarazii mei şi cu mine am fost luaţi prizonieri de câinele acela de Sandoval, Cortes s-a dovedit un om înţelegător. Dacă ar fi vrut război, nu ne-ar fi eliberat, nu? Haideţi să discutăm cu senor Leon, să vedem ce are de spus.

Narvaez n-ar fi vrut să stea la discuţii cu un asemenea om. Dar Guevarra era preot şi nu putea să-i nesocotească sfatul, iar Leon se bucura de mare popularitate. „Ofiţerilor mei nu le-ar conveni dacă l-aş arunca în lanţuri”, se gândi

el. „Poate că Guevarra avea dreptate. Era mai bine să fie viclean. Dacă l-aş câştiga pe Leon de partea mea, aş avea un prieten şi un spion în tabăra inamică.”

— Acum nu este timpul să discutăm asemenea probleme, zise el, încercând să zâmbească. Cred că eşti obosit. Lasă-ţi calul să se odihnească şi stai de vorbă cu prietenii tăi. O să vorbim mai târziu, în cortul meu, după ce o să mâncăm şi o să bem nişte vin cubanez.

Făcea mari eforturi să fie politicos. Zâmbind forţat, se întoarse şi intră în cortul său, însoţit de Salvatierra.

Tenochtitlán.

— Fă-l să-şi miroasă propria carne, zise Alvarado.

Răsună un strigăt sfâşietor. Omul de pe masă se zbătea şi se răsucea. Duhnea a grăsime arsă. Alvarado strâmbă din nas dezgustat, ca şi când victima sa ar fi fost cea vinovată de acest miros neplăcut.

Preotul fusese răstignit pe masă. Părul lui lung, încâlcit, atârna până aproape de podea.

Puţea atât de rău şi fără tortura aplicată de Alvarado, încât cei din camera mică, neluminată, de-abia mai respirau. Chiar şi Jaramillo părea impresionat.

Dar nu-l plângea nimeni. Era un preot indian, aşa că îşi merita îndoit chinurile. Alvarado se întreba câte inimi vii smulsese în numele zeilor săi diabolici. Urechile zdrenţuite şi părul plin de sânge închegat făceau din el o creatură îngrozitor de respingătoare. Un adevărat demon în carne şi oase.

Îl aşteptară toţi pe părintele Diaz, care se dusese afară să vomite. Nu puteau continua fără martorul lor oficial. Alvarado era dezgustat. Credea că un preot, mai mult decât oricare dintre ei, ar trebui să aibă un stomac mai rezistent.

Când se întoarse în cameră era palid şi asudat.

— Putem continua? îl întrebă Alvarado.

Încuviinţă din cap.

— Te simţi rău?

— Nu suport mirosul acesta.

Alvarado înălţă din sprâncene.

— Te compătimim.

Apoi se întoarse spre Aguilar, care venise să traducă.

— Întreabă-l pe acest nemernic dacă este adevărat că mexicanii intenţionează să ne atace.

Aguilar îi puse întrebarea lui Cel care Râde de Femei, care traduse cuvintele în *nahuatl* celui de pe masă. Preotul răspunse gemând.

Aguilar se întoarse spre Alvarado.

— Susţine că nu ştie nimic despre un asemenea atac.

— Minte, zise Alvarado, uitându-se la Jaramillo. Haideţi să-l convingem să caute adevărul mai adânc.

Jaramillo scoase cu un cleşte un buştean verde de stejar din foc şi-l puse pe stomacul preotului. Omul se zvârcoli pe masă.

În cele din urmă, Alvarado făcu semn să se îndepărteze buşteanul încins. Preotul scotea un zgomot curios, „ca şi când ar ieşi diavolii din el”, se gândi Alvarado. Din pielea indianului se scurgea un lichid gălbui.

— Frate Aguilar, vrei te rog să întrebi din nou prizonierul când au de gând mexicanii să ne atace?

Urmă alt schimb lung de mesaje.

— M-a întrebat ce doriţi să vă răspundă, îi spuse Cel care Râde de Femei lui Aguilar, în chontal maya.

— Spune-i că vrem adevărul.

Cel care Râde de Femei vorbi din nou prizonierului.

— I-am spus că ştim ce intenţii au mexicanii, zise Cel care Râde de Femei şi a recunoscut că am dreptate. Nu ştie exact când va avea loc atacul, dar nu mai este mult până atunci.

Aguilar se întoarse din nou spre Alvarado.

— Prizonierul a declarat că mexicanii or să ne atace înainte de terminarea festivalului.

— Ai fost martor la toate răspunsurile lui, îi spuse Alvarado părintelui Diaz. Acum avem dovada care ne interesa.

Zicând acestea se întoarse şi o porni spre uşă.

— Ce să facem cu el? întrebă Jaramillo făcând semn spre

preotul care se zbătea în agonie.

— Omoară-l, îi răspunse Alvarado.

Cempoallan.

Servitorii lui Gordo aduseră curcani, prăjituri de porumb, cartofi dulci, roşii, chilii. Sclavii cubanezi transportară scaunele şi mesele de pe coastă, pentru ca Narvaez să poată mânca în cortul lui la fel de confortabil ca la reşedinţa din Santiago de Cuba. Îşi adusese până şi serviciul său de argint.

Dar cel care trona acum la loc de cinste era Leon. Le povestea tinerilor ofiţeri aventurile lui din ultimele cincisprezece luni. Narvaez era gelos când vedea cum îi sorbeau fiecare cuvânt şi se gudurau pe lângă el ca nişte pisoi.

— Când am sosit prima oară în Noua Spanie, spunea Leon, spre furia lui Narvaez, care auzise prima oară expresia de la Guevarra când se întorsese din tabăra lui Cortes, recunosc că nu eram de acord cu hotărârile lui Cortes. Mi se părea că ne conduce spre un dezastru militar evident şi că nesocoteşte ordinele guvernatorului. Chiar şi când am fost convins că acţiona perfect legal pentru fondarea unei colonii…

Salvatierra se cutremură de tuse, cât pe ce să se înece cu vinul. Leon se întrerupse, aşteptându-l să-şi revină, dar omul îşi pierduse răsuflarea şi nu reuşi să intervină.

Narvaez tăcea. „Îl las să vorbească până n-o mai putea, ca să se învinuiască singur”, se gândea el.

— … chiar după ce am fost convins că acţiunile camarazilor mei ofiţeri erau perfect legale, consideram că ne îndreptam spre un dezastru iminent. Eram prea puţini, într-un ţinut ostil, cu sute de mii de indieni împotriva noastră. Dar Cortes n-a şovăit nici o clipă. Şi, deoarece victoriile şi averile noastre sporeau pe zi ce trece, m-am convins că era într-adevăr omul care putea să ne aducă tuturor glorie şi bogăţie.

Flacăra lumânării se oglindea în lanţul gros de aur de la

gâtul său, întărindu-i vorbele.

— Am câştigat deja o avere în aur şi pietre preţioase pentru noi şi regele nostru. Suntem stăpânii Tenochtitlanului, care este cel mai frumos oraş pe care l-am văzut vreodată. Cortes se bucură de mare respect. A luat pământurile în numele regelui Spaniei şi a convertit mulţi băştinaşi la religia creştină.

— Atunci poate va face un ultim serviciu Spaniei, zise Narvaez. Ar trebui să vină aici, să se predea paşnic, ca să poată răspunde acuzaţiilor aduse împotriva lui de guvernatorul Cubei.

— Autoritatea guvernatorului nu poate fi recunoscută aici, îi răspunse Leon. Dăm socoteală direct Coroanei. De fapt, acum urmează să pătrunzi pe tărâmul prietenului lui Cortes, Motecuhzoma, care este vasalul regelui şi se află sub protecţia sa. De aceea te previn că rişti să-ţi distrugi armata şi să-ţi pui viaţa în primejdie.

Narvaez îl privea mut de furie şi revoltă.

— Îndrăzneşti să ne ameninţi? se înfurie Salvatierra.

— Domnilor, interveni Guevarra, sunt convins că ne putem înţelege prieteneşte, nu-i aşa, senor Leon?

— Cortes consideră că venirea voastră aici are anumite avantaje. Este dispus să vă permită să exploraţi coasta între Vera Cruz şi râul Grijalva. De fapt, consideră că i-aţi face un mare serviciu. Majestatea Sa Carol va fi recunoscător dacă l-aţi ajuta să-şi consolideze regatul pentru Coroană.

— O să ne întâlnim în iad cu *Cortesillo* al tău! zbieră Salvatierra.

— Sunt convins că acolo o să ajungi până la urmă. Dar mă îndoiesc că o să-l întâlneşti acolo pe Cortes, deşi s-ar putea să te privească de sus, într-o zi.

Salvatierra sări în picioare.

Narvaez îi puse o mână pe braţ să-l reţină. Dacă se ajungea la duel, Leon l-ar face bucăţi. Doar o ştiau cu toţii.

Narvaez se uită de jur împrejur. Unii din ofiţerii săi erau amuzaţi de faptul că Leon îi contesta autoritatea. De aceea, se gândi că ar fi timpul să-şi joace ultima carte.

— Cred că te înşeli când afirmi că acest Motecuhzoma este prieten doar cu Cortes al tău. Ne-a trimis şi nouă tribut. Mare parte în aur. Văd că te surprinde. Ei, ce zici? Tot mai crezi că împăratul îi este credincios lui *Cortesillo?*

Leon nu ştia ce să-i răspundă. Narvaez se grăbi să profite de acest avantaj.

— Cortes va trebui să-mi dea socoteală pentru faptele sale. Şi îl voi elibera de asemenea pe împărat în schimbul unei mari cantităţi de aur.

Leon se ridică în picioare.

— În acest caz, trebuie să te previn că îţi pui în pericol propria-ţi siguranţă.

Lui Narvaez nu-i venea să creadă ce auzea. Se ridică şi el.

— Propria mea siguranţă? Am o armată de o mie cinci sute de oameni şi treizeci de tunuri. Îţi imaginezi că mica voastră bandă poate să mă înspăimânte?

— Am învins armate mai mari ca ale tale în ultimele douăsprezece luni.

— Atitudinea ta mă dezamăgeşte, Leon. Speram că o să-ţi vină mintea la cap. Mă pregăteam chiar să-ţi ofer un post de comandă.

— Nu pot trăda un om care s-a străduit atât de mult pentru a-şi îmbogăţi ţara şi biserica.

„Impresionant”, se gândi Narvaez. „Cum de a reuşit acest Cortes să-şi câştige atâta respect şi loialitate?”

— Spune-i că o să-i prăjesc urechile şi o să i le mănânc.

— Atitudinea ta este demnă de un canibal, dar nu de un spaniol.

— Cred că ar fi timpul să pleci, îi spuse Narvaez. Nu abuza de răbdarea şi generozitatea mea.

— Nici nu mă gândesc să mai stau în compania unor asemenea oameni, zise el ieşind din cort.

Narvaez simţea privirile tinerilor ofiţeri aţintite asupra sa. Întâlnirea nu mersese aşa cum ar fi trebuit.

Mai târziu, când rămaseră singuri, îi spuse lui Salvatierra:

— Leon nu trebuie să părăsească tabăra. Aşteaptă până adorm toţi şi pe urmă pune-l în lanţuri.

Însă, peste o oră, nu mai era nici urmă de Leon în toată tabăra.

*

O porni călare spre vest, la lumina lunii pline. Cortes va fi foarte interesat să afle ce descoperise. Leon sesizase atmosfera din tabără şi fusese încântat să constate că moralul soldaţilor era la pământ, iar ofiţerii nu aveau încredere în comandantul lor. Cei douăzeci de mii de *castellanos* pe care-i oferise oricărui ofiţer dornic să li se alăture găsiseră multe buzunare interesate. Între timp, părintele Guevarra nu mai prididea să povestească ce văzuse la Tenochtitlán, unde trupele lui Cortes se plimbau prin fortăreaţă cu buzunarele doldora de aur. Vorbele lui îi convinseseră de asemenea pe mulţi din soldaţii lui Narvaez că ar fi mai avantajos să lupte pentru Cortes decât pentru Narvaez.

Dar aceste semne încurajatoare erau umbrite de perfidia lui Motecuhzoma. Cortes nu va fi deloc încântat să afle că împăratul era dispus să-l trădeze. Leon se întrebă ce se întâmpla oare la Tenochtitlán. Spera că Alvarado va fi mână forte.

Optzeci şi şase.

Tenochtitlán.

La apusul soarelui, tobele începură să bată mai tare. Statuia Oglinzii Fumurii fusese adusă lângă treptele marii piramide. Acolo se adunaseră mexicanii pentru Dansul Tinerilor. Erau şase sute de dansatori în piaţă, crema familiilor nobile. Mii de spectatori priveau din curţile lor.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam...

Toboşarul stătea cu picioarele desfăcute lângă *huehuetl,* toba cea mare din piele de şarpe, agitându-şi mâinile şi grăbind ritmul.

Bărbaţii dansau în cercuri concentrice în jurul tobei. Erau îmbrăcaţi în costume superbe, cu mantii din blană de iepure, pene viu colorate şi piei de pisică sălbatică, decorate cu clopoţei care sunau în ritmul dansului. Feţele şi capetelor lor rase erau vopsite în diverse culori şi împodobite cu pene de quetzal. Toţi aveau bijuterii prinse de nas şi de buze.

Tobele imprimau un ritm drăcesc.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam..

La poarta Vulturului, a Trestiei, a Şarpelui de Obsidian, spanioli înarmaţi se infiltrau prin mulţime, blocând intrările...

*

În timp ce dansa, Vulturul Care Cade zări feţele spaniolilor. „Păreau foarte interesaţi. Atunci de ce purtau săbii, armuri şi coifuri de oţel?”

Un gând cumplit îi trecu prin minte: „aici se află mii din cei mai buni luptători ai noştri, neînarmaţi şi blocaţi în această curte. Dar nici un inamic nu poate fi atât de laş şi trădător încât să atace nişte oameni lipsiţi de apărare.”

Îl văzu pe *Tonatiuh* stând pe treptele Marii Piramide. Soarele care cobora la apus se reflecta în platoşele lui de oţel. Zâmbea, lăţindu-şi barba aurie.

Celălalt, pe care-l chema Jaramillo, rânjea de parcă ar fi băut prea mult *pulque.*

Dansatorii se învârteau nebuneşte.

Tot mai mulţi soldaţi urcau treptele templului, unii din ei cu torţe în mână.

Ta-tam, ta-tam, ta-tam...

Iar ei erau aici, neajutoraţi.

Alvarado puse mâna pe sabie.

Nu. Nu.

*

— *Mueran!* strigă Alvarado. Să moară cu toţii!

Archebuzierii traseră o salvă şi mirosul prafului de puşcă se răspândi în aer. Ţipete, panică, trupuri care se îmbulzeau spre ieşire. Unul din spanioli împunsese toboşarul cu sabia. Îi tăie braţele şi apoi capul.

Vulturul Care Cade stătea liniştit. Dacă voia să scape nu trebuia să se agite.

Spaniolii erau peste tot acum, rotindu-şi săbiile în aer. Văzu un om călcând pe propriile sale intestine şi alunecând. Vulturul Care Cade alergă spre Poarta Trestiei. Un spaniol apăru în faţa lui. Se feri, simţi ascuţişul săbiei, se feri din nou, alergând orbeşte şi răsucindu-se, văzu alt spaniol, cu barbă creaţă, maronie. Îi lipsea o parte din mână, dar cu cealaltă smulgea bijuteriile de la gâtul şi urechile unui mexican însângerat, care zăcea la picioarele sale.

Ajunse la poartă. N-avea cum să treacă. Spaniolii stăteau umăr la umăr, tăind în dreapta şi-n stânga cu săbiile lor. Disperarea îi dădu ideea salvatoare. Luă trupul unuia din dansatori şi-l aruncă spre soldaţi. Un spaniol îşi pierdu echilibrul şi alunecă pe spate. Vulturul Care Cade sări peste el şi se năpusti pe intrarea îngustă.

Cempoallan.

Ploua.

Apa se revărsa din cerul noros, ca un torent. Mica armată a lui Cortes, întărită cu trupele lui Sandoval, încerca să treacă un râu care curgea repede la vale, spre un teritoriu care acum nu mai era străin pentru ei. Ropotul ploii le camufla înaintarea, aşa că reuşiră să surprindă două santinele de-ale lui Narvaez...

*

„Parvenitule", se gândi Carrasco. „Am auzit de tine în Cuba. Îmi amintesc de scandalul care a izbucnit când ai refuzat să te însori cu Catalina Suarez, al cărei tată era bun prieten cu guvernatorul. Escudero te-a arestat pe motiv că te-ai revoltat împotriva regelui şi guvernatorul te-a obligat să-ţi faci datoria de gentleman. Te-am văzut în Santiago de Cuba, îmbrăcat în haine elegante, împreună cu ceilalţi prieteni ai tăi, *hidalgo.* Vorbeaţi şi râdeaţi strident, de parcă aţi fi fost nişte mari *granzi,* numai pentru că deţineaţi o bucată de pământ pe o insulă păgână, uitată de Dumnezeu. Şi acum uită-te la tine. Te crezi rege, numai că o mână de băştinaşi se tem de tine."

Torţele trosneau şi fumegau în ploaie, înaintând pe sub copacii mari ceiba. Încercă să se ridice în picioare, gata să se afunde în noroiul lipicios. Îi legaseră mâinile la spate.

— Cum te cheamă? zise o voce.

Când îşi ridică privirile, îl văzu pe Cortes.

— Carrasco, răspunse el.

Sandoval îl lovi în coaste şi căzu din nou în noroi.

— Carrasco, senor.

De-abia peste câteva minute îşi recăpătă suflul.

— Carrasco, senor, bombăni el.

— Ştii cine sunt eu?

— Da, Hernan Cortes, zise Carrasco. Ai o mină de aur şi o *encomienda* în Cuba.

Cortes se aplecă, apropiindu-şi faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Nu, nu sunt acel Hernan Cortes. Sunt Hernan Cortes cel care stăpâneşte tot acest ţinut. Ai grijă să nu uiţi acest lucru!

„Prostul”, se gândi Carrasco.

— Vreau să ştiu, murmură Cortes, de ce forţe dispune Narvaez.

Scoase o pungă şi o goli în palmă. Câteva bucăţi de jad şi turcoaze sclipeau la lumina torţei.

— Sunt ale tale dacă-mi spui.

Ploaia se scurgea din copaci.

— Aştept, zise Cortes.

Pe Carrasco îl cuprinse spaima pentru prima oară. Ezită.

Deodată, Cortes se năpusti asupra lui şi-i înfipse degetele în gât. Carrasco se zbătu neajutorat. Nu mai putea să respire…

— N-o să te las să-mi stai în cale, ţăran nenorocit ce eşti!

Simţea răsuflarea fierbinte a lui Cortes.

— Ai auzit? Aceasta este Noua Spanie, regatul meu!

Cortes îl privea ca un nebun. Ochii îi sclipeau ca la un animal sălbatic şi saliva i se prelingea pe obraz.

— Te fac eu să vorbeşti, chiar dacă va trebui să-ţi tai degetele şi urechile şi să ţi le îndes pe gât!

Nu mai pot să respir.

— Hai, vorbeşte!

Încercă să dea din cap, dar degetele îl strângeau ca un cleşte. Îşi dădu seama că făcuse pe el de frică. Văzu pe cineva luptându-se cu Cortes. Încerca să-l dea la o parte. Puncte negre defilau prin faţa ochilor lui. Era gata să leşine.

*

„L-ar fi ucis”, se gândi Benitez. „Dacă n-aş fi intervenit la timp, l-ar fi ucis, mai mult ca sigur.”

Dar, după ce-l stropi cu apă, îşi reveni destul de repede. Pe urmă, santinela le spuse tot ce doreau să afle.

Narvaez se instalase în templul unde Cortes îi pusese cuţitul la gât lui Gordo, cu un an în urmă. Artileria fusese trasă în faţă şi cavaleria se împărţise, astfel încât patruzeci de *jinetas* erau izolaţi acum pe drumul dinspre vest. Nu puseseră patrule. Salvatierra era convins că nu vor fi atacaţi noaptea.

Metodele brutale ale lui Cortes dăduseră rezultate rapide. Dar Benitez nu reuşea să-şi alunge din minte figura lui feroce, când îşi înfipsese ghearele în gâtul lui Carrasco.

Optzeci şi şapte.

Ploaia se scurgea din vârful coifurilor şi se prelingea pe armuri, strecurându-se pe şira spinării. Oamenii aşteptau înfriguraţi, înfometaţi şi epuizaţi după drumul lung de la Tenochtitlán.

Cortes întoarse calul cu faţa spre ei. Arăta superb, în ciuda nopţii negre şi reci. Majordomul său, *caceres*, stătea lângă el, cu o torţă de brad în mână, care sfârâia în ploaie.

— La noapte, domnilor, începu el, o să vă scrieţi istoria. Aveţi de ales: fie rămâneţi aici să muriţi, fie vă căutaţi norocul în Noua Spanie.

Ploaia curgea constant, îmbibându-se în pământ.

— Nu uitaţi că guvernatorul a fost cel care m-a pus în fruntea acestei expediţii şi mi-a dat ordin să explorez coasta şi să fac comerţ cu băştinaşii. Este exact ce m-am străduit. Dar nu trebuie să uitaţi de asemenea că, în timp ce ne aflam la San Juan de Ulua, am fost nevoit să fondez o colonie. Am dorit să mă întorc în Cuba, dar la insistenţele voastre am rămas aici. Însă timpul a dovedit că aţi avut dreptate. Mi-aţi făcut onoarea să mă alegeţi căpitan general al coloniei voastre, până când Majestatea Sa va hotărî ce doreşte. Între timp, cred că am făcut lucruri măreţe pentru regele nostru şi am câştigat o mulţime de pământuri şi comori pentru Coroană. Am reuşit de atâtea ori în ultimul an să învingem, deşi sorţii ne erau potrivnici şi am impus credinţa creştină pe aceste pământuri păgâne. Am îndurat viscolele, foametea şi trădarea, dar n-am dat niciodată înapoi. Dar iată că, acum, lacheul guvernatorului, Narvaez, debarcă pe aceste ţărmuri şi vă declară război. Vrea să ne răpească tot ce am câştigat cu atâtea sacrificii. Vreţi să ne dăm de-o parte cu umilinţă şi să-l lăsăm să se înfrupte din realizările noastre? Dacă suntem bărbaţi adevăraţi şi spanioli, nu vom accepta nicicând acest lucru! Acest uzurpator n-o să ne răpească bogăţiile şi gloria

noastră! Da, sunt mulţi, dar când ne-am speriat de numărul inamicilor noştri? Pe râul Tabasco am luptat cu mii de băştinaşi, iar la Texcala cu zeci de mii. Spre deosebire de ei, ne-am călit în bătălii în ultimele luni. În plus, am aflat de la Leon că în tabără domneşte nemulţumirea. Mulţi soldaţi sunt bolnavi de friguri, iar ceilalţi recunosc că avem dreptate şi nu au chef să se bată cu noi. Furtuna i-a imobilizat de tot. Vom lansa un atac neaşteptat împotriva tunului lor principal, în timp ce Sandoval va lua un escadron de oameni să-l captureze pe Narvaez însuşi. După ce îl capturăm, ceilalţi se vor preda, pentru că nu doresc oricum să lupte. Atunci să ne grăbim. Mai bine murim aici, decât să renunţăm la ce este al nostru!

Oamenii îl aclamară entuziasmaţi.

Benitez clătină din cap. Deşi erau copleşiţi numeric, înfometaţi şi istoviţi, aceşti oameni erau dornici să lupte. „*Caudillo* este grozav. Mă mir că nu i-a descoperit nimeni aceste calităţi cât a stat în Cuba.” Se întreba ce spirit pusese stăpânire pe el de când debarcase pe plaja de la San Juan de Ulua.

„Poate că Mali avea dreptate. Poate că aici acţionau şi alte forţe, de neînţeles pentru ei. În orice caz, o să se lămurească în curând.”

*

Strigăte disperate răsunară în toată tabăra. Oamenii alergau să-şi ia armele. Luna se ascunsese după norii negri ca cerneala.

Narvaez se uita în beznă. Răpăitul ploii le camuflase apropierea. Cortes îi ataca. Nu-i venea să creadă. Cum reuşise să stăpânească asemenea forţă?

Căpitanul artileriei striga la oamenii săi să încarce tunurile. Auzi o voce care spunea că se umblase la tun. Cineva băgase ceară în găurile de tragere.

Archebuzele pârâiau, săgeţile şuierau şi oamenii urlau de durere în întuneric.

Salvatierra îl trase de mânecă.

— Trebuie să ne retragem!

Răsună o singură lovitură de tun. Narvaez auzi tropotele infanteriei în curte.

Îl urmă pe Salvatierra, urcând în grabă treptele spre sanctuarul său din vârful piramidei.

*

„O să mor”, se gândi Benitez.

Escalada treptele piramidei, în fruntea suliţaşilor lui Sandoval. Luna apăru pentru o clipă din spatele norilor, luminând siluetele inamicilor, aflaţi în vârf, lângă altar. În momentul acela, un uriaş se năpusti asupra lui, poate chiar Narvaez, învârtind sabia deasupra capului. Scăpă spada din mână şi căzu într-o parte, pe trepte. Narvaez se aplecase din nou asupra lui.

O să mor.

După aceea nu mai ştia exact, ce se întâmplase. Poate că Narvaez alunecase pe piatra umedă. În orice caz, nu primise lovitura fatală. Benitez căuta cu disperare în beznă o armă cu care să se apere şi găsi o suliţă căzută. O aruncă spre adversarul lui şi, în momentul acela, îl auzi pe Narvaez urlând de durere.

— Sfântă Fecioară, apără-mă! M-au ucis şi mi-au scos un ochi!

— Victorie! striga Sandoval. Narvaez a căzut!

Cineva îl târî pe trepte.

Şocat, după ce scăpase ca prin urechile acului, Benitez se ridică nesigur în picioare şi-l văzu pe Martin Lopez, cel mai înalt dintre ei, dând foc acoperişului templului. Cerul se înroşise. Oamenii apăreau din fum, cerşind îndurare.

„Norocul îi surâsese din nou lui Cortes”, se gândi Benitez. „Iar azi m-a atins cu aripa lui ocrotitoare şi pe mine.”

Optzeci şi opt.

Narvaez zăcea pe o masă, cu o cârpă însângerată peste ochiul stâng. Faţa şi barba erau pline de sânge. Avea mâinile legate cu lanţuri.

Cortes dădu la o parte pânza cortului. Părul ud de ploaie şi sudoare i se lipise de cap. Gâfâia epuizat. Picăturile de ploaie sclipeau pe armura lui lucioasă. Ţinea sabia în mâna stângă. Rămase o clipă în loc, privindu-şi adversarul.

Narvaez deschise ochiul drept.

— Ai de gând să mă ucizi?

— Eşti prizonierul meu. N-ai de ce să te temi. Te afli sub protecţia mea, îl linişti Cortes.

Narvaez răsuflă uşurat.

Leon apăru pentru o clipă din umbre.

— Am pierdut doi oameni, iar ei cincisprezece, murmură el. Sunt vreo sută cincizeci de răniţi de ambele părţi.

Cortes încuviinţă din cap. Apoi se întoarse spre Narvaez.

— Vezi ce ai făcut?

Narvaez se prefăcu că nu aude acuzaţia.

— Faptul că m-ai învins este o mare victorie pentru tine.

— Serios? Eu unul o consider cea mai neînsemnată realizare a mea din Noua Spanie.

Narvaez o observă pe Mali pentru prima oară.

— Asta cine mai este? Târfa ta?

— Nu sunt târfa nimănui, nemernicule!

— Vorbeşte castillană la fel de bine ca noi doi, Narvaez, îl repezi Cortes, plus multe alte limbi. Te sfătuiesc să nu te pui cu ea. Deocamdată, o să te las în grija ei.

Zicând acestea, ieşi în beznă.

Furtuna se potolise. Ploaia susura pe acoperişul cortului. Narvaez rămase tăcut mult timp. Mali credea că leşinase.

— Ştii cine este acest om? o întrebă el brusc.

Mali rămase tăcută.

— În Cuba îi spuneam *Cortesillo,* micuţul Cortes. Avea o

encomienda cu câteva vite. A studiat dreptul câţiva ani la Salamanca şi se credea avocat. Iar Velasquez, ca un prost ce este, l-a făcut magistrat în Cuba. Pe urmă, a deschis o mică mină de aur pe râul Duaban şi se dădea mare *grande* de Valladolid. Guvernatorul l-a pus să comande o mică expediţie de-a lungul coastei, iar acum a ajuns să se creadă mare general şi explorator.

— Aici a făcut lucruri minunate, eroice.

— Înseamnă că nu vorbim despre unul şi acelaşi Cortes.

— Sau poate că între Ţara Norilor de care vorbeşti şi aceste tărâmuri, s-a întruchipat în el un zeu. Pentru că s-a comportat ca un zeu.

Narvaez gemu de durere.

— Unde este afurisitul ăla de doctor?

Inspiră adânc, încercând să-şi stăpânească durerea.

— Acest „zeu” al tău şi-a trădat guvernatorul. În loc să exploreze coasta, aşa cum i s-a ordonat, a încercat să invadeze această ţară cu numai cinci sute de oameni şi să-şi ia tot aurul numai pentru el. Velasquez a bănuit, bineînţeles. Înainte să plece, auzise ce pregătiri făcea Cortes. Depăşeau cu mult sarcinile expediţiei. A încercat să-l oprească, dar Cortes a ridicat ancora din timp. În concluzie este un trădător şi un hoţ.

Se întoarse s-o privească. Dar Mali ieşise din cort. Se dusese să-l caute pe Cortes.

*

Stătea singur, cu mantia pe umeri, privind răsăritul soarelui deasupra junglei îndepărtate. Curtea era plină de resturile bătăliei: arme abandonate, cârpe însângerate. Fumul înecăcios se răspândise peste tot.

— Senor, zise ea.

— Ce ţi-a spus Narvaez despre mine? o întrebă el.

— Că eşti doar un om.

— Are dreptate.

Se aşeză lângă el. Jungla îi privea. În depărtare răsuna

strigătul păsărilor şi foşnetul insectelor.

— Eu nu cred.

— *Chiquita,* de ce insişti să mă consideri mai mult decât sunt? zise el. Tatăl meu este un *hidalgo* sărac. Ai văzut cum trăiesc ţăranii voştri săraci? Îşi îngraşă pământurile cu excremente umane, poartă nişte pânze simple înfăşurate în jurul şoldurilor, mănâncă prăjituri de porumb şi seminţe. Dar chiar şi cel mai umil dintre ei are o viaţă mai fericită decât am avut eu. M-am născut în cea mai săracă parte a Spaniei, cu mult praf vara şi noroi iarna. Familia mea este de origine nobilă, dar cel mai mare lux al nostru era să mâncăm şuncă şi ouă duminica. Cât am studiat la universitate, purtam haine peticite şi râdeau toţi de mine. Dar în visele mele mă vedeam bogat, ca un *grande,* sau chiar ca un rege. Am ştiut întotdeauna că eram mai mult decât păream a fi. Purtam această convingere în sufletul meu şi până acum nu mi-a adus nici o zi de pace. Am crezut întotdeauna că un om poate să-şi schimbe soarta, dacă este hotărât s-o facă. Şi aici, în Mexic, am reuşit să mă realizez cu adevărat. Aici nu mai sunt *Cortesillo,* afemeiatul, cartoforul, micul proprietar de pământuri, studentul în drept. Aici sunt Malinche. Azi, acest Malinche a înfrânt oameni mândri, care n-ar fi catadicsit să-mi vorbească pe stradă, la Salamanca sau Toledo. Aici… aici sunt rege.

Se apropie de el şi o luă sub mantia lui. Trupul lui Cortes ardea ca un cuptor. Vorbele lui nu erau o noutate pentru ea. I se spusese deja şi în mare parte îşi dăduse seama de una singură. Era într-adevăr un ales al zeilor. Biata Floarea Ploii. Habar n-avea ce păcat cumplit fusese cât pe ce să comită.

„Mă întreb unde oi fi acum, surioară? Dacă n-ai fi fugit, te-aş fi protejat. N-ar fi aflat nimeni. Cine să creadă că o femeie *mexicatl* poate fi în stare de aşa ceva? Nu te-aş fi trădat nici dacă aş fi fost supusă celor mai cumplite torturi. De ce ai făcut-o? Ah, ce păcat că ai mâncat carnea zeilor! Te-a făcut să-ţi pierzi minţile.

Mă întreb unde oi fi acum…”

*

Cortes stătea pe o bancă de piatră. Din mantia portocalie de pe umerii săi ieşeau aburi. Oamenii şi ofiţerii lui Narvaez aşteptau în ordine să jure loialitate noului conducător. În schimb, Cortes le promisese că o să le înapoieze caii şi armele. Doar Narvaez şi Salvatierra nu beneficiau de această amnistie. Erau ţinuţi în lanţuri în fortul de la Vera Cruz.

Fusese cu adevărat o mare victorie. Fecioara veghease din nou asupra lui. Ploaia torenţială le mascase înaintarea, iar licuricii care zburaseră în noapte fuseseră confundaţi de oamenii lui Narvaez cu chibritele soldaţilor care-şi aprindeau armele. Nici tunurile lui Narvaez nu fuseseră de nici un folos din cauza umezelii din aer.

Cortes fusese ajutat de asemenea de *castellanos* de aur ai lui Leon, cu care cumpărase loialitatea unor ofiţeri de-ai lui Narvaez, înainte de începerea bătăliei. Ei fuseseră cei care turnaseră ceară în tunuri.

În concluzie, sosirea lui Narvaez se dovedise a fi un nou început, în loc de sfârşitul de care se temuseră. Cortes comanda acum o armată formată din o mie trei sute de oameni şi o sută de ofiţeri călare. Era o forţă destul de însemnată pentru a le asigura viitorul în Noua Spanie.

După ce le-a ascultat jurămintele de credinţă, s-a urcat pe un afet de tun să le mulţumească şi să-i asigure că vor avea parte de o primire impresionantă la Tenochtitlán.

— Veţi fi de asemenea copleşiţi de daruri, le strigă el. Oamenii ne aclamă oriunde mergem şi mexicanii se închină la picioarele mele! Nici nu vă imaginaţi câtă glorie vă aşteaptă!

Optzeci şi nouă.

Tenochtitlán.

Se lăsase o linişte desăvârşită.

Era ca şi când întreaga vale ar fi fost pustie. Până şi câinii Xolo amuţiseră. Pe lac nu era nici o canoe. Nu ieşise nimeni în întâmpinarea lor. Nu se vedea nici ţipenie pe drumuri sau în *chimalpas.*

Când se apropiară de oraş, garnizoana spaniolă sună din trompete de pe zidurile palatului. Se auzi un singur bubuit de tun, semn că oraşul nu era complet pustiu.

Cortes simţea cum îi arde faţa de umilinţă. Ţinea ochii aţintiţi înainte şi îşi încleştase fălcile.

Auzi pe unul din oamenii lui Narvaez strigându-i camaradului său:

— Ei, Gonzalo! Dacă oamenii se înghesuie pe lângă calul tău, împunge-i cu lancea!

Câţiva soldaţi izbucniseră în râs.

— Ah, ghirlandele astea de flori îmi rup gâtul! îi strigă prietenul său drept răspuns.

— N-am mai văzut în viaţa mea atâta înghesuială.

Râsetele se înteţeau.

— Parcă am fi în piaţa din Sevilla.

— La miezul nopţii!

Cortes îşi mână calul înainte, departe de aceşti idioţi. Se uită înapoi doar o singură dată, să-şi confirme suspiciunile. Nu mai erau singuri. În depărtare se vedeau războinicii mexicani care se adunau în spatele lor. Căzuseră în cursă.

Parcă auzea porţile oraşului trântindu-se după ei.

*

— Cum a fost posibil aşa ceva? întrebă Cortes.

— Senor. Au complotat împotriva noastră, la fel ca la

Cholula, îi explică Alvarado. Unul din preoţii pe care i-am adus aici a mărturisit în prezenţa martorilor…

— Tenochtitlanul nu se poate compara cu Cholula! Aici este centrul întregului imperiu. N-au vrut decât să-şi ţină festivalul, atâta tot. Acum ai întors o capitală întreagă împotriva noastră!

— Până acum n-au făcut altceva decât să arunce cu pietre şi lănci, protestă Alvarado, posomorât.

— Au aşteptat să ne întoarcem! Acum ne-au prins pe toţi în cursă!

Alvarado ridică din umeri.

— O să-l punem pe Motecuhzoma să vorbească poporului său. Poate n-ar fi rău să te prefaci că te-ai supărat pe mine, ca să-i satisfaci orgoliul.

Cortes îl privea uluit. „Oare chiar nu-şi dădea seama în ce încurcătură îi băgase? Poate că este numai vina mea”, se gândi Cortes. „Alvarado este un soldat loial, dar l-am împovărat cu prea multe responsabilităţi.”

Mali intră în cameră. Fusese la Motecuhzoma. Era însoţită de Olid, căpitanul gărzii împăratului.

— Motecuhzoma vrea să-ţi vorbească imediat, îi spuse ea.

— Aş prefera să vorbesc cu câinele meu, decât cu el.

Mali încuviinţă din cap, ca şi când s-ar fi aşteptat la acest răspuns.

Olid fu cel care interveni în favoarea împăratului.

— Dar, senor, plânge de ţi se rupe sufletul, poate ar trebui…

— Ei, fir-ar să fie! Cine este comandantul tău, eu sau Motecuhzoma?

Reproşul îl amuţi pe Olid. „De fapt”, se gândi Benitez, „gărzile petrecuseră prea mult timp alături de el. Acum îl tratau ca şi când ar fi fost unchiul lor preferat.”

— Bunul nostru prieten Motecuhzoma a comunicat în secret cu Narvaez. L-am considerat întotdeauna ca pe un frate şi acum m-a trădat!

„Aproape reuşisem!” se gândi Cortes. „Aş fi putut să-i ofer acest oraş Majestăţii Sale intact, fără lupte. Dar, din

cauza lăcomiei lui Velasquez şi a prostiei lui Narvaez, am fost obligat să-l părăsesc într-un moment de mare criză. Şi Motecuhzoma are o parte din vină. Nu trebuia să unelteaască cu Narvaez, în timp ce mă considera prietenul lui. Toţi au distrus marele meu vis din cauza prostiei şi firii lor trădătoare!”

Dar mai exista totuşi o speranţă. Alvarado nu era un bun diplomat, dar îşi făcea treaba cu conştiinciozitate. Faptul că, în timpul masacrului pieriseră mulţi din generalii şi senatorii importanţi crease un vid de putere. Fiecare familie nobilă pierduse cel puţin un membru. Poate că nici mexicanii nu erau capabili să-şi revină după asemenea pierdere. În orice caz, spera să evite dezastrul.

Nouăzeci.

Benitez se uita de pe acoperiş cum Ordaz îşi mâna oamenii pe porţile palatului. Se lăsase o linişte nefirească peste străzi şi canale. Doar fumul care se ridica din temple arăta că mexicanii nu-şi părăsiseră oraşul.

Ordaz ieşi urmat de patru sute de infanterişti. În această dimineaţă vor afla ce aveau de gând mexicanii.

— Unde este?

Benitez se uită în jur, uimit. Era Norte.

— Ce vrei?

— Unde este Floarea Ploii?

Benitez îşi concentra atenţia asupra trupelor, înarmate cu arcuri, săbii şi puşti.

— Nu ştiu.

— Ai avut un motiv anume să n-o iei cu tine când am pornit împotriva lui Narvaez?

— Ai de gând să mă interoghezi, Norte? Cred că uiţi cu cine vorbeşti!

Norte îşi ţuguie buzele. „Câtă furie putea să existe într-o singură fiinţă omenească”, se gândi Benitez. „Împotriva mea? A indienilor? A tuturor spaniolilor?”

— Mă preocupă siguranţa ei.

— N-ar trebui să te preocupe.

Infanteria traversa piaţa.

„Ar trebui să-l urăsc”, îşi spuse Benitez. „Nici măcar nu încearcă să ascundă ce mult o doreşte. Aş fi putut să-l atârn în ştreang. Stătea în puterea mea s-o fac. Dar, în loc să fiu gelos pe el, afecţiunea noastră comună m-a apropiat de el.”

— Nu ştiu unde este, zise el pe un ton mai blând.

— Cortes nu bănuieşte nimic?

— Ce să bănuiască?

Oare şi-a dat seama sau i-a fost complice?

Întrebarea rămase fără răspuns.

Mai întâi se abătu o ploaie de pietre şi săgeţi de pe

acoperişuri şi apoi se năpustiră din toate părţile, cu trupurile pictate şi penele fluturând în vânt, în timp ce alergau agitându-şi lăncile şi bâtele. Urletele lor îţi îngheţau sângele în vene. Cavalerii Vulturului, cu coifurile lor cu cioc şi mantiile din pene conduceau atacul.

Oamenii lui Ordaz cădeau ca muştele, răpuşi de acest prim atac. Trâmbiţaşul suna retragerea.

Acum piaţa se umpluse de războinicii mexicani. Cavalerii Jaguarului escaladau zidurile cu scări, în timp ce alţii încercau să aprindă porţile cu torţele lor. Li se răspunse cu praf de puşcă şi săgeţi. Cortes şi Alvarado strigau ordine din înălţimea meterezelor.

Benitez trase sabia. „N-am vrut niciodată să fiu soldat”, se gândi el. „Mi-am dorit să am o mică *hacienda.* Iată unde m-au dus ambiţia şi lăcomia!”

Nouăzeci şi unu.

Capul lui Guzman apăru în vârful unui zid, la lumina lunii. Era prins de un picior tăiat şi părea să meargă de-a lungul parapetului.

Părintele Guevarra se întoarse de la fereastră palid şi tremurând.

— Ce faptă diavolească! exclamă el.

„Nu este deloc diavolească”, se gândi Cortes. „În schimb este o tactică foarte inteligentă. Mexicanii aveau multe trucuri de acest gen. Aveau un efect deosebit mai ales asupra oamenilor lui Narvaez, care nu se căliseră încă în luptele cu băştinaşii.”

Atacul lui Ordaz se dovedise dezastruos. Plutonul său reuşise cu greu să se retragă în palat. Douăzeci şi trei din oamenii săi fuseseră ucişi sau capturaţi. Guzman şi Flores se numărau printre cei daţi lipsă. Dintre supravieţuitori, aproape toţi erau răniţi. Chiar şi Ordaz avea trei răni.

Mexicanii încercaseră să incendieze porţile şi reuşiseră să facă o gaură într-unul din ziduri. Îi îndepărtaseră cu archebuzele şi săgeţile. Dar mexicanii de la porţi nu cedaseră până când nu trăseseră unul din tunuri în curte şi lansaseră o ghiulea în mijlocul lor.

După aceea, încă patruzeci şi şase de spanioli fuseseră răniţi, dintre care doisprezece muriseră peste noapte.

Atacurile continuaseră zilnic. De pe ziduri se lansau pietre şi smoală încinsă, în timp ce Cavalerii Vulturului făceau presiuni asupra porţilor. Grădinile şi fântânile, atât de paşnice odată, erau pline de săgeţi şi pietre. Trudeau ceas de ceas să ţină piept mexicanilor, dărâmându-le scările, reparând găurile din ziduri şi bandajându-şi rănile. Mâncau şi dormeau îmbrăcaţi în armurile lor şi luptau până la epuizare.

Toba cea mare din vârful templului bătea în continuu, scoţându-i din minţi.

— Apa şi mâncarea au scăzut îngrijorător, spunea Alvarado. Mexicanii nici n-au nevoie să ne înfrângă în luptă. Ar fi de ajuns să ne înfometeze. Eu zic să fugim spre coastă. Nu mai putem rămâne aici.

— Şi cum ai vrea să fugim? îl întrebă Leon. Doar ai văzut ce a păţit Ordaz. Or să ne masacreze pe toţi înainte să facem câţiva paşi.

— Mexicanii nu luptă noaptea, zise Benitez. Dacă am pleca pe întuneric, am putea să ne strecurăm pe lângă ei.

— Şi cu podurile ce facem? Au tăiat căile de acces. Suntem prinşi în cursă.

— O să facem poduri mobile, îi răspunse Benitez. Avem destul lemn în palat. Martin Lopez mi-a sugerat deja că ar putea să ne facă tot ce avem nevoie.

— Chiar dacă am scăpa, mai este o problemă, zise Sandoval. N-avem de unde să ştim dacă texcalanii or să ne ofere adăpost sau or să ne atace, ca să se împace cu mexicanii.

Părintele Guevarra îşi îngropa faţa în palme.

— N-ar fi trebuit să te urmez, Cortes! Uite unde ne-ai adus!

Dar Cortes nu-i răspunse. Se uita pe fereastră, cu mâinile la spate. Torţele se mişcau prin piaţă ca nişte licurici uriaşi. Femeile mexicane îşi căutau fiii, fraţii şi taţii printre morţi. Războinicii strigau ameninţări de pe zidurile clădirilor alăturate şi, din când în când, lansau câte o săgeată.

— Dumnezeu o să ne salveze, spuse Aguilar. Este alături de noi de la Vera Cruz. N-o să ne părăsească tocmai acum.

— Eu unul cred că am pus prea mult la încercare răbdarea lui Dumnezeu, zise părintele Olmedo.

— Şi cu aurul cum rămâne? zise Leon. Dacă fugim, ce facem cu aurul? Riscăm să pierdem tot. Ar însemna că toate străduaniile noastre au fost zadarnice.

„Gata”, se gândi Cortes. „Trebuie să pun capăt acestei idioţenii!”

— Nu! exclamă el.

Se întoarse de la fereastră şi veni în capul mesei.

— Dacă fugim din Tenochtitlán, pierdem mai mult decât

aurul. Pierdem un regat întreg! Acesta este premiul nostru şi nu putem renunţa la el. Niciodată!

Ofiţerii lui îl priveau înspăimântaţi. „Majoritatea oamenilor sunt ca praful”, îşi spuse el dezgustat. „Se lasă în voia vântului.”

— Ce fel de oameni sunteţi voi? îi întrebă el în şoaptă. Orice soldat poate fi curajos când victoriile sunt uşoare şi inamicul slab. Dar numai în clipe de restrişte un om îşi dovedeşte cu adevărat curajul. Oare am îndurat atât de mult să cucerim acest oraş, ca să renunţăm cu asemenea uşurinţă la el?

Se făcu linişte. Nici unul din ei nu îndrăznea să-l privească în ochi.

— Poate Motecuhzoma ar putea vorbi cu ei în numele nostru, sugeră părintele Olmedo.

— Câinele ăla? Nu mai vreau să am de-a face cu el!

— Dar, senor…

— Nu, pe onoarea mea. Nici nu mai vreau să aud de numele lui!

— S-ar putea să existe altă soluţie.

Întoarseră cu toţii capetele. Era Mali. Până atunci stătuse tăcută în spatele lui Cortes.

— Când pun stăpânire pe un oraş inamic, mexicanii obişnuiesc să ardă templul. Distrugerea zeilor reprezintă pentru ei simbolul înfrângerii. Dacă am face la fel cu templul din Tenochtitlán, s-ar putea să creadă că i-au părăsit zeii şi să se predea.

Se uitară unii la alţii.

— Dar vom fi măcelăriţi dacă ieşim din palat, zise Ordaz. Oamenii mei de-abia au reuşit să se retragă.

— Dacă încercăm să traversăm piaţa, vom fi ţinta pietrelor şi săgeţilor lor, zise Benitez.

Alvarado încuviinţă din cap.

— Păcat că nu putem să ne punem fortul pe roate, aşa cum am făcut cu tunul nostru.

Cortes îl privi fix.

— Cred că mi-ai dat o idee. Cheamă-l pe Martin Lopez. Acum, când nu mai am grija corăbiilor, o să-i dau altă

însărcinare.

Nouăzeci şi doi.

Cele patru *tortugas* erau gata.

Fiecare din ele fusese acoperită cu lemne şi pusă pe roţi din lemn. Avea găuri pentru douăzeci de arcaşi şi archebuzieri. Turnurile de lemn erau susţinute chiar de soldaţii dinăuntru.

Benitez auzi poarta principală a palatului deschizându-se şi le strigă oamenilor săi să împingă. Marea fortăreaţă de lemn începu să înainteze.

Mexicanii scoteau strigăte războinice. Puse şi el umărul la treabă, împingând *tortuga* în piaţă. Pe acoperişul din lemn ploua cu pietre şi săgeţi.

Templul se afla la mai puţin de o sută de paşi. „Dar par o sută de mile”, se gândi Benitez.

*

Benitez îl urmă pe Cortes pe treptele templului. În spatele lui auzi lemnul trosnind. Ultima *tortuga* se prăbuşise sub ploaia de pietre de pe acoperiş. Nu era timp să se întrebe cum vor ajunge înapoi în palat. Trebuia să-l urmeze pe Cortes, să ardă templul şi să-şi facă datoria. Dacă-i venise timpul, o să moară şi gata.

Îşi ridică privirile şi văzu un preot aruncând buşteni încinşi pe trepte. Oamenii alunecau, rostogolindu-se, urlând de durere. Dar Benitez continua să înainteze.

Cortes era deja în vârf. Până când Benitez ajunse lângă el, omorâse deja doi preoţi.

Infanteriştii lui Ordaz încercau să împingă idolii de piatră peste marginea piramidei.

Benitez se năpusti în altar cu torţa în mână.

*

Capetele celor cinci spanioli luaţi prizonieri în ziua atacului lui Ordaz atârnau pe pereţi ca nişte măşti bărboase. Mexicanii le pregătiseră cu mare iscusinţă şi păreau aproape vii, cu excepţia bucăţilor de jad puse în locul ochilor.

Benitez recunoscu imediat două din ele. Erau ale lui Flores şi Guzman.

„Bine aţi venit”, îi auziră ei spunând. „V-am aşteptat să ne ţineţi companie în Iad.”

Xipe Totec, zeul recoltelor îi privea din beznă lângă marea groapă de sacrificii, unde zăceau mai mult ca sigur trupurile lui Flores şi Guzman.

Afară răsunau zbierete şi bufnituri. Dar Benitez se simţea ciudat de calm.

„Aici se sfârşeşte totul”, îi şoptea Flores. „Toată ambiţia şi lăcomia. Acesta este sfârşitul tuturor poftelor. Este ultimul capitol al existenţei noastre carnale.”

„N-ai decât să visezi la vinuri fine, femei şi bijuterii”, îi spuse Guzman. „Aici este sfârşitul drumului.”

Simţi pe cineva în spatele lui. Când se întoarse, îl văzu pe Norte, cu sânge în păr şi pe sabie, gâfâind greoi.

— Prietenii tăi, îi spuse Benitez. Îţi aminteşti ce ţi-au făcut?

Norte smulse pieile din pari şi le aruncă în groapa de sacrificiu. Era neagră, goală, fără ecou. De acolo nu mai exista cale de întoarcere.

Cortes apăru la intrare, luă o torţă de pe pereţi şi aprinse acoperişul uscat de stuf.

— Ieşiţi, le strigă el. Trebuie să ne retragem în palat!

Stuful se aprinse repede, răspândind un fum negru, înecăcios. Benitez şi Norte alergară afară, tuşind. În câteva clipe templul fu cuprins de flăcări.

„Poate acest spectacol îi va potoli pe mexicani.”

Nouăzeci şi trei.

— N-o să conteze, îi spuse Motecuhzoma.

Mirosul fumului pătrundea pe ferestre. În timp ce priveau, unul din pereţii de chirpici ai altarului Yopico se topi de căldură şi se prăbuşi.

Era seară. În curte, spaniolii se pregăteau să-şi îngroape morţii. Alţii reparau în tăcere găurile din ziduri. Mali asculta gemetele răniţilor şi strigătele texcalanilor care-şi jeleau camarazii căzuţi în luptă.

— O să continue lupta, zise Motecuhzoma. Dacă îţi imaginezi că vor ceda, te înşeli. Zeul recoltelor o să se supere, dar Oglinda Fumurie şi Pasărea Colibri sunt în siguranţă, în pădure.

Mali rămase tăcută.

— Încă mai pot să te salvez, Malinali Tepenal, zise el.

— Cum?

Îşi scoase inelul, desprinse sigiliul de turcoaz şi i-l dădu.

— Cu el vei putea să ajungi în siguranţă la nobilii mexicani care aşteaptă dincolo de aceste ziduri. Ai putea să-l momeşti pe Cortes dincolo de aceste ziduri. După ce vom scăpa de el, aceşti spanioli vor plânge ca nişte copii şi vor fi exterminaţi. Fă asta pentru mine. Drept răsplată, o să-ţi salvez viaţa.

— Şi ce fel de viaţă m-ar aştepta mă rog? îl întrebă Mali. Să fac *tamales* şi să ţes la război?

— Uiţi că eşti doar o femeie, Malinali. Ţinteşti prea sus.

— Nu-i adevărat. Vreau să fiu soţia lui Cortes şi mama viitorului împărat al Mexicului. Şi, după cum vezi, nu este o dorinţă zadarnică, pentru că port în mine pruncul lui.

— Împăraţii Mexicului se trag din neamul meu. Tu nu însemni nimic. Iar Cortes al tău nu este un zeu, ci un impostor. Dacă îndrăzneşti să mă sfidezi, o să-ţi smulg inima cu mâna mea şi o s-o arunc în faţa Oglinzii Fumurii.

— Te înşeli. Are un zeu în el. Şi încă unul mult mai

puternic decât ne-am imaginat. Vei vedea ce minune o să înfăptuiască.

Se întoarse să plece, dar o chemă înapoi.

— Spune-mi un lucru.

— Te ascult.

— De ce îl ajuţi? Avem aceiaşi strămoşi, vorbim aceeaşi limbă, ne închinăm la aceiaşi zei. Aceşti invadatori nu mă ameninţă numai pe mine, ci pe noi toţi.

— Pe noi? Care noi? Mama, care era mexicancă m-a vândut unor negustori de sclavi. Cum poţi vorbi de noi? Nu. Acum spaniolii sunt neamul meu. Ei sunt *noi* pentru mine.

N-avea ce să mai spună. Îl lăsă să privească fumul templului arzând, ca un rug funerar pentru oamenii Păsării Colibri.

Nouăzeci şi patru.

— O să murim, strigă părintele Guevarra.

Asudase şi-i ieşiseră ochii din orbite.

— Numai tu eşti de vină, Cortes! Cine m-a pus să-ţi ascult minciunile!

— Pe onoarea mea, dacă nu-ţi ţii gura, o să te căieşti.

Pe fereastră răsuna vuietul asediului, întrecut de bubuitul asurzitor al tobei din *Templo Mayor.*

— Totuşi trebuie să facem ceva, zise Alvarado.

— N-o să renunţ la acest oraş.

— *Caudillo,* îi spuse Sandoval pe un ton blând. Are dreptate. Nu putem rezista la nesfârşit. Zidurile sunt găurite şi apa a căpătat un gust rău. Nu mai avem destul praf de puşcă şi nici ghiulele.

— Atunci o să facem altele din aurul nostru! I-am promis Tenochtitlanului că va avea un nou rege şi o nouă religie!

Benitez se uită la Mali. Citea întrebarea în ochii lui.

— Dona Marina, murmură Alvarado. Vorbeşte cu el. Te rog.

„Până şi Alvarado îşi dă seama acum că avem nevoie de ea.”

Fata încuviinţă din cap. Îl luă de braţ pe Cortes şi-l trase de-o parte. Discutară un timp în şoaptă. În final, Cortes păru să cedeze. Lăsase capul în jos, înfrânt. Se întoarse spre Cristobal Olid, căpitanul gărzii.

— Adu-l pe Motecuhzoma, zise el.

Motecuhzoma semăna cu un bătrânel zbârcit şi obosit. Dar când se uită în jurul camerei, citi spaima pe feţele lor şi auzi incantaţiile rugăciunii lui Olmedo, începu să zâmbească. „Se bucură, sau crede că a fost salvat?”

Se întoarse spre Mali.

— De ce m-aţi adus aici? zise el. Malinche nu mi-a vorbit de săptămâni în şir. Ce vrea de la mine?

— Are nevoie de ajutorul tău.

— Nu pot să-l ajut.

— Trebuie să-l ajuţi.

— De ce? Uite ce nenorocire a abătut asupra mea! Semăna cu un animal încolţit.

— Ce spune? o întrebă Cortes.

— Se văicăreşte, îi răspunse Mali.

— Spune-i că, după cum se vede, oraşul s-a răsculat. Până acum am fost răbdător, dar voi fi obligat să-i ucid pe toţi şi să dau foc Tenochtilanului dacă nu încetează asediul. Dacă vrea să prevină această catastrofă, trebuie să iasă şi să vorbească oamenilor.

„O laudă fără temei”, se gândi Mali. „Poate că a avut efect odată, împotriva proştilor de texcalani, dar pe Motecuhzoma nu are cum să-l păcălească.” Aşa că-i spuse doar:

— Malinche vrea să vorbeşti oamenilor. Pune capăt asediului.

— Dacă o să pot, zise el, zâmbind din nou.

Se apropie de el. „Ce slab şi încărunţit este! Dar cea mai mare schimbare se observă în privirile lui. Seamănă cu nişte oglinzi de obsidian, negre şi goale. Îi pierise toată mândria. Acum are din nou puţină putere.”

Începu să râdă strident, spre furia spaniolilor. Cortes îl privea împietrit.

— Dona Marina, izbucni Cristobal Olid. Aminteşte-i că suntem prietenii lui. Oare nu ne-am purtat frumos cu el în aceste ultime luni? Vrea să ne vadă măcelăriţi?

Mali se întoarse din nou spre Motecuhzoma.

— Se vede pe faţa lui că se teme. Şi acum uită-te la Cortes. Pe care din ei ai prefera să-l ajuţi?

— Nu pot face nimic.

— Nu vrea să ne ajute? spunea Olid.

— Taci din gură, îl repezi Cortes.

Apoi se uită la Mali.

— Ce spune?

— Că nu poate face nimic.

— Ţi-am spus că nu trebuia să-i fi cerut nimic acestui câine trădător, şuieră el. Aminteşte-i, te rog, că a acceptat,

de faţă cu martori, să devină vasalul regelui Spaniei. Dacă nu ne ajută acum, voi lua atitudinea lui drept un act de nesupunere faţă de Majestatea Sa şi-l voi condamna la moarte. Hai, spune-i şi să vedem dacă mai susţine că nu poate face nimic.

Mali se apropie de Motecuhzoma.

— Dacă nu-l ajuţi, murmură ea, Cortes spune că va avea grijă să nu piară singur. Înainte să moară, are de gând să te lege de rug şi să te pârjolească la foc mic. Îţi aminteşti de Vulturul Înfumurat şi de suferinţele lui?

— N-o să îndrăznească.

Se vedea ce îngrozit era de această perspectivă.

— Malinche nu se dă în lături de la nimic, doar ştii. Uită-te în jurul tău, la feţele acestor spanioli. Vezi undeva milă?

Motecuhzoma lăsă capul în jos. „Ce înduioşător este”, se gândi Mali. „Păcat că tata nu este aici să-l vadă!”

Se uită la Cortes. El şi căpitanii lui o lăsau să vorbească. Aveau încredere în ea. De fapt, era unica lor speranţă.

— Am aflat de la Narvaez, zise Motecuhzoma, că acest Cortes nu este un zeu. Nu are nici măcar încuviinţarea regelui său. Este un mercenar şi un trădător. Un nomad. Narvaez a fost trimis aici să-l aresteze.

— Şi pentru acest nomad şi mercenar vrei să-ţi primejduieşti tronul?

— Nu mă lua peste picior!

— Ce prost ai fost. Până şi zeii te-au blestemat.

Împăratului i se prelingea saliva pe buze.

— Ce mai spune acum nebunul ăsta bătrân? o întrebă Cortes.

— Se văicăreşte. Bine că nu ştii limba, să-l asculţi cum se smiorcăie.

— Repetă-i că-l atârn în ştreang, sub acuzaţia de trădare, dacă nu-şi bagă minţile în cap.

— Cortes spune că o să te lase să pleci în pace, cu toate comorile, zise Mali. Dar, în schimb, trebuie să le spui oamenilor să înceteze atacul, ca să poată ieşi de aici. Ai cuvântul lui.

— Ce să fac cu cuvântul lui? Doar nu şi l-a ţinut

niciodată!

— Totul poate fi din nou ca la început. Motecuhzoma clătină din cap.

— Nu pot să-mi trădez poporul.

— Atunci o să-i spun să pregătească un rug pentru tine. Vei muri încet şi în chinuri, ca Vulturul înfumurat. O să te prăjească bine.

Mali îi citea în ochi zbaterea din sufletul lui. Ar fi vrut să-i sfideze pe străini. Poate acum câteva luni ar fi fost în stare s-o facă.

Fata ştia că îl convinsese.

— Îţi imaginezi poate că războinicii tăi, Cavalerii Jaguarului, vor dărâma porţile la timp? Chiar dacă s-ar întâmpla aşa, ce soartă crezi că îl aşteaptă pe un fost rege? Speri că or să cadă în genunchi dinaintea unui *tlatoani* care a lăsat nişte străini să intre în oraşul lor, să le ardă templul şi să le ucidă fiii? Nu, aceasta este unica ta şansă să te impui ca împărat. Dacă reuşeşti să-i faci să te asculte, mâine vom pleca de aici şi domnia ta va fi asigurată. Vei putea să construieşti piramida şi mai mare decât era înainte, o să faci penitenţă dinaintea zeilor şi o să fii iertat. Dar, dacă vom muri, vei pieri şi tu alături de noi şi vei fi vinovat de tot ce se va întâmpla. N-o să-ţi pună nimeni o bucată de jad în gură, să-ţi plăteşti trecerea pe lumea cealaltă. Nu va fi decât durere şi cenuşă.

Împăratul înălţă capul.

— Dacă fac asta… Malinche… şi toţi ceilalţi… vor pleca din oraş?

— Da, îi promise Mali. Cheamă-ţi războinicii. Nu vrem decât să plecăm.

Motecuhzoma se întoarse spre Cortes.

— Şi eu care-l credeam zeu!

— Aşa cum te-am crezut şi eu pe tine odată!

Împăratul se gândi. Fata ştiuse dintotdeauna că, deşi dorea să-şi asculte zeii, ţinea foarte mult la tronul şi puterea lui. Îşi dorea să trăiască şi acum nu avea nici o speranţă în afară de ce i se oferea.

Se ridică.

— O să fac tot ce pot.

*

Un sunet de trompetă anunţă apariţia împăratului pe acoperişul palatului. A fost adus pe parapet, protejat de ploaie, pietre şi săgeţi de scuturile spaniolilor. Vulturul Care Cade văzu pe unul din preoţi alături de el, pe cel numit Aguilar.

Un murmur de glasuri se ridică din mulţimea de războinici, ca un val. Apoi se lăsă o linişte desăvârşită.

Chiar şi acum, nu toţi aveau curajul să-l privească drept în ochi pe împărat. Dar Vulturul Care Cade nu-şi feri privirile. Se uita mirat să vadă ce rău arăta împăratul şi în ce haine oribile era îmbrăcat. Purta o coroană galbenă, din scoarţă de copac şi o mantie albă, simplă. Spaniolii îi furaseră bijuteriile din aur şi argint. Îi luaseră până şi mantiile. Vulturul Care Cade era copleşit de ruşine.

Motecuhzoma începu să vorbească.

— Popor al meu! Oameni ai lui Azlan, ai Vulturului şi Cactusului! Vă poruncesc să opriţi lupta. Am discutat cu Malinche şi adepţii lui şi le-am spus că nu mai sunt bineveniţi în capitala noastră. Regretă că ne-au adus atâtea necazuri şi acum sunt dispuşi să se retragă imediat. Vor să-i lăsaţi să se întoarcă în pace în Ţara Norilor.

Vulturul Care Cade asculta discursul uluit. Motecuhzoma încă mai credea că avea autoritate asupra lor, după tot ce se întâmplase, după toate umilinţele şi ruşinea pe care le abătuse asupra poporului mexican! Îl văzuseră cu toţii târându-se la picioarele acestor hoţi şi ucigaşi. Doar nu-şi mai imagina că îl respectau ca pe un tlatoani?

Se uită la tinerii războinici din piaţă. Într-adevăr, o parte din ei s-ar putea să-l asculte, mai ales cei din familiile sărace, care credeau că împăratul era divin.

Trebuia să facă ceva să rupă vraja.

— Cine este această femeie? strigă Vulturul Care Cade. Cine este dezgustătoarea nevastă a unui spaniol? N-o să te

ascultăm, Motecuhzoma! Nu mai eşti regele nostru! Ne-ai făcut de râs în faţa zeilor! Nu mai putem îndura. Acum regele nostru este Cuitlahuac şi vom continua să luptăm până vom omori toţi străinii!

Luă o piatră şi o aruncă spre ziduri, dar ateriză în curte. Acum însă începuseră şi alţii să strige. Alte pietre şi săgeţi se lansară spre ziduri. Una din săgeţi se înfipse în umărul lui Motecuhzoma. Împăratul ţipă şi căzu pe spate. Vulturul Care Cade îl văzu lovit de pietre, înainte ca spaniolii să-l acopere cu scuturile lor şi să-l ducă la adăpost.

Nouăzeci şi cinci.

— Trebuie să plecăm de aici, strigă Alvarado, în timp ce-l trăgea pe Motecuhzoma de pe terasă. Nu mai putem rezista!

— Are dreptate, *caudillo,* zbieră Sandoval, să se facă auzit peste larma de afară. Suntem într-o situaţie disperată. Trebuie să luăm o hotărâre!

Cortes se uită pe rând la căpitanii săi şi apoi la Mali. Nu-i venea să creadă că fusese înfrânt.

Nu era stăpân pe glasul lui, aşa că se mulţumi doar să dea din cap.

Motecuhzoma leşinase. Avea sânge în păr, de la lovitura de piatră şi i se înfipsese o săgeată în umăr. Zăcea pe podea, cu ochii daţi peste cap. Mendez se aplecă să-l îngrijească. Motecuhzoma urlă de durere când doctorul îi scoase săgeata.

— Ce facem cu el, senor? îl întrebă Benitez.

Cortes se încruntă.

— Nu-mi pasă. Nu ne mai este de nici un folos.

— Te înşeli, senor, zise Mali.

— Ce vrei să spui?

Mali îl luă de-o parte.

— Când un împărat moare, murmură ea, tradiţia cere să fie dus în afara oraşului, într-un loc numit Copulco, pentru a fi incinerat cu toate onorurile. Toţi preoţii săi personali, piticii, cocoşaţii, concubinele trebuie sacrificaţi pentru a-i ţine de urât pe lumea cealaltă. Incinerarea şi doliul pot dura optzeci de zile, deci destul timp ca să plecăm din capitală, să ajungem la texcalani şi chiar pe coastă. Motecuhzoma ne poate fi mult mai folositor mort decât viu.

— Nu are răni grave.

— Nu încă.

Zâmbi amar. Dacă el nu putea avea Tenochtitlanul, n-o să-l aibă nici Motecuhzoma.

— O să-l pun pe Alvarado să-l omoare. Sau pe Jaramillo. O să le facă mare plăcere.

— Nu, senor.

— *Chiquita?*

— Dă-mi cuţitul.

O privi surprins şi ezită înainte să-i pună pumnalul în mână. Fata îl ascunse sub mantie.

*

Motecuhzoma şi Mali rămaseră singuri.

— Senor, aş vrea să deschizi ochii, murmură ea.

Împăratul era sfâşiat de dureri. Doctorul îi bandajase fruntea şi braţul drept.

— Tot mai vrei să discut cu războinicii mei?

Fata clătină din cap.

— Uită-te ce ai ajuns dintr-un mare rege.

— Profeţiile s-au adeverit. N-am… putut… să fac nimic.

Mali îi dădu o oglindă de obsidian.

— Ce vezi aici?

— Ia-o din faţa mea!

Îl apucă de păr, făcându-l să strige.

— Uită-te! Nu vezi un ucigaş şi un măcelar? Nu auzi plânsetele văduvelor şi copiilor orfani?

— Lasă-mă în pace!

— Îţi aminteşti de tatăl meu?

Împăratul tresări speriat.

— Nu l-am cunoscut.

— Aşa este, nu l-ai cunoscut, dar ai dat ordin să fie executat. Pentru că citea în stele şi în vânt. Pentru că a denunţat sacrificiile pe care le pretindeai. Pentru că a vestit sfârşitul mexicanilor. S-a întâmplat de mult şi sunt sigură că ai uitat deja de ordinul pe care l-ai dat. Dar eu n-am uitat, zise ea, scoţând cuţitul.

Motecuhzoma o privea îngrozit.

— Mi-am slujit… zeii… cu credinţă, dar ei… nu… m-au ajutat.

— Zeii tăi te blestemă, la fel cum te blestem şi eu, spuse Mali ridicând cuţitul. Asta este pentru tatăl meu.

*

Când Cortes şi ceilalţi ofiţeri intrară în camera lui Motecuhzoma mai târziu, în seara aceea, îl găsiră mort. Lovitura fatală fusese dată de un pumnal înfipt în rect. Chiar şi Cortes era şocat.

Peste o oră se deschiseră porţile şi trupul fusese scos în piaţă. Spaniolii aşteptau curioşi să vadă cum vor reacţiona mexicanii. Dar nu au avut mult de aşteptat.

O voce strigă de pe acoperiş că vor plăti scump pentru moartea regelui lor. Regretau că Motecuhzoma se dovedise un conducător atât de slab, dar acum aveau un nou împărat, pe Cuitlahuac, care nu se temea de spanioli şi nu se lăsa înşelat aşa de uşor.

A doua zi de dimineaţă, asediul începu mai furibund ca oricând.

Cortes îşi jucase ultima carte.

Nouăzeci şi şase.

Curtea era luminată de torţe, ploaia cădea pe caldarâm şi sufla un vânt rece. Vremea era din nou de partea lui Cortes.

Urmau să plece în noaptea aceea, pe drumul cel mai scurt, care ducea spre vest, către Tlacopan. Martin Lopez şi tâmplarii lui construiseră un pod mobil de lemn, care trebuia cărat de patru sute de texcalani.

Pregătirile se făceau în linişte, în tot palatul, dar nicăieri nu se desfăşurau atât de tainic ca în curte. Fuseseră aduşi opt cai răniţi, cu copitele înfăşurate în cârpe şi încărcaţi cu lăzi. Benitez deschise una şi-i examina conţinutul. Alvarado îl privea cu mâinile în şold.

— Când vom pleca, vei avea o sută cincizeci de oameni, cei mai buni infanterişti ai lui Narvaez. Trebuie să păzeşti comoara cu preţul vieţii. Este a regelui.

— Ba o să-mi păzesc viaţa. Dacă regele vrea comoara, n-are decât să vină aici, s-o păzească el la noapte.

— Gândurile tale seamănă a trădare.

— Dacă mă crezi trădător, păzeşte-o tu.

Benitez privea lingourile grele care erau încărcate cu grijă. Dacă acesta era *quinto real,* cincimea regelui, câştigaseră mai mult decât declaraseră. Cortes susţinea că valoarea aurului se ridica la trei sute de mii de coroane. Ori, dacă aceste cutii nu erau pline cu pietre, părea foarte suspect. Benitez bănuia că nu era cincimea regelui, ci comoara ascunsă a lui Cortes. Nu era de mirare că nu voia să plece.

— Aici nu sunt doar cele şaizeci de mii de coroane, cât a spus Cortes, murmură Benitez.

— Te sfătuiesc să-ţi ţii gura, Benitez. O să-ţi primeşti răsplata.

— Da, îmi închipui. Răsplata mea o să fie o suliţă mexicană în spate, înainte de sfârşitul nopţii.

— Cortes nu-şi uită niciodată prietenii.

— Se jură întotdeauna pe *onoarea* lui, dar are tot atâta onoare cât un câine.

Benitez îşi strânse mantia în jurul umerilor. Altă noapte mizerabilă, la fel ca aceea în care îl atacaseră pe Narvaez. Atunci întunericul fusese prietenul lor. Le camuflase înaintarea. Spera că şi acum va fi la fel.

Se trezi gândindu-se fără să vrea la Floarea Ploii. Se întreba unde era, ce se întâmplase cu ea. Altă slăbiciune, probabil. Îşi permisese să nutrească un sentiment nepotrivit pentru o concubină indiancă. Se întreba, pentru a nu ştiu câta oară, ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în locul lui Norte, naufragiat singur în Yucatan, unde ar fi primit de soţie o femeie ca Floarea Ploii. Ar fi fost foarte uşor să uite de Spania şi de lumea creştină.

Poate că el şi Norte nu se deosebeau atât de mult.

Cât despre Floarea Ploii…

Probabil că se refugiase la mexicani. Spera că nu-i făcuseră nici un rău. Încercă să-şi alunge din minte imaginea ei, întinsă pe piatra de sacrificiu a templului Tlateloco.

„Ah, ce mult ar fi vrut să fie alături de el acum.”

Se întreba ce o să se întâmple dacă va supravieţui acestei nopţi. Probabil că o să se întoarcă în Cuba, ca un *hidalgo* prăpădit ce era şi o să trudească pe *encomienda* sa, ameninţat de boli şi o moarte timpurie, anonimă…

Poate că ar fi mai bine să moară în noaptea aceasta, dacă aşa voia Dumnezeu.

*

— L-ai văzut pe Cortes?

Caceres era palid la faţă.

— Cred că este în capelă, senora. Îşi face rugăciunile.

Mali o luă la fugă pe coridorul spaţios. Una din camerele apartamentului lui Cortes fusese transformată în capelă. Martin Lopez construise o cruce şi un mic altar din lemn de

cedru. Lumânările ardeau în nişe, în locul idolilor păgâni. Dar nu era decât Aguilar. Îngenuncheat dinaintea Fecioarei, cu Cartea Orelor strânsă la piept.

Intră în celălalt apartament.

Era al donei Ana, fiica împăratului. Fără să ţină seamă de protestele gărzilor, dădu la o parte perdeaua cu clopoţei.

Dona Ana stătea în genunchi, aplecată pe pat, iar Cortes o ţinea de umeri. O încălecase pe la spate, aşa că se trezi faţă-n faţă cu ei când intră. Fruntea lui Cortes sclipea de sudoare şi i se lipise părul de cap. Sub el, faţa de maimuţă a fetei se schimonosise de durere, în timp ce o poseda fără milă.

„Nu avea nimic atrăgător, în afară de sângele ei princiar", se gândi Mali.

Cortes o văzu, dar nu se opri. Mali îl aşteptă să termine, cu mâinile încrucişate pe pântecul ei umflat. Îşi simţi fiul dând din picioare. Poate că ştia. Spaniolul respira greoi. Dona Ana îşi acoperise faţa cu braţul.

În momentul acela îşi dădu seama. Voia un copil cu sânge împărătesc. Prin el, pretenţiile sale la tron ar fi îndreptăţite. Încă nu renunţase la visul ei.

Cortes îşi înălţă capul s-o privească.

— Ar trebui să te odihneşti, dona Marina. O femeie în starea ta nu are voie să se agite.

— Din cauza stării mele mă găseşti atât de respingătoare, senor?

— Orice împărat îşi are concubinele sale.

— Ar trebui să-ţi petreci cu mine ultimele momente.

— Nu se ştie cine va supravieţui acestei nopţi. Trebuie să-mi asigur succesiunea la tronul Mexicului. Este dreptul meu. L-am câştigat în lupte grele.

Mali îşi bătu pântecul umflat.

— Tronul Mexicului este aici, senor.

Cortes strânse în mâini burta maronie a donei Ana.

— Şi aici.

Se întoarse şi ieşi din cameră. „O să mai vedem", se gândi ea. „O să mai vedem."

Nouăzeci şi şapte.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Benitez.

— Cortes a dat ordin, îi răspunse Sandoval, ca tot ce nu poate fi încărcat pe cai, să fie adunat în mijlocul curţii. Soldaţii pot lua tot ce doresc.

Benitez clătină din cap. Lingourile se făcuseră la indicaţiile lui Cortes. Erau nişte bare plate, groase de un centimetru şi jumătate, care încăpeau perfect sub armuri. Acum, un morman întreg de asemenea bare zăcea pe caldarâm, la un loc cu bijuterii, pene şi mantii de bumbac. Comoara unui împărat lăsată în ploaie, sclipind la lumina fumegândă a torţelor.

Benitez avea senzaţia că priveşte nişte porci hrănindu-se din troacă. Îşi îndesau barele în armuri, îşi umpleau buzunarele cu medalii de argint şi pietre preţioase, îşi puneau inele în degete.

— Ce faci, Gonzalo, nu-ţi îndeşi buzunarele?

Sandoval îi arătă un pumn de perle şi opale.

— Fă ca mine. Ia câteva pietre mari. Or să-ţi ajungă să cumperi ceva pământ în Cuba şi nici n-or să atârne greu, dacă va trebui să luptăm.

Ploaia îi biciuia nemilos. Norte scormonea printre bijuterii, cot la cot cu ceilalţi. În ochii lui sclipea aceeaşi foame turbată care-i dezgustase atât de mult pe mexicani, pe plaja de la San Juan de Ulua.

Când îl văzu, lui Benitez îi veni un gând ciudat: *cred că te plăceam mai mult când te comportai ca un indian.*

Nouăzeci şi opt.

Noaptea era întunecată, fără lună şi stele. Ploua fără întrerupere. Fulgerele luminau piscurile munţilor. Preoţii – Diaz, Olmedo, Guevarra – erau ocupaţi până peste cap cu spovedaniile oamenilor. Părintele Olmedo dădu ultima binecuvântare. La miezul nopţii s-au deschis porţile şi Cortes a părăsit oraşul visurilor sale.

S-au îndreptat în linişte, pe drumul spre Tlacopan, la adăpostul ploii. Străzile erau alunecoase şi întunecate. Nu se auzea decât clipocitul lacului şi susurul ploii. O armată de arătări bandajate şi epuizate se pierdea în ceaţă.

Lopez construise un pod din grinzile de stejar luate din tavanele palatului. Era cărat de patru sute de texcalani, sub comanda unuia din ofiţerii lui Cortes, Francisco Magarino.

Urma Sandoval, cu restul cavaleriei şi două sute de infanterişti, în majoritate oamenii lui Cortes, deci veterani. Mali, celelalte femei şi preoţii erau cu ei. Cortes călărea în mijlocul coloanei, cu aurul şi prizonierii săi, marii nobili ai Mexicului, printre care şi Maize Cobs. Fuseseră legaţi în lanţuri, înăbuşiţi cu căluşuri şi traşi în urma cailor.

Benitez mergea pe un armăsar castaniu, El Romo, împreună cu cei opt cai care purtau aurul regelui, păzit de ceilalţi războinici texcalani. Alvarado şi Leon încheiau coloana, cu artileria, restul armatei şi oamenii lui Narvaez.

Benitez se pregătise să moară răpus în stradă, dar deocamdată trecuseră de piaţă fără nici un incident. Norocul nu-l părăsise complet pe Cortes. Mexicanii renunţaseră la asediu, ca să-şi jelească împăratul mort, aşa cum spusese Mali.

O să scape.

*

O bătrână care lua apă din lac scoase un strigăt. Urletul

ei dădu alarma celor două santinele mexicane, care erau undeva, în ceaţă. Un arcaş amuţi strigătele femeii, dar era prea târziu. Din vârful lui *Templo Mayor* răsună bubuitul lugubru al marii tobe *huehuetl* Chema la luptă războinicii Păsării Colibri din toată valea.

*

Se stârnise panică.

Cortes striga să se aducă podul. Benitez se răsuci în şa. Ce se întâmpla oare? Unde era Magarino? Îşi aminti de defileul din prima bătălie împotriva texcalanilor, când îi uciseseră calul. Erau din nou prinşi în cursă, neajutoraţi.

— Unde este podul? zbieră Benitez.

Se înţepenise. Ploaia care-i ajutase la început, înmuiase malurile lacului, afundând podul în noroi. Acum lacul se umpluse de torţe şi de canoe de război.

Peste tot răsunau tobe şi fluierături, iar ploaia răpăia asurzitor. Erau la mila mexicanilor. O armată întreagă înţepenită în mlaştină. O omidă năpădită de furnici.

Calul lui Benitez începu să tropăie. Acum se distingeau clar tunicile albe ale mexicanilor. Erau nişte ţinte perfecte pentru archebuzieri şi arcaşi, dar erau atât de mulţi!

Cortes striga în zadar să se aducă podul. În curând, glasul lui fu astupat de urletele războinice ale indienilor, începuse să plouă cu pietre. Benitez se străduia să-şi ţină calul în frâu, incapabil să se mişte înainte sau înapoi.

Apoi coloana porni înainte. Se lăsă dus de val, înspăimântat, cu gândul la Floarea Ploii.

*

Mali se împleticea prin noroi.

Când intră în apă, simţi ceva tare sub picioare. Canalul se umpluse deja de cai morţi şi căruţe răsturnate. Muschete şi mărgele veneţiene pluteau în noroi. Soldaţii încercau să înainteze, dar erau traşi în jos de armurile şi lingourile grele

de aur. Unii s-au înecat, iar alţii au căzut pradă mexicanilor, dornici să ia prizonieri pentru Pasărea Colibri.

Tot mai multe canoe apăreau pe lac.

Înotă până pe celălalt mal. Se agăţă de-o piatră să se ridice şi se uită înapoi, ţinându-se de burtă.

Domnea un adevărat haos. Acum canoele de război mişunau peste tot.

O văzu pe dona Ana înaintând spre mal, prin noroi. Când o zări pe Mali, întinse mâna spre ea.

„Mă întreb dacă are sămânţa lui Cortes în ea."

Mali o prinse de degete. Apoi puse un picior în stomacul fetei şi o împinse cu toată puterea. Dona Ana scoase un strigăt şi căzu pe spate în canal. Mali o văzu dispărând sub apă.

Apoi se ridică în picioare şi o rupse la fugă.

*

Când ariergarda ajunse la cel de-al doilea podeţ, apa era deja plină de morţi. Ploua din ce în ce mai tare. Singura lumină venea de la torţele fumegânde ale indienilor, din canoele lor de război. Oamenii se împleticeau în beznă, călcând peste armuri şi trupuri prăbuşite.

Alvarado îşi dădu seama că nu se mai putea păstra ordinea. Îşi mână calul înainte, spre canal. Când intră în apă, auzi pe cineva strigându-l pe nume.

— Alvarado! Ajută-mă! Nu-i lăsa să mă ia, pentru numele lui Dumnezeu!

Recunoscu vocea. Era Norte.

Se întoarse şi văzu alt călăreţ, probabil Leon, înaintând în direcţia strigătelor. În beznă răsună zgomotul surd al metalului înfipt într-un scut de lemn. Norte urla.

Apoi auzi propriile sale urlete. Îşi îmboldea calul înnebunit, dornic să scape cât mai repede din acest balamuc. „Trebuie să plec. Nu vreau să mor. Nu-i lăsaţi să mă ia!

Nu-i lăsaţi să mă ia!"

O săgeată se lovi de platoşa lui de oţel, iar alta se înfipse în gâtul iepei. Animalul căzu în apă, trântindu-l în noroi. Se ridică în picioare şi auzi băştinaşi înaintând pe urmele lui, din ce în ce mai aproape.

„Nu-i lăsaţi să mă ia!”

Alvarado călcă peste resturi de lăzi, cadavre, cai morţi şi în cele din urmă reuşi să sară pe mal. Îi răsunau încă în urechi strigătele lui, ale lui Leon, Norte, nici nu mai ştia ale cui.

„Doamne Sfinte, Doamne Sfinte. Salvează-mă!”

Auzi pe cineva strigând la el. Era unul din camarazii săi ofiţeri, Gamboa. Zări pentru o fracţiune de secundă calul şi călăreţul. Un braţ îl trase în şa, iar apoi îşi croiră drum printre mexicani.

Alvarado se agăţă de el, îmbrăţişându-l pe Gamboa ca pe un copil.

*

Mâini puternice se agăţaseră de ea. Era trasă spre lac, în canoe. Scoase un strigăt, întinzând braţul spre podeţ. Dar nu avea cine s-o ajute. Un mexican îşi înfipsese pumnul în părul ei.

Nu-i venea să creadă că se putea termina aşa.

*

„Noaptea trecută ar fi putut să mă omoare de o sută de ori”, se gândi Benitez, „dacă n-ar fi vrut atât de mult să mă ia prizonier.”

Îşi croia drum printre băştinaşi cu calul său puternic. Cincimea regelui rămăsese undeva în urmă, în canal. „Dacă regele îşi doreşte aurul atât de mult, n-are decât să vină să-l ia”, îşi spuse el. Înotă cu calul până la alt podeţ şi reuşiră să urce pe mal.

Acum şi mai multe mâini încercau să-l apuce. Îşi rotea sabia orbeşte. O lovitură cumplită îi zgudui calul. Acum îl

înconjuraseră, hotărâţi să-i doboare armăsarul. În cele din urmă, El Romo se prăbuşi învins.

Îi auzea pe Guzman şi Flores râzând din măruntaiele templului. „Vezi unde te-a adus lăcomia ta!”

Se feri, tăind cu sabia în dreapta şi-n stânga.

Îl auzi pe Ordaz strigându-l pe nume. Bătrânul veteran îşi aranjase escadronul în formaţie de pană şi înaintau ca un singur bloc, cu lăncile înainte.

Se îndreptă către ei, alăturându-se în lupta lor disperată pentru supravieţuire, deşi nu prea aveau mari şanse. Luptau din instinct şi obişnuinţă. Viaţa se măsura în minute, nu în ani.

Dacă reuşeau să treacă de lac, Dumnezeu şi Cortes vor găsi o cale să-i salveze.

*

Erau şapte podeţe în total. Cortes îşi mâna *jinetas* de la spate. Ştia că trebuia să salveze cât mai mulţi cai. Dacă reuşeau să ajungă la Tacuba, se vor regrupa, dar acum erau neajutoraţi.

— Senor!

— *Mali!*

Se opri şi îşi întoarse calul în direcţia ţipetelor. Mexicanii incendiaseră câteva căruţe, luminând feţele morţilor şi viilor. Îi zări silueta pentru o clipă, în timp ce trei băştinaşi o târau spre barca lor.

Se aruncă înainte şi-i tăie pe doi dintre ei cu sabia. Celălalt încercă să-l tragă din şa, dornic să ia un prizonier spaniol.

O ridică pe Mali în şa. Fata se agăţă de el tremurând.

— Era cât pe ce să te pierd, gemu el, pornind spre ţărm.

*

Benitez se clătină pe plaja cu pietriş şi căzu în genunchi. Acum era numai în pantaloni şi tunică. Îşi abandonase

armura ca să poată înota. Îşi înălţă faţa spre cerul negru, cu gura deschisă, înghiţind lacom aerul şi apa. În jurul lui, ce mai rămăsese din escadronul lui Ordaz zăceau epuizaţi.

Auzi un ropot de copite şi se întoarse cu faţa spre călăreţ.

— Cine-i acolo?

Recunoscu glasul lui Cortes. Era cu Sandoval.

— Sunt Benitez, senor.

— Căpitane, gemu Ordaz. Trebuie să ne conduci înapoi, să-i ajutăm pe ceilalţi.

— Nu mai avem cum să-i ajutăm. Suntem norocoşi că am scăpat cu viaţă.

Benitez se întoarse cu faţa spre lac. Sunetele bătăliei scăzuseră. Indienii îşi sărbătoreau deja victoria. Pe plajă era linişte. Lui Benitez îi venea să doarmă. Somnul semăna cu moartea într-un fel.

Îi aşteptară şi pe ceilalţi. După un timp apărură câţiva texcalani scăldaţi în sânge. Unul din ei căzu mort.

În cele din urmă veni şi Alvarado singur, pe jos.

— *Caudillo!*

— Pedro!

Alvarado era plin de noroi şi sânge. Când îl văzu, căzu în genunchi şi începu să plângă.

Benitez şi Ordaz se repeziră să-l ajute..

— Unde sunt ceilalţi? se răsti Cortes din şa.

— Au murit, zise Alvarado.

— Nu se poate să fi murit toţi, zise Sandoval. Trebuie să ne întoarcem.

— N-aveau cum să supravieţuiască, gemu Alvarado. Acum trebuie să ne gândim la noi.

Ultimul venit fu El Romo, armăsarul lui Benitez, care apăru din apă şi se prăbuşi la picioarele lor.

— Cel puţin o să avem ce mânca, zise Cortes.

*

Doar Sandoval şi avangarda lui ajunseseră nevătămaţi în satul Popotla. Restul fuseseră măcelăriţi. Scăpaseră doar

cei foarte norocoşi. Şi aceia erau foarte puţini.

Cortes stătea acum sub un chiparos înalt şi plângea. Nu se apropia nimeni de el. Nici măcar Mali.

Stătea la distanţă, tremurând din tot corpul. Simţea şi acum degetele acelea lacome care o înşfăcaseră. O durea burta şi simţea ceva scurgându-se pe picioare. Sânge. Copilul.

— De ce n-au venit după noi?

Îşi ridică privirile. Era Benitez. Îşi pierduse coiful în luptă şi avea sânge în păr şi barbă.

— N-or să ne atace noaptea, zise ea.

Nu-i venea să creadă că vorbea atât de clar.

— De ce? Ar putea să ne termine imediat.

Observase ce mult se frământa. Parcă ar fi dorit să fie uciși de mexicani. „Aşa ar fi făcut orice comandant spaniol capabil”, se gândea el. „Sau poate că ştia că vor muri şi voia să se termine mai repede.”

„Au mulţi prizonieri pentru Pasărea Colibri. Războinicii care au reuşit să captureze inamici trebuie să postească pentru a participa la ritual. Doar aşa îşi pot conduce victimele la piatra de sacrificiu. Dacă Păsării Colibri nu i se aduc onorurile cuvenite noaptea aceasta, nu mai contează cât de bine luptă mâine, pentru că n-au cum să învingă. Dar, dacă dau zeului lor ce trebuie, sunt siguri de victorie. Asta este credinţa lor.”

Se uită la Cortes. Îngenunchease în noroi, tremurând de frig. Învârtea mătăniile între degete, murmurând rugăciuni. Dar părea pierdut. Nu mai suporta să-şi privească zeul înfrânt.

Era doar un om, la fel ca ea, plămădit din acelaşi lut.

Se adăposti sub ramurile unui ceiba uriaş. Se sprijini cu spatele de trunchi, rezemându-şi capul de genunchi şi adormi.

Nouăzeci şi nouă.

Se luminase de ziuă.

Au ajuns la piramida de la Tototepec, pe Dealul Curcii şi s-au refugiat în templul de acolo. Era o fortăreaţă perfectă, care oferea o panoramă neîntreruptă a văii.

Ploaia se oprise şi pământul mustea sub razele soarelui slab, gălbui. Oamenii se mişcau ca nişte fantome, cu ochii înroşiţi, goliţi de sentimente, înveliţi în zdrenţe şi bandaje însângerate. Alţii zăceau pe caldarâmul din curtea templului, epuizaţi. Dacă mexicanii i-ar ataca acum…

— Unde este Lopez? tună o voce.

Mali îşi înălţă privirile. Cortes, Malinchele ei renăscuse odată cu zorile. Spiritul lui fusese redeşteptat de urletele pisicilor sălbatice şi lumina vrăjită a luceafărului dimineţii. Încălecase pe calul său, în armură şi se plimba încet printre oamenii istoviţi.

— Lopez este aici?

„Nu a dormit”, se gândi ea. Ochii lui străluceau ca două puncte negre pe faţa palidă, fantomatică. Dar se ţinea drept în şa şi pana coifului flutura în aer.

Alvarado apăru din ceaţa dimineţii, şchiopătând, palid şi însângerat.

— Cu cine doreşti să vorbeşti, *caudillo?*

— L-ai văzut pe Martin Lopez?

— Tâmplarul? Da, este aici. A fost rănit în luptă, dar a supravieţuit.

Cortes lovi cu pumnul în şaua de lemn şi izbucni în râs.

— Atunci n-am pierdut nimic!

— Nu înţeleg, senor.

— Îl avem pe omul care poate să ne înalţe corăbii! Pricepi?

Alvarado clătină din cap.

— M-am tot gândit în timpul nopţii, zise Cortes. Şi acum mi-a venit o idee. Când ne vom întoarce, o să ne folosim de

cel mai mare avantaj pe care-l au împotriva lor.

Alvarado se albi la faţă. Se clătina pe picioare. Pierduse prea mult sânge.

— Să ne întoarcem?

— Lacul, Pedro! O să construim corăbii mici şi o să-i încercuim în propriul lor oraş! Vom aduce tunuri de la Santo Domingo şi-i vom asedia, folosindu-ne de lacul lor!

Alvarado se uita la el cu gura căscată.

— Doar n-o să dăm înapoi din cauza unei singure înfrângeri, îi mustră Cortes. Nu putem abandona întreaga campanie. O să ne întoarcem cu vase mici şi o să zdrobim revolta lor în numele regelui nostru!

Mali simţi cum se înfierbântă, în ciuda aerului rece al dimineţii. În momentul acela îl iubea mai mult ca oricând. Era înfrânt, dar nu putea fi distrus. În timp ce pigmeii din jurul lui căzuseră răpuşi, zeul din el mergea înainte, deghizat în om. Îl iertase pentru tot ce făcuse până atunci.

„La urma urmei era Malinche, *Malintzinul* ei, stăpânul lui Malinali.”

*

„A înnebunit”, se gândi Benitez.

„O *să ne întoarcem cu vase mici şi-o să zdrobim revolta în numele regelui nostru!*

Curată nebunie.

Noaptea trecută am pierdut şase sute de oameni, fără să socotim cei două sute de texcalani şi mare parte din cei mai buni ofiţeri ai noştri, inclusiv pe Leon. Am rămas fără tunuri, nu mai avem decât vreo douăzeci de cai şi aproape toţi şchiopătează. Soldaţii lui Narvaez au murit aproape toţi, cu buzunarele pline de aurul lui Motecuhzoma. Iar noi, care am supravieţuit, suntem răniţi şi epuizaţi. N-am mai rămas decât câteva sute şi suntem înconjuraţi de milioane de mexicani.

Iar lui îi arde să întrebe de Lopez.

Culmea nebuniei.”

Benitez se îndepărtă şi în cele din urmă adormi rezemat de un copac. Visă numai războinici mexicani. În visele sale încerca să fugă, dar nu putea să-şi mişte picioarele. Când se trezi – peste câteva minute sau ore, pentru că nu-şi putea da seama după cerul înnorat – auzi ţiuitul cornurilor şi scoicilor care vesteau victoria preoţilor aflaţi în vârful templului Tlateloco. Toba cea mare care sunase alarma cu câteva ore în urmă răsuna în toată valea, vestind mexicanilor că zeul lor, Pasărea Colibri, va primi prizonierii în împărăţia lui.

Benitez se gândi la Norte. Spera că murise repede şi se înecase în canal cu buzunarele doldora de aur, la fel ca părintele Guevarra. Poate că nu se afla printre victimele care aşteptau să fie sacrificate de dimineaţă.

*

Preoţii aşteptau în vârful piramidei, cu feţele mânjite de funingine şi părul legat cu bentiţe groase de piele. Mantiile lor negre erau mânjite de sânge proaspăt. Fusese o dimineaţă îndestulată.

Inima proaspătă care se prăjea pe cărbuni îi aparţinea lui Leon.

Norte de-abia se mai ţinea pe picioare. Căzu şi fu târât de un războinic care pretindea că îl luase prizonier. De câte ori nu asistase la asemenea ceremonii şi văzuse agonia bietei victime!

Soarele apăru pentru o clipă după norii groşi, cenuşii.

I se puse o coroană pe cap şi un evantai de pene în mână. Preoţii îl obligară să danseze în ritmul tobelor, apropiind suliţe şi torţe aprinse de picioarele lui. Pasărea Colibri privea înfometată din beznă. Ochii îi sclipeau în lumina cărbunilor încinşi, la fel ca trupul stropit cu perle şi bucăţi de jad.

La un moment dat, patru preoţi îl apucară brusc şi-l întinseră cu spatele pe piatră, apucându-l fiecare de câte o mână sau un picior. Altul îi puse un jug de fier la gât. Privi

soarele fără să clipească şi înălţă o scurtă rugăciune oricărui zeu voia să-l asculte.

*

Marele preot îi desfăcu pieptul cu cuţitul lui de piatră. Se mişca repede, cu dibăcie. În câteva clipe smulse inima care bătea încă şi-o arătă spaniolului întins pe piatră, înainte să-i dispară lumina din priviri. Apoi oferi aburul soarelui şi aruncă inima în faţa Păsării Colibri.

Pe urmă împinse trupul pe trepte, cu piciorul şi strigă să i se aducă celălalt prizonier.

O sută.

Singura lor speranţă erau texcalanii. Nu aveau de unde să ştie dacă Inelul Viespii cel Bătrân o să-i primească acum, după ce fuseseră învinşi, dar Cortes era perfect conştient că nu ar fi rezistat să meargă până pe coastă. În concluzie, nu aveau de ales.

Au fost atacaţi cu intermitenţă la templul lor fortăreaţă, deşi fusese mai mult o hărţuială decât un atac adevărat. Dar grosul principal al războinicilor nu sosi în ziua aceea. Erau ocupaţi, aşa cum prevăzuse Mali, cu ritualurile de sacrificiu cerute de zei.

Au plecat din nou pe înserate, lăsând focurile aprinse în templu, pentru a-i convinge pe mexicani că se aflau încă acolo.

Era o retragere umilitoare, după glorioasa lor intrare. Fiecare cal susţinea câte doi călăreţi, dintre care unul grav rănit. Alţi soldaţi şchiopătau sau erau căraţi de camarazii lor. Cei cu răni foarte grave fuseseră aşezaţi pe alţi cai, prea cotonogiţi pentru a mai putea fi folosiţi în lupte. Unii soldaţi mergeau proptindu-se în cârje.

Benitez primise o iapă de la unul din ofiţerii care muriseră peste noapte. Împreună cu ceilalţi *jinetas* capabili să călărească, primise ordin să acopere flancurile coloanei, atacat cu pietre şi săgeţi de grupurile răzleţe de mexicani. Fluierăturile şi urletele lor îi agasau în permanenţă, amintindu-le că, peste puţin timp, vor ataca în forţă.

Texcalanii care supravieţuiseră mergeau înainte, conducându-i spre nord-est, în jurul lacului Texcoco. A doua zi în zori, ajunseseră într-un oraş numit Teptozotlan, la trei-cinci kilometri spre nord. Populaţia fugise din calea lor şi găsiseră provizii de porumb şi legume în magazii şi în curţile pline de curcani. În dimineaţa aceea au mâncat bine şi au dormit câteva ore unul lângă altul pe podelele din palatul *cacique*-lui.

După-amiază au pornit din nou la drum, trecând prin extremitatea nordică a marelui lac, după care au luat-o spre est. Au înnoptat la un templu închinat Şarpelui cu Pene. Şi aici populaţia fugise speriată dar, de data aceasta, luaseră toate proviziile, aşa că foamea şi epuizarea începeau să-şi spună cuvântul.

Mexicanii continuau să-i hărţuiască. Într-o trecătoare, Cortes pierdu doi soldaţi grav răniţi şi un cal şchiop. Dar reuşiră să recupereze cadavrul calului şi îşi asigurară masa de seară.

Mergeau câţiva kilometri în fiecare zi. De fiecare dată era atacată câte o parte a coloanei şi pierdeau zilnic alţi răniţi. Nu mai rămăseseră decât trei sute de infanterişti şi douăzeci şi şapte de soldaţi călare. Aproape toţi oamenii şi caii erau răniţi mai grav sau mai uşor. Artileria lipsea complet şi, cu toate că salvaseră câteva muschete, nu aveau muniţie. Majoritatea arcaşilor muriseră, iar din texcalani rămăseseră mai puţin de o mie.

Când au început să urce spre trecătorile înalte, nu mai aveau ce mânca în afară de iarbă.

*

Mai devreme în ziua aceea, o piatră aruncată dinspre liziera copacilor îl lovise pe Cortes deasupra ochiului. Nu avea coiful pe cap şi-i făcuse o gaură în frunte. Acum, în lumina palidă a asfinţitului, Mali se aşează lângă el, la focul de tabără şi se pregăti să-i coasă pielea. Luă un ghimpe în loc de ac şi îşi rupse un fir din părul ei negru, lung, să prindă marginile rănii.

Cortes gemea în timp ce-l împungea cu ghimpele ascuţit. N-avea cu ce să-şi amorţească durerea. Încercă să se gândească la altceva şi anume la planurile lui pentru asediul tenochtitlanului.

— Voi încerca să-ţi provoc cât mai puţină durere, senor, îi promise Mali.

Simţi ghimpele înţepându-i pielea, deasupra ochiului.

— Orice durere este de preferat decât moartea.

— Nu toţi bărbaţii gândesc aşa.

— Foarte rău. Moartea vine oricum prea repede.

Se uită la ea. Faţa ei maronie se încruntase concentrată. Pântecul umflat îi ajunsese aproape la gură. „Acolo bate inima fiului meu.”

— Te temi?

— Alături de tine nu.

Zâmbi. „Ah, Mali, *chiquita* mea, îngerul meu întunecat. Nu eşti o femeie creştină, în ciuda strădaniilor părintelui Olmedo. Dar eşti la fel de curajoasă ca oricare din spaniolii mei şi ai viclenia unui maur. Fără tine, n-aş fi reuşit să fac nici măcar un pas de pe plaja aceea. Ştiu că eşti prinţesă, dar păcat că tatăl tău nu este un duce spaniol. Acesta este singurul tău defect.”

— O să plângi după dona Ana? murmură ea.

— A fost o distracţie de o noapte, minţi el.

Ghimpele se înfipse în carne şi încleşta dinţii de durere.

— Mă iubeşti măcar un pic?

— Te iubesc mai mult decât orice pe lume, îi răspunse Cortes.

Şi, într-un fel, probabil că era adevărat. Jură în sinea lui că într-o zi o s-o răsplătească pentru dragostea şi loialitatea ei. Spera că îşi va putea ţine această promisiune.

— Dar tu te temi, senor?

— Nu, *chiquita.* Nu mă tem.

După ce îi cusu rana, o sărută. Nu, nu se temea. În loc de teamă simţea o furie cumplită. Aceşti mexicani îl înfrânseseră şi n-o să le-o ierte niciodată. Acum se simţea dator să le arate că îl avea pe Dumnezeu de partea lui.

*

Au mărşăluit timp de cinci zile, înşirându-se ca o coloană de fantome. Au ajuns în vârful trecătorii, deasupra unui oraş numit Otumba şi au zărit munţii texcalanilor, la nici zece kilometri depărtare. La poalele lor se întindea câmpia

Apam. Iar pe câmpie îi aştepta întreaga armată mexicană.

O sută unu.

Un câmp întreg de pene roşii şi verzi, o mare de steaguri şi scuturi frumos decorate, o armată mult prea mare să o cuprinzi cu privirea. În fruntea fiecărui batalion de războinici pictaţi în diverse culori stăteau comandanţii. Cavalerii Vulturului se uitau pe sub coifurile lor cu ciocuri coroiate, cu ghearele atârnate de mânecile tunicilor lor argintii, iar Cavalerii Jaguarului purtau blana tărcată şi capul animalului care le dădea numele.

Deşi erau departe, Cortes distingea clar generalii, rangul lor social şi militar, după bijuteriile pe care le purtau în nas, pe buze şi după mantiile lor festive. Îşi prinseseră de spate stindardele de luptă din pene şi trestie împletită.

Valea răsuna de bubuitul tobelor, sunetul scoicilor şi şuieratul fluierelor. Mica armată a lui Cortes privea cuprinsă de disperare. Toate suferinţele lor fuseseră zadarnice. Venise sfârşitul.

*

Cortes îi aşeză unul lângă altul, în formă de pătrat, cu răniţii în mijloc. Fără artilerie, archebuzieri şi arcaşi, nu aveau nici o şansă. Trebuia pur şi simplu să stea şi să lupte până la moarte.

Apoi îşi întoarse calul cu faţa spre micuţa sa armată. În mâna dreaptă ţinea stindardul albastru, zdrenţuit, pe care-l purtaseră cu ei încă de pe coastă.

Fraţi întru credinţă, să urmăm Crucea! Dumnezeu ne va duce la victorie!

— Domnilor, zise Cortes, dinaintea voastră se află armatele mexicanilor.

Îi privea drept în ochi. Strigătele şi fluierăturile indienilor erau asurzitoare. De-abia reuşea să se facă auzit în acest vacarm.

— Au venit aici sperând să ne distrugă. Suntem din nou copleşiţi numeric.

Ridică glasul.

— Dar gândiţi-vă de câte ori nu am fost în aceeaşi situaţie în ultimele luni. Oare pe râul Tabasco nu am luptat împotriva unei forţe la fel de înspăimântătoare? Şi nu am triumfat? Amintiţi-vă de texcalani şi de tunurile şi cavaleria cu care ne aştepta Narvaez la Cempoallan!

Se opri pentru câteva clipe.

— Am triumfat întotdeauna, pentru că nu suntem oameni sau soldaţi obişnuiţi. Acum puteţi spune toţi, cu mândrie, că sunteţi soldaţii lui Cortes. În anii care vor urma, se vor compune balade care vor cânta vitejia noastră. Pentru că nu numai curajul, ci şi iscusinţa voastră în mânuirea armelor vă deosebeşte de muritorii de rând. Nu uitaţi că aţi fost aleşi de Dumnezeu însuşi să mărşăluiţi sub steagul Său.

Ca să-şi întărească spusele, ridică stindardul albastru cu alb, care fluturase odată pe catargul corăbiei sale.

— Crucea ne va ajuta să triumfăm! Şi acum aş vrea să vă mai spun un singur lucru: nu uitaţi că sunteţi avantajaţi atâta timp cât aveţi putere să luptaţi. Aceşti mexicani nu vor să vă omoare, ci să vă ia prizonieri pentru ritualurile lor păgâne şi de aceea sunt mai vulnerabili. După cum ştiţi foarte bine, nu vor lupta ca o armată unită, ci individual. Azi nu veţi avea de-a face cu o bătălie, ci cu o serie de dueluri. Cred că Dumnezeu vă va da tăria să rezistaţi. Înfigeţi săbiile direct la ţintă, nu le învârtiţi orbeşte deasupra capului, ca să nu vă expuneţi bâtelor şi cuţitelor lor.

Se opri, aşteptând ca vorbele lui să-şi facă efectul asupra lor.

— În secolele care vor veni, când oamenii vor scrie istoria lumii, noi vom ocupa un capitol glorios! Se va vorbi despre această zi până la sfârşitul lumii şi veţi fi amintiţi ca nişte eroi. De aceea, domnilor, haideţi să ne pregătim şi să înfruntăm inamicul. Când o să vă dau semnalul, vom ataca şi vom învinge!

*

Mali apucă iapa de hăţuri.

— Senor, murmură ea.

Se aplecă în şa şi-i atinse părul.

— *Chiquita.* Ce mai face viitorul împărat al Mexicului?

Îşi atinse stomacul. Pierduse mult sânge în noaptea când plecaseră din Tenochtitlán, dar acum sângerarea se oprise.

— Este bine, senor.

Îşi scoase mănuşa de piele şi-i atinse obrazul.

— Ai grijă să stai în interiorul careului nostru de apărare. Totul va fi bine.

— Nu-i lăsa să te rănească.

— Îţi jur că vom sta împreună în palatul din Tenochtitlán, zise el sărutând-o. Te iubesc.

Apoi întoarse calul şi porni urmat de cavalerie. Armurile străluceau în razele soarelui de dimineaţă, iar caii sforăiau pe nări, sensibili la atmosfera încărcată din jurul lor.

„Nu vom sta niciodată în palatul acela”, se gândi Mali. „Nu eşti de origine divină; eşti doar un om, iar azi sorţii sunt împotriva noastră. Vei muri pe acest câmp, iar eu voi pieri odată cu tine. Am încercat prea mult răbdarea zeilor cu mândria şi aroganţa noastră. Dar nu regret ce am făcut. Pentru că n-am crezut că voi întâlni vreodată un Cortes şi chiar dacă ar fi să trăiesc din nou, aş face acelaşi lucru. Da, aş face-o, pentru tine.”

*

Benitez încerca sa se ţină drept în şa. Îl durea tot corpul. Primise o lovitură de lance în noaptea retragerii – *la noche triste* (noaptea tristă), cum îi spunea acum Cortes – care-i despicase obrazul până la os şi acum îi ardea faţa îngrozitor. Iar, cu două zile în urmă, i se înfipsese o săgeată în călcâi şi de-abia îşi mai mişca piciorul drept. Nu-şi mai amintea de când nu mâncase şi se temea să nu cadă de pe cal. Dar, fie ce-o fi, era hotărât să nu se lase prins şi să nu

ajungă pe pietrele lor infernale de sacrificiu.

— Vom ataca în escadroane de câte cinci, le strigă Cortes. Ţineţi lăncile sus, ţintiţi spre ochi şi întoarceţi-vă în galop. Nu vă încurcaţi cu războinicii obişnuiţi. Atacaţi-i doar pe cei de rang superior, cu coifuri în formă de păsări sau capete de tigri şi mai ales pe mexicanii cu pene şi bijuterii în nas; aceia sunt generali.

O sută doi.

Bătălia dură ore-n şir. Mexicanii luptau ca de obicei să ia prizonieri, nu să ucidă. Tinerii războinici cu bâtele lor din obsidian s-au năpustit asupra escadroanelor de suliţaşi spanioli disciplinaţi, care atacau în formaţii unitare. Soldaţii spanioli, înnebuniţi de foame i-au secerat fără milă. Zeci de mexicani mureau de mâna fiecărui spaniol în parte. Dar erau prea mulţi şi, pe la mijlocul zilei, soldaţii lui Cortes, slăbiţi de răni şi foame ajunseseră la capătul puterilor.

Liniile lor începeau să se rărească. Iar mexicanii veneau mereu, în valuri.

*

— Ţine, îi spuse Jaramillo, întinzându-i pumnalul lui Mali.

Fusese străpuns în şold de o lance în *la noche triste* şi acum zăcea în interiorul careului de apărare, alături de ceilalţi răniţi. La numai câţiva metri depărtare, mexicanii urlau şi fluierau feroce, împingând rândurile din ce în ce mai subţiri ale suliţaşilor.

— Nu înţeleg, senor.

— Ţine-l! Nu vreau să fiu luat prizonier şi să fiu sacrificat în templele lor bestiale.

Îi tremurau mâinile şi o privea îngrozit.

— Am văzut ce bine mânuieşti această armă. Te rog doar să-mi curmi zilele mai curat şi mai repede decât lui Motecuhzoma.

Mali luă cuţitul uluită. „Un bărbat nu trebuia să se teamă de moarte pe câmpul de luptă sau pe piatra de sacrificiu. Dar să moară de mâna unei femei?”

Jaramillo îşi trase cămaşa, apucă mânerul pumnalului şi îndreptă vârful spre inimă.

— Acum, o îndemnă el.

Se zgâia la el uimită.

— Ce mai aştepţi?

— Nu, o opri cineva, punându-i mâna pe braţ.

Era Aguilar.

— Nu ai voie să faci aşa ceva. Vei arde pe veci în focul Gheenei.

— Doar dacă mor de mâna mea! strigă Jaramillo.

— Nu contează, intenţia a fost aceeaşi.

Aguilar părea foarte calm. Îşi pierduse undeva, pe drum preţioasa sa Carte a Orelor şi acum se simţea gol fără ea. La gât îi atârna o cruce mare de aur – Cortes dăduse ordin bijutierilor din Tenochtitlán să-i confecţioneze crucifixe din aurul topit – şi se agăţa de ea cu aceeaşi disperare ca de carte. Căzu în genunchi.

— Haideţi mai bine să ne rugăm lui Dumnezeu să-ţi dea putere să-ţi înduri sfârşitul.

Jaramillo îl împinse la o parte.

— N-am nevoie de rugăciunile tale! exclamă el, întorcându-se spre Mali. Fă-o acum! Haide, târfă vrăjitoare ce eşti! Ajută-mă să mor repede!

Zbiera îngrozit ca o femeie.

Aguilar încercă să-i smulgă cuţitul din mână.

— O să-şi piardă nemurirea sufletului!

„Ah, nici unul din ei nu este demn de Cortes”, se gândi ea. „Cum o fi reuşit să ajungă atât de departe cu o armată de neisprăviţi?”

Bătălia fierbea în jurul lor. Răsuna clănţănitul metalului înfipt în scuturile de lemn ale băştinaşilor, zbieretele oamenilor în ghearele morţii, bubuitul tobelor, ţiuitul scoicilor. Lăsă cuţitul jos. Lama se înfipse în pământ, la câţiva centimetri de capul lui.

Jaramillo scoase un strigăt.

— I-ai salvat sufletul, zise Aguilar.

Mali clătină din cap.

— Nu, murmură ea, nu-i vorba de asta. Pur şi simplu nu cred că marele Cortes poate să piardă.

*

„M-au înfrânt”, se gândi Cortes.

În timp ce călărea, îşi dădu seama că îşi nesocotise propria sa regulă – se îndepărtase prea mult de propriile sale linii. Oboseala îl împinsese să facă o greşeală fatală. Era încercuit de mexicani. Ar fi putut să-l ucidă cu bâtele şi lăncile lor, dar nici unul din ei nu îndrăznea să-i verse sângele, pentru că aparţinea Păsării Colibri.

Tăia în dreapta şi-n stânga cu sabia, secerând mâini şi capete. Dar erau prea mulţi. Se simţi tras din şa. Căzu pe jos şi, pentru o clipă, îşi pierdu suflul.

Dar în momentul acela, auzi ropot de copite şi-i văzu pe Benitez şi Sandoval mânându-şi caii prin rândurile duşmane. Erau însoţiţi de alţi trei ofiţeri, Olid, Alvarado şi Juan de Salamanca. Cortes se ridică repede în picioare şi se repezi după calul lui.

„Nu pot să mor”, se gândi el. „Dumnezeu m-a ales să împlinesc un destin. M-a ţinut în viaţă pentru un scop anume.”

Şi apoi o văzu acolo, în nori, deasupra dealului. Îi zâmbea senin, palidă la faţă, învăluită într-o lumină strălucitoare, îi întindea mâna să-l încurajeze. Vântul de est îi învolbura hainele. *Nuestra Senora de los Remedios.*

Sub ea, pe o pajişte, zări litiera regală, acoperită de un baldachin auriu, care adăpostea un mare nobil, cu un stindard de răchită prins de spate. Împletitura purta emblema Femeii-Şarpe, decorată cu pene, pietre preţioase şi aur. Cel care purta stindardul avea o coroană superbă din pene de quetzal pe cap, iar nasul, urechile şi braţele sclipeau de bijuterii.

„Este conducătorul armatei”, îşi spuse Cortes. Îi despărţeau doar câteva escadroane. Îşi aminti de prima bătălie cu texcalanii şi de vorbele lui Mali: *când îşi pierd comandantul, se descurajează.*

— Trebuie să ne retragem înainte să ne înconjoare din nou! urlă Benitez.

— Ba nu, trebuie să mergem acolo, zise el făcând semn

spre baldachin. Aşa ne-a îndrumat Fecioara. Dacă le ucidem capii, vom câştiga!

Apoi îşi mână calul la galop, croindu-şi drum printre mexicani, spre Fecioara care-i făcea cu mâna.

*

Cortes galopă spre baldachinul auriu. Se afla la numai câţiva paşi, când generalii sesizară intenţiile sale, spre disperarea lor. Călărea direct spre Femeia-Şarpe, fostul prim-ministru al lui Motecuhzoma, pe care-l dărâmă cu calul său. Generalul mexican tocmai se pregătea să se ridice, când Juan de Salamanca se năpusti din spate şi îi înfipse lancea în piept. Apoi Benitez, Olid, Sandoval şi Alvarado îi împrăştiară pe ceilalţi căpitani.

Cortes ridică stindardul sfâşiat şi-l agită în mână. În momentul acela, tobele şi scoicile răsunară din nou.

Mexicanii se retrăgeau, îndepărtându-se în valuri pe câmpie, ca şi când ar fi poruncit oceanului să-şi schimbe matca.

Cortes îşi puse sabia la loc, în teacă. Câştigase.

Supravieţuitorii se întoarseră cu spatele spre Otumba şi o porniră spre ţinutul texcalanilor. Mali, călare pe un cal şchiop, se ţinea cu mâna de burtă, încercând să nu bage în seamă durerea care-i sfâşia pântecele. Miracolul se produsese, aşa cum promisese Cortes. În timp ce călărea în spatele ei, îl auzea cum o asigura din nou că se vor întoarce în palatul de la Tenochtitlán.

„Are totuşi ceva divin”, îşi spuse ea. „Este Pasărea Colibri, Şarpele cu Pene, *Cristos,* un războinic şi un mântuitor în acelaşi timp. Iar eu voi fi mereu alături de el, pentru că sunt Mama cu Pruncul. Azi suntem cu adevărat zei. Datorită mie s-a întors şi l-a învins pe Motecuhzoma. Luceafărul Dimineţii va vesti o nouă eră. Jaguarii vor trâmbiţa victoria noastră. Un nou Şarpe cu Pene va aduce pacea la Tollan.

Da, azi suntem zei!”

PARTEA a IV-a.

SPIRITUS SANCTUS.

Dacă în Rai sunt spanioli, nu vreau să ajung acolo.

— Răspunsul dat de Hatay, conducătorul indienilor cubanezi, când i s-a oferit ultima împărtăşanie, înainte să fie ars pe rug.

O sută trei.

Tenochtitlán august, 1521.

„N-am vrut niciodată aşa ceva”, îşi spunea Cortes.

În vârful palatului Tlateloco fusese ridicat un baldachin roşu, de unde se vedea ultima enclavă a mexicanilor. Mali stătea lângă el şi privea oamenii lui Alvarado care făceau ultimul raid prin oraş. Apărătorii continuau să reziste, deşi acum singurul mijloc de apărare era să arunce pietre de pe acoperişul caselor rămase în picioare.

Oraşul zăcea în ruine. Soldaţii distruseseră tot; dărâmaseră statui, palate, dăduseră foc acoperişurilor din paie ale templelor.

Respectaseră întocmai ordinele lui Cortes.

Nu mai rămăsese nici urmă din vechea capitală. Parcă le-ar fi spus cu gura lui: *dacă tot nu-l putem avea, atunci, cel puţin să-l radem de pe suprafaţa pământului.* Tenochtitlanul fusese cel mai frumos oraş pe care-l văzuse vreodată. În curând va dispărea.

— N-am vrut niciodată aşa ceva, murmură din nou Cortes, ca şi când ar fi vrut să se convingă singur.

Aproape se terminase. Era în dimineaţa zilei de treisprezece august, Ziua Sfântului Hipolit, sfântul patron al cailor, în luna Căderii Fructelor.

Benitez spusese că doar un geniu sau un nebun ar fi visat să construiască o flotă în mijlocul unei văi. Dar Martin Lopez îşi dovedise iscusinţa imediat ce îşi revenise după rănile primite. Luase tot fierul şi pânzele fostei flote de la San Juan de Ulua şi construise douăzeci de corăbii mici. Opt mii de oameni au cărat corăbiile pe bucăţi, peste munţi, până la ţărmul lacului Texcoco.

Fuseseră lansate la apă în urmă cu numai patru luni. Lopez le făcuse două catarge şi opt vâsle, ca să poată fi mişcate atât de vânt, cât şi de soldaţi şi aveau fiecare câte

un tun la pupa.

Cu mica sa flotă şi câteva întăriri obţinute de la Santo Domingo, Cortes invadase Tenochtitlanul, aşa cum promisese. Zeci de mii de luptători din provinciile învecinate alergaseră să i se alăture, dornici să participe la distrugerea duşmanilor lor de secole, mexicanii. Între timp, în oraş, aveau alt aliat puternic. Spaniolii aduseseră cu ei din Cuba o boală căreia îi spuneau „variolă". Microbul se răspândise în capitală de *la noche triste* şi făcea mii de victime în rândul mexicanilor.

În cele din urmă, asediul durase doar nouăzeci şi trei de zile.

— N-am avut de ales, spunea Cortes. Pentru a salva oraşul, trebuia să-l distrug, înţelegi?

Mali rămase tăcută. Îi vedea pe oamenii lui Alvarado profilaţi pe fundalul marii piramide. Peste tot plutea un fum gros. În aer răsuna bubuitul tobelor, zbieretelor celor prinşi sub dărâmăturile clădirilor şi alte sunete tipice unui oraş muribund.

— Doar mă cunoşti, Mali, ştii că n-am vrut aşa ceva, repetă el.

Nu putea să-i răspundă.

— Aceşti mexicani sunt hotărâţi să moară până la unul. Trebuia să ne impunem autoritatea. N-am vrut să-i distrug, n-am vrut să distrug acest oraş, dar n-am avut de ales.

„N-am avut de ales." Câteva cuvinte care erau de când lumea scuza şarlatanilor şi ticăloşilor. Nu putea să plângă pentru el. Duşmanul duşmanului ei nu era până la urmă prietenul ei. Tatăl ei avusese dreptate. Îşi împlinise destinul prin distrugere, aducând haos şi sfârşitul celui de-al cincilea soare.

Ea se dovedise la înălţimea misiunii ei, dar nu se putea compara cu un zeu.

Deşi odată fuseseră zei!

Un ofiţer spaniol cu hainele pline de praf apăru pe acoperiş, gâfâind.

— Veşti bune, *caudillo,* zise el. L-am prins pe Vulturul Care Cade.

*

— Întreabă dacă îi dai cuţitul tău, îi traduse Mali.

— La ce-i trebuie?

— Vrea să se omoare. Spune că a luptat din răsputeri împotriva ta, iar acum, când a dat greş, nu-şi doreşte decât să moară.

Cortes stătea pe scaunul lui, pe terasa palatului Fetei Stăpânului Apei, adică pe ce mai rămăsese din el. Purta un costum de catifea neagră şi o pălărie cu pene verzi, pentru a imita penele de quetzal ale împăraţilor mexicani, simbol al puterii divine. Vulturul Care Cade stătea în faţa lui. Cu lanţuri la mâini şi picioare, dar cu capul sus. Purta coiful cavalerilor vulturului, o tunică argintie şi o mantie. Era păzit de Garcia Holquin, cel care îl capturase şi doi războinici texcalani..

Mali se întreba ce căuta aici. Acesta era bărbatul care-l acuzase pe Motecuhzoma că se temuse de moarte, dar iată că nici lui nu-i venea atât de uşor să moară.

Era uimită de liniştea care se lăsase deodată. Timp de nouăzeci şi trei de zile trăiseră în zgomotele bătăliei: ţipete, fluierături, bubuitul *teponaztli* mexicane din vârful piramidelor, trosnetul caselor prăbuşite. Dar capturarea Vulturului Care Cade pusese capăt vacarmului. Iar acum avea senzaţia că liniştea îi rănea urechile.

Cortes se întoarse spre ea.

— Spune-i, senora, că nu are de ce să se învinuiască, pentru că a luptat cu mult curaj.

Zâmbea, dar Mali ştia că îi venea să-l sfâşie pe Vulturul Care Cade pentru că nu-i predase oraşul intact.

— Spune-i că sunt prietenul lui şi de aici înainte o să-l tratez ca pe un frate. Îi garantez personal siguranţa lui şi familiei sale.

Îi traduse vorbele lui Cortes, dar ştia că nici el nu-l credea.

— Şi acum aş vrea să-l întrebi ce s-a întâmplat cu aurul

care a rămas în oraş, în *la noche triste.*

Mali puse întrebarea Vulturului Care Cade, care o privi cu un aer superior.

— Spune-i lui Malinche că s-a terminat cu aurul, zise el. A dispărut în noroiul lacului, sau sub mormanele de moloz, când banda sa de hoţi a dat foc oraşului. Tot ce a rămas din comoara noastră se afla în canoea mea, când m-au capturat.

— N-o să te creadă, îl preveni Mali.

— Nu-mi pasă ce crede. Tu eşti o târfă, iar el este un hoţ şi un ucigaş. Nu sunt dator să vă răspund.

Îi transmise răspunsul, dar omise insultele finale. În ciuda dispreţului său faţă de ea, îl admira.

Cortes îşi încleştase degetele pe mânerele scaunului.

— În canoea lui n-am găsit decât câteva coifuri de aur şi brăţări. Nu poate fi doar atât.

— Este tot ce ne-au lăsat hoţii lui când au plecat din Tenochtitlán, răspunse Vulturul Care Cade.

Mali observă vena albastră care pulsa la tâmpla lui Cortes. Acum ştia ce înseamnă.

— Întreabă-l unde a ascuns comoara mea, şuieră Cortes pe un ton veninos.

— Este foarte furios, zise Mali. Îţi cere să-i spui unde ai ascuns aurul lui.

— Aurul lui?

Vulturul Care Cade clătină din cap.

— După cum ţi-am spus, comoara *noastră* a dispărut în noroiul lacului, în noaptea când aţi fugit ca nişte câini din oraşul nostru.

Mali se aplecă peste umărul lui Cortes.

— Senor, susţine că s-a pierdut în *la noche triste.*

Cortes zâmbi pe neaşteptate. Se ridică încet în picioare, se îndreptă spre Vulturul Care Cade şi-l îmbrăţişa.

— Spune-i că nu trebuie să ne batem capul cu asemenea lucruri acum. Trebuie să uităm de toate neînţelegerile pe care le-am avut. De aici înainte îl consider prietenul meu.

Mali se cutremură.

O sută patru.

Benitez îşi legă o pânză la nas şi la gură, încercând să nu respire. Mormanele de cadavre de pe stradă şi din canale duhneau cumplit. Nu toate erau victimele spaniolilor şi texcalanilor. Mulţi fuseseră răpuşi de boală şi foamete şi zăceau de mult acolo. Benitez nu putea să-şi imagineze prin ce suferinţe trecuseră. Observase că despicaseră pământul să caute rădăcini cu care să se hrănească. Smulseseră până şi coaja copacilor.

Cei care mai trăiau încă zăceau pe jos, laolaltă cu morţii. Războinicii mexicani, cu rănile putrezite îşi aşteptau moartea, dar nici unul din ei nu striga să fie cruţat. Sufereau în tăcere, fără să le pese de loviturile mortale, care le puneau capăt chinurilor. Ca peste tot, la fel cum se întâmplase la Cholula, aliaţii lor texcalani se răzbunaseră pe femei, copii şi bătrâni. Benitez văzuse vii şi morţi aruncaţi împreună pe rugurile funerare.

Marele oraş cu turnuri şi palate se transformase într-o câmpie netedă, presărată din loc în loc cu ziduri dărâmate. Singurele clădiri care rămăseseră în picioare erau cele din cartierul Tlateloco, spre nord.

Ploaia sfârâia pe lemnul care ardea mocnit şi înălţa fuioare de fum.

Un şir de oameni scheletici, mai mult femei şi copii, se împleticeau pe drum.

Benitez simţi un gol în stomac. Nu-i venea să creadă. „Oare ce am făcut?” se gândi el. „Am venit aici să-L slujim pe Dumnezeu şi pe noi. Dar n-am ştiut să ne oprim. Aici era un oraş mai grozav decât Sevilla, Roma şi Constantinopol, iar noi l-am distrus. Norte avea dreptate. Cine au fost de fapt barbarii din aceste ţinuturi?”

Se uită la un grup de soldaţi care trăgeau o femeie din şirul de refugiaţi. Se zvonise în tabăra spaniolă că femeile mexicane ascundeau aur în locurile lor intime. Iar

conquistadores considerau că era de datoria lor să le controleze oricând aveau chef.

Erau trei ofiţeri beţi criţă. Doi dintre ei sosiseră recent de pe coastă. Benitez recunoscu doar pe unul din ei: Jaramillo.

— Aurul se poate ascunde şi în alte locuri, strigă Jaramillo râzând şi trânti femeia pe jos.

Apoi începu să-i ridice tunica.

— Să vedem ce ascunde în grota ei.

„Pentru numele lui Dumnezeu”, se gândi Benitez. „Nu este decât o grămadă de oase înşirate. Cine ar putea dori asemenea arătare? Ce plăcere puteai găsi să chinuieşti asemenea făptură?” Îl apucă furia.

— Lăsaţi-o în pace, zbieră el.

Trase sabia din teacă şi Jaramillo tresări speriat.

— Benitez?

— Las-o în pace!

Ofiţerilor care-l însoţeau le pieri râsul şi puseră mâna pe săbii.

— Nu te agita, Benitez, zise Jaramillo. Sunt sigur că o să încăpem toţi în grota ei.

— Nu mă interesează amărâta asta. Găsiţi-vă altă distracţie.

Benitez întinse sabia sub nasul lui Jaramillo. Fostul său camarad îl privea atent. Se uita când la el, când la cei care-l însoţeau. Benitez ştia ce gândea.

— Dacă vrei să-ţi încerci norocul cu mine, n-ai decât, zise Benitez. Dar nu uita că m-am călit în lupte. Mulţumită lui Cortes m-am obişnuit să lupt chiar dacă adversarii mă copleşesc. Nu ştiu cât de pricepuţi sunt camarazii tăi, dar îţi garantez că tu, Jaramillo, o să mori.

Jaramillo clătină din cap.

— Eşti un prost, Benitez. Nu-i de mirare că ai căzut în dizgraţia lui *caudillo***.**

Dar renunţă la luptă, aşa cum era de aşteptat. Le făcu semn camarazilor săi, care băgară săbiile la loc în teacă. Jaramillo se ridică, îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Benitez şi se îndepărtară. *Sunt destule mexicance cu care să se joace şi Benitez nu putea să le apere pe toate.*

Benitez puse şi el sabia în teacă, întrebându-se ce realizase de fapt. Se uită la creatura jalnică, cu păr încâlcit şi ochi speriaţi, care duhnea îngrozitor. Biata de ea.

Apoi însă îşi dădu seama îngrozit că o cunoştea.

Scoase un geamăt. Foamea îi scosese ochii în evidenţă. De fapt erau tot ce mai rămăsese din ea. „Oare câtă suferinţă or fi văzut aceşti ochi în ultimele opt luni?” se întrebă el. Femeia îl recunoscu şi ea treptat. Îşi mişca buzele, repetându-i numele în tăcere.

Stăpânul meu păros.

Se aplecă. Parcă l-ar fi înjunghiat cineva în inimă.

— Floarea Ploii, murmură el în *nahuatl* învăţat de la Mali, cât stătuseră la texcala.

O ridică uşor şi o duse înapoi, spre castel. Soldaţii rânjeau la el. „Şi-a luat o nevastă pentru la noapte, se gândeau ei probabil.”

Dar n-aveau cum să-l înţeleagă. „Eu nu sunt ca ei. N-am fost niciodată. De aceea jelesc moartea acestui oraş minune şi sfârşitul duşmanului nostru cel mândru şi războinic. În braţele mele nu se află o mireasă pentru o noapte, ci pentru toată viaţa, dacă Dumnezeu o să-i dea zile. De fapt, ceea ce văd aici nu este un spaniol, un gentleman creştin, ca ei, ci un renegat.

Ca Gonzalo Norte.”

O sută cinci.

Coyoacan.
Locul Lupului.

Vulturul Care Cade fusese legat de un stâlp, cu picioarele în ulei. Când au apropiat fierul încins de el, Mali a auzit pielea trosnind. Mirosul de carne încinsă îi întorcea stomacul pe dos. Dar războinicul nu scoase nici un sunet.

„Singura alinare”, se gândi ea, „era faptul că nu Cortes era vinovat de această cruzime. Cel puţin s-a ţinut de cuvânt.

Dar ah, Doamne, mirosul de carne încinsă era cumplit.”

Alderete îşi mângâie barba. Avea o faţă prelungă, îngustă şi solemnă ca un preot. O chemase să asiste, în caz că Vulturul Care Cade ceda torturii şi se hotăra să mărturisească unde ascunsese aurul. Făcu semn torţionarului care stropi din nou victima cu ulei încins şi scoase cleştele din foc.

— Întreabă-l din nou dacă îşi aminteşte ce s-a întâmplat cu aurul care s-a pierdut în *la noche triste,* îi spuse Alderete.

Călăul aprinse uleiul. Indianului i se scurgea sudoarea pe faţă şi respira greoi. Îşi dădu ochii peste cap, cutremurându-se din tot corpul. Scoase un sunet adânc, din străfundul pieptului, un sunet pe care Mali îl auzise de atâtea ori după bătălia de la Ceutla. Era geamătul unui om care se pregăteşte să-şi dea duhul. Dar Vulturul Care Cade nu era pregătit încă să părăsească această lume. Moartea nu era atât de blândă cu el.

Repetă întrebarea lui Alderete şi războinicul întoarse faţa spre ei, privind-o cu nişte ochi plini de ură şi de durere.

— Spune-i… că-i doresc să se aleagă praful de nevasta… şi copiii lui.

— Ce a spus? pufni Alderete.

Mali lăsase capul în jos. Deşi văzuse multe orori în aceşti trei ani, nu suporta să vadă un om arzând.

— A jurat că este nevinovat şi a chemat Fecioara să-l ajute, zise Mali.

Cristobal de Ojeda, doctorul, examina rănile de la picioare. Bucăţi înnegrite de piele atârnau în fâşii, ca scoarţa de copac. Ojeda se uită la Alderete şi clătină din cap. Trezorierul regelui îşi muşcă buza. Puţin îi păsa dacă aceşti indieni n-or să mai meargă niciodată. Problema era că se aflau sub protecţia lui Cortes.

Mali îşi ridică privirile şi-l văzu pe Vulturul Care Cade holbându-se la ea.

— Ţi-ai trădat poporul, murmură el.

— Voi nu sunteţi poporul meu, îi răspunse ea, evitându-i privirile.

— Ai devenit cumva o spaniolă? Te consideră una de-a lor?

— Ce spune? o întrebă Alderete din nou.

— Repetă că tot ce a rămas din comoară se afla în canoea lui când a fost prins. Restul este în noroiul din Texcoco, unde a căzut în la *noche triste.* Te întreabă dacă vei continua să-l torturezi, deşi ţi-a răspuns sincer la întrebări.

— Nu sunt un om lipsit de compasiune. Dacă ar spune adevărul de bunăvoie, n-am fi nevoiţi să recurgem la asemenea metode.

Mali întoarse capul, să nu vadă cum îl chinuiau. Torţele de brad aruncau umbre lugubre pe pereţii de piatră. De ce nu spunea odată adevărul? Ce mai conta acum? „Slavă Domnului că senorul meu, Cortes nu este amestecat în aceste lucruri odioase. Ba chiar a încercat să le evite.

N-am crezut că aceasta este schimbarea pe care avea s-o aducă Şarpele cu Pene; nu mi-am imaginat că aşa va arăta regatul magic al Tollan-ului, pe care l-am visat în copilărie.”

*

„Oare ce s-a întâmplat cu noi după Otumba?” se întrebă Mali în timp ce traversa piaţa în grabă. „Dacă ziua aceea s-ar fi terminat altfel, n-aş mai purta acum această rochie fină de dantelă neagră, cu voal care să-mi acopere faţa şi nici evantaiul de sidef; şi n-aş mai fi femeia celui mai puternic om din Noua Spanie. Dar nici n-ar trebui să ascult strigătele de agonie ale celor torturaţi sau să văd cum visele mele se fărâmiţează pe zi ce trece.”

Dinaintea ei se ridicau zidurile albe ale palatului Coyoacan, care îşi găsiseră o nouă utilitate. Cineva mâzgălise cu vopsea neagră:

Cortes a cucerit mai multe teritorii şi comori decât mexicanii.

De fapt chiar şi eroii de la Otumba erau revoltaţi de profiturile obţinute din expediţia lor sacră. Dăduseră vina pe trezorier, Mejia, care la rândul lui îl învinuise pe Cortes. Se zvonea că marele *caudillo* luase un al doilea *quinto* pentru el personal şi că păstrase multe obiecte de aur destinate regelui.

În ceea ce-l privea, Cortes susţinea că era vina Vulturului Care Cade, care ascunsese comoara. Pretindea că făcuse totul conform legii. Dar trăia într-un palat superb, mânca din farfurii de aur şi era slujit de o mulţime de servitori. Iar oamenii nu câştigaseră decât atât cât să-şi cumpere o sabie nouă sau un arc.

Cât despre Tenochtitlán, vulturii se mai învârteau încă în văzduh când începuseră să reconstruiască oraşul. Vulturul Care Cade a fost nevoit să-şi cheme oamenii înapoi în capitală, să-şi îngroape morţii şi să dea o mână de ajutor la construirea noii catedrale, care se ridica acum pe locul marelui *Templo Mayor.* Grădinile lui Motecuhzoma fuseseră înlocuite de o mănăstire franciscană şi de noul palat al lui Cortes, care nu era gata încă. Pentru construcţia lui se aduceau mii de cedri din pădure. Până şi canalele fuseseră umplute cu piatră, ca nici un alt cuceritor să nu mai poată izola noua capitală, aşa cum făcuse Cortes. Indienii trudeau

zi-lumină să care bolovanii, sub biciurile *conquistadorilor.* Mulţi mureau de foame sau boli.

Între timp, preoţii porunciseră ca toate codicele mexicane să fie distruse cu ciocanele sau arse. Fratele Aguilar, în special, fusese foarte activ în această privinţă.

Dacă Şarpele cu Pene ar fi să se întoarcă în Valea Mexicului, n-ar mai fi recunoscut-o.

*

Cortes stătea la biroul lui, cu pana în mână. Purta un costum negru de mătase, tivit cu dantelă albă. La gât îi strălucea un lanţ gros de aur. Iar pe deget sclipea un smarald mare. În jurul lui roiau valeţi, uşieri, secretarul şi trezorierul lui. Soldaţi înarmaţi păzeau uşa, iar servitorii indieni aşteptau în spate, gata să sară la ordinele lui. Era însoţit peste tot de oamenii legii, iar când trecea pe stradă, băştinaşii trebuia să se întindă pe jos dinaintea lui, aşa cum făcuseră odată pentru Motecuhzoma. Chiar şi spaniolii erau obligaţi să i se adreseze cu titlul de *adelantando* – guvernator.

Mali intră în cameră şi Cortes îşi concedie suita dând din cap. Rămăseseră singuri, numai cu servitorii.

— Presupun că Alderete a terminat interogatoriul, dacă te-ai întors.

— Da, senor. Chiar în această clipă bandajează picioarele Vulturului Care Cade.

— A răspuns satisfăcător la întrebări?

— I-a dat acelaşi răspuns ca de obicei.

Cortes se încruntă.

— Doar i-am spus că este inutil, dar n-a vrut să mă asculte. M-am săturat să le stăvilesc lăcomia. Dumnezeu va hotărî cine are dreptate.

— Dar ţi-ai dat cuvântul. I-ai promis Vulturului Care Cade că se află sub protecţia ta.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, senora.

— În timp ce plecam, am auzit una din santinele spunând

că tu ai poruncit să fie torturat, nu Alderete.

Rămase tăcut pentru o clipă.

— Ai de gând să mă interoghezi?

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Ţi l-am spus. Alderete a hotărât, nu eu. Hai să schimbăm subiectul.

— Dar i-ai dat cuvântul.

Lăsă pana de-o parte şi se ridică. Apoi îşi puse mâinile la spate şi se duse la fereastră.

— Începi să mă plictiseşti, zise el.

— Te plictisesc sau vrei să spui de fapt că nu mai ai nevoie de mine?

Se întoarse furios. În cele din urmă îi spuse:

— O să-ţi răspund printr-o întrebare: crezi că un prost şi un om slab de fire ar fi reuşit să cucerească Mexicul?

— Înseamnă că tu ai ordonat tortura, nu-i aşa?

O privi fix. Ochii lui erau reci şi goi, la fel ca ai băiatului găsit pe treptele templului de la Cempoallan, cu inima scoasă. Zeul dispăruse şi rămăsese numai omul, cu toată mândria, vanitatea şi ambiţia sa.

— În noaptea aceea, când mexicanii voiau să mă tragă în canoele lor, m-ai salvat pentru că mă iubeai sau pentru că aveai un motiv să nu-ţi ajuţi camarazii, dacă duceai o femeie pe calul tău?

Se întoarse cu viteză fulgerătoare şi o plesni peste faţă, plin de ură.

— Ai obţinut exact ce ţi-ai dorit!

— Şi ce crezi că mi-am dorit, senor?

— Ai vrut să fii amanta unui rege şi ai reuşit. Nu vei fi nevoită să te întorci într-un sat amărât şi să fii o sclavă toată viaţa. Te-am salvat de la o existenţă mizeră, aşa că nu îndrăzni să mă insulţi!

— Te-am iubit!

— Ce ştie o sălbatică despre iubire? Nici măcar nu împărtăşim aceeaşi credinţă. Câteva picături de apă sfinţită n-au cum să te transforme într-o adevărată femeie creştină, educată.

Îşi şterse sângele de pe buze.

— Te-am iubit mai mult decât orice pe lume.

— M-ai iubit pentru ce puteam să-ţi ofer, îi spuse el dispreţuitor.

— Nu-i adevărat, senor.

— Peste câteva luni va sosi din Cuba soţia mea. Sper că o să te porţi aşa cum se cuvine faţă de ea, o anunţă el, după care se întoarse şi plecă.

Rămase singură în cameră, cu servitorii indieni, încântaţi s-o vadă suferind. „Aşa-i trebuie târfei”, îşi spuneau în sinea lor.

Mali puse mâna pe burtă şi simţi pruncul mişcându-se. Primul lor fiu se născuse mort la Texcala. Se întreba ce tron îl aştepta pe cel de-al doilea.

— Te înşeli, senor, zise ea, vorbind de una singură. Te-am iubit. Te-am iubit întotdeauna.

Viaţa ei arsese şi se stinsese ca o cometă, aducând nenorociri şi dezastre. Dar acum se va prăbuşi în gol, într-un spaţiu rece şi tăcut pentru tot restul vieţii ei. Dacă n-o iubea, nu mai conta nimic.

Distrusă, în genunchi, îi blestemă şi pe Cortes şi pe copilul din pântecele ei.

Şi, ca dezastrul să fie complet, blestemă şi Mexicul.

Epilog.

Malinali Tepenal era una dintre zecile de femei care trăiau sub acoperişul lui Cortes când sosi soţia sa, în iulie 1522. Însă dona Catalina de Cortes avu o soartă tristă. Peste patru luni a fost găsită moartă în dormitorul ei. Doctorul a atribuit moartea unor cauze naturale, dar, dintr-un anumit motiv, nimeni nu a avut voie să vadă trupul şi capacul coşciugului a fost bătut în cuie înainte să fie înmormântată.

Iar Cortes a răsplătit-o pe Malinali pentru serviciile ei căsătorind-o cu unul din ofiţerii săi, Juan Jaramillo.

Cortes a rămas guvernatorul ţinutului pe care-l denumise Noua Spanie, aşteptând ca regele să-l ridice la rangul de viceregе. A devenit extrem de bogat. Coroana i-a dat mine de aur şi argint, plantaţii de bumbac şi zahăr, mori şi pământuri. Şi-a construit un castel cu turnuri la Cuemavaca şi a primit titlul de marchiz. Îi plăcea să i se spună Don Hernando.

Dar, în 1526, suveranul său a trimis un comisar regal să verifice dacă se făcea într-adevăr vinovat de crimă şi fraudă faţă de Coroană în cei cinci ani de *entrada.* Învinuirile nu au putut fi dovedite, dar ancheta în sine i-a pătat reputaţia şi n-a mai primit niciodată titlul mult visat de viceregе. În schimb, pentru orice eventualitate, administrarea ţării sale a fost preluată de birocraţii de la curtea din Toledo.

Însă, în ciuda acestei atmosfere nepopulare, faima lui i-a asigurat căsătoria cu Juana de Zuniga, rudă cu Ducele de Bejar, unul din cei mai influenţi oameni din Spania. Juana i-a adus o zestre substanţială, care i-a oferit pentru o scurtă perioadă respectabilitatea şi relaţiile la curte după care tânjise toată viaţa.

Cu toate acestea, scandalurile trecutului i-au marcat restul carierei. Plin de neastâmpăr şi-a dedicat întreaga

viaţă căutării altui Mexic şi altui Motecuhzoma. A risipit zestrea soţiei într-o inutilă explorare a legendarului Amazon. Şi-a petrecut ultimii ani în Spania, încercând să solicite o audienţă regelui. A devenit un bătrânel ridicol şi agasant, care trăgea de mânecă funcţionarii minori, plângându-se de nedreptăţile reale sau imaginare care i se făcuseră. În cele din urmă, după ce şi-a dat seama că nu va primi binecuvântarea regală, a hotărât să se întoarcă în iubitul său Mexic. S-a îmbolnăvit cu câteva zile înainte să pornească în călătorie şi a murit, singur şi nefericit, la şaizeci şi doi de ani.

Într-un paragraf obscur al istoriei Americii Latine se precizează de asemenea că Martin, fiul lui Malinali Tepenal, a fost implicat într-o conspiraţie împotriva Coroanei, în Noua Spanie, în 1565. Acuzat de trădare, a fost supus unei torturi severe şi apoi exilat.

Azi, în Mexic nu există nici o statuie a lui Cortes, nici un monument, nici un mormânt. Blestemul lui Malinali l-a urmărit şi pe el şi pe fiul lui dincolo de mormânt.

Nu este adevărat, nu este adevărat că venim pe acest pământ ca să trăim.
Venim doar ca să dormim, să visăm.

— Străvechi poem aztec tradus de Leon-Portilla.

Sfârşit.

GLOSAR.

Adobe = cărămidă de lut, uscată la soare
Alcalde = primar, în spaniolă
Arquebus = muschetă, puşcă primitivă
Cacique = şef de trib într-un sat
Caudillo = căpitan
Chontal maya = limbă vorbită de indienii maya
Encomienda = pământ primit în dar de la rege
Entrada = invazia unui teritoriu neexplorat.
Estremadura = provincie a Castiliei, din sud-vestul Spaniei
Grande = nobil spaniol
Hidalgo = moşier din Castilia
Huehuetl = tobă străveche aztecă, încrustată adesea cu capete de vultur sau jaguar
Jinetas = călăreţi spanioli
Maravedi = monedă folosită în 1450; 450 de maravedi echivalau cu o coroană sau un peso
Nahuatl = „limba elegantă” vorbită de străvechii mexicani
Nao = corabie mare spaniolă
Peyotl = cactus alb; dacă este pisat, înmuiat în apă şi înghiţit, provoacă halucinaţii
Pulque = lichior distilat din cactus
Qutzal = pasăre indigenă cu penaj verde, foarte apreciată de mexicani
Teponaztli = tobă din piele de şarpe
Tolteci = popor care a trăit în Valea Mexicului cu cinci sute de ani înainte de sosirea lui Cortes în Yucatan.

Cuprins.

PARTEA I.....5
PROLOG.....6
Unu.....8
Doi.....14
Trei.....19
Patru.....24
Cinci.....33
Şase.....38
Şapte.....41
Opt.....49
Nouă.....57
Zece.....59
Unsprezece.....66
Doisprezece.....72
Treisprezece.....74
Paisprezece.....86
Cincisprezece.....88
Şaisprezece.....94
Şaptesprezece.....100

Optsprezece.....104
Nouăsprezece.....108
Douăzeci.....112
Douăzeci şi unu.....117
Douăzeci şi doi.....125
Douăzeci şi trei.....126
Douăzeci şi patru.....132
Douăzeci şi cinci.....138
Douăzeci şi şase.....143
Douăzeci şi şapte.....148
Douăzeci şi opt.....150
Douăzeci şi nouă.....156
Treizeci.....159
Treizeci şi unu.....161
Treizeci şi doi.....164
PARTEA A II-A.....166
Treizeci şi trei.....167
Treizeci şi patru.....170
Treizeci şi cinci.....174
Treizeci şi şase.....178
Treizeci şi şapte.....184
Treizeci şi opt.....187
Treizeci şi nouă.....189
Patruzeci.....190
Patruzeci şi unu.....193

Patruzeci şi doi.....198
Patruzeci şi trei.....203
Patruzeci şi patru.....208
Patruzeci şi cinci.....213
Patruzeci şi şase.....214
Patruzeci şi şapte.....219
Patruzeci şi opt.....223
Cincizeci.....229
Cincizeci şi unu.....236
Cincizeci şi doi.....239
Cincizeci şi trei.....241
Cincizeci şi patru.....244
Cincizeci şi cinci.....251
Cincizeci şi şase.....255
Cincizeci şi şapte.....259
Cincizeci şi opt.....262
Cincizeci şi nouă.....265
Şaizeci.....273
Şaizeci şi doi.....279
Şaizeci şi trei.....283
Şaizeci şi patru.....286
Şaizeci şi cinci.....291
Şaizeci şi şase.....293
Şaizeci şi şapte.....296
Şaizeci şi opt.....299

Şaizeci şi nouă.....304
Şaptezeci.....310
Şaptezeci şi unu.....315
PARTEA A III-A.....318
Şaptezeci şi doi.....319
Şaptezeci şi trei.....324
Şaptezeci şi patru.....326
Şaptezeci şi cinci.....329
Şaptezeci şi şase.....334
Şaptezeci şi şapte.....336
Şaptezeci şi opt.....339
Şaptezeci şi nouă.....343
Optzeci.....347
Optzeci şi unu.....352
Optzeci şi doi.....355
Optzeci şi trei.....360
Optzeci şi patru.....361
Optzeci şi cinci.....365
Optzeci şi şase.....373
Optzeci şi şapte.....378
Optzeci şi opt.....381
Optzeci şi nouă.....385
Nouăzeci.....388
Nouăzeci şi unu.....390
Nouăzeci şi doi.....394

Nouăzeci şi trei.....396
Nouăzeci şi patru.....398
Nouăzeci şi cinci.....404
Nouăzeci şi şase.....407
Nouăzeci şi şapte.....410
Nouăzeci şi opt.....411
Nouăzeci şi nouă.....418
O sută.....422
O sută unu.....426
O sută doi.....430
PARTEA a IV-a.....434
O sută trei.....435
O sută patru.....439
O sută cinci.....442
Epilog.....448
GLOSAR.....450
Cuprins.....451